

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΩΡΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μεγάλος δάσκαλος της ευγένειας το φθινόπωρο, αφίνει να πέφτουν τα φύλλα του κίτρινου βιβλίου του. Είναι σελίδες γεμάτες από νηφαλιότητα και γαλήνη. Η φύση είναι τραχεία, τραχεία με τη δριμύτητα του χειμώνα. Ακόμα και η άνοιξη έχει την τραχύτητά της, όταν αναστατώνει το είναι μας, κάνει το αίμα να κοχλάζει, εξαπολύει την ανησυχία και την ταραχή.

Το φθινόπωρο έρχεται με τη σημαία της ανακαλής. Ειρήνη υμνεί. Χαίρεσθε τη φύση στη γλυκύτερη έκφρασή της. Ηρέμησαν οι γαλάσιες εκτάσεις του πελάγους. Έλαφρη σά πτερούγισμα πεταλούδας, είναι η πνοή των ανέμων. Το βασιλείο της ισορροπίας και του μέτρου. Κηρύγματα ευγένειας, πραότητας και καλωσύνης από παντού.

Μου έτυχε να γνωρίσω φθινόπωρα και στο χώρο που ονομάζουμε «Ευρώπη». Ήρθε ήταν κι' εκείνα. Χρυσά και κόκκινα δάση που πλαισιώνουν την ασφαλτο στα αναρίθμητα χιλιόμετρα της. Οι πιο άπιδανες πινελιές. Φανταχτερά χρώματα που σκόρπισε σπάταλα το χέρι ζωγράφου. Πλάτανος χρώματα που σκόρπισε σπάταλα το χέρι ζωγράφου. Πλάτανος χρώματα που σκόρπισε σπάταλα το χέρι ζωγράφου. Πλάτανος χρώματα που σκόρπισε σπάταλα το χέρι ζωγράφου.

Άλλο πράμα όμως η ομορφιά του δικού μας φθινοπώρου. Πιο γλυκερά και πιο παρατεταμένη. Τι κρίμα να μη της απονέμουμε τις τιμές που της οφείλονται! Το φθινόπωρο στην Ελλάδα δεν έχει τη γιορτή του. Οι πανηγυρισμοί αφιερώθηκαν στο Μάιο. Καμιά τελετή για τους φθινοπωρινούς μήνες. Ούτε ο Τουρισμός όρισε ελληνική σαίζον το φθινόπωρο. Τέτοια γοητεία και να πηγαίνει

Ντάλιες και χρυσάνθεμα υψώνουν τα πολύχρωμα κεφάλια τους. Χωρίς άρωμα αυτά, απευθύνονται στην όραση. Λευκά, κόκκινα, χρυσαφένια, γκρενά. Χαρά των ματιών. Τόση ζωντανία χρωμάτων! Και όμως δεν προκαλούν. Δεν έχουν την αυθάδεια μιας παπαρούνας, η ενός ανοιξιάτικου τριαντάφυλλου. Είναι κι' αυτά έμποτισμένα με την ευγένεια της εποχής.

Εδώ στην έξοχή, βρίσκεσθε στην επικράτεια της σοφίας και της καλωσύνης. Η ήρεμία του σοφού απλωμένη παντού, κατακλύζει κι' εσάς, χωρίς να το καταλάβετε. Γαληνεμένοι, με τα πάθη σε προσωρινό παροπλισμό, δίχως ανησυχίες, χωρίς φόβους, παρδίνεσθε στους στοχασμούς σας, κι' όποιοι κι' αν είναι οι κόμοι στους οποίους σάς οδηγούν οι σκέψεις σας, τους αντιμετώπιζετε με την απάθεια της φρονήσεως.

Ω, και να περνούσαν στο φθινόπωρο όλες οι μέρες μας...Πόσο πιο ήρεμα θ' αντικρύζαμε τη ζωή!

Σύμβολο της μελαγχολίας, θέλουν το φθινόπωρο οι ποιητές. Άλλα τότε πώς έχει επιβληθεί στην αγάπη των ανθρώπων; Στο σεβασμό τους, θάλεγα. Στο σεβασμό που εμπνέει η σεμνότητα, η ομορφιά και η γαλήνη. Ίσως η αγάπη αυτή να οφείλεται στο γεγονός, ότι ο καθένας μας κρύβει μέσα του την ώρα του φθινοπώρου του. Είναι η ώρα της συγκεντρώσεως στον εαυτό μας, της περισυλλογής, του αυτοελέγχου, της αποτοξινώσεως από τα πάθη, της γαλήνιας ενταξίσεως του ημερολογίου μας.

Δεν υπάρχει άνθρωπος χωρίς την ώρα του φθινοπώρου του. Και ο πιο θυελλώδης, ο πιο τραχύς, ο πιο φιλόδοξος, ο θηριώδης, ο ανήσυχος, ο άρνητης της απαλότητας, ο πεζός, ο φιλοστάος, ο αγαθοποιός, ο κακοποιός, όλοι έχουν κάποια στιγμή που θα ηρεμήσουν και θ' αποσυρθούν στον εαυτό τους.

Γυναίκες και άντρες, όσοι καταπονήθηκαν από τις εναντιότητες του βίου, όσοι πικράθηκαν, όσοι πόνεσαν, όσοι τραχύνθηκαν από τη δυστυχία και πίστεψαν ότι έβγαζε και το τελευταίο ίχνος τρυφερότητας που τους απέμενε, έχουν κι' αυτοί την ώρα που ηρεμούν, ημερεύουν, απαλύνονται, πραύνονται... Η ώρα του εσωτερικού τους φθινοπώρου. Στιγμές χωρίς έκρηξεις, θυμούς, ένθουσιασμούς, απογοητεύσεις, δίχως τις εξάρσεις που μας υψώνουν, χωρίς την κατάπτωση που μας ρίχνει από τα σύννεφα και μας τσακίζει.

Κι' αν ρωτάτε για τους φθινοπωρινούς έρωτες... Σας δίνει την απάντησι ο ποιητής. Θυμηθήτε τους στίχους του Μαλακάση που παρηγορεί τη φθινοπωρινή κυρία:

Κι' αν έφυγεν η νιότη σου που θλίβεσαι για δαύτη, ως για πουλί που πέταξε μ' άλλα μαζί πουλιά, περότερο από μια άνοιξι τον έρωτα μου ανάφτει του χινοπώρου τ' άγγιγμα στα ώραια σου μαλλιά.

Έτσι που το λείει. Το έρωτικό κρασί που δέ σερβίρεται πριν

ωριμάση, αλλά έρχεται από την κάβα με τις γκριζες άράχνες στη φιάλη. Ο έρωτας με σοφία. Ψυχή και σώμα στην πλήρη τους απόδοσι. Η ολοκληρωμένη γυναίκα, ο ολοκληρωμένος άντρας. Δε βρίσκονται πια στο στάδιο της μαθησεως. Δεν είναι ματίζονται. Απόφοιτοι της σχολής του έρωτα, αξιοποιούν τις γνώσεις που έχουν αποκτήσει.

Εύλογημένο ως είναι το φθινόπωρο, όπου κι' αν το συναντήσετε, στη φύσι, στη ζωή, στον έρωτα. Εύλογημένη η «σοφή κι' άταραχη ώρα», όπως λέει ένας άλλος ποιητής, ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου. Δώρο του Θεού στο γένος των ανθρώπων. Βγάζουμε στο πέρασμά του το καπέλλο.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

25 αιτήσεις διαζυγίου

Ο κύριος και η κυρία Μάτιας, κάτοικοι του Κινγκινάτι, υπέβαλαν, προ ημερών, την είκοστή πέμπτη αίτησι διαζυγίου. Οι 24 προηγούμενες, απερρίφθησαν από το δικαστήριο, γιατί οι λόγοι που περιείχοντο σ' αυτές, εκρίθησαν ανεπαρκείς. Οι σύζυγοι Μάτιας εδλόσαν, ότι, αν απορριφθ και η νέα αίτησί τους, θα αυτοκτονήσουν μαζί.

ΣΚΙΤΣΑ της εποχής

Εύθυμα ενσταντανέ

Από κάτω ο κινηματογράφος. Από πάνω το σπίτι του. Και το παράθυρό του βλέπει μέσα στην πλατεία του κινηματογράφου. Περίττο να λεχθ ότι ο Χριστιανός τρελλαινεται κάθε καλοκαίρι τις ώρες τις προ-όλης, όταν το μεγαφώνιο της θόδης μυκάται, βρυχάται, τραγουδά, ούρλιαζει, πυροβολεί, ναυμαχεί, βομβαρδίζει, αερομαχεί...

Όπου προχτές τη νύχτα -έντεκα ή ώρα-είς επίμετρον χτυπή η πόρτα και πα-οιάζεται μπροστά του ένας κύριος.

Είμαι, του λέει, εκ μέ-ρους της διευθύνσεως του κινηματογράφου.

Και τί θέλετε;

Παρακαλούμε να κλει-σετε το φως του δωματίου σας, γιατί εμποδίζει την προβολή.

Ακούεται, λοιπόν, ένα ούρλιασμα: Φύγε! Φύγε βέρεεε, γιατί θα σε σκοτώσω! Δεν φτάνει που με τρελλάνετε, θέλετε να μου στερήσετε και το φως; Οξωωω, μη σε καθαρίσω!...

Κι' ο άνθρωπος ακόμα φεύγει πανικόβλητος. Όσο για τον πρώτο, άνοιξε από πείσμα όλα τα φώτα και περίμενε προκλητικά από παράθυρο έτοιμος να εγκλη-ματίση. Εύτυχος όμως, κανένας δεν τόλμησε να του μιλήσει πάλι.

ΓΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ μπορεί να τρελλάνει άνθρωπο. Ίδιως τις ώρες που μεγάλου φό-ρου των γραμμών. Χαρα-κτηριστική σκηνή σ' ένα γραφείο.

Μπρός, τί είναι εκεί;

99.484...

Μου δίνετε τον κ. Τά-δε;

Πάρτε το 91.611.

Το παίρνει ο Χριστιανός. Βοιίζει. Περιμένει. Το ξα-ναπαίρνει.

91.611.

Μάλιστα.

Μου δίνετε τον κ. Τά-δε;

Πάρτε το 99.569...

Αφίνει το ακουστικό. Παίρνει το νούμερο. Βοι-ίζει.

Περιμένει. Το ξανα-παίρνει. Ίδρώνει.

Τί είναι εκεί;

99.569.

Μου δίνετε τον κ. Τά-δε;

Πάρτε το 99.484...

Μάλιστα.

Αφίνει το ακουστικό. Παίρνει το νούμερο. Βοι-ίζει. Περιμένει. Ίδρώνει.

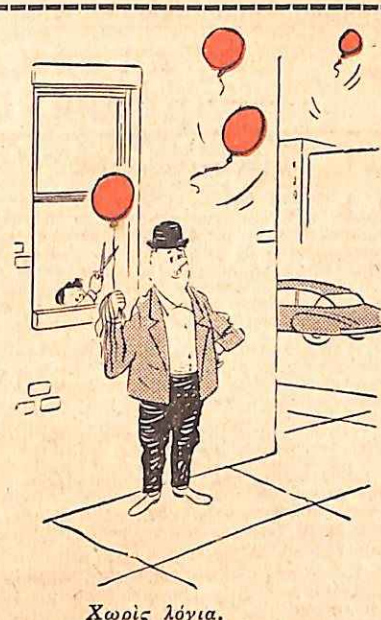
Ξαναπαίρνει. Ξαναβοιίζει. Περιμένει. Ξαναπαίρνει. Το πετυχαίνει.

99.485.

Μάλιστα.

Μου δίνετε τον κ. Τά-δε;

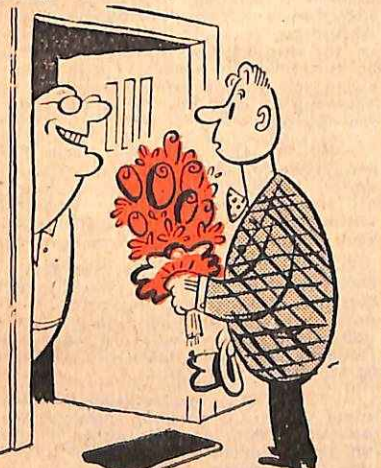
Μόλις έφυγε!

Χωρίς λόγια.

Μια μικρή διακοπούλα, Κώστα. Θα κλείσω, γιατί το τραπέζι είναι έτοιμο!...

Δυστυχώς, νεαρό μου, άλλ' η κόρη μου αρραβωνιάστηκε χτές. Αν δεν βαρυνέσαι, ξαναπέρνα σε κανένα μνηνα!...

ΕΤΟΣ ΙΣΤ' ΑΘΗΝΑΙ, 11 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1953 - ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 776

Θεαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΙΑΡΟΥΔΑ 5 ΣΤΗΛ. 27-135-29-967 ΣΤΗΛΗ ΔΡ. 5000

Εύτυχής ή γαλαρία που δι-ασκέδασε προ ημερών μ' ένα πάπια του Λογοθετί-δη! Ο δημοφιλής μας κω-μικός είχε... έσκειλει σε κάποιο νυκτερινό κέντρο με φίλους του κι' άφισε το α-τοκινητό του έξω απ' το κέν-τρο. Ύστερα από μερικές ώρες ευθυμίας μπήκε πάλι στο αυτοκίνητό του, έκατσε στο βολάν, προσπάθησε να βάλει μπρός αλλά του κά-κου. Το αυτοκίνητο βρέθη-κε χαλασμένο.

Μια ολόκληρη ώρα πάλευε να το φτιάξη κατακουρασμέ-νος, προς μεγάλη διασκέ-δασι των άλλων σωφέρ, που απελάμβαναν τον κωμικό στις ώραιες και τερπνές -γι' αυτούς - εκρήξεις των νευρών του. Έν τέλει κά-ποιος του είπε:

Ξέρετε τί λέω κ. Λογο-θετίδη; Μου φαίνεται πως κάποιος δικός μας το χάλα-σε... επί τούτω, γιά να σας δθ θυμωμένο και να σπάση πλάκα!

Και ο Λογοθετίδης απελ-πιόμενος:

Βρέ παιδιά, με συγχω-ρείτε. Αν είναι έτσι... η παράστασις τελείωσε. Δεν δίνετε ένα κεράκι να τελει-ώνουμε;

Πραγματικά βοήθησαν κι'

οι άλλοι σωφέρ και έτσι η αναπάντεχη κωμωδία πήρε τέλος.

Α γνάκι καθυστερημένο άλ-λα τερπνό: Στην τελευ-ταία έκδοσή του, Έδρου, ο-που εδόθηκε πεισματωδώς αγών γιά μια βουλευτική έ-δρα οι υποψήφιοι είχαν ε-ξαπολυθί προς όλες τις κα-τευθύνσεις και αγόρευαν προς τους «άναπλους συμ-πολίτας» ενώ μερικοί δεν ή-θεραν όχι τους ανθρώπους αλλά ούτε καν τους τόπους.

Ένας απ' αυτούς εν τη ρύμη του... καλησμου του πέρασε δίχως να το αντιλη-φθί τα σύνορα κι' έφτασε σ' ένα... τουρκικό χωριό, ο-που άμέσως ανέθηκε σε μια καρέκλα κι' άρχισε ν' άγο-ρευη:

«Αναππτοί συμπολίται!

Οι άναθοι Τούρκοι χωριά-τες άκουγαν κατάπληκτοι χωρίς να καταλαβαίνουν. Έ-πι τέλους, όμως, μπήκαν στο νόημα και τον διέκοψαν:

«Εφέντημ, μπουράσι Τούρκια!...

Που σημαίνει: «Κύριε έδώ είναι Τούρκια!...» Ο υποψή-φιος φυσικά τα έχασε κι' έ-σπευσε να ζητήσει συγγνώ-μην προσθέτοντας τουρκι-στί:

«Γιανλίσ όλντου!

Κ' έπειδη ο λόγος περί κω-μικών άς αναφέρουμε και ένα πάπια του άλλου δι-μοφιλέστατου νέου κωμικού

μας, του κ. Ντίνου 'Ηλιό-πουλου - ένα άπροσδόκητο πάπια που βγαίνει από μια μεγάλη επιτυχία του! Πρό-κειται γιά τον ρόλο του τε-τραπέρατου ψεύτη, που υπο-δέεται στην κωμωδία του κ. Δ. Ψαθά «Ζητείται ψεύτης». Ένα τόσο γοητευτικός... ψεύτης, ώστε δεν κατακει-ροκροτείται μονάχα κάθε βράδυ στο θέατρο αλλά και

έξω... στον δρόμο, όπου οι θαυμασται και οι θαυμάστρι-ές του, του φωνάζουν:

«Ψεύτη! Ψεύτη!

Είναι αδύνατο να έμφανι-σθί σε κέντρο χωρίς να τον υποδεχθούν οι θαμώνες με το παρατσούκλι αυτό. Άλλα τό πράγμα παράνε προ-χτές το βράδυ, όταν ο 'Ηλιό-πουλος μπήκε σε μια κο-σμική ταβέρνα κι' έγινε δε-κτός από μια ευθυμούσα πα-ρέα με την προσφώνησι:

«Καλησπέρα σας κ. άρχι-ψευταρε!

Το κέντρο σκίσηκε στα γέλια κι' ο κ. 'Ηλιόπουλος, στενοχωρημένος:

«Μιά τέτοια ακόμα επιτυ-χία... και πάω χαμένος!

Α ναιδέστατος άγνωστος μέσα στο κομποδιδέ-λεωφορείο ταμπά το γυμνό μπράτσο μιας νεαρής κυρί-ας που στρέφεται καταγα-νακτισμένη:

«Παληνδρῶπε!

Συγχρόνως σπκάνει την τσάντα και την κατεβάσει στο κεφάλι του κυρίου που στέκεται από πίσω της.

«Νά, γιά να μάθης!

Άλλα ο άτυχής άνθρω-πος διαμαρτύρεται:

«Γιά όνομα του Θεού, κυ-ρίε μου!

Εγώ δεν έχω ι-δέαν!

Άλλα και οι άλλοι γύρω της στριγγυμένοι επιβάτες υποκρίνονται πλήρη αθώο-τητα, προς μεγάλη άγανα-κτησι της κυρίας που ταιρι-ζει:

«Τότε ποιος ήταν;

Κι' ένας επιβάτης:

«Σταθίτε, κυρία μου, να πάρουμε τα δακτυλικά απο-τυπώματα!

Και το λεωφορείο ξεσπά σε γέλια.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

*Ένα χλωμό και λεπτό γυναικείο πρόσωπο φάνηκε μέσα στη γκριζιά χιονισμένη νύχτα. Η κοπέλλα στεκόταν όρθη, τρομακρημένη και φαινόταν πως τὰ νερά του ποταμού την τραβούσαν ακατανίκητα.

— Τί πάς να κάνεις; φώναζε. Τρελάθηκες; Έλα, μαζί μου!...

Τὴν τράβηξε διὰ τῆς βί-
ας. Μπήκαμε σ' ἕνα δρόμο
καὶ σὲ λίγο βρισκόμαστε
καθισμένοι σ' ἕνα καφενικό.
Παράγγειλα ἀμέσως δύο
κονιάκ.

— Πιές... νὰ συνέλθεις...
τῆς εἶπα. Εἶσαι καλύτερα
τώρα;

— Ναί, εὐχαριστῶ. Μὴ μ' ἀφήνεις σὲ παρακαλῶ.

— Δὲν θὰ σ' ἀφήσω. Πῶς
σὲ λένε;

— Μαρία Γκαλλάρ. Μὰ
τί σὲ νοιάζει;

— Έλα, ἡσύχασε. Θάθε-
λα νὰ σὲ βοηθήσω, νὰ σοὺ
πῶ δυὸ καλὰ λόγια, νὰ σὲ
παρηγορήσω...

Καθίσαι γιὰ λίγο σιω-
πηλοί. Κὺτάσατε τὴ Μαρία.
Μ' ὅλη τὴ χλωμάδα τῆς ἦ-
ταν πολὺ ὁμορφὴ. Τὰ χάρα-
κτηριστικά τῆς ἦταν λεπτὰ
καὶ τὸ σῶμα τῆς ἀρμονικό.
Δὲν θὰ ἦταν πάνω ἀπὸ εἴ-
κοσι χρόνων.

— Ὡρα νὰ πηγαίνουμε,
εἶπα σὲ λίγο. Ἐχε μου ἐμ-
πιστοσύνη...

Νίκησα τὴν ἀντίστασίν
τῆς κι ὁδήγησα τὴ Μαρία
στὴ σοφίτα μου. Ἦταν ἡ
πρώτη φορά, ὅστερ' ἀπὸ
δυὸ χρόνια, πού ἐνα ἀνδρῶ-
πινο πλάσμα μοῦ ἐνέπνεε

τόσον οἶκτο. Ἀναψὰ τὸ φῶς,
πού φώτισε τὰ χλωμά μας
πρόσωπα. Ἐπειτα ἔβαλα
νερό στὸ καμινετὸ νὰ ζεστα-
θῇ γιὰ τὸ σαΐ.

— Ἐχεις πυρετὸ, τῆς εἶ-
πα, βλέποντας τὸ ξανασμέ-
νο τῆς πρόσωπο. Έλα, ξά-
πλωσε στὸ κρεβάτι μου. Μὴ
φοβάσαι. Θὰ σοὺ εἰτοιμάσω
ἕνα ζεστὸ σαΐ.

Τῆς ἔδωκα τὰ παπού-
τσια καὶ τὴ σκέπασα μὲ
τὴν κουβέρτα. Τὰ μάτια τῆς
εἶχαν ἕνα ὥραιο γαλανὸ
χρῶμα καὶ τὰ μαλλιά τῆς ἔ-
πεφταν σὲ μπούκλες στοὺς
ὤμους τῆς σὰν ἕνας καστα-
νὸς καταρράχτης.

— Φοβάσαι; τὴ ρώτησα.
Μὲ λένε Ἀνδρέα Σερβιέ, συ-
νέχισα, εἶμαι δυὸ χρόνια ἔ-
δω, σ' αὐτὴ τὴ σοφίτα, ἀπὸ
τότε πού γύρισα ἀπ' τὴ
Γερμανία, ὅπου ἤμουναι αἰ-
χμάλωτος. Ζῶ ἐδῶ μὲ τὸ
Μπλάκ, τὸ πιστό μου σκυλί
καὶ τὰ βιβλία μου. Ἐπειτ'

ἀπὸνα μὴνα θὰ φύγω γιὰ
τὴν Αὐστραλία νὰ ζητήσω
τύχη. Τίποτα δὲν μὲ κρα-
τάει ἐδῶ. Δὲν μιλάς; Δὲ μὲ
πιστεύεις;

Ἐκείνη ἔσπασε σὲ κλάμ-
μα καὶ τὸ κλάμμα τῆς ἦταν
κάτι τὸ ἀπελπιστικό, πού
μὲ συγκινοῦσε καὶ μὲ νύ-
ριαζε μαζί.

— Ἀκουσε, τῆς εἶπα, δὲν
ξέρω ποιά εἶσαι καὶ γιὰ
ποῖο λόγο κλαῖς. Μὰ νομί-
ζεις πῶς ἀξίζει νὰ χάσεις
τὴ ζωὴ σου γιὰ κάποιον;
Ἐπειτα, φαντάζεσαι πῶς
μονάχα ἐσὺ υποφέρεis; Κύ-
ταξε γύρω σου... Σὲ κατα-
λαδώνω ὅμως, γιατί κι ἐ-
γὼ κάποτε... Παλιὰ ἴστο-

ρία... Στὴ φυλακὴ δὲν μοῦ
ἦρθε ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονί-
ας... Ἐλπίζα πῶς μιά μέρα
θὰ ξανάδωλα τὴ γυναῖκα
μου... Κι' ἔτσι ὑπέφερα τὰ
πάνδεια... ὅλα τὰ μαρτύ-
ρια, γιατί λάβαμε τακτικά
γράμματά τῆς. Ἦταν ἡ πα-
ρηγοριά μου, ἡ δύναμὶ μου
τὰ γράμματά τῆς. Σαφινὰ
ἀκολούθησα μὲ σιωπὴ ἀνε-
ξηγητῇ. Ἐπαψε νὰ μοῦ
γράφει. Τότε βουδάρηκα καὶ
πήγα νὰ τρελλάθω... Ἦ γυ-
ναῖκα μου ἦταν ἕνα, εἴκοσι
πέντε χρόνια. «Θὰ πέθανε,
σκεφτόμουν, δὲν θὰ τὴν ἔ-
ναδῶ πιά!» Ὄταν ξαναγύ-
ρισα ἐδῶ, ἔμαθα μὲ φρίκη
πῶς ἡ γυναῖκα μου εἶχε πιά-
σει φίλο. Δέχτηκα τὴν κα-
τάστασι αὐτὴ δίχως νὰ δια-
μαρτυρηθῶ. Ἐκείνος ἦταν
ὕγιος κι' ἐγὼ ἀρρωστος. Ἐ-
κείνος ἦταν πλούσιος κι' ἐ-
γὼ φτωχός. Εἶχα χάσει τὰ
πάντα. Τὰ συζάκια ὅλα!
Καὶ κλειστήκα ἐδῶ, σ' αὐ-
τὴ τὴ σοφίτα, μὲ τὸ Μπλάκ
καὶ τὰ βιβλία μου. Τώρα σ'
ἕνα μὴνα θὰ φύγω γιὰ τὴν
Αὐστραλία...

Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού
ἐξομολογοῦμαι, ἀλλὰ ἡ
Μαρία δὲν μ' ἀκούει, γιατί
εἶχε ἀποκοιμηθῇ. Τὸ πρῶτο
πὸ τῆς ἦταν ἰδρωμένο...
Τὸ ρολοὶ χτύπησε μιά ὥ-
ρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Φώ-
ναζε τὸ Μπλάκ:

— Μπλάκ, φίλε μου, ἴ-
σως ἀπόψε σῶσωμε μιά ζωὴ
καὶ κἀναμε μιά καλὴ πράξι.
Τὸ σκυλί μὲ πλησίασε,
κουνώντας τὴν οὐρά του καὶ
γλείφοντας τὸ χερί μου.

Ἀγρυπνῶ, παρακολου-
θοῦσα τὸν ὕπνο τῆς Μαρίας.
Τέλος, τὰ χαράματα ὁ πυ-
ρετός τῆς ἔπεσε.

Μιά μέρα ὥραια ξημέρω-
νε, πού φούντωνε στὶς καρ-
διές τὴν ἐλπίδα.

Μιά σιγανὴ φωνὴ μὲ φώ-
ναζε:

— Ἀντρέα, ἔλα κοντά
μου, ἐσὺ μ' ἔσωσες! Ὅλη
τὴ νύχτα ἀγρυπνήσεις γιὰ
μένα... Πῶς νὰ σ' εὐχαρι-
στήσω, γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ
πού μοῦ κάναες;

Τὸ χλωμό τῆς πρόσωπο
φωτίστηκε ἀπὸνα χαμόγελο.
— Καλέ μου κι' ὅτιχε
φίλε, συνέχισε, ἀκουσα ἀπό-
ψε ὅλα ὅσα μοῦλεγες. Ἦ
μοῖρα στάθηκε σκληρὴ καὶ
γιὰ τοὺς δυο... Ἐσὺ μὲ τὴ
γυναῖκα σου... Ἐγὼ μ' αὐ-
τὸν πού ἀγάπησα. Ἦταν
μακρυνὰ, αἰχμάλωτος, καὶ
πέθανε μὲ τ' ὄνομά μου στὰ
χεῖλη του. Σὲ τί χρησίμει-
σε, Ἀντρέα, ἡ θυσία μας;

— Δὲν ξέρω, μικρὴ μου...
Κανείς δὲν μπορεῖ ν' ἀπαν-
τήσῃ...

— Ἀντρέα, θὰ φύγεις, μὰ
ἴσως ἐκεῖ κάτω νάχης ἀνάγ-
πη ἀπὸ κάποιον...

Δὲν τὴν ἀφίσα νὰ τελει-
ώσω, μόνο τῆς ἔπιασα τὰ
δυὸ χερί.

— Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ
εἶν' ἀνεξάντλητη!... φώναζε.
Ἰσως ὁ Θεὸς σὲ στέλνει
κοντὰ μου...

...Πέρασαν ἀπὸ τότε δυὸ
χρόνια κι' ὅλες αὐτές οἱ ἀ-
νανήσεις ξαναγύρισαν ἀπό-
ψε πού ἡ ἀγάπη μου
Μαρία μοῦ ἀνάγγειλε πῶς
θὰ γίνῃ μητέρα.

ΖΑΝ ΛΟΜΠΑΡ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιζάντικο ρεπορτάζ

Ἡ Μελίνα Μερκούρη στὴν «Δεύτερη γυ-
ναῖκα» πού παίζεται στὸ θέατρο Κοτοπού-
λη, παρουσιάζει μεγάλη διαφορὰ ἀπὸ πρὶν.
Ἦρα εἶναι μιά φτωχὴ πρωταγωνίστρια.
Ἦ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνης θὰ φύγει πολὺ σύν-
τομα, γιὰ τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ θὰ τὴν ξανα-
δοῦμε προσεχῶς σὲ ἕνα ἔργο μὲ ἐξωτική
ὕψωση, πού ἔχει τὸν τίτλο «Γίγας».

Ἡ ἀρχικὴ ἰδέα τοῦ ἔργου ὀφείλεται σὲ
ἕνα πλουσιώτατο ὁμογενὴ τῆς Ταγκανίκας,
ἔχει δὲ ὡς θέμα τὴν δραματικὴ περιπέτεια
μιάς μιγάδος στὴν Ἀφρική.

Ἡ ὅλη ὁμῶς ἐπεξεργασία γίνεται ἀπὸ
γνωστὸ Ἀθηναὶο συγγραφέα.

— Ὁ θίασος τοῦ Β. Λογοθετίου εἰτοιμάζει
τὴν καινούργια κωμῶδι τὸν κ.κ. Σακελλά-
ριου—Γιαννακοπούλου «Τὰ λεονταράκια», μὲ
τὴν ὁποία θὰ ἐκκαινίσῃ τὴν χειμερινὴν σαι-
ζὸν στὸ «Κεντρικόν».

Τὰ «Λεονταράκια» αὐτὰ εἶναι σημεῖον
... ἔξω, δηλαδὴ ἕνα μιμιπελὸ γραφεῖο,
πού φέρνει ὡς ὄμοιο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, μιά
κοπέλλα σὲ ἕνα φίλο τῆς δικηγόρου.

Ὁ τελευταῖος τὰ χαρίζει ἀργότερα σὲ ἕ-
να φίλο του, πρᾶγμα πού γίνεται ἀφορμὴ
νὰ δημιουργηθοῦν ἀλλεπάλληλες παρεξηγή-
σεις.

— Τὸ στυντιό τῆς «Σπέντζος φιλμς», ὁ
πού γυρίζεται σὲ ταινία ἡ γυναικὴ κωμῶδια
«Θανασάκης ὁ πολυτεταμένος» εἶχε μεταβλη-
θῇ τὶς τελευταῖες μέρες σὲ ἕνα τεράστιο
μπακάλικο, ἐφωδιασμένο μὲ ὅλα τὰ εἶδη τῶν
ἀποικιακῶν!...

Κατὰ τὴν διάρκεια λοιπὸν, ἐνὸς ὁλο-
κτίου «γυρισματος» οἱ πρωταγωνίσται τοῦ
φίλμ, πού εἶχαν πεινάσει, θεώρησαν καλὸ
νὰ... βάλουν χερί σὲ μεγάλες σοκολάτες,
πού ἦταν τοποθετημένες προκλητικὰ καὶ στὴ
σειρὰ πάνω σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ράφια τοῦ
μπακάλικου.

Δοκίμασαν ὁμῶς μεγάλη ἀπογοήτευσι, ὅ-
ταν ἀντέλθθησαν ὅτι οἱ σοκολάτες αὐτές
ἦταν... ξυλινές!...

— Ἀφοῦ ὁμῶς ὁ λόγος γιὰ ἑλληνικὰ φιλμ,
σημειώσωμε ἀκόμη ὅτι οἱ κινηματογραφιστὰί
μας δὲν ἐννοοῦν νὰ ὑπερβῶν σὲ κάθε νέα
καινοτομία.

Ἐτοί μὲ τὴν εἰσαγωγὴ στὴν Ἑλλάδα τοῦ
«ἀνάγλυφου» κινηματογράφου, πού δὲν τὸν
εἶδαμε ἀκόμη, δυὸ παραγωγοὶ εἰτοιμάζου-
ν παρόμοια ἑλληνικὰ φιλμ!... Ἀς περιμένουμε,
γιὰ νὰ τὰ κρίνουμε.

— Ἐνας μαθητὴς τοῦ Ὁδείου ἀπὸ τὴν
Ζάκυνθο ὁ Βασίλης Κοντοῦρης, πού σπου-
δάζει ζωγραφικὴ στὸ Πολυτεχνεῖο, μετὰ τοὺς
τελευταίους σεισμούς, πού κατέστρεψαν ὅ-
λη τὴν πατρικὴ του περιουσία, ἐμφανίζεται
ὡς τραγουδιτικό νουέττο μαζί μὲ τὴν ἀ-
δελφὴ του στὰ ἀθηναϊκὰ κέντρα, γιὰ νὰ ἐ-
ξοικονομῇ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὰ ἐξῆρα τῶν
σπουδῶν του.

— Μὲ τὴν «Χαλιμᾶ», πού ἀφίσε ξεχω-
ρὴ ἐντύπωσι, ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς Ἀ-
θηνῶν, εἰτοιμάζει δυὸ ἀκόμη ἀξέχαστες ὁ-
περέτες τοῦ Σακελλάριου, τὶς «Ροζίτας»
καὶ «Ντελίριο» μὲ τὸν Παρ. Οἰκονόμου καὶ
τοὺς πρωταγωνιστὰς τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς.

— Στὸ «Κόθεν Γκάρντεν» τοῦ Κάιρου θὰ
δοθῇ μὲ πρωτοβουλία τῆς γνωστῆς τραγου-
δίστριας, Καίτης Παρίση, στὶς 17 Ὀκτω-
βρίου, μεγάλη παράστασις ὑπὲρ τῶν σεισμο-
παθῶν τῆς Ἑπτανήσου. Θὰ λάβουν μέρος
Ἑλληνες καὶ ξένοι καλλιτέχνες. Προδίδεται
δὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

— Ἐνα ἀκόμη καλλιτεχνικὸ εἰδύλλιο εἶχε
αἰσιό τέλος: Ὁ γνωστὸς ἠθοποιὸς τοῦ θιά-
σου Λογοθετίου Ἀθ. Τζενεράλης καὶ ἡ ὁμο-
φυ Πειραιώτοπούλα Φίνα Καλαδάση ἐτέλε-
σαν τοὺς γάμους τοὺς.

Τὸ εἰδύλλιο ἀρχισε πρὶν ἀπὸ τρία ἀκρι-
θῶς χρόνια, ὅταν ὁ Τζενεράλης εἰς βαθύφο-
νος τότε τοῦ μελοδράματος, ἔκανε τὴν ἐμ-
φανισί του στὸ «Πειραϊκόν» μὲ τὴν Κρατικὴ
ὁπερα.

— Ἡ ἐναρξὴ τῶν παραστάσεων τοῦ Ἑ-
θνικοῦ Θεάτρου στὸ Δημοτικὸ Θεάτρο Πει-
ραιῶς θὰ γίνῃ τὴν 1η Δεκεμβρίου, μετρί-
ται ὅμως δὲν ἔχει ἀνακοινωθῇ τὸ ἔργο
στιγμῆς ὅμως δὲν ἔχει ἀνακοινωθῇ τὸ ἔργο
μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἀρχίσουν οἱ παραστάσεις τῆς
κρατικῆς σκηνῆς στὸν Πειραιά.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

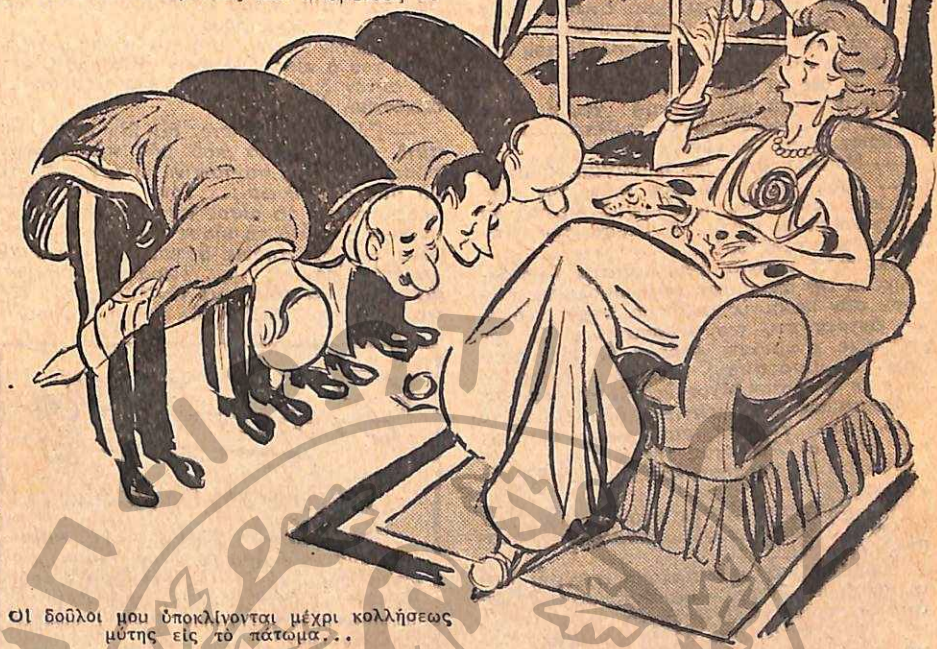

Κάθοδος στὸν Βούθουλα

μὲ τὰς παναμαϊκὰς σημαῖας — στέκονται
ἀγκυροβολημένοι (καὶ μουγκρίζουσι) εἰς
τὰς θύρας τῶν μεγάρων μου. Ἡ ὠρισμένη
εἶναι γεμάτη ἀστακουδάκια πρὸς διανομήν
(τῆς ἀμπα καὶ δωρεὰν εἰδικὰς διὰ τοὺς καπ-
νέμενους Βουθουλαίους).

Κατέρχουμαι ἡγεμονικῶς καὶ εἰσέρχουμαι
νωχελῶς εἰς τὴν ναυαρχίδα, ὅπου κάθεται
— κλαρίνο — ὁ μέγας σωφεράρχης μου μὲ
τὴν ἐπίσημον στολήν «ἐξόδου καταπλή-
ξεως». (Καθότι διαρῶ τὰς ἐξόδους μου εἰς
πολλὰ εἶδη — ἀπλοῦ περιπάτου, ἐπιστήμου
ἐπισκέψεως, περιφρονητικῆς διαδρομῆς, δι-
πλωματικῆς καθήκοντος καὶ ἐξόδου κατα-
πλήξεως, πρὸς κατάπληξιν τῶν ἐνδιαφερο-
μένων εἴτε πτωχῶν εἴτε πλουσίων).

Ἡ παρέλασις τοῦ στόλου τῶν λιμουζινῶν
μου προκαλεῖ τοὺς θαυμασμούς τῆς πόλεως
καὶ εἶδα καλοντυμένους καὶ πλυμένους κυ-

ρίους νὰ μένουν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό.

Τέλος πάντων. Φθάνομεν εἰς πτωχὴν συ-
νοικίαν τοῦ Βούθουλα καὶ τὸ τί γίνεται δὲν
περιγράφεται. Οἱ πτωχοὶ Βουθουλαῖοι νομί-
ζουν ὅτι ἔρτασαν περιηγητὰ διὰ νὰ ἐπι-
σκεφθοῦν τὸν Πλάτωνα, καθότι ὅταν λέμε
Ἀκαδημία Πλάτωνος ἐννοοῦμε Πλάτωνα
— ὅπου κείται ὁ Βούθουλας — καὶ τὸ λέ-
με ἐτσι — Πλάτωνα — πρὸς εὐκολίαν
ἀμωφώτων. Καὶ πού νὰ ξέρουν οἱ καπνέμοι
ἦταν ὁ Πλάτων καὶ τὴν ὥραιν πράγματα
ἔγραψε, τὸ καιρὸ ἐκεῖνο!...

Τέλος πάντων. Νομίζω λοιπὸν, οἱ πτω-
χοὶ Βουθουλαῖοι ὅτι πρόκειται περὶ περιέρ-
γων περιηγητῶν καὶ προσωπικῶς διατάσσω
τὸν στόλον τῶν λιμουζινῶν νὰ ἀγκυροβολή-
σῃ. Ὅπερ καὶ γίνεται. Ἐν τῷ μεταξύ ἀπὸ
σπίτας καὶ σπιτάκια ἀναπνεύου πτωχοὶ καὶ
πειναλοὶ καὶ ἀνυπόδητοι καὶ μπαλωμένοι
καὶ τρέχουν νὰ ἴδω — ὅλος ὁ πτωχὸς
λαὸς τῆς πτωχῆς καὶ πειναλέας συνοικίας
τοῦ Βούθουλα, κραυγάζοντες:

— Τί εἶναι, βρέ;

— Ἀμερικάνοι ρέ.
— Τρεχάτε, ρέ.

Παρομοίως φωνάζουν καὶ ἄλλα παρόμοια
λαϊκὰ καὶ μόλις βλέπουν ἐκ τοῦ πληθύνον λι-
μουζίνας ἀναφώνουν περὶ Εὐαγγελιστρίας,
ὅποτε κατεβάζω τὰ κρύσταλλα τῆς ναυαρχί-
δος καὶ ὁμιλῶ:

— Ἡσυχάστε πτωχοὶ ἄνθρωποι! Καὶ
παρομοίως ἡσυχάστε πτωχοὺς μου! Δὲν
εἶμαι Ἀμερικανὴ παρὰ, δυστυχῶς, Ἑλλη-
νὶς τὴν καταγωγὴν, ἀσκέτως ἂν ἔφαγα Εὐ-
ρώπας καὶ Ἀμερικὰς μὲ τὸ κουτάλι. Εἶμαι
ἡ μαντὰμ Σουσοῦ Καντακουζηνῶ καὶ ἡ
πτωχὴ σας συνοικία, ἄλλοτε, εὐεργετήθη ἀ-
πὸ τὸ ὄνομά μου καὶ ἀσφαλῶς ὅλοι θὰ ἔχ-
τε ἀκουστά!

Τί σοὺ εἶναι ὁ πτωχὸς λαός! Νὰ μὴ κα-
ταδεχθῆς καὶ τοὺς πῆς δυὸ καλὰς κουβέν-
τες! Ἀμέσως παίρνει ἄρροος καὶ τὸ πα-
ρόμοιον συμβαίνει καὶ τώρα. Μόλις ἀκούει
τοὺς ἀριστοκρατικούς μου λόγους ὁρῶν-
ται:

— Ἡ Σου - σουσοῦ!
— Μὰς ἦλθε ἡ μαντὰμ Σουσοῦ!
— Ἐσένα θέλωμε...
— Γεῖά σου, Σουσοῦ!
— Ζήτη ἡ Σουσοῦσοῦ!

Ὁμολογῶ ὅτι ἐγκαρδιότητες καὶ διαχύ-
σεις λαοῦ δὲν μοῦ ἀρέσουν καὶ παρολόν-
τι πολλοὶ ἀμαθεῖς (καὶ ἀνόητοι) γελοῦν,

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Νυκτερινὴ δρᾶσις

*Εναντὶ τῆς καλύβης μου κατώκησεν, ὦ Δία,
ζωνδὸχον νδρῶνδανέσσα καὶ τάκος ὡς εἰκας
κι' ἐρώτων σκανδαλιστικῶν προβλέπων ἐσοδεῖαν
νὰ δρᾶσω ἀπεφάσισον αἰνιδιαστικῶς.
Ἐφ' ὃ ἀρχίσας πᾶραυτα κατόπτευσιν εὐρεῖαν
καὶ διαθέτων, ὡς γνωστὸν, εἰς ταῦτα ἐμπειρίαν
ἐφρόντισον, ὠθούμενος ὑπὸ παθῶν ἐντόνων,
νὰ κάμω ἐπισήμανσιν, ἐν πρώτοις τοῦ κοιτῶνος.
Κι' ἀφοῦ κι' ἐφ' ὅλων τῶν λοιπῶν ἔλαθον γνῶσιν πλήρως
πρὸς δὲ σκεφθεῖς ἐπιμελῶς ἡ μάλλον παμπονήρως
νυκτοειδῶς πρὸ ἡμερῶν μὲ προφυλάξεις πάσας
τὸν τοῖχον τῆς ἐπηδῆσον ἐντέχνως ὁ μβαγάσας.
Κι' εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον τῆς ἐν τῷ κρυπτῷ τούτεστιν
πλην πᾶραυτα ἀντιληπτὸς ὁ φουκαρεὺς κατέστην
καὶ πρὶν βρεθῶ μοναχικῶς, ὁ παῖδες, μετ' αὐτῆς
στριγγλιωτικῶς ἐκράυνησαν: «Βοή-
(θεαί! Ἀπότῃς!)»

Καὶ μετ' ὀλίγον, συμφορά, βιαίως κι'
(ἐκὼν ἄκων)
μὲ συνοδεῖαν ἰσχυρὰν ἂ ἄλλως ἐν κορῷ
εἰς Τμήμα ὠδηγήθηκον ὑπὸ ἀστυφυλά-
(κων)
ἐνθα τὴν θεῖαν κάραν μου ἐκούρευ-
(σαν ἐν «κρῷ»),
Μ' ἐκούρευσαν — ἀλλοίμονον! — καὶ
(μάλιστα οἰκτρῶς)
κι' ἀντὶ νὰ δρᾶσω τοιγαροῦν δεόντως
(καὶ σφοδρῶς)
τὴν ἐπαθὸν ὁ δῆσινος, ἦγονον συγκε-
(κρυμμένως)
ἐπῆγον φεῖ διὰ «μαλλί» κι' ἐξῆλθον...
(κουρευμένοι)
Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ἦταν ἀπὸ χθές!

— Καλὸς ὦρισάτε, κύριε. Πῶς περᾶσα-
τε στὸ ταξίδι;

— Μαρία, θέλω νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια.

Ἦρθε κανεὶς σήμερὰ τὸ πρῶν;

— Κανείς, κύριε!

— Λές ψευδῆ; Ἐγὼ εἶδα κάποιον νὰ

βγαίνει ἀπὸ δὴ πρὸ ὀλίγου.

— Ἰσως, κύριε. Μὰ δὲν ἦρθε σήμερὰ τὸ

πρῶν. Ἦσαν ἐδῶ ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ.

ΡΩΜΑΙΟΣ και ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρωμαίος Μονταίικς και η Ιουλιέττα Καπουλέτου αγαπιούνται, μ' όλα που οι οικογένειές τους χωρίζονται από το πιο βαθύ μίσος. Μια νύχτα, ο Ρωμαίος μπαίνει στον κήπο των Καπουλέτων για να δει την Ιουλιέττα, να συνεννοηθεί μαζί της για το γάμο τους, τον κυνηγούν όμως οι υπηρέτες του Καπουλέτου και για να σωθεί, αναγκάζεται να σκοτώσει έναν από αυτούς. Την άλλη μέρα, ο Καπουλέτος, που συνοδεύεται από το νεαρό ευπατρίδη Πάρη που προορίζει για άντρα της Ιουλιέττας, πάει και παραπονιέται στον "Αρχοντα της Βερόνας". Εκείνος στέλνει άμεσα το λοχαγό των λοχωφόρων του και συλλαμβάνει τον πατέρα Μονταίικ, μαζί και δέ βράζει το γαϊδάρη. Ο γέρος Μονταίικς απαντάει με θάρρος κι' αξιοπρέπεια στις ερωτήσεις του "Αρχοντα της Βερόνας", ενώ όμως εκείνος τον δηλώνει ότι θα τον στείλει φυλακή, φτάνει ο Ρωμαίος και παραδίδεται αυτός στον "Αρχοντα". Εκείνος τον ρωτάει πώς βρίσκεται στη Βερόνα, ενώ έχει βγή διαταγή για ισόβια εξορία του μακριά από την πολιτεία αυτήν. Ο Ρωμαίος απαντάει ότι στη Βερόνα τον κρατάει η καρδιά του...

— Είναι πιο δυνατή από όλα, "Αρχοντα!"

Η απάντησή του ώραιου νέου, πούχε δοθεί άφοβα, αποφασιστικά, άφησε για μία στιγμή αναπολόγητο τον "Εσκαλο". "Υστερα από λίγο όμως, μπόρεσε να συνέλθω από την έκπληξή του και να τον ρωτήσει:

— Τι θές να πής, Ρωμαίε;...

Κύτταξε για μία στιγμή χωρίς μίσος κανένα ο Ρωμαίος τον Καπουλέτο, και ξεναγύρισε στον "Αρχοντα":

— Νομίζω, ότι ήρθε η στιγμή να μιλήσω... εἶπε. Αυτό που μου καίει την καρδιά και που το κρατάω κρυφό, πρέπει να πάψω νάναι μυστικό... "Αγαπάω την Ιουλιέττα Καπουλέτου!"

Τέσσερα δυνατά επιφωνήματα ύποδεχτήκανε την απρόοπτη αυτή ομολογία, πούπεσε σαν κεραυνός ανάμεσα στους τέσσερις άντρες που την ακούγανε!... Ο Πάρης είχε χλωμιάσει φοβερά κι' είχε τραβήξει το μισό σπαθί του έξω από τη θήκη του· ο Καπουλέτος έτρεμε συγκορμος· ο Μονταίικς είχε κάνει ένα βήμα προς το γυιό του, γεμάτος συγκινημένη έκπληξη και μόνο ο "Αρχοντας της Βερόνας" είχε καταφέρει να κρατήσει κάποια σχετική ψυχραιμία.

— Έξηγήσου... εἶπε στο Ρωμαίο.

— Γι' αυτό ήρθα!... αποκρίθηκε σταθερά εκείνος.

Σώπασε για μία σύντομη στιγμή. Και οι τέσσερις άντρες φαινότουσαν κρεασμένοι κυριολεκτικά από τα χείλια του...

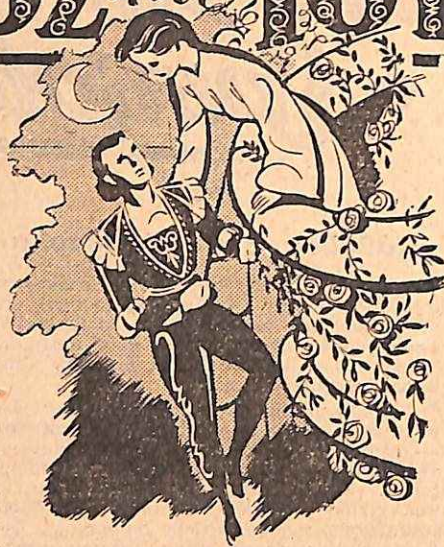
— "Αρχοντα, εἶπε με τη γλυκειά αντρική φωνή του, ο Ρωμαίος, ο έρωτάς μου αυτός, που έρχομαι σήμερα να σου ομολογήσω, είναι άγνός σαν το άπιαστο χιόνι και καθαρός σαν το νερό μιάς λίμνης... Μπήκε μέσα στην καρδιά μου και παραμέρισε όλα τα άλλα σκοτεινά αίσθηματά που μπορούσαν να φωλιάζουν εκεί μέσα, όπως οί άράχνες και τὰ φίδια μέσα στις σπηλιές!... Τό μίσος έσβυσε μέσα μου!... Τώρα πιά, δέ νοιώθω να με χωρίζει τίποτα από τον Καπουλέτο... Είμαι έτοιμος και πρόθυμος να δεχτώ εγκάρδια το χέρι του· γιατί είναι ο πατέρας εκείνης που λατρεύω!...

Με μεγάλο κόπο, ο Καπουλέτος μπόρεσε να πνίξει λίγο τη συγκίνηση που του είχε προκαλέσει η φοβερή αναπάντη!

— Καί... η κόρη μου, ρώτησε, τὰ ξέρει αυτά που μάς ομολογείς με τόσο θάρρος;

Μιά άστραπη θυμού πέρασε από τα μάτια του Ρωμαίου:

— "Η κόρη σου είναι άγνη κι' ανύποπτη για το βαθύ αίσθημα που μου έχει έμπνεύσει... "Ελπίδα μου όμως είναι να την κερδίσω, να την κάνω να μου ανταποδώσει τον

έρωτά μου... "Ελπίδα μου είναι να τη δω μία μέρα γυναικα μου στο πλευρό μου... — Ποτέ!... ούρλιασε έξαλλος ο Καπουλέτος. "Ακούς, άθλιε;... Ποτέ!... Οά προτιμήσω να την κοιμηθώ με τὰ ίδια μου τὰ χέρια, παρά να δεχθώ να την μολύνω το άγγιγμά μου!...

Με μεγάλο κόπο μπόρεσε να δαμάσει το θυμό του ο νέος. Θέλησε ν' απαντήσει, αντί γι' αυτόν όμως απάντησε ο Μονταίικς με άρχοντική ήρεμία:

— Γιατί, Καπουλέτο, δέν θές να δεχτής αυτή την ευκαιρία που μάς προσφέρεται σήμερα για μία παντομένη μας, πραγματική μας συμπιλίωσι;... Τόσον καιρό τώρα, τόσα χρόνια, τό μίσος μάς χωρίζει· παρασύραμε σ' αυτό το μίσος δλοκλήρη τη Βερόνα, και όχι σπάνια βάψαμε με άδικο αίμα τους δρόμους της... Τώρα το μίσος αυτό μπορεί να σβύσει με τον έρωτα των δυο παιδιών μας... Δέξου την ειρήνη, Καπουλέ-

Περιποιητικοί άνθρωποι!...

Ο κύρ-Μηνᾶς Τρεχαντήρης, καλονάγαθος επαρχιώτης, όταν γύρισε στο σπίτι του, έπειτα από ένα ταξίδι του, το πρώτο, στην "Αθήνα, διηγείται καταπληκτικά πράγματα στους συμπατριώτες του.

— Αυτοί οί "Αθηναίοι είναι πολύ περιποιητικοί κι' εξαιρετικά φιλόξενοι άνθρωποι.

— Και πώς σχηματίζεις αυτή τη γνώμη, κύρ-Μηνᾶ; ρώτησε ένας φίλος του.

— Νά, άκουσε, του απάντησε ο κύρ-Μηνᾶς. Φτάνεις στην "Αθήνα. Μόλις βγής από το τραίνο ή το αυτοκίνητο, σέ πλησιάζει ένας άγνωστος, σέ βάζει σ' ένα ταξί, σέ πάει στο έστιατόριο, σέ συνοδεύει μ' έξοδά του στον κινηματογράφο, σέ συνοδεύει στο ξενοδοχείο και σέ βάζει ακόμη να πλυγιάσης στο κρεβάτι. Κί' όλα αυτά, χωρίς να πληρώσης δεκαράμι!...

— Είναι καταπληκτικό! παραδέχτηκε ο δύσπιστος της συντροφιάς.

Και σοῖ συνέβη αυτό έσένα;

— "Όχι, ακριβώς έμένα, εἶπε ο κύρ-Μηνᾶς. Συνέβη όμως της γυναίκας μου...

Ο ΦΑΚΟΣ

το, ύστερα από τον πολύνεκρο πόλεμο που επιβάλαμε σκληρά στην πολιτεία μας...

Ο Καπουλέτος έκανε αρκετήν ώρα ν' απαντήσει, όχι γιατί κάθισε να συλλογιστή την προτασί του μιστού αντιπάλου του μά γιατί τον έπνιγε ο θυμός, και δέ μπόρουσε ν' άρθρώσει λέξη...

Ο Πάρης, χλωμός, με τὰ χείλια του σφιγμένα, κύτταξε τους δύο αυτούς έχθρους, κι' άνησυχούσε μήπως η συμπιλίωσί τους φέρη τη δική του δυστυχία...

Όσο για τον "Αρχοντα της Βερόνας, αυτός κύτταξε με συγκίνηση και ικανοποίηση τον Καπουλέτο και το Μονταίικη... Για πρώτη φορά, στον όριζοντα της Βερόνας, είχε ανατείλει δειλά η έλπίδα για το σταί' άτημα της αίματοχυσίας που προκαλούσαν οί δυο αυτές οικογένειες τόσα χρόνια τώρα...

— Εμπρός, λοιπόν! φώναξε εύθυμα. Δόστε τὰ χέρια οί δυο έχθροί, κι' αφήστε τον "Υμέναιο να πνίξη άπαλά τὰ μίση και τις κακίες σας!...

Μά ο Καπουλέτος είχε καταφέρει, επί τέλους, να ξαναβρή τη φωνή του... Με γουρλωμένα μάτια, με κατακόκκινο πρόσωπο, πετάχτηκε όρθος και χύμηξε άπάνω στο γέρο Μονταίικη:

— Τὰ σχέδιά σας αυτά βγάλτε τα και οί δυο σας, πατέρας και γυιός, από το μυαλό σας!... Αυτός ο γάμος που μου προτείνετε, είναι ή πιο μεγάλη, ή πιο θανασίμη προσβολή που θα μπορούσε να μου κάνει, ο χειρότερος έχθρός μου!...

— Γιατί, Καπουλέτο;... ρώτησε χλωμός, μά συγκρατημένος πάντα ο Μονταίικς. "Η γενιά μας είναι το ίδιο ευγενικά με τη δική σου... Τὰ πλούτη μου, ίδια με τὰ πλούτη σου... Τί έμποδίζει την ένωση των δυο παιδιών μας;...

— "Η θέλησί μου!... Βρυχήθηκε ο Καπουλέτος. Το μίσος μου, το άσδυτο μίσος μου, που δέ θα πεθύνει παρά με το θάνατό μου.

Τότε, μπήκε στη μέση κι' ο Πάρης. — Έσχάς, άρχοντα Καπουλέτο, εἶπε άποφασιστικά, ότι αυτός ο γάμος που σχεδιάσανε τόσο επιτήδεια οί Μονταίικοί, σκαματάει και στην ύπόθεσί σου να μου δώσης το χέρι της "Ιουλιέττας...

Μ' ένα μούγκισμα πληγωμένου θηρίου, ο Ρωμαίος χύμηξε κι' άρπαξε τον Πάρη από το λαιμό:

— Αυτό που λογαριάζεις δέ θα γίνη ποτέ!... τοῦ φώναξε. Σού όρκίζομαι στο Θεό, ότι, πριν άγγίξης αυτό τον άγγελό, θάχης δέκα φορές στρωθή στον τάφο!

Με τὰ μάτια του γουρλωμένα, μισοπνιγμένος, ο Πάρης μάτια προσπαθούσε να ξεφύγη από τη σιδερένια τανάλια που τον έπνιγε...

Πήδηξε όρθος τότε ο "Εσκαλος, κι' έσπρωξε το Ρωμαίο με δύναμη μακριά από τον Πάρη...

— Τρελλάθηκες;... τοῦ φώναξε έξαγριαμένος. Φέρνεσαι έτσι και μπροστά μου;... "Η αυθάδεια σου περνάει τὰ όρια!...

— Απότομα, ο Ρωμαίος γονάτισε μπροστά στον "Αρχοντα της Βερόνας:

— "Αρχοντα "Εσκαλε, τοῦ εἶπε σιγά, με συντριβή. "Αναγνωρίζω ότι έσφαλα... Με παράσυρε όμως ο άπέραντος έρωτάς μου για την "Ιουλιέττα... Δέ θα μπορέσω να την ξεχάσω... Μάτια θα προσπαθήσουν όλες οί θείες κι' οί ανθρώπινες δυνάμεις να τη βγάλουν από την καρδιά μου... Από την άλλη μεριά, δίνω την ευκαιρία, μ' αυτό το γάμο που προτείνω και που όνειρεύομαι, να ειρηνέψη όριστικά ή Βερόνα... Δόστε μου την "Ιουλιέττα, και ή εύτυχία μαζί με τη γαλήνη θα γυρίσουνε στην άγαπημένη μας πατρίδα...

Ο Καπουλέτος είχε καταφέρει στο διάστημα αυτό να επιβληθή στον έαυτό του.

Χωρίς να μιλήση καθόλου στο γονάτισμένο Ρωμαίο, ζύγωσε τον Πάρη:

— Τίποτα δέ μεσάλαθηκε πού να αλλάξη όσα έχουμε συμφωνήσει... τοῦ εἶπε έπίσημα. "Η κόρη μου θα γίνη γυναίκα σου!...

Σὰ να τον είχε δαγκώσει φαρμακερό φίδι, ο Ρωμαίος πετάχτηκε όρθος:

— Καπουλέτο!... εἶπε. Σπέρνεις τον πόλεμο και την καταστροφή, πρώτα στην οικογένειά σου, κι' ύστερα στην πατρίδα σου!...

— Γιατί, δηλαδή;... άπόρησε ο πεισματάρης ευπατρίδης. Εἶν' άπαραίτητο να δεχτώ για γαμπρό μου αυτόν που μισώ και που περιφρονώ περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο;...

— Πρόσεξε, Καπουλέτο!... "Εχει τὰ όρια της και ή ύπομνη!...

— Με άπειλείς;...

— Δέν άπειλώ μονάχα έσένα' άπειλώ όλη τη Βερόνα με γενικό αίματοκύλισμα, με ολοκληρωτική καταστροφή!... "Η λογική διώχνεται πιά όλοτελα από το μυαλό μου!... Μιά φοβερή τρέλλα μου σκοτίζει το κεφάλι!... Στὰ μάτια μου πυκνώνει το αίμα! Καπουλέτο, πρόσεξε!...

Γύρισε ο Καπουλέτος ψυχρός και εἶπε στον "Εσκαλο:

— "Αρχοντα, βλέπεις και μόνοι σου, ότι με προκαλούνε, με άπειλούνε μπροστά στα μάτια σου... Άπειλούν ακόμα την άσφάλεια της πολιτείας σου!...

Χαμηλώνα τον συμβούλευε ο "Αρχοντας:

— Κι' όμως, πόσο πιο καλά θάκανες να πής το "ναί" σ' αυτό το γαμο!...

— Μη με προσβάλλης και σύ, φώναξε δυνατά ο Καπουλέτος. Θεωρώ τους Μονταίικους δολοφόνους και κακοποιούς και τους περιφρονώ όσο και τους μισώ!...

Δέν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του, και οί δυο Μονταίικοί, πατέρας και γυιός, βρεθήκανε μπροστά του με γυμνά τὰ σπαθιά τους!...

— Εἴσαστε δύο, ούρλιασε ο Ρωμαίος, κι' εἴμαστε άλλοι δυο... Ξεσπαθώστε, γιατί όρκίζομαι ότι ή τελευταία σας ώρα έφτασε!

Τραβήξε το μισό σπαθί του κι' ο Πάρης, όμως ο Καπουλέτος τον τραβήξε παράμερα και τοῦ ψιθύρισε:

— Τρελλάθηκες;... Δέν βλέπεις ότι καταστρέφονται οί ίδιοι μ' αυτό που κάνουνε;... Πέσανε στην παγίδα που τους έστησα... Βάλε το σπαθί σου στη θήκη του κι' άσε τους αυτούς να τραβήδουν άπάνω τους την όργη του "Αρχοντα!...

Πραγματικά, ο "Εσκαλος, βλέποντας τοῦ δυο ώπλισμένους άντρες μπροστά του, φώναξε δυνατά:

— Βάλε άμέσως τὰ σπαθιά στις θήκες τους!...

Οί δυο Μονταίικοί διστάσανε. Προχώρησε προς το μέρος τους, άσπλος, τρομερός, ο "Αρχοντας, με τὰ χέρια του σταυρωμένα στο στήθος του:

— "Η συμπεριφορά σας δείχνει, ότι εἴσατε άμετανόητοι!... εἶπε. Τραθήξτε το σπαθιά μπροστά μου...

— Μας προκαλέσε, "Αρχοντα!... μούγυρισε ο Ρωμαίος. Δέν άκούσετ τὰ φοβερά του λόγια;...

— Δέν έχετε καμιά δικαιολογία!... Μπροστά μου δέν τραβάει κανένας το σπαθί!... "Η συμπεριφορά σας έπνιξε το δική σας...

Χτύπησε τὰ χέρια του ο "Εσκαλος και εἶπε στο λοχαγό των λοχωφόρων του που παρουσιάστηκε:

— Νά οδηγηθούν άμέσως οί δυο Μονταίικοί στο πιο σκοτεινό μπουντρούμι του Σάν-Πάολο!... "Αν θελήσουν να φέρουνε την πιο μικρή αντίστασι, δέστε τους με σίδερα!...

Μ' ένα κίνημα, πατέρας και γυιός Μονταίικς, σπάσανε τὰ σπαθιά τους άπάνω στα γονατά τους και πετάξανε τὰ κομμάτια στο πάτωμα. Οί στρατιώτες του "Αρχοντα τους άρπάξανε και τους βγάλανε από το δωματίο.

Γι' αρκετή ώρα, οί τρεις άντρες μέινανε άμίλητοι, παραγμένοι, αναστατωμένοι από τη φοβερή αυτή σκηνή... "Υστερα όμως, σινα-σιγά, ήρεμήσανε.

Κάθε εβδομάδα

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

με πολύχρωμη έκτύπωση

Φωτο - "Οφσετ

Σελίδες

84

Τότε ο "Εσκαλος γύρισε με λύπη στον Καπουλέτο:

— Εἶδες ότι έγιναν όλα όπως τὰ έπιθυμούσε... τοῦ εἶπε.

— "Η εύγνωμοσύνη μου θάνα αιώνια, "Αρχοντα!... αποκρίθηκε εκείνος με μιάν έλαφρεία ύποκλισι.

Χαμηλώνα λίγο τη φωνή του ο "Εσκαλος και πρόσθεσε:

— "Όμως, μου φαίνεται ότι είχες άδικο ν' άρνθής αυτό το γάμο... Θάτανε κέρδος για όλους μας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΘ'.

"Η δέσποινα Μονταίικη έμεινε σε φοβερή άγωνία στο μέγαρό της, αφού έφυγε ο άντρας της μαζί με το λοχαγό των λοχωφόρων. Καταλάβαινε, ότι ο αγαπημένος της άντρας βρισκότανε σε κίνδυνο... Τί να κάνει; Πώς να τον αντιμετώπιση τον κίνδυνο αυτόν;...

Εκείνη τη στιγμή, φάνηκε μπροστά της ο Ρωμαίος. Βρισκότανε έξω από το μέγαρο την ώρα πουχε φτάσει ο λοχαγός του "Εσκαλου, και τώρα μόλις είχε πληροφορηθή την άφιξή του από τον τρομαγμένο θυρωρό. "Ετρεξε άμέσως στη μητέρα του για να μάθη λεπτομέρειες.

"Η μητέρα του ήτανε για το Ρωμαίο ή μεγάλη του λατρεία κι' ή άποκλειστική, πριν γνωρίση την "Ιουλιέττα... Είχε συνηθίσει να τη συμβουλευέται τρυφερά στο κάθε τι, κι' εκείνη πιά καμάρωνε με την

έμπιστοσύνη που της έδειχνε ο λατρευτός της μοναχογιός...

Αυτή τη φορά, τη βρήκε αναστατωμένη τη μητέρα του ο Ρωμαίος, κλαμένη... "Ετρεξε και την άγκάλιασε και τη ρώτησε, γεμάτος άνησυχία:

— Τί έγινε με τον πατέρα, μητερούλα;...

"Η δέσποινα Μονταίικη είχε άποφασίσει να τοῦ κρύψη την αλήθεια για την ίδια την άσφάλεια τη δική του... Δέν μπόρεσε όμως: Οί λυγμοί την πνίξαν, κι' έπεσε στί' άγκαλιά του, κλαίγοντας άσυγκράτητα...

— Μίλησέ μου, μητέρα! της φώναξε ο Ρωμαίος. Τί τρέχει;... "Η σιωπή σου, τὰ κλάματά σου, με κάνουνε να ύποψιάζομαι χειρότερα ίσως τὰ πράματα από ό,τι είναι πραγματικά...

Μπόρεσε με κόπο να επιβληθή στον έαυτό της ή δέσποινα και εἶπε:

— Τον πατέρα σου ήρθε και τον πήρε ένας άξιωματικός του "Αρχοντα!...

— Άξιωματικός του "Αρχοντα;... Για ποιά λόγο;...

— Ξέρω κι' εγώ;... Τον ζητούσε, λέει, ο "Αρχοντας ο ίδιος τον πατέρα σου...

— Κατάρα!... Τόν πιάσανε!... μούγκρισε ο Ρωμαίος. Τόν πιάσανε στη θέσι τη δική μου!...

Κούνησε το γκρίζο της κεφάλι ή γυναίκα:

— Πολύ το φοβάμαι κι' εγώ... ψιθύρισε.

Δέν πρέπει να μένουμε άργοί!... εἶπε ένεργητικά, γεμάτος φλόγα, ο Ρωμαίος.

— Τί σκέπτεσαι να κάνης;...

— Νά πάω ο ίδιος να παρουσιαστώ μπροστά στον "Αρχοντα!... Έμένα ζητάει, έμένα θα βρῇ...

Τρέμοντας, ή Μονταίικη, έσφιξε στην άγκαλιά της το γυιό της:

— Κι' αν σε πιάσουνε και σένα;...

Σκοτεινός, της άποκρίθηκε:

— Δέν πιάνομαι εύκολα εγώ, μητέρα!... Μοιάζω σαν τη φωτιά που καίει όποιον την πιάσῃ!...

— Δηλαδή, πώς θ' αντιμετώπισης ένα τέτοιο ένδεχομένο;...

— Θα είδοποιήσω το Μπενδόλιο πριν παρουσιαστώ στον "Αρχοντα... Αυτός θα είδοποιήση τους φίλους μας... Κι' αν ο "Αρχοντας έχη την άφροσύνη να διατάξη τη σύλληψί μου, την άφροσύνη του αυτή θα την πληρώση δλοκλήρη ή Βερόνα!

Τρέμοντας συγκορμη ή γρηά κυρία, έσφιξε το λατρεμένο της μοναχογιό στην άγκαλιά της:

— Θέ μου!... τοῦ μουρμούρισε. Φοβάμαι για σένα...

—Δέν πιάνομαι εύκολα εγώ, μητέρα... της εἶπε ο Ρωμαίος.

— Νά μη φοβάσαι, μητερούλα... 'Ο Θεός είναι με τους τολμηρούς... Συχαίνεται τους δειλούς και τους άπολους... Μόνο, δώσε μου την εύχή σου... Αυτή θα με φυλάξει από τον κίνδυνο πιο καλά κι' από το κοφτερό σπαθί...

— Εσφίξε το γυίο της ή δακρυσμένη μητέρα πιο δυνατά στην αγκαλιά της, και τον γέμισε φιλία...

— 'Η εύχή μου να σ' ακολουθή πάντα, λατρευτό μου παιδί!... του ψιθύρισε.

— Πάω, μητερούλα... της είπε ύστερα. Κύτταξε το σπαθί του αν βγαίνει εύκολα από τη θήκη του και προχώρησε προς την πόρτα.

— Νά μην άργήσω νάχω νέα σου... του φώναξε η μητέρα του, σμίγοντας τα χέρια της σε μια στάση βουδής ικεσίας.

— Έννοια σου, μητερούλα... Με την πρώτη ευκαιρία, θα σε ειδοποιήσω, αν δε μπορέσω νάρθω ό ίδιος...

Κι' άπάνω σ' αυτά τα λόγια, βγήκε από το δωμάτιο, από το μέγαρο.

Πήγε γραμμή να βρή τον ξάδερφό του τόν Μπενδόλιο. Από τόν επίσημο, τόν σκοτεινό ύφος του, ό Μπενδόλιο κατάλαβε, ότι κάτι σοβαρό συνέβαινε...

— Τί τρέχει, Ρωμαίο;... τόν έρώτησε.

— Πιάσανε τόν πατέρα! άποκρίθηκε έκείνος.

Χλώμιασε ό Μπενδόλιο.

— Πιάσανε τόν πατέρα σου; Ποιός τόν έπιασε;

— 'Ο λοχαγός τών λοχοφόρων τού 'Εσκαλου ήρθε να τόν ειδοποιή ότι ό 'Αρχηγός της Βερόνας τόν ζητούσε... Καί τόν πήρε μαζί του...

— Είναι πολύ σοβαρό αυτό, Ρωμαίο...

— Γι' αυτό ακριβώς ήρθα να στο άναγγείλω...

— Πρέπει να δράσουμε !... Χωρίς άναβολή καμιά...

— Έτσι νομίζω κι' εγώ...

— Πρέπει να μάθουν οι φίλοι μας ότι ό Μονταίκης πιάστηκε κι' ότι ίσως ώδηγήθηκε στη φυλακή !...

Τώρα χλώμιασε ό Ρωμαίος :

— Σ' όρκίζομαι ότι, κι' αν ώδηγήθηκε, δέν πρόκειται να μείνει !... είπε υπόκωφα.

Ό Μπενδόλιο τούπιασε τόν χέρι :

— Τί σκέπτεσαι να κάνεις ;...

— Νά πάω άμέσως, χωρίς άναβολή καμιά, στόν 'Εσκαλό !... Νά τόν ρωτήσω τί συμβαίνει, να τού ζητήσω τόν λόγο...

— Ρωμαίο, πρόσεξε !...

— Τί να προσέξω ;... Είναι ποτέ δυνατό ν' άφίσω τόν πατέρα μου σε κίνδυνο, άδότητο ;...

— Δέ λέω αυτό... Κάθε άλλο... Μόνο, σε συμβουλεύω να προσέξεις... 'Όταν παρουσιαστής μπροστά στόν 'Εσκαλό, να μην άφίσης να σε παρασύρη ή δίκαιη άγανάκτησή σου... Γιατί αυτό θα περιμένουν οι έχθροι σου για να σε εξοντώσουν !...

— Ό 'Εσκαλός δέν είναι έχθρός μου... Ούτε έχθρός της οικογενείας μου...

Ό Μπενδόλιο ζύγωσε πολύ τόν Ρωμαίο και τού ψιθύρισε πολύ σιγά στό αυτό :

— Μην ξεχνάς ότι ξάδερφος τού 'Εσκαλου είναι ό Πάρης !...

Ό Ρωμαίος έσφίξε με λύσσα τή λαβή τού σπαθίου του :

— 'Έχεις δίκιο... Πρέπει να προσέξω... 'Εμεινε για λίγο συλλογισμένος, κι' ύστερα εξακολούθησε :

— Θα πάω στόν 'Εσκαλό... Θα τού μιλήσω, θα τόν ακούσω... Κι' αν θελήσει να με τιμωρήσει μαζί με τόν πατέρα μου, τότε...

— ... Τότε, συμπλήρωσε ό Μπενδόλιο σκοτεινός, άποφασιστικός, θα ξεσηκώσω έγώ τή μιση Βερόνα και θα σας έλευθερώσω !...

— Έπανάστασι !... μουρμούρισε ό Ρωμαίος, βαθεία συλλογισμένος.

— Ναι, επανάστασι ! τού άποκρίθηκε με άγρια άποφασιστικότητα ό Μπενδόλιο. Δέ θα φταίμε έμεις σ' αυτό... 'Αλλά, δέ θ' άφίσουμε να θριαυεύσουν οι Καπουλέτι !...

Σήκωσε τόν κεφάλι του ό Ρωμαίος :

— Καλά, Μπενδόλιο... είπε. Κάνε ό,τι καταλαβαίνεις... Έγώ πάω...

Κι' έγώ θα περιμένω κάτω από τόν παλάτι τού 'Εσκαλου, με είδοποιημένους όλους τούς ανθρώπους μας... 'Αν μάθω ότι σας πιάσανε, όρκίζομαι στόν Τίμιο Σταυρό, ότι ή Βερόνα θα πνιγίη στό αίμα τών Καπουλέτων !...

— Εσφίξε ό Ρωμαίος μ' εύγνωμοσύνη τόν χέρι τού ξαδέρφου του, τού πιστού φίλου του, κι' έφυγε για τόν άνάκτορο τού 'Αρχοντα...

— Όσο για τόν Μπενδόλιο, αυτός, έτρεξε να συνεννοηθή με τούς ανθρώπους του, να ξεσηκώση τούς φίλους τών Μονταίκων.

*

Είδαμε τή σκηνή πού άκολούθησε στό παλάτι τού 'Εσκαλου. Την ώρα πού ό Μονταίκης κι' ό Ρωμαίος παραδοθήκανε στό λοχαγό τών λοχοφόρων για να ώδηγηθούνε στό φρούριο τού Σάν - Πάολο, κυταχτήκανε στά μάτια. Καί στού γυιού τού τόν βλέμμα, ό γέρος άριστοκράτης διάκρινε μιάν άγρια άποφασιστικότητα μαζί με μιά λάμψη έλπίδας...

Ό λοχαγός πήρε μαζί του δέκα άντρες,

τούς πιό γερούς, τούς πιό πιστούς, τούς πιό άφοσιωμένους στόν 'Αρχοντα...

— Καί λίγοι είνε... μουρμούρισε μέσ' άπό τά δόντια του. Δέν ξέρει κανείς τί γίνεται στό δρόμο...

Οι άντρες πού συνοδεύανε τούς Μονταίκους, ήταν όλοι τους ώπλισμένοι σαν άσπασκοί.

Μιά μεγάλη άμαξα κλειστή περίμενε στήν έξώπορτα τού παλατιού. 'Εκεί μέσα σπρώχτηκαν ό Μονταίκης κι' ό Ρωμαίος, ένώ οι στρατιώτες παίρνανε θέσι έφιπποι δεξιά κι' άριστερά στίς δύο πόρτες της άμαξας, από πέντε σε κάθε πλευρά της.

— Εμπρός !... διάταξε ό λοχαγός, με τόν σπαθί του γυμνό στό χέρι.

Ό άμαξας μαστίγωσε τά άλογά του, και ή βαρεία άμαξα ξεκίνησε με μεγάλο κρότο.

— Από μιά γωνιά τού δρόμου όμως, ό Μπενδόλιο είδε δη ! Τράβηξε τόν σπαθί του, βγήκε από τήν κρυψώνα και φώναξε δυνατά :

— Βοήθεια, Μονταίκοι !... 'Όλοι γύρω μου !...

Σε μιά στιγμή, καμιά είκοσαριά άνθρωποι ώπλισμένοι, άποφασιστικοί, άγριοι, ξεπετάχτηκαν από τούς γειτονικούς δρόμους, και περικυκλώσανε τόν Μπενδόλιο. 'Ηταν όλοι τους έφιπποι. Πήδηξε άπάνω στό δικό του άλογο κι' ό Μπενδόλιο και φώναξε :

— Εμπρός, Μονταίκοι !... Εμπρός, να έλευθερώσουμε τούς άρχηγούς μας !...

— 'Ανάθεμα στούς Καπουλέτους !... άπάντησε μιά γενική κραυγή.

— 'Αμέσως, ό Μπενδόλιο σπρηνούσε τόν άλογο του και χύμηξε μπροστά, στά ίχνη της άμαξας πούχε πάρει τόν γέρο και τόν νέο Μονταίκο.

Πόρτες και παράθυρα κλείσανε στό πέραςμα της τρελλής αυτής ομάδας τών καθαλαρήνων πού περνούσανε μέσα από τούς δρόμους της Βερόνας σαν καταρράχτης...

Μπροστά από όλους έτρεχε σκοτεινός, έκδικητικός, με τά χείλια του σφιγμένα, ό Μπενδόλιο.

— Εψαχνε με τόν βλέμμα του μπροστά για να διακρίνη τήν άμαξα. Στό τέλος τήν είδε. Σπρηνούσε πιο δυνατά τόν άλογο του, και σε λίγο τήν είχε φτάσει.

— Σταματήστε ! πρόσταξε με δυνατή φωνή.

Οι καθαλαρήνες τού Μπενδόλιο είχανε ζώσει τήν άμαξα... τήν άναγκάσανε να σταματήσουν...

— Τί σημαίνει αυτό ;... ρώτησε άγριος ό λοχαγός τών λοχοφόρων.

— Αυτό σημαίνει, τού άποκρίθηκε με μιά βουδή απειλή στή φωνή του ό Μπενδόλιο, ότι θ' άνοίξετε άμέσως τήν πόρτα και θα έλευθερώσετε τούς κρατούμενους !...

— 'Α, έτσι, νέε μου ;...

— Έτσι ακριβώς !...

— Κι' αν άρνηθώ ;

— Είναι πολύ άπλό : Θα σκοτωθήτε άλύπητα, και τούς φυλακισμένους θα τούς έλευθερώσουμε μόνοι μας, χωρίς τήν άδειά σας !...

Γύρισε σκοτεινός ό λοχαγός και φώναξε στούς ανθρώπους του :

— Εμπρός, παιδιά !... Καθαρίστε μου τόν δρόμο από αυτούς τούς ληστές !...

Μιά συμπλοκή άγρια άκολούθησε, εκεί γύρω από τήν άμαξα με τούς δυο Μονταίκους... 'Ο άγώνας όμως ήταν άνισος ; 'Εκτός πού οι άνθρωποι τού Μπενδόλιο ήτανε διπλοί σε αριθμό από τούς ανθρώπους τού 'Αρχοντα, τούς είχανε ζώσει σφιχτά από όλες τις μεριές... Οι πιο πολλοί δέν καταφέρανε ούτε να τραβήξουνε τα σπαθία τους, και πέσανε τρυπημένοι από τά σπαθία τών Μονταίκων...

— Ό λοχαγός πούχε τόν σπαθί του δέξω από τή θήκη του, πάλεψε μόνος του σά λιοντάρι ! Μά τόν είχανε ζώσει πέντε με τόν Μπενδόλιο έπί κεφαλής, και τόν κουράσανε γρήγορα, πληγώνοντάς τον πολλές φορές...

— Ό ίδιος μπόρεσε να πληγώσ τόν Μπενδόλιο στό χέρι. Στό τέλος όμως, τόν άποβέσθ σπαθιά τού ξαδέρφου τού Ρωμαίου, τού άνοίξε στά δυο τόν κεφάλι... 'Επείσε σά μάχη από τόν άλογο του, πιστολίπωσε σά μάχη από τήν άμαξα...

— Όλοι οι στρατιώτες τού 'Αρχοντα κι' ό άρχηγός τους ήτανε νεκροί ή βαρεία πληγώμενοι !... 'Ο φοβερός άγώνας δέν είχε κρατήσει παρά λίγα λεφτά...

— Εμπρός ! είπε ό Μπενδόλιο. Δέν πρέπει να χάνουμε καιρό...

— 'Η πόρτα της άμαξας ήτανε κλειδωμένη. Έψαξε στίς τσέπες τού νεκρού λοχαγού, και βρήκε τόν κλειδί. 'Ανοίξε τήν πόρτα, κι' άμέσως πήδησε έξω ό Ρωμαίος, πούδωσε άμέσως τόν χέρι στόν πατέρα του για να βγή κι' αυτός...

— Μπράβο, Μπενδόλιο !... είπε ό νέος Μονταίκης στόν ξάδελφό του.

Κύτταξε γύρω του, είδε τά πτώματα, τόν αίμα, άκουσε τις οίμωγες τών πληγωμένων...

— Τόσο αίμα όμως χυμένο ! μουρμούρισε.

— Δέ γινότανε αλλιώς, ξάδερφε !... τού άποκρίθηκε με λύπη ό Μπενδόλιο. Νά, είμαι κι' έγώ πληγωμένος στό χέρι...

— Ό γέρος Μονταίκης κούνησε γαθεία συλλογισμένος τόν κεφάλι του :

— Αυτό είναι καθαρή επανάστασι, παιδιά μου !... είπε. Από τή στιγμή αυτή, δέ μάς μένει παρά να νικήσουμε, ή να πεθάνουμε !...

Σήκωσε τόν κεφάλι του, άγριο, περήφανος, άποφασιστικός ό Ρωμαίος :

— Ναι ! είπε. 'Η θα νικήσουμε, ή θα πεθάνουμε.

Πήδησε στό άλογο ενός νεκρού στρατιώτη πού τού πρόσφερε ένας από τούς ανθρώπους του, σ' ένα δεύτερο άλογο πήδησε κι' ό γέρος Μονταίκης, κι' ή τρελλή συνοδεία πήρε με καλπασμό τόν δρόμο προς τήν έξοδο της Βερόνας, άφινοντας στό πεδίο της μάχης τούς νεκρούς, τούς πληγωμένους και τήν άδεια άμαξα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Λ'.

Ό Καπουλέτος κι' ό Πάρης βγήκανε μαζί από τόν άνάκτορο τού 'Αρχοντα, αφού πρώτα εύχαριστήσανε γι' άλλη μιά φορά τόν 'Εσκαλό πούχε τόσο άποφασιστικά τιμωρήσει τούς έχθρούς τους...

Ό 'Εσκαλός όμως ήτανε βαθεία συλλογισμένος.

— 'Ισως δέν έκανα καλά να ύπακούσω σ' ένα βίαιο αίσθημα όργης... ψιθύρισε.

— Μή μετανιώνης, 'Αρχοντα... τού είπε ό Καπουλέτος. Οι άνθρωποι αυτοί δέν ήσανε μόνο έχθροι δική μου... ήτανε κι' έχθροι δική σου, έχθροι της πολιτείας !...

— Μιά φορά, είνε ισχυροί... Έχουνε φίλους φανατικούς, σ' όλη τή Βερόνα... 'Η σύλληψή τους μπορεί να δημιουργήση ταραχές...

— Μην ξεχνάς, 'Αρχοντα, είπε με μιά σκιά απειλής στή φωνή του ό Καπουλέτος, ότι κι' έμεις έχουμε φίλους πολλούς και φανατικούς στή Βερόνα...

— Δηλαδή, μού προτείνεις τόν έμφύλιο πόλεμο σαν έπιβαλλομένη λύσι, Καπουλέτο !... φώναξε ό 'Εσκαλός. Κι' όμως, θα προτιμούσα άλλη πρότασι από τή σωφροσύνη πού θαπρεπε να σου έπιβάλουνε τ' άσπρα σου μαλλιά...

— Τόν έμφύλιο πόλεμο δέ στόν προτείνω σά λύσι, 'Αρχοντα 'Εσκαλε... Σου λέω μόνο ότι, αν μάς έπιτεθούν οι έχθροί μας, έχουμε κι' έμεις τούς φίλους α' για ν' άμυνθούμε...

— Έγώ θα προτιμούσα νάχες δεχτή τόν χέρι πού σου προτείνανε με διάθεσι για συμπιλίωσι οι Μονταίκοι... Αυτός ό γάμος της κόρης σου με τόν Ρωμαίο, ήταν ή πιο καλή λύσι...

— Λάψανε τά μάτια τού Καπουλέτου με άσβεστο μίσος :

— Μην ξαναγυρίζεις, 'Αρχοντα, άπάνω σε κάτι πού με προσβάλλει βαθεία !... είπε 'Η κόρη μου θα γίνι γυναίκα τού Πάρη Τούδωσα τόν λόγο μου. δέν τόν παίνω πίσω...

— Σ' εύχαριστώ... είπε ό Πάρης στό Καπουλέτο με συγκίνηση. Σ' εύχαριστώ για τήν τιμή πού μου κάνεις, και σου δίνω τήν υπόσχεσι ότι ή κόρη σου θα έζησ ευτυχισμένη στό πλευρό μου...

Χαιρετήσανε ύστερα για μιά φορά άκόμα τόν 'Αρχοντα και βγήκανε από τόν παλάτι του.

Στήν είσοδο, είδανε πυρετική κίνηση. Σ' άνθρωποι τού 'Εσκαλου μιλούσανε ταραγμένα.

— Έτσι φώναζε... διηγόταν ό ένας. «Βε ήβαι, Μονταίκοι ! 'Όλοι γύρω μου !...»

Κι' άμέσως ένα σωρό διαβόλοι, ώπλισμένοι ως τά δόντια, τόν τριγύρισαν και τραβή...

ξανε, σπρηνίζοντας με λύσσα τ' άλογά τους, πίσω από τήν άμαξα με τούς Μονταίκους...

Ό Καπουλέτος ζύγωσε τρέμοντας από όργη τόν στρατιώτη πού μιλούσε :

— Τί λές ;... τόν έρώτησε.

— Τήν άλήθεια, άρχοντα Καπουλέτο...

— Καί, ποιός ήταν αυτός πού φώναζε : «Βοήθεια, Μονταίκοι ! 'Όλοι γύρω μου...» :

— Μού φαίνεται, δέν είμαι όμως σίγουρος, ότι ήταν ό Μπενδόλιο...

— Κατάρτα ! μούγκρισε ό Πάρης.

— Ό Μπενδόλιο, ό συγγενής τού Μονταίκο ;... ρώτησε ό Καπουλέτος.

— Ναι, ό άνηψιός του... άποκρίθηκε σκοτεινός ό Πάρης.

— Τότε... θα προσπαθήσουνε να φθάσουνε τήν άμαξα με τούς φυλακισμένους, να τούς έλευθερώσουνε.

— Χωρίς άλλο...

— 'Ας γυρίσουμε στόν 'Αρχοντα να τά διηγηθούμε όλ' αυτά...

Πραγματικά, ό Καπουλέτος κι' ό Πάρης γυρίσανε στό δωμάτιο πού είχαν άφίσει τόν 'Εσκαλό. Τόν βρήκανε βαθεία συλλογισμένο.

— Τί τρέχει ;... τούς ρώτησε σηκώνοντας τόν κεφάλι του.

— 'Αρχοντα και ξάδερφέ μου... τού άποκρίθηκε ό Πάρης με ταραχή. Μόλις βγήκανε πριν από λίγο οι φυλακισμένοι, ένας άνθρωπος πετάχτηκε μπροστά στό παλάτι σου και κήρυξε τήν επανάστασι φωνάζοντας : «Βοήθεια, Μονταίκοι !... 'Όλοι γύρω μου...».

Κι' άμέσως τόν τριγύρισαν ένα σωρό έγκληματίες όμοιοι μ' αυτόν, πού πήραν, άκολουθώντας τον, τόν δρόμο πούχε πάρει λίγο πριν ή άμαξα με τούς φυλακισμένους...

— Ό 'Αρχοντας είχε σηκωθεί από τή θέσι του, κατάχλωμος.

— Αυτό πού φοβόμουν... ψιθύρισε.

— 'Υστερα, ψιθυρίζοντας στόν Καπουλέτο και στόν Πάρη, τούς ρώτησε με πικρά ειρωνεία :

— Είσαστε τώρα εύχαριστήμενοι ;... Τό αίμα θα τρέξει άφθονο στή Βερόνα, για να ραντίση τόν πέσιμα σας...

— 'Αρχοντα, τού ψιθύρισε σκοτεινός ό Καπουλέτος, είναι πιά άργά για να ύποχωρήσης...

— Τό ξέρω !... άπάντησε με λύπη ό 'Εσκαλός. Τώρα, πρέπει ν' άκολουθήσω τόν ματωμένο δρόμο πού άνοίξατε μπροστά μου !...

— Έκείνη τή στιγμή, ή πόρτα άνοίξε δυνατά, και μέσα στό δωμάτιο ώρμησανε τρεις άντρες, κρατώντας έναν τέταρτο, πού, πνιγμένος στό αίμα του, πελιόνας, κύτταζε με...

μάτια ορθάνοιχτα από τή ορική τόν 'Αρχοντα...

— Τί τρέχει ;... ρώτησε με βροντερή φωνή ό 'Εσκαλός.

Πήγε κοντά στόν πληγωμένο και τόν άναγνώρισε από τήν κουρελιασμένη του, τή ματωμένη του στολή :

— 'Ηταν ένας από τούς στρατιώτες του...

— Τί έγινε, Ρινάλδο ;... Πώς πληγώθηκες ;... τόν έρώτησε.

— 'Αρχοντα... άποκρίθηκε ό στρατιώτης μιλώντας με φοβερό κόπο. 'Ημουν ένας από τή συνοδεία τών φυλακισμένων... Δέν είχαμε προχωρήσει ούτε χίλια μέτρα, όταν μάς ζώσανε από παντού οι άνδραποποι τών Μονταίκων...

— Πολεμήσαμε όσο πιό καλά μπορούσαμε, αλλά ήτανε πιο πολλοί και μάς νίκησαν !... Οι περισσότεροι από μάς σκοτώθηκαν... Έγώ μόνο, βαρεία πληγωμένος, ανέβηκα με κόπο στό άλογο μου, κι' ήρθα να σου φέρω τήν είδησι...

— Ό λοχαγός μου ;... μούγκρισε ό 'Εσκαλός.

— Τόν είδα με τά μάτια μου να πέφτη δίπλα μου με σκισμένο τόν κεφάλι του !...

— 'Ανάθεμα !... φώναξε ό 'Αρχοντας της Βερόνας, πιάνοντας τόν κεφάλι του μέσα στα χέρια του.

Πίσω του τόν πλησίασε ό Πάρης :

— 'Αρχοντα και ξάδερφέ μου... τού μουρμούρισε. 'Η προσβολή πούγινε σε σένα προσωπικά, πρέπει να τιμωρηθή σκληρά !... Οι έχθροι τού κράτους πρέπει να πιαστούν όλοι και να εξοντωθούν !...

— Σώπα, φίδι !... φώναξε έξαλλος ό 'Αρχοντας. 'Εσύ με παρέσυρες στόν έμφύλιο πόλεμο !... Λυπάμαι πού είσαι συγγενής μου !...

Κατάχλωμος, ό Πάρης έκανε ένα βήμα πίσω. Τότε όμως, έκανε ένα βήμα μπροστά, γεμάτος σκληρή άποφα. ιστικότητα, ό Καπουλέτος.

— 'Αρχοντα, είπε στόν 'Εσκαλό, δέν άξιζει να θυμώνης και να μετανώης... 'Ο,τι έγινε, έγινε... Τώρα πιά, πρέπει να προχωρήσουμε και να νικήσουμε. Πρέπει να καθαρίσουμε τόν δρόμο από τούς έχθρούς μας, τούς έχθρους τού Κράτους !...

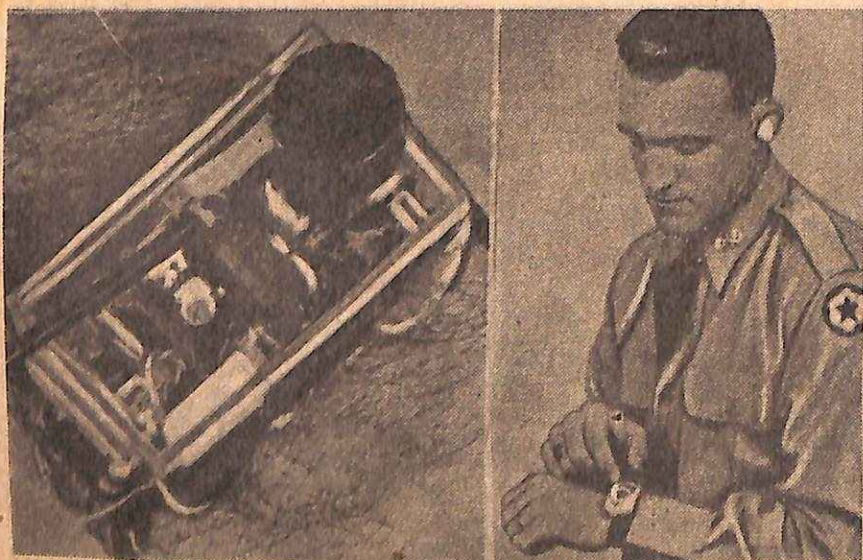
— Τους έχθρους τού Κράτους... μουρμούρισε ό 'Εσκαλός. Μά, δέν είναι έχθροι τού Κράτους οι Μονταίκοι... Είναι πιστοί, νομοταγείς, πληρώνουνε άγόγγυστα τις εισφορές τους στο δημόσιο ταμείο...

— Τώρα όμως, γίνανε έχθροι τού Κράτους...

— Τους κάνετε, δηλαδή, έσείς !...

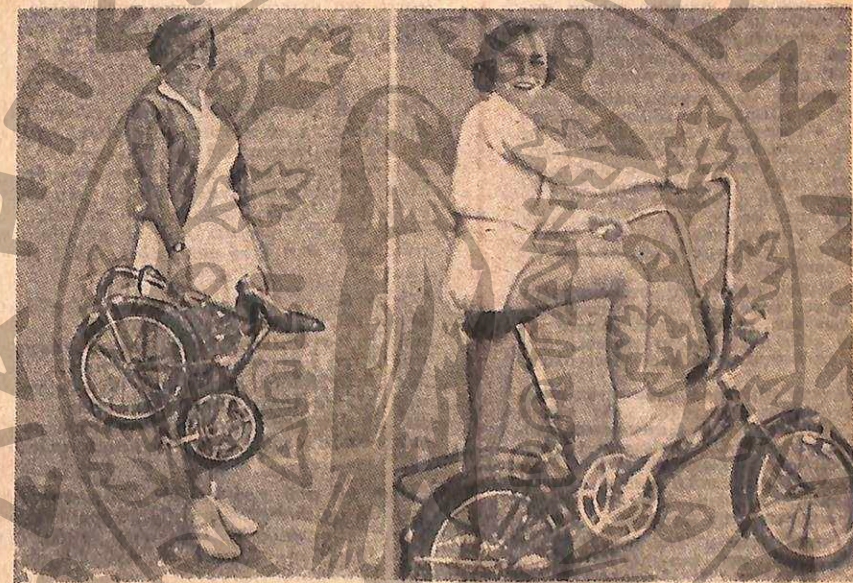
Χλώμιασε ό Καπουλέτος :

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Οι αξιωματικοί πού πήραν μέρος στά τελευταία γυμνάσια τού άμερικανικού στρατού έλαβαν από τόν επίτελειό τους ένα άρκετά παράξενο δώρο : ένα δέκτη ραδιοφώνου, πού ήταν έλαχιστά μεγαλύτερος από ένα άνδρικό ρολόι τού χεριού. Τό ραδιοφώνον αυτό θα εξυπηρετήση ιδιαίτερες τις περιπτώσεις και τις μονάδες κομμάτων, πού θα παίρνουν έτσι ώδηγίες από τόν επίτελειό τους, έτσι κι' αν βρίσκονται σε άπόσταση 40 μιλίων άπ' αυτό.

ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τό ποδηλάτο αυτό πού κατασκευάζεται από τά ισπανικά εργοστάσια Σιμοδρα διπλώνει όπως έλέπετε άριστερά και μεταφέρεται άνετα στό χέρι γιατι ζυγίζει μόνο 7 κιλά. 'Αν και είναι πολύ έλαφρύ, μπορεί να βασταή βάρος 100 κιλών. Τό καθίσμα και τά τιμόνι του ε'κτεταθεναιουν σε τρόπος ώστε τό ποδηλάτοκι να χρησιμοποιήται από μικρούς κι' από μεγάλους.

Παράξενα σπόρ

‘Η πάλη «σούμο» κι’ οι κλωτσιές στο «καλάμι»

Τόση είναι η σπουδαιότητα που αποδίδουν οι Γαπωνέζοι στην πάλη «σούμο», ώστε την αναφέρουν ανάμεσα στα άλλα αξιοθέατα της χώρας τους, στα προπαγανδιστικά φυλλάδια που έχουν τυπώσει και κυκλοφορήσει για να προσελκύσουν ξένους τουρίστες.

‘Αν φαντάζεσθε τους Γαπωνέζους μικροκαμωμένους, λεπτούς, μ’ ένα αιώνιο χαμόγελο στα χείλη, αρκεί να δhte ένα παλαιστή Σούμο για να καταλάβετε πόσο γελιέσθε. Οι άνθρωποι αυτοί είναι σωστοί γίγαντες, με ανάστημα πολύ πάνω από 1.80 και με βάρος 140 έως 210 κιλά!...

Τα παιδιά που θ’ ακολουθήσουν αυτή τη σταδιοδρομία, εκλέγονται απ’ τη βρεφική τους ηλικία και υποβάλλονται επί πολλά χρόνια σε ειδική διαίτα και προγύμνασι, μ’ ένα σύστημα άσκησης που τηρείται μυστικό επί 3.000 χρόνια.

Οι «Σούμο» είναι γεροί σαν βελανιδιές, αλλά συγχρόνως ευλύγιστοι σαν λάστιχο σ’ ολόκληρο το σώμα τους. Κάποιος ξένος διπλωμάτης δοκίμασε κάποτε να παλέψει μ’ ένα απ’ αυτούς τους κολοσσούς. ‘Αρμισε λοιπόν κατεπάνω του, για να τον χτυπήσει με τον ώμο του στην κοιλιά μ’ όλη του τη δύναμη. Τη στιγμή όμως της συγκρούσεως, ο Γαπωνέζος πέταξε άπλωτος προς τα έξω το στομάχι του... και τινάζε τον αντίπαλό του τρία μέτρα μακριά!

‘Όταν πρόκειται να παλέψουν, οι «Σούμο» γδύνονται σχεδόν τελείως και μιλούν στο στίβο μ’ ευγένεια και επισημότητα. Οι κανόνες της πάλης τους προβλέπουν 48 «αβέρες», που μπορούν να εξαρθώσουν ή να παραλύσουν τα μέλη του αντιπάλου των. ‘Οποιος αγγίξει το έδαφος με οποιοδήποτε μέρος του σώματός του, εκτός απ’ τα πόδια, θεωρείται ήττημένος και αποσύρεται απ’ το στίβο.

Τον παλιό όμως καιρό, η πάλη αυτή ήταν πολύ πιο άγρια, γιατί ο νικητής χτυπούσε αλύπητα τον άλλο με τα πόδια, με τα χέρια, με όλο το βάρος του σώματός του, και του πολτοπούσε το κεφάλι με τις φοβερές γροθιές του!

«Σήμερα», δεν χρειάζεται πια να σκοτώσουμε τον αντίπαλό μας, για να όνομασθούμε νικητή! είπε ένας Γαπωνέζος παλαιστής.

‘Εν’ άλλο εξωτικό, άσυνήθιστο και άγριο σπόρ είναι οι κοκκορομαχίες της Μαλαισίας, που καταλήγουν πάντα με το θάνατο του ενός απ’ τους δυο φτερωτούς αντιπάλους. ‘Αλλά και στην ‘Αγγλία ακόμη οργανώνονται τέτοιοι αγώνες πετεινών, με μεγάλα στοιχήματα.

Στην Αυστρία, χιλιάδες θεατάι παρακολουθούν με αγωνία τους αγώνες μεταξύ εξαγριωμένων κριαριών με στριφτά κέρατα. Κι’ έπειθυμούν με εξαψ κι’ ένθουσιασμό το νικητή.

Οι γιορτές των μαχαρραγιάδων, στις ‘Ινδίες περιλάμβαναν άλλοτε αγώνες πάλης ελεφάντων. ‘Ηταν ένα θέαμα που δεν μπορούσε κανείς να το ξεχάσει... Καθώς ξεσκίζονταν με τους χαυλιόδοντες τους, τα παχύδερμα, ξετρελαμένα απ’ τη μανία και τον πόνο, έβγαζαν κάτι φωνές που θύμιζαν σφυρίγματα άτυμμηχανών. Κι’ απ’ το ποδοβολητό τους έτρεμε η γη, σαν να γινόταν σεισμός!

Οι ‘Ινδοι πρίγκιπες στοιχηματίζουν δλοκλήρες περιουσίες στους ενθουσιμένους των ελεφάντες. Κι’ οι νικηταί εύρισκαν κάθε τιμή και περιποίησι. Σήμερα, το θέαμα αυτό έχει γίνει σπανιότατο.

Λιγότερο αίσθητικό σπόρ είναι οι αγώνες δράμου «ατάιζα», ενός είδους ζώων, που αποτελούν διασταύρωσι σκύλου και γάτας και που είναι οι ταχύτεροι δρομείς στο ζωικό βασίλειο. Πράγματι, ξεπερνάει πολύ ακόμη και τα γρηγορότερα σκυλιά, που τρέχουν με 60 χιλιόμετρα την ώρα!

Θά τελειώσουμε μ’ ένα παράξενο και σκληρό σπόρ, που συνηθίζεται ακόμη αρκετά στη Μεγ. Βρετανία. Οι δυο αντίπαλοι φορούν ειδικές μπότες, με καρφιά από κάτω και με «πέταλα» στις μύτες. ‘Ακουμπώντας δε ο καθένας τα χέρια του στους ώμους του άλλου, ανταλλάσσουν φοβερές και δύσνηρότατες κλωτσιές στο «καλάμι» του ποδιού, ώς ότου ο ένας παραβεί την ήττα του!

ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ ΣΤΟ ΜΠΡΟΥΚΛΙΝ

‘Ο Χέρμαν Νήγκλ, ηλικίας 54 χρόνων, άλλοτε αστυνομικός, σκότωσε πρό ημερών στο Μπρούκλιν την κόρη του Μπένα, ηλικίας 28 χρόνων, που ήταν χρόνια καθηλωμένη στο κρεβάτι της, παράλυτη, και που υπέφερε από φρικτούς πόνους. Στην ‘Αμερική οι νόμοι δεν προβλέπουν κανένα ελαφρυντικό για την εθανασία και ο κ. Νήγκλ θα δικάσθ, ως κοινός εγκληματίας και δύσκολα θα γλυτώσει την ηλεκτρική καρέκλα. Ση φωτογραφία μας ο παιδοκτόνος μαζί με τις δυο άλλες κόρες του.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΟΥ ΓΡΑΨΩ

Θέλω να σου γράψω λόγια πονεμένα, λόγια που να βγαίνουν μέσ’ απ’ την καρδιά, θέλω να σου γράψω λόγια νυρωμένα, που όταν τα διαβάσεις, νάχουν ευωδιά.

Τώρα που έχεις γίνει πόθος μου μεγάλος, θέλω να σου γράψω λόγια δροσερά, λόγια που ως τώρα δεν τα έγραφε άλλος, που να σε ποτίζουν μ’ άδυσστη χαρά.

Μέσα σ’ ένα γράμμα, θέλω να σου δώσω όλη μου την πίκρα, όλη μου τη θλίψη, να σου πω το πόσο σε λατρεύω, πόσο τώρα σ’ έχω χάσει, πόσο μούχνης λείπει... Μέσ’ σ’ αυτό το γράμμα, το άγραφο ακόμα, γιατί μια δειλία με βαστά στην άκρη, κάθε στεναγμός μου, θάνα κι’ ένα κόμμα κάθε μου τελεία, θάνα κι’ ένα δάκρυ.

Θέλω να σου γράψω λόγια μεθυσμένα, που ίσως να σε κάνουν να σκεφτείς αλλοιώς, όνειρα να κάνεις που εδντυμένα και να σβύση κάθε πόθος σου παλιός. Μέσ’ το γράμμα θάνα κάθε μιά μου σκέψις κάθε μου λαγτάρα, κάθε μου παλμός, γέλω να σου γράψω και να με πιστέψης πώς μέσ’ στη ζωή μου, είσαι σύ ο καυμός.

‘Όταν θα το λάβεις, να μην το διαβάσης όπως συνηθίζεις, έτσι βιαστικά, μην το τσαλακώσης, ούτε να το χάσης να νά το κυτάξεις συμπαθητικά... Κι’ όταν θάσαι μόνη, τότε ανοίξέ το πρόσέξέ το λίγο υήπως έχει λάθη κι’ αν δεν σου άρεση, τότε πετάξέ το μέσα στις καρδιάς σου το μικρό καλάθι...

Θέλω να σου γράψω λόγια αγαπημένα που θα σε ανώνουν και θα σε φροντίζουν λόγια της καρδιάς μου τόσο έρωτευμένα, που ίσως την ελπίδα να μου ξαναδώσουν. Με μιά τέτοια σκέψη τον κυριό μου γάμο κι’ αν σου τραγουδάω με γλυκό σκοπό, όλ’ αυτά τα λόγια που είδες παραπάνω ίσως νάνα εκείνα που είχα να σου πω.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Το μουςτάκι του τενέρου και η λιμα του φυλακισμένου

‘Όπως η ζωή σκαρώνει συχνά φάρσες στους ανθρώπους, έτσι και το θέατρο έχει τις δικές του. Εκεί όμως θύματα και δράστες είναι οι ήθοιοι, που με τ’ άβελητα κι’ άπροπτα λάθη, τα δικά τους ή της τύχης, δημιουργούν μια ομαδική άμηχανία, που τέλος ξεσπά σε μια γενική ευθύμη.

‘Ο ‘Αγγλος τενόρος Ουόλτερ Μιτς-λεϋ υπέδρευε στο «Ριγολέτο» το ρόλο του Δουκός της Μάντοβας στη Βασιλική ‘Όπερα Κόδεν Γκάρντεν του Λονδίνου και το μουςτάκι που χρησιμοποίησε ήταν τόσο ελαφρό, που ούτε καν το ένοιωσε στη χείλη του.

‘Αλλά να τί μας λέει ο ίδιος γι’ αυτό:

«Τη στιγμή που τραγουδούσα την “Α-ρια «Κουέστο ε κουέλλο», πήρα μια βαθεία εισπνοή... με αποτέλεσμα να ξεκολλήση το μουςτάκι μου και να εξαφανισθ από βάθος του... λαιμού μου. Φυσικά τρομοκρατήθηκα! Γύρισα την πλάτη μου στο ακροατήριο κι’ έβλεπα με δύναμη. Το μουςτάκι βγήκε κι’ έτσι εξακολούθησα να τραγουδά. Μου ήταν όμως αδύνατο να γυρίσω την πλάτη μου στο κοινό, χωρίς... μουςτάκι. Κι’ έτσι με την πρώτη ευκαιρία, βγήκα από την σκηνή...».

‘Ο τενόρος Κέννεθ Νήλ που έπρόκειτο να μιλά άλλη φορά να παρουσιάσει στον ίδιο ρόλο, υποχρεώθηκε να αναβάλει την εμφάνισή του, γιατί λίγο πριν από την παράστασι, καθώς προγευμάτιζε σε άνοιχτο χώρο, κατάπιε μια μυϊγα και άρχισε να βήχει τόσο, ώστε βράχνισαν... Κάποτε σε μιά παράστασι των «Μποεμ», στην πρώτη πράξι ο Μπενζαμίν Τζιλλι έβαλε φωτιά αφηρημένος στην θερμάστρα, που βρισκόταν στη σκηνή. Ο διάσημος τενόρος όμως χωρίς να δείξει την παραμικρή ταροχή εξακολούθησε να τραγουδά το ρόλο του προχωρώντας συγχρόνως προς τα παρασκήνια, απ’ όπου πήρε έναν κάδο με νερό και... τραγουδώντας συνεχώς τον άβειασε στην ανάμνηση φωτιά.

‘Εξ άλλου, ο μακαρίτης ‘Αμερικανός ήθοιοιός του θεάτρου και της θόνης Ιζόν Μπάρρυμορ, στις αρχές του καλλιτεχνικού του σταθίου, έπαιξε σ’ έπαρ-χιακούς θιάσους. Σε μιά «τουρνε» λοιπόν ο θιασός του είχε μεγάλο ρεπερτόριο κι’ έπαιξε κάθε βράδυ από ένα έργο. Αυτή όμως η τακτική προκάλεσε σύγχυσι και άπροπτα κατά τη διάρκεια των παραστάσεων.

‘Ενα βράδυ, ο Μπάρρυμορ έπαιξε το δέκατο πεμπτο έργο του ρεπερτορίου και σε μιά σκηνή της δεύτερης πράξεως έχασε τα λόγια που έπρεπε να πη. ‘Επειδή δε δεν υπήρχε υποβολεύς, για να τον βοηθήση, βρέθηκε σε δύσκολη θέση. ‘Ετσι, για να εξουδετερώση την κακή έντυπωσι που είχε αρχίσει να προκαλεί στο κοινό, ο Μπάρρυμορ, βήχοντας έτρεξε κοντά στα παρασκήνια.

Τι πρέπει να πω; ρώτησε το θα-σάχη. Ξέχασα τα λόγια μου.

‘Εκείνος τότε αναστέναξε και του είπε:

— Πώς θέλεις να σε βοηθήσω, αφού δε θυμάμαι ποιά έργο παίζουμε απόψε...

Κάποτε ο Ταγιάνι, που ήταν περιφημος ήθοιοιός, αλλά πολύ αδύνατος και μικροκαμωμένος, έπρεπε να απαγάγη την ηρωίδα του έργου.

Την ηρωίδα όμως αυτή υποδύονταν η ώρασι, αλλά εξαιρετικά πεισματώδης Σουζάνα Λαζιέ.

Την όριμένη στιγμή ο Σαγιάντ θέλησε, πράγματι, να σηκώσει την έλεκλη του και να την μεταφέρη έξω από τη σκηνή. Τα μπράτσα του όμως ήταν πολύ κοντά και δεν κατόρθωναν ν’ άγκυαλάσουν το πελώριο σώμα της ήθοιοιού. ‘Εκανε λοιπόν προσπάθειες υπεράνθρω-πες κι’ ο Ιδρώτας έτρεχε άφθονος από το μέτωπό του χωρίς όμως να κατορθώ-νι αυτό που ήθελε.

‘Ενα χαμίνι τότε που παρακολουθούσε την παράστασι τον λυπήθηκε και του φώναξε από τον τρίτο εξέστη:

— ‘Ε, φιλαράκο! Μοίρασε το φορτίο σου σε δυο δρόμους!...

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΜΟΥ

ΑΠΟ καιρό έχει ξυπνήσει μέσα μου το φιλολογικό σκυλήκι και με τρώει να καταπιαστώ μ’ ένα σοβαρό λογο-τεχνικό έργο. Θέλω να γράψω ένα αριστούργημα. ‘Ενα έργο που θα κάνει μπάμ και θα μου φέρη δόξα, τιμή και ρε-κλάς. ‘Άρες-άρες κάτι λαμπρές ιδέες περνάει σαν άστραπές μέσα στο μυαλό μου, όπου υπάρχει μιά όμιχλη γεμάτη θολές έμπνευσεις. Κάτι έμπνευσεις που δεν λένε να εξακαθάρσουν και να καταλα-γιάσουν. ‘Όμως, όλα εινε μιά άποφαςι.

‘Όταν θα πάρω αυτήν την άποφαςι και θα στρωθω χάμω για τα καλά, οι ιδέες κι’ οι έμπνευσεις θα τακτοποιηθούν. Θα τις πιάσω μιά-μιά και θα διαλέξω την καλύτερη. Και το αριστούργημα θα γρα-φθ. Γιατί έχω φωτιά μέσα μου, αυτό το νουάω καλά. Μόνο νάχω καιρό και ήσυ-χο περιβάλλον. Μακριά από την πόλι.

Είπα, λοιπόν, στη σύντροφο της ζωής μου:

— Πέπη, θ’ αφήσουμε αυτό το σπίτι που καθόμαστε.

— Θα πάμε σε μεγαλύτερο;

— Δεν ξέρω αν θάνε μικρότερο ή μεγα-λύτερο, εκείνο που μπορώ να σου πω εινε ότι θάνε μακριότερο.

— Δηλαδή πόσο μακρός άχρη;

— Δεν με κατάλαδες. Μακριότερο, θέ-λω να πω πώς θάνε μακριά. Σε μιά έ-ξοχ!...

Για καθαρό άρα;

— Για έμπνευσι. Ξέρεις ότι σχεδιάζω να γράψω ένα αριστούργημα. Λοιπόν, για να το γράψω μου χρειάζεται άπλυτη ήρε-μια ψυχής, νευρών, άκοις και νου.

‘Η Πέπη κούνησε με δυσπιστία το κεφά-λι της.

Και θα ξεσηκωθώ απ’ τα καλά καθού-μενα να ξεσηκωθώ για να γεμίσης κάμποσες κόλλες χαρτί.

— Σου άπογορεύω να εκπράξσαι έτσι για το αβρίανό μου αριστούργημα. ‘Ενα έχω να σου πω: ότι τα φτερά της δόξας θα σκιάσουν και σένα.

— ‘Εχεις όπ’ όμη σου ότι έχουμ κοτζάμ σπίτι σχεδόν τζάμπα και πώς για να νοι-κιάσης ένα καινούργιο, τώρα θέλεις ένα τσουβάκι λεφτά;

— Τα έχω όλα όπ’ όπ’ μου. ‘Αλλά το α-ριστούργημα θα μς δώση πολύ περισσό-τερα λεφτά. Κι’ επί τέλους δεν έχεις το δικαίωμα να μου κούνης το δρόμο της δό-ξας με πείρους χρηματικούς υπολογισμούς.

‘Η τέχνη εινε υπεράνω χρημάτων.

— Κάνε όπως θέλεις.

Και βέβαια θάκανα όπως ήθελα. Ξεκί-νησα για τις έξοχες, για να βρω το κατάλ-λιλο σπίτι. Και το πέτυχα με το πρώτο. ‘Ό-ταν είπα στο μεσίτη την έπιθυμία μου, μου άπάντησε:

— Νομίζω πώς έχω άκριβώς εκείνο που σάς χρειάζεται.

‘Ηταν ένα σπίτι πολύ καλύτερο απ’ ό,τι το είχα φαντασθ. Ξεμοναχισμένο από τ’ άλλα σ’ ένα μικρό ύψωμα, ξεπρόβαλε με θόρρος μέσα από μιά τούφα πεύκα. ‘Ανε-θήκαμε έξη σκαλοπάτια και σταθήκαμε στη βεράντα:

— Κυτάξτε θέα!

Πραγματικά ή θεά ήταν κάτι το άπερι-γρπτο. Μήκαμε στο λόγιο. Εύρύχωρο και περιποιημένο. ‘Εκείνο όμως που μ’ ένθουσι-ασε, ήταν ένα δωμάτιο έντελώς μοναχικό στο άπάνω πάτωμα. ‘Ενα δωμάτιο μ’ ένα μικρό χαλλάκι και τίποτα περισσότερο, έντελώς άπομονωμένο από το υπόλοιπο σπίτι. Λες και ήταν παραγγελία για να εξυμνηθήση το με-γάλο σκοπό μου. ‘Εδώ θα γραφόταν το α-ριστούργημα. ‘Ηταν αδύνατο να μη γραφθ.

Σε δυο μέρες κουβαλήσαμε.

Μακριά από το Θεό! είπε η Πέπη, με-λαγχολικά. Ποιός θάρρη να μς δη εδώ;

— Μά άκριβώς γι’ αυτό το διάλεξα μα-κριά. Για να μην έρθη κανείς. Μόνον η έμ-πνευσι θάρρη!

Τακτοποίησα το άπάνω δωμάτιο, έστησα το γραφείο μου, τα βιβλία μου και τα χαρτιά μου, και ξάπλωσα στο άνάκλιτρό μου για ν’ άπολαύσω ένα ταγκάρο.

Το βράδυ, αφού άποφάγαμε, σηκώθηκα για ν’ άποσυρθώ στο ιδιαιτερο γραφείο μου.

— Πού πάει ο μπαμπάς; ρώτησε ο μπέμπης.

— Νά μουτζουρώση χαρτιά, μπέμπη.

Της έρριξε ένα βλέμμα έπιτιμητικό κι’ έβω-σα τόπο της όργης.

‘Ετρωπα τα χέρια μου από προκαταβολική χαρά και κάθισα στο γραφείο μου για ν’ άρ-χίσω το μεγαλειώδες έργο μου. Ναι, αλλά τί έργο θα ήταν; Μυστήρισμα; Δράμα; Τραγω-δία; ‘Επος; Μέσα στο μυαλό μου έπαιζαν κυ-βήτες έμπνευσεις κάθε είδους, αλλά σε καμ-νητό έμπνευσήκα.

Μιά δεν καταστάλαξα.

Τέλος πάντων, άποφάσισα μυστήρισμα. Για να το σκαρώσω, έπρεπε να συλλάβω μιά κεντρική ιδέα, μιά ύποθεσι να πούμε. Νά τη χωρίσω σε έ-πεισόδια, σε κεφάλαια, σε περιπέτειες, να κατα-

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

στρώσω το σκελετό κι’ έπειτα ν’ άρχίσω. ‘Αλλά γιατί νάμα καθισμένος; Οι καλύτερες ιδέες έρχονται όταν είσαι έσπλωμένος. Το ξάπλωσα, λοιπόν, στο άνάκλιτρό μου και βάρθηκα να ψάχνω για ύποθεσι. Οι ιδέες περ-νούσαν πάλι θολές από το μυαλό μου κι’ έ-φευγαν. Στήλωσα τα μάτια μου στο ταβάνι, για να συγκεντρωθώ. Δεν μου κατέβαινε τί-ποτα το συκεκριμένο.

— Φταίει το πολύ φως, σκέφτηκα. ‘Η έμ-πνευσις θέλει ήμψω!

‘Εσθυσα το μεγάλο λαμπτήρα κι’ άφησα μόνο το πορτατίφ του γραφείου να ξεχύνη το λίγο χλωμό διακριτικό του φως. Τώρα μάλι-στα. Τώρα θάρρη ή έμπνευσι... ‘Αλλά δεν έρ-χόταν. Μήπως τάχα φταίει και το λίγο φως; Αυτό θάνα! ‘Η έμπνευσις εινε τέκνον του σκότους! ‘Εσθυσα και το πορτατίφ. Πηχθ σκατάδι άπλώθηκε στο δωμάτιο, ένα σκο-τάδι γεμάτο μυστήριο και ύποσχέσεις. Σιγά-σιγά όμως τα μάτια μου συνήθισαν στο σκο-τάδι και ξεχώρισαν γωνίες και αντικείμενα. Αυτό ήταν ελάττωμα. ‘Αν έκλεινα τα μάτια μου... ‘Αν έκλεινα τα μάτια μου, θα ήμου-ν έντελώς ξεκομμένος από τον υλικό κόσμο. Θα έλεπα μονάχα τον κόσμο της φαντασίας μου να κάνει παρέλασι και θα τσάκωνα την κεν-τρική ιδέα. Τάκλεισα κι’ άροσιώθηκα στο σκοπό μου...

Με συνέφερε ένα χτύπημα στην πόρτα και μιά φωνή:

— ‘Ακόμα γράφεις;

Τινάχτηκα. ‘Ο ήλιος έμπαινε θριαμβευτι-κά στο γραφείο μου. Είχε ζημερώσει κι’ η ώρα πρέπει να ήταν προχωρημένη. Μπήκε η Πέπη. Κυτάζε τα άθικτα χαρτιά μου άπα-νω στο γραφείο:

— Δεν έγραψες τίποτα.

— Φαίνεται πώς με πήρε ε ύπνος!...

Κούνησε πάλι το κεφάλι της, κατά το γνωστό τρόπο.

— Τ’ αριστούργημα δεν γράφονται σε μιά νύχτα, είπα. Δεν βιάζομαι καθόλου!

Το λάθος μου ήταν που είχα κλείσει τα μάτια μου.

Το δεύτερο βράδυ, δεν έκανα το ίδιο λά-θος. ‘Αφησα το φως άναμένο και κάθισα στο γραφείο μου. ‘Εσφιξα το κεφάλι μου στα δυο μου χέρια και περίμενα την έμ-πνευσι. Τίποτα! Μ’ ένα γαϊδουρινό πείσμα έπέμενε να μην έρχεται, ενώ πηγαίνει σε τόσα άλλα κεφάλαια.

‘Α’Η κεντρική ιδέα», μισούρισα. Βέβαια, εινε κι’ αυτή ένα σύστημα. ‘Αλλά άπάρχουν και συγγραφείς που δεν το συνηθίζουν. Νά, π.χ. είχα διαβάσει πώς ο μακαρίτης συνάδελφός μου, ο Μπέρναρ Σω, όταν τον ρώτησαν πώς έγραφε τα έργα του κι’ αν κατάστρωνε από πριν την ύποθεσί τους, είπε:

— Για ποιά λόγο; ‘Αρχίζω να γράφω έ-να έργο, χωρίς ποτέ να ξέρω τι θα γίνη μετά. Γιατί, πώς μπορώ να ξέρω τι θα κά-νουν οι ήρωές μου παρακάτω και τι άλλα πρόσωπα θα μπούν στη μέση;

Μάλιστα. Αυτό ήταν σοφό σύστημα. Χω-ρίς να χάνω καιρό, άρπαξα το στυλό μου κι’ έγραφα:

«ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

‘Ηταν ένα γλυκό άνοιξάτικο πρωί...»

Και σταμάτησα. ‘Αράτα. ‘Ηταν ένα γλυκό άνοιξάτικο πρωί. Λοιπόν; Τι έγινε κατόπιν, εκείνο το πρωί; Βασάνισα το σο-αλό μου, αλλά δεν βρήκα τίποτα το συ-βαρό που να γινόταν εκείνο το άνοιξάτι-κο πρωί. ‘Ας αρχίσουμε με μιά άλλη φράσι, που να σηκώη συνέχεια. Πετώ το πρώτο χειρόγραφο στο καλάθι και γράφω άλλη φράσι:

«‘Ο Στέφανος διάβαζε ένα βιβλίο στο δωμάτιό του, όταν ξαφνικά άκουστήκαν δυο χτυπήματα στην πόρτα.

— ‘Εμπρός! είπε.

‘Η πόρτα άνοιξε και μπήκε...»

‘Αλλά ποιος μπήκε; ‘Η ποιά μπήκε; Και γιατί μπήκε; Και τι έγινε όταν μπή-κε; Δύο άρες παιδεύτηκα κι’ έπειτα τό-σχισα κι’ αυτό το χαρτί.

Κατά τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα, το καλάθι είχε γεμίσει μ’ ένα σωρό φύλλα, που είχαν όλα από μιά φράσι χωρίς συ-νέχεια. Αισθανόμουν πολύ κουρασμένος. Κατέθηκα για ύπνο. Το πρωί σηκώθηκα άργά. Κι’ η πρώτη κουβέτα που άκου-σα ήταν του προκομένου του μπέμπη:

— Μαμά, κύττα πόσα χαρτιά μου-τζουρώσε ο μπαμπάς!

Είχε κουβαλήσει ολόκληρο το καλάθι, το παληότατο.

— Μεγάλη παραγωγή! είπε η Πέπη και έκανούνησε το κεφάλι της.

Ξανάδωσα τόπο της όργης.

‘Ακόμα δυο νύχτες πέρασαν έτσι, χωρίς άπόδοσι. Και είπα: Για στάσου,

Ορέστη. "Ως τώρα δοκίμαζες νύχτα. Γιατί δεν αλλάξεις ώρα;".
 "Για να σου πάω καλύτερα".
 Κι' έτσι, τσέρισε στην ημέρα.
 "Ανέβαινα στις έξι για το πρωί, κατέβαινα το μεσημέρι για φαί, ξαναέβαινα κατόπιν και καταπιάνουσα πάλι με το χαρτί."
 — Πώς πεί το άριστούργημα; ρωτούσε η Πέπη.
 — Είμαι στο πρώτο στάδιο! άπαντούσα.
 Κι' άς το εξήγούσε όπως νόμιζε.

— Άλλά και πάλι τίποτα. Καθόμουν ώρες ολόκληρες μπροστά στη δεσίδα με το χαρτί και δεν έγραφα λέξη. Ήτανε δράμα, να θέλεις να γεμίσεις πεντακάσιες σελίδες και να μη μπορείς να φτιάξεις ούτε μία φράση.

— Γιατί τάχα; άναρωτήθηκε.
 — Γιατί είσαι άσυγχρόνιστος! μου άπάντησε μία μυστική φωνή. Επιδέχεται στην πέννα. Ένώ οι μοντέρνοι συγγραφείς, δουλεύουν στη γραφομηχανή.

Την ίδια μέρα κι' άλλες την κουβάλησα. Πέρασα την κόλλα στη μηχανή κι' άρχισα άμέσως. Χωρίς να καταλάβω έγραφα αβρόμματα μισή φράση κι' έπειτα τη διόρθωσα:

«Λαμβάνω την τιμήν να σας παρακαλέσω...»

— Άει στο διάολο, είπα. "Άςβάλω άλλη κόλλα."

Στην άλλη έγραφα: «Αίτησις, Ορέστη Κατήγορέστη, κατοίκου Αθηνών...»

Την έκλεισα τη μηχανή και δεν την ξανάνοιξα.

— Γιατί; Γιατί; άναρωτήθηκε. Και η μυστική φωνή μου άπάντησε:

— Πολλοί μεγάλοι συγγραφείς, για να τους κατεβαίνει η έμπνευσις, είχαν διάφορες παράξενες ιδιοτροπίες. Για θυμήσου!

Μωρέ αλήθεια... Κάποιοι μέγας ποιητής, που δεν θυμάμαι τ' όνομά του, δεν μπορούσε, λέει, να γράφει, αν δεν είχε μπροστά του μία φρουτιέρα με σάπια μήλα. Ή μυρωδιά της μολοσπίδας του έφερνε ιδέες!

— Έχετε σάπια μήλα; — Τί λέτε, κύριε! Στό μαγαζί μου;

— Θά στά πληρώσω διπλά! Είχε. Πήρα μία όκα και τα κουβάλησα άπάνω. Τη νύχτα, έκλεισα τα παράθυρα κι' έβωσα τη μύτη μου στα σάπια μήλα. Φλόμωσα, μου ήρθε πονοκέφαλος.

Άλλά έδειξε έπιμονή. "Όλο το ζήτημα ήταν να συνθησώ τη μυρουδιά. Κι' έπειτα..." Έπειτα δοκίμασα σάπια ροδάκινα, σάπια αχλάδια, σάπια σταφύλια. Καμιά ιδέα. Όύτε καλά, ούτε σάπια. Τό μόνο άποτέλεσμα ήταν να βάλω τις φωνές η γυναίκα μου.

— Μου βρώμισες τό σπίτι!

— Καλά. Άπό αύριο οι μυρωδιές σταματάνε!

Καμιά άλλη συγγραφική ιδιοτροπία; "Αί Ναι! Ο Μπαντλαίρ, λέει, είχε πάντα μία γάτα για να έμπνέεται. Μία άγαπημένη γατοπούλα."

— Πέπη, είπα, άπόψε πρέπει να μου έλξει μία γάτα!

— Μά δεν έχουμε ποντίκια!

— Άκουσε τί σου είπα; Θέλω μία γάτα!

— Καλά. Μά ρωτήσουμε ποιά γάτα έχει γεννήσει να ζητήσουμε ένα γατάκι.

— Δεν θέλω γατάκι. Θέλω γάτα ένήλικη!

— Τότε πάσε μία και φέρτη!

Τα κατέφερα κι' έπιασα μία. Ήτανε και μαύρη. Την έχωσα σ' άπάνω. Για να την καλοπιάσω της έβαλα να φάει. Ένώ έτρωγε, έγώ την κύτταξα και προσπαθούσα να έμπνευσθώ. Άλλά δεν με πήρε η ώρα. Σκέφθηκα πώς η έμπνευσις άρχόταν άν χάσει τη γάτα. Με τ' άριστο χέρι θά τη χαϊνόυσα και με τό δεξί άδάγραφα.

Περίμενα ν' άποφάη.

— Ψι, ψι, ψι!...

— Ψι, ψι, ψι!...

— Ψι, ψι, ψι!...

Και δεν ένοούσε να ζυγώση.

— Ψι, ψι, ψι!...

Κι' άρχισε να νιαουρίζη...

Σηκώθηκα για να την πιάσω. Άγρίεψε. Κι' έτρεχε σαν παλαστή μέσα στο δωμάτιο και γρατζούνιζε τα τζάμια κι' έβγαινε την πόρτα.

Φανερό πώς ήθελε να φύγει. Άλλά έγώ πού την άφηνα. Την κυνηγούσα κι' έκείνη όλο μου έφέρεται. Κι' όλο άγρίεψε περισσότερο.

— Όσοπου, σε μία στιγμή πού την άδραξα, δίνει έναν ήθο και όρμάει στα μούτρα μου. Ένοιώσα τα νυχάκια της στο δέρμα μου. Άνοιξα τό παράθυρο!

— Άει στο διάολο!

Ζήτησα όξυζενέ.

— Τι την ήθελες την παληόγυατα;
 — Έδωσα τόπο της όργης.
 *

Τό ψάρι, λένε, έχει φώσφορο. Και τό φώσφορο δυνάμυνει τό μυαλό.

— Σήμερα θά μαγειρέψης ψάρι. Πέπη.

— Και αύριο ψάρι. Και την άλλη ψάρι. Μία βδομάδα συνεχώς ψαροφαγία, αλλά τό φώσφορο δεν έλεγε να κάνει τό μυαλό του.

— Και σήμερα ψάρι, Πέπη.

— Δέ θέλω ψάρι! ξεφώνιζε ό μπέμπης.

— Όυτ' έγώ, παιδί μου, είπε η Πέπη.

— Φτιάξτε για σας ό,τι θέλετε. Έγώ ένα μήνα θά τρώω ψάρι!

— Η Πέπη κούνησε πάλι τό κεφάλι της. Τό τί ψάρι έφαγα τρεις βδομάδες, δεν λέγεται. Άδικα. Στό τέλος τό συκάθηκα και τό παράτησα.

— Ο Σέλλεϋ —λένε— η αν δεν ήταν αυτός κάποιος άλλος σπουδαίος συνάδελφός μου, έγραφε έπιπονα. Άπάνω στη σέλλα του άλόγου.

Ζήτησα να μου βρουν ένα άλογο. Η Πέπη σταυροκοπήθηκε. "Έγώ καθάλλικεψα, κρατώντας πάντα χαρτί και μολύδι στο χέρι."

Άλλά ήταν άδύνατο να έρθη η έμπνευσις. Μά κι' αν έρχόταν, τί τό όφελος; Καθώς τό άλογο έτρεχε και χοροπήδαγε, πώς θά μπορούσα να γράφω έστω και μία λέξη; Μάλλον κάπως άλλοιώς θά γινόταν με τό Σέλλεϋ η τόν άλλον, όποιος ήταν. Η άφεντιά του, δηλαδή, θά καθόταν άπάνω σε μία σέλλα πού θά την έλιξε στο γραφείο του. Σαν να ήπνευε τόν Πήγασο.

Άγόρασα και σέλλα και την έστησα στο δωμάτιό μου. Και κάθισα. Ιππαστί, με τό χαρτί και τό μολύδι και περίμενα. Όρες, μέρες, νύχτες. Όσοπου πιάστηκα και παρατήθηκα. Έδωσα τη σέλλα στο μπέμπη κι' εύχριστήθηκε.

Κι' ό καιρός περνούσε κι' αύτη η άτιμη η έμπνευσις δεν φανερωνόταν. Και ήταν ζήτημα τιμής για μένα. Με τί μούτρα θά παρουσιαζόμουν στη γυναίκα μου να όμολογήσω την άδυναμία μου;

Με είχε πιάσει άπελπισία. Λύσσα πές καλύτερα. Δάγκωνα τό στομάχι, τό μολύδι, τό χαρτί. Έτριζα τα δόντια μου και συλλογιζόμουν την ίλιπη πού εά μου έβρε το κεφάλι της.

... Τό κεφάλι της. Για σάσου. Οι ιδέες ύπήρχαν στο μυαλό μου, μόνο πού ήταν μέσα σε μία πηχτή θολούρα. Άν τις κουνούσα λιγάκι; Ίσως ξεκαθόλαιαν. Άντισα να κουνάω τό κεφάλι μου. Σιγά-σιγά, με ρυθμό στην άρχή, πού γρήγορα έπειτα κι' ένοιώθα τό μυαλό μου να κουνιέται κι' έκείνο κι' όσο κουνιόταν τόσο κούναγα και τό κεφάλι μου. Σ' αύτη τη στάση με βρήκαν η Πέπη κι' ό γυιός μου, πού ανέβαιναν δεν ξέρω γιατί.

— Χρυσέ μου! Τί έπαθες. Όρέστη;

— Τρελλάθηκε ό μπαμπάς, είπε χαρούμενα ό μπέμπης.

— Όχι, δεν τρελλάθηκε.

— Τότε τί κάνεις έτσι; είπε άνήσυχη η Πέπη.

— Κι' έτσι κάνω και τώρα θά κάνω κι' έτσι!

Και βροντάω τό κεφάλι μου στον τοίχο. Όταν συνήλθα, ήμουνα στο κρεβάτι μου, με τό κεφάλι δεμένο.

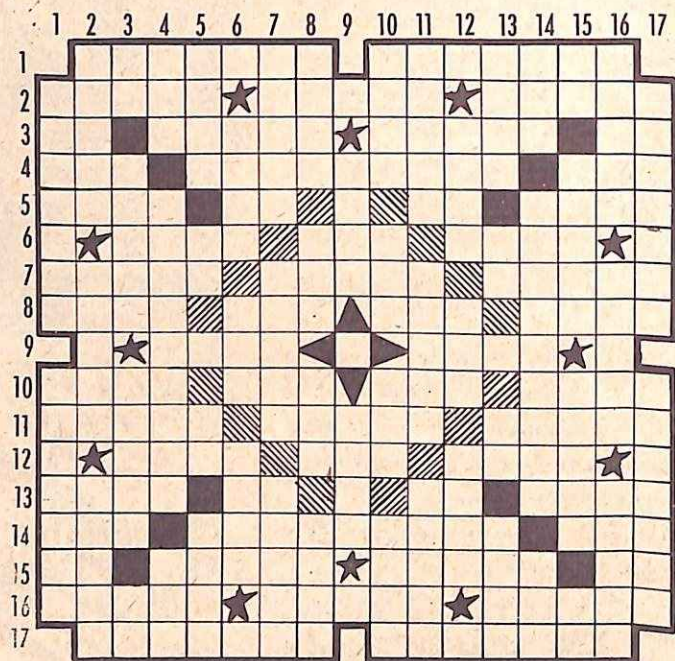
Φύγαμε άπό τό καταραμένο έκείνο σπίτι. Ξαναγυρίσαμε στην πόλη. Πάει, δεν θά γραφή τό άριστούργημα. Άλλά και πούδός λόγος να γραφή; Ύπάρχουν τόσα πολλά, ώστε ένα περισσότερο δεν έχει να προσθέση τίποτα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 454

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Ίσπανικόν άνάκτορον. — Νησί των Κυκλάδων.
- 2 Έγγονός του Άβραάμ. — Κάτοικος εύρωπαϊκής χώρας (θηλ.). — Δεν περιέχουν λάθη.
- 3 Σύμφωνα συνεχόμενα στο άλφάβητο. — Τό 1)84 του «Θησαυρού». — Τέκνον. — Άναφορική άντωνυμία.
- 4 Ερωτηματικό τροπικό έπίρσεις. — Κάθε άλλο παρά κεφατός.

- 5 Λεπτά νημάτια. — Αιγυπτιακή θεότης. — Συνοδεύουν τους βασιλείς. — Ηλικιωμένη.
- 6 Με τό γάμο αλλάζει χέρι. — Την άγάπησε ό Λεάνδρος. — Άγγλική ναυτική βάσις στην Άραβία.
- 7 Δημιούργημα της φαντασίας. — Κατόρθωμα. — Προτέρημα.
- 8 Ένα άπό τά πολλά πού ύπάρχουν στο Αίγαίο. — Συμβουλευτός άναγνώστης μας. — Μάρκα αυτοκινήτων. — Παράγγελμα στη γυμναστική.
- 9 Άνθη. — Έχασε προσφιλές πρόσωπο.
- 10 Προηγείται του θανάτου. — Νομός και ποταμός της Γαλλίας. — Άρθρον. — Άρχικά όργανισμοί.
- 11 Άπαραίτητο σε μία γυναίκα. — Λιμάνι άπ' όποιο ξεκίνησαν οι Έλληνες για την Τροία. — Χρήσιμος σε περίπτωσι λιποθυμίας.
- 12 Τό μικρό όνομα διασήμου στάρ. — Τό πρώτον ήμισυ άθλητικού όρου. — Τό μικρό όνομα Άμερικανού πρωτοπυγμάχου.
- 13 Χαρακτήρ. — Συναχόμενα στην «άγχονη». — Δηλώνει δισταγμό. — Ένας άπό τους μικρούς προφήτες.
- 14 Διευκολύνει την όρασι. — Μεγαλοπρεπείς τάφοι. — Τέχνη (άγγλ.).
- 15 Ο Άλφρ άκέφαλος. — Έπωνυμία έμπορικού οίκου. — Εύρίσκεται επί κεφαλής.
- 16 Ταραχή. — Βρίσκονται στον παράδεισο. — Λίγη δροσιά στην έρημο.
- 17 Άφελει 'τους φυματικούς. — Πρόσωπο όμηρικού έπους.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1 Παίρνει μέρος στις παρελάσεις.

Η λύσις του 453 στη σελ. 82

— Πώ! Πώ!... Άργησα πολύ άπόψε! Ο Τζώνης μπάριασε ό φουκαράς!...

Σαμποτάζ!

— Με συγχωρείς, χρυσέ μου, μ' έκείνη τη βροχή δεν μπόρεσα νάρθω πιό γρήγορα!...

— Άμάν, βρε Μαρτίνα, αύτή ήτανε η «μυούρλια» φίλενάς σου, πού θάφερνες για τό φίλο μου!...

— Άχ! Έσείς είσθε ό «Νάρκισσος», πού περιμένετε την «Ξανθεία Ήλιαχτίδα»!

— Πώς! Έδώ περιμενε ένας κύριος με λουλουδιά, άλλα... πέρασε ένα αυτοκίνητο!

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΜΑΚΡΥΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΜΑΛΛΟΝ ΜΑΚΡΥΑ, ΑΛΛΑ ΧΤΕΝΙΣΜΕΝΑ Μ' ΕΝΑ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΝΑ ΦΑΙΝΩΝΤΑΙ ΚΟΝΤΥΤΕΡΑ, ΘΑ ΣΑΣ ΒΟΗΘΗΣΗ Σ' ΑΥΤΟ Η ΜΟΔΑ, ΜΕ ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ, ΠΟΥ ΛΑΝΘΑΡΕΙ. ΒΛΕΠΕΤΕ ΟΤΙ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗ ΟΛΑ ΤΑ ΓΟΥΣΤΑ. "ΕΠΕΙΤΑ ΛΟΙΠΟΝ ΑΠ' ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΚΟΝΤΑ ΜΑΛΛΙΑ, ΠΟΥ ΣΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΑΜΕ ΣΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ, ΕΡΧΕΤΑΙ ΤΩΡΑ Η ΣΕΙΡΑ ΤΩΝ ΜΑΚΡΥΩΝ.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ

μέτωπό σας. Τα υπόλοιπα όμως πρέπει άπαρται τήτως νάνα στρωμένα με τη βοήθεια προς τα πίσω, ώστε να μη σχηματίζουν έναν όγκο πάνω στο κεφάλι. Αυτό το χτένισμα «πάς», με το ελαφρύ δοντουλάρισμα, είνε δ,τι χρειάζεται. Στην εικόνα μας το βλέπετε τόσο από το εμπρός μέρος, όσο και από πίσω.

2) "Εχετε πλατύ πρόσωπο και μαλλιά κοκκινόξανθα, στο χρώμα του χαλκού; Υπάρχει και για σας το κατάλληλο χτένισμα: Τα μαλλιά σας πρέπει νάνα μάλλον λεία, τόσο στην κορυφή όσο και στα πλάγια, για να μην αλλοιώνουν το σχήμα του κεφαλιού σας. Στο πίσω μέρος, πάνω απ' το σέβρο, σχηματίζουν ένα «σινιόν».

3) Αυτά τα μαλλιά είναι μακρυά ως τους ώμους στην πραγματικότητα, κι' όμως φαίνονται σαν κομμένα κοντά, χάρη στο χτένισμά τους. Στο μέτωπο και πάνω απ' τα αυτιά, οι μύτες τους γυρίζουν προς το πρόσωπο. Πίσω, τα μαλλιά είναι μαζεμένα και στριμμένα κάτω από ένα ψεύτικο κότσο. Οι δυο διαφορετικές γωνίες, απ' τις οποίες έχει φωτογραφηθεί αυτό το χτένισμα, θα σας βοηθήσουν να το καταλάβετε καλύτερα.

4) "Όπως τα προηγούμενα, έτσι κι' αυτά τα μαλλιά κατεβαίνουν ως τους ώμους, κι' ακόμη χαμηλότερα. Πώς είναι χτενισμένα; "Εχουν χωρίστρα στη μέση κι' είναι τραβηγμένα προς τα πίσω, σχηματίζοντας ελαφρές σκάλες. Στο πίσω μέρος του κεφαλιού έχουν φαρδιές μπούκλες, διευθετημένες σαν βεντάλια. Το χτένισμα αυτό έχει το προσόν να διατηρή πολύ εύκολα το σχήμα του.

5) "Αφίσαμε τελευταία την περίπτωση των πολύ νέων κοριτσιών, που έχουν ακόμη μακριές πλεξίδες. "Οταν θέλουν να χτενιστούν ωραία για ένα πάρτυ, μπορούν να καταστρώσουν τα μαλλιά τους γύρω απ' το πρόσωπο, να στρώσουν τα υπόλοιπα, λεία, προς τα πίσω, να τ' ανεβάσουν απ' το σέβρο προς τα πάνω και να τ' «πιάσουν» όλα με μία «νουρί» στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Είναι ένα χτένισμα εύκολο και ταιριασμένο για κάθε πρόσωπο.

1) "Αν βρίσκετε πως σας κολακεύουν οι «αφέλειες», μπορείτε να ρίξετε μερικά απ' τα μπροστινά σας μαλλιά στο

Μόλις έπεσαν προώρως της βροχής οι πρώτες στάλες, ή εαν το προτιμάτε, μερικές μόνο ψιχάλες, όσοι πήγανε το θέρος κάπου να παραθερίσουν, αναγκάστηκαν στη βάσι την παλιά τους να γυρίσουν και τα θέρετρα ν' αφήσουν, με αφάνταστη πικρία, με καρδιά... συννεφιασμένη και ψυχρή βαρεία και... κρύα!

Με κατήφεια και λύπη επιστρέφουν όλες κι' όλοι στη μονότονη την πόλη, για να πέσουν στη ρουτίνα, στις γνωστές απασχολήσεις... και τις μέρες και τις νύχτες να περνούν ν' αναπολήσεις... Να θυμούνται, με δυο λόγια, την ωραία έξοχη και την εποχή του θερούς, που θ' αφήσει... εποχή!

Το μυαλό τους και η σκέψη θα πετάει όλα τα βράδια, στις άκτες, στις λουτροπόλεις και σε' απρόσιτα λαγ- (κάδια...)

Θα θυμάται κάθε τόσο με λαχτάρα η Φιφή που σκαρφάλωνε και μέχρι του βουνού την κορυφή και της συγχροταγούδουσε κάθε νέος: "Τοίκι-τοίκι, αγριό μου εσύ... κατσίκι, πουν με κάνεις, σαν σε βλέπω, να πλαντάζω, να κρατάρω και για σένα, πειρασμέ μου, τα... βουνά κι' εγώ να πάρω!".

Εν' αδύνατον τελείως κι' η Κική να μ' θυμάται στο φαί της, στη δουλειά της και την ώρα, που κοι- (μάται,

ότι έκανε μία βόλτα στις άκτες, με το μπικινί και... φουρτουνιάζε το πλήθος με τη βόλτα της εκείνη! Μά και η «μοιραία» Κάβριν, θα θυμάται με καύμό, που συνήγειρε τα πλήθη με το λυγροκόρμό της, και στις Βουλιαγμένης όταν κολυμπούσε το Λαίμο, και στην Αμπελόκηποι όταν έλεγε στο... λαιμό της!

Ολοι, δίχως αντιρρήσεις, κι' όλες ασυζητητί, για πολύ καιρό, βεβαίως, θα θυμούνται κάτι τι... Θα θυμάται η Μαρίνα τις καντάδες τις ωραίες, ή Αλίκη τις γνωστές της και τις... αγνώστες παρές, κι' ο Δεσπότης τις βαρνάδες με μία πλάνα δεσποινίδα, «προς το άγνωστο» συνήθως και «με... βάρνα την ελ- (πίδα»!

Κάποιο πρόσωπο ή Ρένα θα θυμάται προσφιλές κι' ένα φλέο ήμιτελές! Και... ήμιτελές θα μείνει ασφαλώς αυτός ο έρωας, γιατί με τον «Ησίο» δεν... έπεσε γρήγορα εγκαίρως!

Αναμνήσεις κάθε είδους για πολλή καιρό θα έχουν κι' όλες κι' όλοι θ' ανατρέχουν, στα ψαρέματα, στα πάρτυ, στους χορούς, στις εδονιές, στις ωραίες φεγγαράδες, στις καινούργιες γνωριμιές... Μά κυρίως θα υπαφέρουν κι' ειδικώς αυτούς τους μήνες, όλοι αυτοί που συνήθισαν να τρυπάνε τις... καμπίνες! Και θα βλέπουν με λύπη, ολοφάνερα συχνά, πως οι πλάς ερημώθηκαν κι' απ' την ώρα που χαθήκαν, από δαύτες τα... γυμνά, έντελως... εγγυμνωθήκαν!

Λύπη άφατη θα νοιώσουν και οι σύζυγοι, εν τέλει, που την οικογένειά τους είχαν στείλει στην Ύπαιθρο, στον Πλατόστομο, στη Ρόδο ή κι' ακόμα στην Πεντέλη και μπορούσαν να το οίγνουν κάπου-κάπου στην... άπατη!

Τώρα μπαίνει πια τελεία, στα παλιά τους μεγαλεία, γιατί θάχει νύχτα-μέρα ο καθένας στο πλευρό του τη χρυσή του πεθερούλα και το ταίρι το άβρο του. Κι' όχι μόνον, έννοείται, του λοιπού δεν θα μπορέσει άλλο πλάσμα να... πλενρίσει, μα κι' από τ' «γρί-γρί-γρί»

κι' απ' την κρεβατομουρμούρα ο στωικός θα μαρτυρήσει! Λησπημένος, επομένως, τακτικά θ' αναφωνή: — Τί ωραία, να πληρώνεις στην Πεντέλη μία... σκηνή και χειμώνα καλοκαίρι, να γλυτώνεις τις φωνές και της τίγρεως συζύγου τις ατέλειωτες... σκηνές!

Είσημογράφους: Σμα. Γαδάρια, ο Σουρτζάνης Γ.

«Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Τον Απρίλιο του 1942, το συμμαχικό υποβρύχιο «Τρούπερ 109» αποβίβασε μυστικά τρεις αξιωματικούς στον όρμο Νυμφη της Μάνης: Το λοχαγό Χρήστο Πετρίδη, τον αδελφό του υπολοχαγού Θόδωρου Πετρίδη και τον επίσης Βρετανικό υπολοχαγό Χένρυ Κίτρκ, της υπηρεσίας «Ειδικών Έκπαιρσεων» που είχε την έδρα της στο Γουόινγκτον Μαινιόν της Αγγλίας. Κύπριοι τα δύο αδελφία, υπηρετούσαν από την αρχή του πολέμου

—Και τώρα, ύστερα από έξη μήνες, έρχομαι να σε πληρώσω με το ίδιο νόμισμα.

—Τόσο πολύ άλλαξα γιὰ νὰ μὴ
μὲ ἀναγνώριστε ἀμέσως; ρώτησε
ἡ Ἀγγέλα Κέλλερ τὸν Κλάρκ.

στὸν ἀγγλικὸ στρατό. Κατόπιν ὅμως προσελήφθησαν στὴν
Ἰντέλλιτζενς Σέρβις, ἀπὸ κεῖ πέρασαν στὴν ἄλλη μυστικὴ
ὕπηρεσία πού ἀναφέραμε καὶ ἐπιφορτισμένοι μὲ εἰδικὴ ἀπο-
στολή, στάλθηκαν στὴν Ἑλλάδα μαζί μὲ τὸν Κλάρκ.

Μὲ πολλὲς περιπέτειες ἔκρυψαν τὰ ὑλικά πού ἔφεραν μαζί
τους — ἀσύρματα, ἐκρηκτικὲς ὕλες, ἔγγραφα — σὲ μιὰ σπη-
λιά κοντὰ στοῦ χωριὸ Παγανέα. Μὰ ἡ λαστιχένια βάρκα μὲ
τὴν ὁποία εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸ ὑποθρύχιο, πρόδωσε τὴν παρου-
σίαν τους. Οἱ Μανιάτες περιέργοι, ἔτρεξαν νὰ δοῦν τοὺς ἀ-
ξιωματικούς πού ἦρθαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Αὐτὸ ὥρες μακριὰ
ἀπὸ τὴν Παγανέα, ἦταν ἓνας ἰταλικὸς σταθμὸς καραμπινιέ-
ρων. Κανένας χωρικός βέβαια δὲν τοὺς πρόδωσε. Ὁ ἐνθου-
σιασμὸς τοὺς ὅμως ἦταν ἐπικίνδυνος κι' ὥσπου νὰ βροῦν

καίκε γιὰ

Με πολλές περιπέτειες έφθυαν τα ύλικά που έφεραν μαζί τους - ασύρματο, ηλεκτρικές ύλες, έγγραφα - σε μία σπηλιά κοντά στο χωριό Παγανέα. Μά ή λαστιχένια βάρκα με την οποία είχαν βγεί από τό υποδύχνιο, πρόβωσε την παρουσία τους. Ο Μανιάτης περίεργο, έτρεξαν να δούν τους αξιωματικούς που ήρθαν από την Άνατολή. Δυό ώρες μακριά από την Παγανέα, ήταν ένας Ιταλικός σταθμός καραμυτινιέρων. Κανένας χωρικός βέβαια δέν τους πρόδωσε. Ό ένθουσιασμός τους όμως ήταν επικήδυνος κι' ώπου να βρουν καίκι για να περάσουν στον Πειραιά, είδαν κι' έπαθαν. Εύτυχώς όλα ήγαν καλά. Ο Θόδωρος Πετρίδης, που είχε έρθει κι' άλλη φορά στην Έλλάδα, γνώριζε όλα τά κατάρτια της Άθήνας. Ο τρεις άντρες ήταν έρεθισμένοι από την ύπνρεσία τους με διευθύνσεις πατριωτών. Έτσι, γρήγορα συναντήθηκαν με τόν Παύλο Γριτσάνη, που έμενε στην όδδ Νικομήδειας 3. Ήταν τηλεγραφικής στο Β. Ναυτικό.

-Από ποί θ' αρχίσουμε; τους ρώτησε εκείνος, μόλις έγκασταστά-

—Θτάξατε πού άργά, τους είπε έκείνη μόλις άκούσε τις προτάσεις τους. 'Η άστυνομία μου άνήγγειλε ότι ο Φράνκ έχει δολοφονηθή κι' εγώ το πιστεύω. Πού να φανταστώ ότι βρίσκεται στην 'Αγγλία; Γι' αυτό προσεληθήκα σ' ένα ειδικό τμήμα της Γκέ-'Εφ-Πέ, που φεύγει σ' τρεις μέρες γιά την 'Ελλάδα. Αυτοίμαι ειλικρινά, κύριοι, πού δέν

Μόλις έφτασαν στην Άγγλια, οι δύο πράκτορες παρουσιάστηκαν στους ανώτερους τους και τους άφηνηθήκανε την υποθεση σθηκαν τους να στελειουν τον Κλάερ στην Έλλάδα μαζί με τους Άποφασιστικους τότε να προαναφερουμε, για να τη συναντησουν. Η συνοδο Κυπριου, που προαναφερθηκε θα ήταν πολυτιμη. Οπωσοδηποτε η ωραια γασια τους με την Κέλλερ θα ήταν πολυτιμη. Οπωσοδηποτε η ωραια γασια τους με την Κέλλερ θα καταχειρ κοποιου καλο ποστο μεσα στη και ξενηνη αυτη Έλληνισα, θα καταχειρ κοποιου καλο ποστο μεσα στη Γκε-Ερ-Πε. Επομενως θα μπορουσαν να μαθαινουν μουσικα υψιστοι σμασιας για το συμμαχιχο αγωνα. Αλλ' οταν εφτασαν στην Αθηναιστας για το συμμαχιχο αγωνα. Αλλ' οταν εφτασαν στην Αθηναιστας για το συμμαχιχο αγωνα. Αλλ' οταν εφτασαν στην Αθηναιστας για το συμμαχιχο αγωνα.

και ο Κλάερ πήγε στο ραντεβού που είχε δώσει μαζί της από τη Βιέννη, ή Κέλλερ δεν ήταν εκεί. Ανησυχήσε. Ολόκληρη την ημέρα περι-

Ο Βρετανός έκανε ότι του είπε η Κέλλερ. Μιά στιγμή βόηκε τη ξυφασία και το ψιθύρισε στους συντροφούς του. «Εκείνοι διωξάμεθα! Πά για την ειλικρινειά της.» Ήταν βέβαια πώς αυτή του είχε προδώσει. Και τα μαρτύριά του δοκίμασαν μέσα στο ποθερό ότρο της οδού Μέρλαν. Ξεπερνούν την ανθρώπινη φαντασία. Τη συνέχισε όμως της δραματικής αυτής ιστορίας, θα την αφηγηθούν στο έρχομενο τεύχος.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Λουί Μαρριάνο

Ο Λουί Μαρριάνο.

Ο Ισπανός τραγουδιστής που κατέκτησε το ευρωπαϊκό κοινό και την οθόνη

Είστε ποιος είναι σήμερα ο πιο δημοφιλής πρωταγωνιστής της γαλλικής οθόνης στην Ευρώπη; Είναι ο Ισπανός την καταγωγή τραγουδιστής ελαφρών και κλασικών τραγουδιών Λουί Μαρριάνο, ο γόης με τη «χρυσή φωνή», όπως τον λένε, χάρις στην οποία κατέκτησε το κοινό και επεδόλη στον κινηματογράφο. Άλλα ή πραγματικά βελούδινη φωνή του δεν είναι το μοναδικό προσόν που τον ανέδειξε. Τέλειος εκτελεστής των λαϊκών ισπανικών χορών και μοναδικός κιθαρίστας, ξεκίνησε πριν λίγα χρόνια απ' την πατρίδα του, έντελως άγνωστος, για να βρή τύχη στη Γαλλία, με μοναδικά εφόδια τα τρία αυτά προσόντα, που αγνόουσε την αξία τους! Σήμερα είναι πλούσιος, διάσημος και με αναρίθμητες θαυμαστίες σ' όλο τον κόσμο, που παραληρούν από ένθουσιασμό, όταν ακούει τη φωνή του! Για να πάρετε μια ιδέα της αγάπης που του έχουν οι γυναίκες, αρκεί να σάς πούμε, ότι στο γνωστό γαλλικό περιοδικό «Σινεμόντο», στο οποίο συνεργάζεται, παίρνει καθημερινώς περισσότερα από 1000 γράμματα!

— Η επιτυχία μου στη ζωή, λέει ο Λουί με χαμόγελο, συνίσταται σε τρία απλά πράγματα: Υπομονή, επιμονή και πίστη! Με αυτά ξεκίνησα άγνωστος και χωρίς χρήματα. Όλοι όσοι θέλουν να επιτύχουν, τα τρία αυτά πράγματα πρέπει να έχουν διαρκώς στο μυαλό τους...

Ο Λουί Μαρριάνο — ολόκληρο το ισπανικό όνομά του είναι Λουί Μαρριάνο Μαρτίνεθ Γκοντζίλες — γεννήθηκε στην πόλη Ιρούν της Ισπανίας, στις 12 Αυγούστου του 1920, από γονείς πλούσιους αγρότες, που σκόπευαν να κάνουν τον γιό τους έναν απ' τους μεγαλύτερους γαιοκτήμονες της Ισπανίας. Άλλα δεν πρόφτασαν να πραγματοποιήσουν το όνειρό τους αυτό, γιατί, την εποχή που ο Λουί ήταν ένας όμορφος έφηβος, ξέσπασε ο εμφύλιος ισπανικός πόλεμος, που τον ανάγκασε να καταφύγει σε έλεεινη κατάσταση στο Μπορντώ της Γαλλίας, όπου εγκαταστάθηκε και όπου στην αρχή ζούσε με τη βοήθεια των συμπατριωτών του. Το 1940, όταν πια είχε αναλάβει κάπως, κατώρθωσε να οικονομήσει στο Πολυτεχνείο, με την ελπίδα να σπουδάσει αρχιτεκτονική και να βοηθήσει μια μέρα στην ανοικοδόμηση της πατρίδας του, όπως έλεγε ο ίδιος.

Η μόρα όμως είχε

ορίσει διαφορετικά τη σταδιοδρομία του. Σε μια φοιτητική γιορτή, ο Λουί τραγούδησε για πρώτη φορά μπροστά σε κοινό. Το τί ακολούθησε μετά το τέλος των τραγουδιών του, είναι άπιστο! Ένθουσιασμένοι οι συμφοιτητές του και συμπατριώτες του, νέοι και νέες, τον σήκωσαν στα χέρια και, επί δύο ώρες, τον γύριζαν θριαμβευτικά στους δρόμους της πόλεως! Αμέσως την άλλη μέρα, χωρίς καν να τον ρωτήσουν, τον ενέγραψαν στο Κονσερβατούρ του Μπορντώ!

— Η θέσι και το μέλλον σου δεν είναι στο Πολυτεχνείο, αλλά στο Όδείο, του είπαν απλά, αλλά κατηγορηματικά. Είσαι γεννημένος για τραγουδιστής και θα σε βοηθήσουμε να γίνεις!

Ο Λουί άκουσε τη συμβουλή τους και έμεινε στο Όδείο, σπουδάζοντας φωνητική μουσική. Όταν αργότερα πήρε το δίπλωμά του με άριστα, πήγε για πρώτη φορά στο Παρίσι. Εκεί, με τη βοήθεια του καθηγητού του στο τραγούδι, Φουτιττά, έκανε την πρώτη επαγγελματική εμφάνισή του στο Παλάι ντε Σαγιό. Κι' έμεινε στο Παρίσι αρκετά, για να γίνει γνωστός και αγαπητός τραγουδιστής. Πότε με το τραγούδι, πότε με τους χορούς και πότε με την κιθάρα του, κάθε εμφάνισή του άρχισε να παίρνει διαστάσεις θριάμβου. Λίγο αργότερα, ντεμπούταρε και στο μουσικό θέατρο, σημειώνοντας κι' εκεί μεγάλη επιτυχία. «Η ώραία του Κάδης», «Ανδαλουσία» και «Ο τραγουδιστής του Μεξικού», ήταν τα τρία μουσικά έργα, που γοήτευαν τις γυναίκες και τον επέβαλαν τελικά στο μεγάλο κοινό.

Μπροστά σε μια τέτοια θριαμβευτική καριέρα, οι κινηματογραφικοί παραγωγοί δεν μπορούσαν να μείνουν αδιάφοροι. Το 1946, ο Λουί γύρισε την πρώτη του ταινία με τον τίτλο «Ιστορία του τραγουδιού». Η επιτυχία κι' εδώ στάθηκε τόσο μεγάλη, ώστε αμέσως οι προτάσεις για καινούργια φιλμ άρχισαν να φτάνουν αλλεπάλληλες. Κατόπιν πρωταγωνίστησε στα φιλμ «Παράνομο φορτίο», με την Κλωντίν Ντυπουί, «Φαντάζκο», «Μόνο έσένα αγαπώ», «Διακοπές στον έρωτα», «Ανδαλουσία» και τέλος «Αυτοκρατορικές βιολέττες», που τον επέβαλαν οριστικά και στην οθόνη και τον έκαναν έναν απ' τους πιο αγαπημένους «ζεν-πρεμιέ» του ευρωπαϊκού κινηματογράφου. Νεώτερες ταινίες του είναι «Η ώραία του Κάδης» και «Ο κουρέας της Σεβίλλης», με την όμορφη ισπανίδα χορεύτρια Κάρμεν Σεβίλλια, που είναι και η πρωταγωνίστρια των περισσότερων ταινιών του. «Ας σημειωθεί, ότι η δημοτικότητα του σήμερα είναι πολύ μεγαλύτερη απ' αυτή του Μωρίς Σεβαλιέ, του Τίνο Ρόσι, του Σαρλ Τρενέ και του Ζωρς Γκεταρύ.

Ο Λουί Μαρριάνο είναι ανύπαντρος ακόμη και ζή με τους γονείς του και την αδελφή του Μαρία-Λουίζα, σε μια πολυτελή βίλλα στο προάστιο Βεζινέ του Παρισιού. Πριν λίγες μέρες, στις 12 Αυγούστου, επέτειο της γενέθλιάς του, οργάνωσε στη βίλλα αυτή, μια αλησμόνητη «φίεστα» με φίλους και συμπατριώτες του. Άνάμεσα σ' αυτούς, ήταν και η όμορφη χορεύτρια Κάρμεν Σεβίλλια, η μόνιμη σχεδόν πρωταγωνίστρια των ταινιών του, η οποία χόρευε μαζί του ένα φαντάζκο με συνοδεία από τις 10 καλύτερες κιθάρες της Ισπανίας. «Η σαμπάνια, τα ισπανικά κρασιά, και το απαραίτητο ούισκυ, έτρεξαν σαν «ποτάμια», μέχρι του σημείου που κατά τα δύο το πρωί, όλοι οι άντρες, με επί κεφαλής τον Λουί Μαρριάνο, βγήκαν στον κήπο της βίλλας κι' έπασαν ντυμένοι, όπως ήταν, στα παγωμένα νερά της πισίνας, για να... ξεμεθύσουν!... «Εκείνο το βράδυ, ο Λουί ήταν περιφρομένο! Τραγούδησε, χόρευε, έπαιξε κιθάρα και διασκέδασε όλους με τ' ανέκδοτά του.

Π. ΕΡΒΙΕ

Η Κάρμεν Σεβίλλια και ο Λουί Μαρριάνο σε μια σκηνή του φιλμ «Αυτοκρατορικές βιολέττες».

Η Άβα Γκάρντνερ

Τα νεώτερα ζων άσιέρων

Σύντομες ειδήσεις

★ Την περασμένη εβδομάδα έφτασε στο Λονδίνο από την Κοπεγχάγη το ακόλουθο τηλεγράφημα: «Αίς σθεναί σοδάρ, στείλτε μας το παιδί μας, Μάικλ Γουάιλντινγκ». Η είδησις αυτή αναστάσσε τους Άγγλους που θεωρούν την «Ελίζα Μπέτ Ταίγλορ» δική τους από τον καιρό που παντρεύτηκε τον Μάικλ. Οι ειδήσεις που ακολούθησαν έλεγαν στην αρχή ότι επρόκειτο για καρδιακή προσβολή, αργότερα για συνολική της καρδιάς και τέλος για ένα ισχυρό νευρικό κλονισμό. Το γεγονός είνε πάντως ότι είνε κάτι πολύ σοδάρ για ένα τόσο νεανικό οργανισμό όπως της Αίς, που είναι μόλις 21 χρόνων, και θα της χρειαστή μακρόχρονη αναστασι για να συνέλθι.

★ Η Άβα Γκάρντνερ λανσάρει μια καινούργια μόδα. Πρόκειται για πολύ πρακτικά ακουλαρικά-κρίκους, μέσα στα οποία εκείνη που τα φορεί περνάει τα κλειδιά του σπιτιού της ή του γραφείου της.

★ Καταπληκτική σύμπτωση: Στις 24 Σεπτεμβρίου, ημέρα κατά την οποία η Ρίτα Χάιγους βραβεύεται από τον Λόρδ Βέγκας του Ντίκ Χάιμς, η Κλαίρ Γκιμπέρ που ντυμπλάρει την Ρίτα στα γαλλικά παντρεύεται στο Παρίσι ένα Γάλλο μεγαλύτερο της.

★ Ο Τζών Παίην παντρεύτηκε στο Λος Άντζελες την Άλε-

«Από το επόμενο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει η δημοσίευσις μιας συναρπαστικής αστυνομικής νουβέλλας του γνωστού Αμερικανού συγγραφέως

Χ. ΜΠΟΥΤΛΕΡ

«ΕΓΚΛΗΜΑ στο τσίρκο»

Μέσα στην ιδιόρρυθμη και φαντασμαγορική ατμόσφαιρα ενός τσίρκου και γύρω απ' τη μυστηριώδη δολοφονία μιας ακροβατίδος, κινείται ένας κόσμος παράξενος από «άνθρωπινα φαινόμενα». Κι' ανάμεσα σ' όλους αυτούς τους ανθρώπους αναζητεί το δράστη ένας μυστικός αστυνομικός, αδιαφορώντας για τον κίνδυνο που διατρέχει η δική του ζωή. Αίμα, δηλητήριο, ναρκωτικά: Να το τρίπτυχο που συνθέτει την πλοκή της αστυνομικής αυτής νουβέλλας.

Ξάνδρα Κρόουελ Κούρτις. Ο γάμος αυτός είναι ο τρίτος του γνωστού αστέρος που υπήρξε σύζυγος της «Ανν Σίρλεϊ» και της Γκλόρια ντε Χέθρεν. Όσο για την νέα του σύζυγο είναι η χήρα του ηθοποιού Άλαν Κούρτις.

★ Η Όλιβια ντε Χάβιλαντ θα είνε η πρωταγωνίστρια του φιλμ «Το ανθρώπινο κτήνος» (του Ζολά) που θα γυριστή στον Καναδά.

★ Η Ρίτα Χάιγους βραβεύεται και ο Ντίκ Χάιμς, που κάνουν τώρα το γαμήλιο ταξί τους, συνοδεύονται παντού από τις δυο κόρες της Ρίτας, την Ρεβέκκα και την Γιασμίν. Ο εφιάλτης της απαγωγής των παιδιών της βασανίζει τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά την διάσημη στάρ.

★ Στη Γερμανία ανακαλύφθηκε ένα νέο φιλμ από την ιδιωτική ζωή του Χίτλερ και της Εύας Μπράουν. Κατάλληλα διασκευασμένο το πολύτιμο αυτό ντοκουμέντο θα προβληθή με τον τίτλο «Πέντε λεπτά μετά τα μεσάνυχτα».

★ Η Τζιούν Χάσερ που έγκατέλειψε πριν από ένα χρόνο το Χόλλυγουντ για να κλειστή σε μοναστήρι, ξαναγύρισε πρό ημερών στην ώραία της βίλλας για να... ξεκουραστή. Η Τζιούν δήλωσε ότι της άρεσι η μοναχική ζωή αλλά η σωματική της άνοχη δεν της επέτρεψε να συνεχίση την δοκιμασία. «Πρός το παρόν, πρόσθεσε, θα ξεκουραστώ επ' άοριστον, ελπίζω δε να βρω τελικά την δύναμη να ξαναγυρίσω στο μοναστήρι».

★ Η Φρανσουάζ «Αρνό» ού λ, μετακομίζοντας την περασμένη εβδομάδα, ανακάλυψε μια παλιά φωτογραφία του «Αντρέ Λέ Γκάλ» με αφιέρωσι σ' αυτήν. Όταν ήταν ακόμα μαθήτρια, η Φρανσουάζ ήταν τρελλά έρωτευμένη με τον Γάλλο καλλιτέχνη, κατόρθωσε δε με χίλια δυο τεχνάσματα να τον πλησιάσει μια μέρα και να τον καταφέρει να της δώσι μια φωτογραφία του με ιδιόχειρη αφιέρωσι. Τρία χρόνια αργότερα η Φρανσουάζ έπαιξε μαζί του στο φιλμ «Περούτσα, το κορίτσι της νύχτας».

★ Η Ζιζέλ Πασκάλ έτοιμάζεται να φύγη για το Χόλλυγουντ όπου έχει υπογράψει συμβόλαιο, αλλά δεν έχει ιδέα για το τι την περιμένει στη Μέκκα του κινηματογράφου.

★ Ο σκηνοθέτης Τζών Φόρντ βρίσκεται από ημερών στην Ουάσινγκτον. Προσπαθεί να πείση τον Πρόεδρο Αϊζενχάουερ να εμφανιστή αυτοπροσώπως σε μερικές σκηνές ενός νέου πολεμικού φιλμ, που θα έχη για πρωταγωνίστα τον Τζών Γουαίην και την Μωρήν Ο'Χάρα.

★ Ο Στήβ Κόχραν έγραψε στους φίλους του, στο Χόλλυγουντ, ότι ανακάλυψε στην Ευρώπη το όγδοον θαύμα: Πρόκειται για μια πριγκήπισσα τουρκικής καταγωγής, την Ουλία Νόλκι, με την οποία είνε τρελλά έρωτευμένοι. Οι φίλοι του όμως, που γνωρίζουν τον άστατο χαρακτήρα του Στήβ, λυπούνται από τώρα την δυστυχισμένη πριγκήπισσα.

★ Τώρα που η Άλνα Τάρνερ και ο Λέξ Μπάρερ παντρεύτηκαν, η Άρλιν Ντάλ έλπιζε πως ο Φερνάντο Λάμας θα της προτείνη — επί τέλους — να τους μνησθούν.

★ Η «Ελινόρ Πάρκερ», που είχε ορκισθή να μη ξαναγύριση να κυττάη τον Μπερτ Φρίντλμπε, έτρεξε αμέσως κοντά του μόλις έμαθε πως βρισκόταν έρωστος σ' ένα νοσοκομείο. Η συμπύλνωσι τους θεωρείται πιά βεβαία.

★ Στη νέα έκδοσι της «Ρόζ-Μαρί», που θα είναι αυτή τη φορά έγχρωμη, τον ρόλο που έπαιξε άλλοτε ο Νέλσον Έντν, θα υποδυσή ο Χάουαρντ Κήλ.

★ Κλέφτες μπήκαν για πρώτη φορά το σπίτι της Ματρίλιν Μονρόε. Απτή τη φορά όμως δεν της έκλεψαν παρά μονάχα φωτογραφίες της και προτιμήσαν μάλιστα αυτές στις οποίες εμφανίζεται πολύ ελαφρά ντυμένη.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Κ' ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Το ρεπερτόριο της ζωής

Το δηλητήριο

(Η σκηνή σ' ένα μικρό σαλόνι θερμό στο μάτι και με θερμή ατμόσφαιρα.

ΕΚΕΙΝΗ: Ψηλή, φειδισία σιλουέττα που θακανε για «μαννέκέν» του Ντιόρ. Ματία μπλέ, παιχνιδιάρικα, κινήσεις αυθόρμητα γυναικείες. Στο Έργοστάσι της φύσεως φιάτκε κούκλα μεγάλης επιτυχίας με άψογο το μηχανικό σύστημα. Τριάντα χρόνων. Άν και οι γυναικες αυτές άργουν πολύ ν' αποκτήσουν ηλικία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας κομψός σαραντάρης απ' αυτούς που συνθησάμε να χαρακτηρίσωμε «κυρίους».

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Χαριτωμένος νεαρός ως 25 χρόνων. Και η Άλυσια άνοιγει την ώρα που ακριβώς αυτός λέει).

Λοιπόν, η Τζένν θα διασκεδάση πολύ. Θα πάμε με τ' αυτοκίνητο, θα σταματήσωμε στη φάμε και να κοιμηθώμε στη Λειοαδία, και το πρωί θα ξεκινήσωμε για το κυνήγι. (Την νύσσωμε για το κυνήγι. Εκείνη κυττάζει χαρούμενος σ' αυτό το παιδί). Θα σε μάθω να κυνηγάς, Τζέννυ! Σέρεις; Όποιος σ' έδω με το κοστούμι του κυνηγιού θα νομίζη πως είσαι η Άρτεμις ντυμένη μοντέρνα!...

ΕΚΕΙΝΗ: «Ελα Τζών! Είσι πάντα οτά κοπιμένατα σου υπερβολικός. Ο ΤΡΙΤΟΣ: Υπερβολικός ήταν ο Αψιούρνος όταν σ' έφτιαξε. Εγώ τί φταίω;... (Κυττάει).

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Μα δεν πλάντω.

Ο ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ 65 ΧΡΟΝΩΝ
Ο διάσημος Γάλλος κωμικός και τραγουδιστής Μωρίς Σεβαλιέ γιόρτασε πρό ημερών σ' ένα καμπαρέ του Δ. Βερολίνου, όπου γυρίζει τώρα ένα νέο φιλμ, την 65η επέτειο των γενεθλίων του. Στη φωτογραφία μας, ο αγέραστος Μωρίς σερβίρει ο ίδιος τους ήθοποιους που παίζουν μαζί του στο φιλμ, στους οποίους έκανε τραπεζι, επ' ευκαιρία της επέτειού του. Στο γλεντί αυτό έρρευσε άφθονη γερμανική μύρα, αλλά και γαλλική σαμπάνια.

ΕΚΕΙΝΟΣ : "Α, δὲν πλῆτ-

ΤΡΙΤΟΣ : "Οχι ! Γιατί ὁπ-

ΕΚΕΙΝΟΣ : "Ὁ Λογικὴ αὐτὸ

ΕΚΕΙΝΟΣ : Καὶ με τοὺς δύο.

ΕΚΕΙΝΗ : Μπορεῖ νάχη γο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : "Ἦμουν βέβαιος

ΕΚΕΙΝΗ : Τοῦ συνηγόρου ;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Θὰ δοῦμε. Μπο-

—Σιγά τὸν πολυέταιο! ἔσκυβε καὶ παρακαλοῦσε τὸ προ-

συνήθισμένες φράσεις καὶ παροιμίες

Πεῖξ εἶναι ἡ ἱστορία τους

Ὁ "Ὀθων καὶ ἡ Ἀμαλία, στὶς διασκέδασεις τους, δὲν

Δηλαδή, νὰ προσέχουν νὰ μὴ τὸν χτυπήσουν μὲ τὰ

Τὸν παλιὸ καιρὸ, οἱ δάσκαλοι ποὺ ἤθελαν νὰ τιμωρήσουν

Μόλις ἡ Ἀθήνα ἐγίνε πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ κρά-

ΕΚΕΙΝΟΣ : Γὰ τὸν κόσμο.

ΕΚΕΙΝΟΣ : (Μελαγχολικά) :

ΕΚΕΙΝΟΣ : (Μελαγχολικά) :

ΕΚΕΙΝΟΣ : (Μελαγχολικά) :

ΕΚΕΙΝΟΣ : (Μελαγχολικά) :

ΕΚΕΙΝΟΣ : (Μελαγχολικά) :

ΕΚΕΙΝΟΣ : (Μελαγχολικά) :

ΕΚΕΙΝΟΣ : (Μελαγχολικά) :

ΕΚΕΙΝΟΣ : (Μελαγχολικά) :

ΕΚΕΙΝΟΣ : (Μελαγχολικά) :

ΕΚΕΙΝΟΣ : (Μελαγχολικά) :

ΕΚΕΙΝΟΣ : (Μελαγχολικά) :

Ὅταν ἡ γυναῖκα ΑΓΑΠΑΝ...

Τὸ πῆ-μα ἀπ' τὸ παράθυρο
κι' ἡ καμπάνια τῆς συγ-
γνώμης

Ὅταν μιὰ ὡμορφὴ κοπέλλα 19
χρονῶν ἔφτασε σ' ἕνα πάρτυ, στὴν
πολὶ Οὐδέλλινγκτον τῆς Νέας Ζη-
λανδίας, κατέβασε τὰ μούτρα της.

Μιὰ ἐμπνευστὴ τῆς ἥρως ξαφνικά,
Πρὶν οἱ φιλενάδες τῆς προλάβουν
νὰ τὴν ἐμποδίσουν, ἔτρεξε στὸ τη-
λέφωνο, πῆρε τὴν Πυροσβεστικὴ

Ὁστόσο, ἡ κοπέλλα δὲν ἀπελ-
πίσθηκε. Δέκα λεπτά ἀργότερα,
ἐξαπληκτικῶς στὴν Πυροσβεστικὴ
ἐπὶ ὑπηρεσία, εἰδοποιώντας... γιὰ

Πλήρως ὅμως ἀκριβὰ αὐτὸ τὸ
πέισμα τῆς: μὲ 9 λίρες πρόστιμο
κι' ἄλλες 2 λίρες γιὰ τὰ ἐξόδα
μετακινήσεως τῶν πυροσβεστῶν!

Ὁ περιστάσιον αὐτὸ, ποὺ συ-
νέβη τελευταία, δείχνει τί εἶναι ἡ
καὶ νὰ καὶ ἡ γυναῖκα, γιὰ νὰ

Ὁ τρυφερὸς φίλος τῆς κοπέλλας
μὲ μὲρα μὲς τῆς κι' ἔφυγε, ἀ-
ποφασισμένος νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ.

Μόλις ὅμως ἔφτασε στὸ δρόμο, ἀ-
κούσε ἕνα ξεφώνητο ἀπελπίσας
κι' εἶδε τὴν φιλενάδα του νὰ κρε-
μιζέται ἀπ' τὸ παράθυρό τῆς, ἀπ'

Ὁ δεύτερο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ!

Ὁρμησε ἀμέσως καὶ προλάβε
τὰ ἴσα νὰ τὴν δεχθῇ στὴν ἀγκα-
λιά του, καθὼς ἔπεφτε! Φυσικά,

Ὁ τρυφερὸς φίλος τῆς κοπέλλας
μὲ μὲρα μὲς τῆς κι' ἔφυγε, ἀ-
ποφασισμένος νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ.

Μόλις ὅμως ἔφτασε στὸ δρόμο, ἀ-
κούσε ἕνα ξεφώνητο ἀπελπίσας
κι' εἶδε τὴν φιλενάδα του νὰ κρε-
μιζέται ἀπ' τὸ παράθυρό τῆς, ἀπ'

Ὁ δεύτερο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ!

Ὁρμησε ἀμέσως καὶ προλάβε
τὰ ἴσα νὰ τὴν δεχθῇ στὴν ἀγκα-
λιά του, καθὼς ἔπεφτε! Φυσικά,

Ὁ τρυφερὸς φίλος τῆς κοπέλλας
μὲ μὲρα μὲς τῆς κι' ἔφυγε, ἀ-
ποφασισμένος νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ.

Μόλις ὅμως ἔφτασε στὸ δρόμο, ἀ-
κούσε ἕνα ξεφώνητο ἀπελπίσας
κι' εἶδε τὴν φιλενάδα του νὰ κρε-
μιζέται ἀπ' τὸ παράθυρό τῆς, ἀπ'

Ὁ δεύτερο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ!

Ὁρμησε ἀμέσως καὶ προλάβε
τὰ ἴσα νὰ τὴν δεχθῇ στὴν ἀγκα-
λιά του, καθὼς ἔπεφτε! Φυσικά,

Ὁ τρυφερὸς φίλος τῆς κοπέλλας
μὲ μὲρα μὲς τῆς κι' ἔφυγε, ἀ-
ποφασισμένος νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ.

Μόλις ὅμως ἔφτασε στὸ δρόμο, ἀ-
κούσε ἕνα ξεφώνητο ἀπελπίσας
κι' εἶδε τὴν φιλενάδα του νὰ κρε-
μιζέται ἀπ' τὸ παράθυρό τῆς, ἀπ'

Ὁ δεύτερο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ!

Ὁρμησε ἀμέσως καὶ προλάβε
τὰ ἴσα νὰ τὴν δεχθῇ στὴν ἀγκα-
λιά του, καθὼς ἔπεφτε! Φυσικά,

Ὁ τρυφερὸς φίλος τῆς κοπέλλας
μὲ μὲρα μὲς τῆς κι' ἔφυγε, ἀ-
ποφασισμένος νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ.

Μόλις ὅμως ἔφτασε στὸ δρόμο, ἀ-
κούσε ἕνα ξεφώνητο ἀπελπίσας
κι' εἶδε τὴν φιλενάδα του νὰ κρε-
μιζέται ἀπ' τὸ παράθυρό τῆς, ἀπ'

Ὁ δεύτερο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ!

Ὁρμησε ἀμέσως καὶ προλάβε
τὰ ἴσα νὰ τὴν δεχθῇ στὴν ἀγκα-
λιά του, καθὼς ἔπεφτε! Φυσικά,

Ὁ τρυφερὸς φίλος τῆς κοπέλλας
μὲ μὲρα μὲς τῆς κι' ἔφυγε, ἀ-
ποφασισμένος νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ.

Μόλις ὅμως ἔφτασε στὸ δρόμο, ἀ-
κούσε ἕνα ξεφώνητο ἀπελπίσας
κι' εἶδε τὴν φιλενάδα του νὰ κρε-
μιζέται ἀπ' τὸ παράθυρό τῆς, ἀπ'

Ὁ δεύτερο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ!

Ὁρμησε ἀμέσως καὶ προλάβε
τὰ ἴσα νὰ τὴν δεχθῇ στὴν ἀγκα-
λιά του, καθὼς ἔπεφτε! Φυσικά,

Ὁ τρυφερὸς φίλος τῆς κοπέλλας
μὲ μὲρα μὲς τῆς κι' ἔφυγε, ἀ-
ποφασισμένος νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ.

Σ τὶς 5 Αὐγούστου 1949, στὶς 2.10'
τὸ ἀπόγευμα, τὸ κεντρικὸ δροπέδιο
τῆς Δημοκρατίας τοῦ Ἰσημερινοῦ ἀ-
νεσκάφη στὴν κυριολεξία ἀπὸ ἕναν τρο-
μερὸ σεισμό, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς
καταστρεπτικώτερους τοῦ αἰῶνος μας.

Ὁ θλιβερὸς ἀπολογισμὸς : 8000 νε-
κροί, 10.000 τραυματίες, 52 μικρὲς καὶ
μεγάλες πόλεις σὲ ἐρείπια. Τρεῖς μεγά-
λες λίμνες ἐξαφανίστηκαν τελείως. Δύο
νέες ἐμφανίστηκαν σὲ μέρη ὅπου ἀπλώ-
νονταν πρὶν εὐφορὲς πεδιάδες. Ὁλόκλη-
ρα βουνὰ θρυμματίστηκαν. Καινούργια
φύτρωσαν ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἀληθινὴ κο-
σμογονία!

Ἀνατριχαστικὲς σκηνὲς ξετυλίχθηκαν
ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια τῶν κατεστραμμένων πόλεων.

Στὸ Ἀμπάτο, τὴν περίφημὴ κηπούπολιν τοῦ Ἰσημερινοῦ, ἕνας
πατέρας, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὴν σκυλὶ του ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα δαι-
δαλο ἐρείπιον, κατάρεωσε νὰ φτάσῃ στὸ σχολεῖο, ὅπου ἡ κοροῦ-
λα του ἦταν ἐνταφιασμένη ἀπὸ 27 ὥρες, μὲ τὸ ἕνα τῆς πόδι πι-
σμένο κάτω ἀπὸ μιὰ βραεὶά πέτρα. Ὁ δυστυχι-
σμένος πατέρας τοῦ κάκου προσπάθησε ν' ἀνα-
σκάσῃ αὐτὴ τὴν πέτρα. Ἡ περιοχὴ ὁλόγυρα εἶχε
ἐρημωθῇ. Κανεὶς δὲν θάτρεχε στὶς φωνὲς του γιὰ
ἐρημωθῇ. Κανεὶς δὲν βοηθῆσε. Καὶ τότε πῆρε μιὰ ἡρωικὴ ἀπό-
φασιν. Ἔδεσε σφιχτὰ τὸ πόδι τῆς κόρης του πάνω
ἀπὸ τὸ γόνατον καὶ κατόπιν τὸ ἔκοψε μὲ τὸ μα-
χαίρι του. Ὑστερα ἀπὸ τὸν ἀνατριχιαστικὸ αὐτὸ
ἀκρωτηριασμό, φορτώθηκε τὴν κόρη του στὸν ὦμο
τοῦ καὶ τὴν μετέφερε σ' ἕνα πρόχειρο χειρουργεῖο,
ποὺ βρισκόταν σὲ ἀπόσταση πολλῶν χιλιόμετρων.

Στὴ γωνία ἐνὸς δρόμου, οἱ ἄνδρες ἐνὸς συν-
εργεῖου, συνάντησαν ἕνα κοριτσάκι ὡς ὀχτὺ χρό-
νων, ποὺ κρατοῦσε στὴ ράχη του ἕνα ἀγοράκι
δύο χρόνων — τὸν μικρότερο ἀδερφό τῆς.

— Ἡ μαμὰ πέθανε, ἀπάντησε ἡ μικρὴ στὶς
ἐρωτήσεις ποὺ τῆς ἔκαναν. Κι' ὁ μπαμπὰς εἶ-
ναι μεθυσμένος.

Οἱ ἄνδρες τοῦ συνεργεῖου, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὴ
μικρὴ, ἔφτασαν σὲ λίγο στὰ ἐρείπια τοῦ σπιτιοῦ
ὅπου ἔμενε μὲ τοὺς γονεῖς τῆς. Ἐνὰς ἄνδρας ὡς
σφραγὴ χρόνων, καθόταν πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ
πέτρες καὶ νώματα. Ἀλλοίμονο, δὲν ἦταν μεθυ-
σμένος. Ὁ δυστυχισμένος εἶχε χάσει τὸ λογικὸ
τοῦ καὶ τὴν μιλία του μαζὶ μ' αὐτό!

Ἡ μεγάλη μητροπολὶς τοῦ Ἀμπά-
το κατέρρευσε, θάβοντας κάτω ἀπὸ τὰ
ἐρείπια 70 ἄτομα, ποὺ βρισκόταν μέ-
σα σ' αὐτὴν. Τέσσερις ἡμέρες ἔπειτα
ἀπὸ τὴν καταστροφὴν, ὁ ἀδβὰς Χουάν
Μπατίστα Παλάσιος, βγήκε ἀ-
πὸ τὰ ἐρείπια.

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Ὁ βίτκος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια.
Τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἱε-
ρουροῦσε, εἶχε καὶ αὐτὸ καταρ-
ρεύσει, ἀλλ' ἡ σκεπὴ του, πέ-

Οἱ φοβεροὶ σεισμοὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ

ἀνθρώποι ποὺ βρίσκονταν στὸ δρόμο, εἶδαν τὴ γῆ ν' ἀνοίγῃ ξα-
φνικά καὶ νὰ τοὺς καταπίπτῃ. Οἱ βίαιες δονήσεις, ἐξ ἄλλου, ἐδη-
μιούργησαν ἀνερρίθιμα ρήγματα στὸ νεκροταφεῖο καὶ πολλὰ πτώ-
ματα τινάχτηκαν στὸν ἀέρα.

Ἡ καταστροφὴ συμπληρώθηκε καὶ ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ ποτα-
μοῦ, ποὺ διέσχισε τὴν πόλιν. Ὁ ποτα-
μὸς αὐτὸς χώρισε σὲ δώδεκα παραποτά-
μους ποὺ κατεκάλυψαν τὰ πάντα.

Ἔτσι τὸ Πεζιέρ μεταβλήθηκε μέσα σ'
ἐλάχιστα λεπτά, σὲ μιὰ ἀπέραντη νεκρὸ-
πολιν. Ἀπὸ τοὺς τοὺς κατοικοῦς του διε-
σώθησαν μόνον τρεῖς νέες, τρεῖς ἀδελφές,
ἡλικίας 18—25 χρόνων.

Μεταξὺ τῶν διασωθέντων τῆς πόλεως
Πατάτε, ποὺ δοκιμάσθηκε ὀχι λιγώτερο
ἀπὸ τὸ Ἀμπάτο, ἦταν κι' ὁ ἱερεὺς Ὁρέλιο
Μπαρρός. Νὰ πῶς ἀφηγήθηκε τὰ διαδρα-
ματίζοντα κατὰ τὴν ὥρα τοῦ σεισμοῦ:

— Εἶχα βγῆ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν κι' ἔκανα
μικρὲς βόλτες μπροστὰ στὴν πόρτα. Τὸ
ἔδαφος ἐφύγε, ξαφνικά, κάτω ἀπὸ τὰ πό-
δια μου καὶ βρέθηκε θαμμένος μέσα στη
γῆ ὡς τοὺς ὤμους. Μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ
κάμω τὴν παραμικρὴ κίνησιν. Ἦταν σὰν ἡ
γῆ νὰ μὲ εἶχε καταπίπτῃ. Καταλάβαινα,
ὡστόσο, πὼς δὲν εἶχα τραυματισθῇ. Τὴν
ἴδια στιγμὴν, ἀκούσα φωνὲς ἀπὸ παντοῦ.

Γύρω μου τὰ στίπια κατέρρεαν μὲ τρομε-
ρὸ πάταγο. Κανεὶς δὲν πρόφτανε νὰ φύ-
γῃ. Ἐμεῖνα ἔτσι, θαμμένος κάθετα, μέσα
στὴ γῆ τρεῖς ὁλόκληρες ὥρες. Λίγο ἔπειτα
ἀπὸ τὶς 5, κάποιος ἱθαγενὴς, μὲ ἀνακά-
λυψε καὶ κατέφερε νὰ μὲ ξεβᾶψῃ. Τὰ πα-
πούσια μου ἔμειναν μέσα στὴ γῆ. Ἀλλὰ
τὸ καπέλλο μου δὲν εἶχε φύγῃ οὔτε μιὰ
στιγμὴ ἀπὸ τὸ κεφάλι μου!

Ἄλλοι, ὅμως, ποὺ ἦταν λιγώτερο
τυχεροὶ ἀπὸ τὸν δὸν Ὁρέλιο, ἐντα-
φιάσθηκαν σὲ μεγάλο βάθος κάτω
ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τὰ πτώματά τους
δὲν βρέθηκαν ποτέ.

Στὴν ἴδια πόλιν, ἕνας κτηματίας
ποὺ εἶχε μιὰ φυτεία ἀπὸ 400 μι-
κροὺς εὐκαλύπτους, παρατήρησε ἐκ-
πληκτικὸς ὅτι τὰ δέντρα, μαζὶ μὲ ὅλο
τὸ χώμα ὅπου φύονταν, εἶχαν... με-
τασταθμεύσει σὲ ἀπόσταση 400 μέ-
τρων, σ' ἕνα γειτονικὸ χωράφι. Τὰ
περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ, ἦταν ἀθι-
κτα. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ὅλο τὸ
κομμάτι τῆς γῆς, ὅπου βρίσκονταν,
εἶχε ταξιδέψῃ!

Αὐτὴ ἡ μετακίνησις δημιούργησε
ἀργότερα ἕνα νομικὸ ζήτημα. Σὲ
ποῖον ἀνήκαν οἱ εὐκαλύπτοι; Στὸν
παλιὸ ἰδιοκτήτη τους ἢ στὸν ἰδιο-
κτήτη τῆς περιοχῆς ὅπου βρίσκονταν
τότε; Γιὰ τὴν ρύθμισιν αὐτοῦ τοῦ ζη-
τήματος, χρειάστηκε νὰ ἐκδοθῇ ἀπὸ
τὴν κυβέρνησιν εἰδικὸς νόμος.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πρὶν ἀνατριχαστικὲς σκηνὲς ποὺ
ξετυλίχθηκαν στὸ Πεζιέρ τὴν ὥρὰ τοῦ σεισμοῦ,
ἦταν ἡ ἐξῆς:

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρολάνδος, που παίζει το ρόλο του γραμματέως του 'Αρετίνου, υποσχεθεί στον Βέμπο ότι μπορεί να κλέψει την Μπιάνκα και να την παραδώσει. Ορίζουν την άλλη μέρα για την πραγματοποίηση αυτής της απαγωγής. Το πραγματικό σχέδιο του Ρολάνδου, όμως είναι ν' απαγάγει τη Μπιάνκα και να την παραδώσει στον πατέρα της, τον Σκαλαμπρίνο. Ο Βέμπο, από τ' άλλο μέρος, σχεδίαζε να σκοτώσει τον Πάολο-Ρολάνδο, αφού ο δόνην γραμματέως του 'Αρετίνου του παρέδιδε πρώτα τη Μπιάνκα. Την άλλη μέρα, ο Βέμπο οδηγεί τον 'Αρετίνο στον δόγη Φόσκαρι, που σχεδιάζει να του αναθέσει κάποια σοβαρή αποστολή.

15ον Ο Βέμπο σκέφτηκε, ότι ήταν καιρός να παρέμβη στη συζήτηση.

— 'Επιτρέψατέ μου, αιδέντα, παρακάλεσε, να σας πω όλα από μετριοφροσύνη, παρέλειψε ο ένδοξος Πέτρος 'Αρετίνος. Δεν είναι μόνο ο ποιητής που ή φημι του ξεπέρασε από καιρό τα όρια της ιδιαίτερης πατρίδος του. Είναι επίσης ένας άνθρωπος με μεγάλη παρατηρητικότητα και οξυδερκεία, που ξέρει να διαβάσει τις πιο μύχιες σκέψεις των άλλων, και που έχει την ικανότητα να μιλάει στον καθένα σύμφωνα με τον χαρακτήρα του και να τον παρασύρει στις αντιλήψεις του.

— Τό ξέρω, απάντησε ο δόγης, κάνοντας μια επιδοκιμαστική κίνηση με το κεφάλι. 'Ας μην βραδύνουμε, λοιπόν, να του δώσουμε μια έμπρακτη απόδειξη της εμπιστοσύνης μας... Την αποστολή αυτή, αγαπητέ μου Βέμπο, ήθελα, όπως ξέρετε, να την αναθέσω σε σας. 'Αλλά, δυστυχώς, τα καθήκοντά σας δεν σας επιτρέπουν να φύγετε από τη Βενετία.

— Αιδέντα, είπε ο 'Αρετίνος, η εμπιστοσύνη που μου δείχνετε, με συγκινεί βαθύτατα. Θεωρήστε με σαν μια επιστολή που ταξιδεύει, αλλά και που ξέρει να βλέπει, ν' ακούει και να σκέφτεται και που κανείς δεν μπορεί να την άνοιξη. 'Ο,τι θα μου πείτε, θα εντυπωθή στο μυαλό μου καλύτερα παρ' ό,τι πάνω στο χαρτί. Και σας υπόσχομαι πως αυτή η επιστολή θα φτάσει ασφαλώς στον προορισμό της.

— Τότε, είπε ο δόγης χαμογελώντας, δεν απομένει παρά να ορίσουμε την τιμή του ταξιδιού αυτής της ζωντανής επιστολής. Περιμένω να την ακούσω.

Ο Βέμπο μπήκε πάλι στη μέση: — Αιδέντα, είπε, ο Πέτρος 'Αρετίνος είναι ποιητής και δεν αποδίδει μεγάλη σημασία στο υλικό μέρος της ζωής. Συναισθάνεται βαθύτατα τη μεγάλη τιμή που του κάνετε κι' η μόνη του φιλοδοξία είναι να την φέρη σε άριστο πέρας. Τό χρήμα δεν έχει καμμία αξία γι' αυτόν...

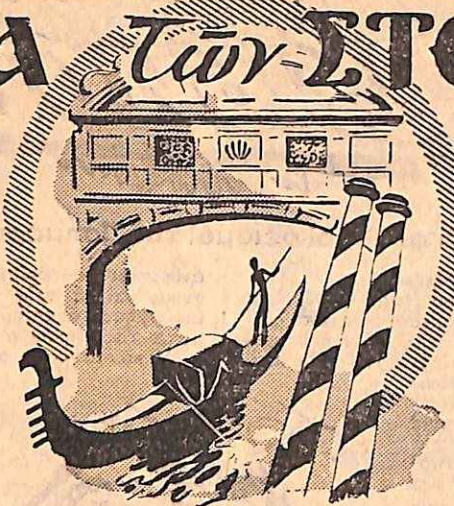
Ο 'Αρετίνος έχασε το χρώμα του. — Συχωρέστε με, σεβασμιώτατε, τραύλισε.

— Τό μόνο που τόν ενδιαφέρει είναι η δόξα, συνέχισε ο Βέμπο, χωρίς να προσέξη τη διακοπή.

— 'Αλλά πρέπει να ζήσω! φώναξε ο 'Αρετίνος, που είχε χάσει την ψυχραιμία του. Δεν υποτιμάω τη δόξα, αλλά νομίζω πως είναι πολύ καλύτερη, όταν συνδυάζεται με τό χρήμα.

— 'Αλλά, συνέχισε ο Βέμπο, αν ο 'Αρετίνος δεν ενδιαφέρεται για την υλική πλευρά της ζωής, νομίζω πως εγώ που είμαι φίλος του, έχω χρέος να ενδιαφερθώ γι' αυτό τό ζήτημα. Σκέφτηκα, λοιπόν, πως θαπρεπε να τού προκατάβαλουμε δύο-μια χιλιάδες σκούδα για τό έξοδα τού ταξιδιού του και να τού πληρώσουμε άλλα τόσα ως αποζημίωσι, όταν θα επιστρέψη. 'Ο δόγης έκαμε μια επιδοκιμαστική κίνηση με τό κεφάλι. 'Επειτα πήρε ένα κομμάτι χαρτί, έγραψε πάνω σ' αυτό μερικές λέξεις και τό έδωσε στον 'Αρετίνο.

— Νά μία απόδειξη για δύομισι χιλιάδες σκούδα, τού είπε, 'Όταν γυρίσετε, θα

σας καταβληθούν άλλα τόσα. — 'Α, αιδέντα, φώναξε ο 'Αρετίνος, που τό πρόσωπό του ακτινοβολούσε από χαρά. Αυτή η γενναιοδωρία δεν μπορούσε να προέρχεται παρ' μόνον από έναν άνθρωπο, σαν και σας. Θα προσπαθήσω να σας εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου μ' ένα συνέττο ανάξιο της θέσεως και τού μεγαλείου σας...

— Θα τό διαβάσω με μεγάλη ευχαρίστησι, απάντησε με σοβαρότητα ο δόγης. Και τώρα ακούστε με...

Ο Φόσκαρι σηκώθηκε κι' έκαμε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο. Δίσταζε τώρα να εμπιστευθή τη σκέψη του στον 'Αρετίνο; Τόν κύταζε λοξά. 'Η έξυπνη φυσιογνωμία του και η έκφρασι τού πεινασμένου λύκου που είχε τό πρόσωπό του, τόν έκαναν να καταλάβη πως ήταν ο άνθρωπος που τού χρειαζόταν.

— Θα πάτε να βρήτε τόν 'Ιωάννη των Μεδίκων, τού είπε ξαφνικά, σταματώντας μπροστά του. Δεν πρέπει να χάσετε ούτε στιγμή.

— Θα ταξιδέψω ήμέρα και νύχτα. — Θαυμάσια. Πόσες δυνάμεις ο Μεγάλος Διάβολος έχει γύρω τού;

— Δεκαπέντε περίπου χιλιάδες τοξότες και τυφεκιοφόρους, τέσσερις χιλιάδες ιπ-

πείς, όπλισμένους με βραχύκανα όπλα και ξίφη και δέκα κανόνια.

— Ένα χαμόγελο φώτισε τό σκυθρωπό πρόσωπο τού Φόσκαρι.

— Θαυμάσια! είπε και πάλι. Νά, λοιπόν, τί θα τού μεταβιβάσετε έκ μέρους τού δόγη τής Βενετίας Φόσκαρι: Καταπονεί άδικα τό στρατό του και σπαταλά την πολεμική μεγαλοφυία του σε επιχειρήσεις άναξίες λόγου. Τού προσφέρει, λοιπόν, τη συμμαχία μου, μαζί με είκοσι χιλιάδες άνδρες, που θα διπλασιάσουν τό στρατό του. Με παρόμοιες δυνάμεις μπορούμε...

Δίστασε και πάλι.

— Με παρόμοιες δυνάμεις θα μπορέσετε να γίνετε κύριος τής 'Ιταλίας, συμπλήρωσε ο 'Αρετίνος. Αυτό δεν θέλετε να πητε, αιδέντα; Πρέπει να προσθέσω, ότι τό Ροβίγκο, ή Μάντοβα, ή Κρεμόνα, ή Φλωρεντία, που βρίσκονται σε άδιάκοπο πόλεμο μεταξύ τους, είναι άνίκανες ν' αντισταθούν σε μία σοβαρή επίθεσι;

— Είσαστε πολύ οξυδερκής, κύριε, απάντησε ο Φόσκαρι. Ναί, αυτό θα τού πητε. Καί κάτι άλλο ακόμη: 'Οτι εγώ, ο Φόσκαρι, ντρέπομαι να βλέπω τούς ήγεμόνες τής άνω 'Ιταλίας ν' αλληλοσπαράσσονται. 'Οτι είναι φοβερό ή εύφορη κοιλάδα τού Πάδου να μένη ακαλλήρυγη, γιατί οι χωρικοί τρέμουν να σπειρουν τα χωράφια τους. 'Οτι είναι φρικαλέο τα νερά των ποταμών, που την διασχίζουν, να κυκινίζουν από τό ανθρώπινο αίμα που χύνεται μέσα σ' αυτά...

— 'Εφτιαξα ένα όνειρο! Ξερετε όλη τη σκέψη μου, Βέμπο. Θα την μάθετε και σεις τώρα, κύριε 'Αρετίνε. Τό κολοσσιαίο αυτό όνειρο είναι να συνενώσω την άνω 'Ιταλία... — Σ' ένα μόνο βασίλειο! συμπλήρωσε ο 'Αρετίνος. 'Α, αιδέντα, τό όνειρο αυτό, όταν πραγματοποιηθή, θ' αναστατώση τόν κόσμο!...

— 'Η Βενετία, συνέχισε ο Φόσκαρι, είναι τό κλειδί τής 'Ιταλίας. Χωρίς την Βενετία τίποτε δεν μπορεί να γίνη. Με τη συνδρομή της όλα είναι δυνατά. Κουράστηκα να νοικιάζω τα πλοία μας στους ξένους ήγεμόνες. Θα τα χρησιμοποιήσουμε στο μέλλον για τα συμφέροντά μας και μόνο. Βασίλισσα των θαλασσών, ή Βενετία, μπορεί και πρέπει να γίνη επίσης βασίλισσα τής 'Ιταλίας και ν' αφαιρέση από τη Ρώμη την παλιά υπεροχή της. Τι είναι ή Ρώμη; Τό παρελθόν! Ένα λαμπρό παρελθόν, που σβύνει σιγά-σιγά. Τι είναι ή Βενετία; Τό μέλλον! Χάρης σ' αυτήν, οι έμφύλιοι πόλεμοι μπορούν να σταματήσουν. Χάρης σ' αυτήν, ή άνω 'Ιταλία στην άρχή, και κατόπιν όλόκληρη ή 'Ιταλία, μπορεί να ύψωση τό ανάστημά της μπροστά στους ξένους κυριάρχους και να φωνάξη: «Είχα ως σήμερα την ποίησι και τις τέχνες. Τώρα έχω και τη δύναμι επίσης. Οι Γάλλοι κι' οι Γερμανοί άς πάνε να ζητήσουν άλλο τό λεία που τούς χρειάζεται, για να ικανοποιήσουν τις κατακτητικές βλέψεις τους. 'Η 'Ιταλία μπορεί να ζήση μόνη της και δεν έχει ανάγκη από κανένα!». Νά ποιο είναι τό όνειρο μου!

— 'Υπέροχο όνειρο, αιδέντα, απάντησε ο 'Αρετίνος. Τό όνειρο αυτό δεν μπορεί παρ' να ξεσηκώση όλόκληρη την 'Ιταλία! — Ναί, άλλ' άς μην ξεχνάμε τούς ήγεμόνες, που εξουσιάζουν ο καθένας κι' από μία περιοχή τής 'Ιταλίας. Έχω προβλέψει τα πάντα και είμαι βέβαιος πως μπορώ να πραγματοποιήσω αυτό τό όνειρο. 'Αλλά πρέπει προηγουμένως να βγάλουμε από τη μέση τό εμπόδιο, δηλαδή τούς ήγεμόνες. Για τό έργο αυτό, μου χρειάζεται ένας πολεμιστής. Νά για ποιο ρόλο προορίζω τόν 'Ιωάννη των Μεδίκων!

— Καί τί πρέπει να τού ύποσχεθώ, αιδέντα; ρώτησε ο 'Αρετίνος.

— Τη διανομή έπειτα από τη νίκη. 'Εμείς οι δύο θα γίνουμε κυρίαρχοι τής 'Ιταλίας. 'Εκείνος στη Ρώμη, εγώ στη Βενε-

τία. Στο Μεδίκο ή νότιος 'Ιταλία. Έγώ θα κρατήσω τη βόρειο. 'Ανάμεσά μας θα βρίσκεται ο Πάπας, που δεν θα μπορή να κάνει τίποτε άλλο από τό να υποτάσσεται στις θελήσεις μας.

Σταμάτησε μερικές στιγμές.

Σας εξέθεσα, φίλε μου 'Αρετίνε, τό σχέδιό μου στις γενικές του γραμμές, συνέχισε κατόπιν. Τις λεπτομέρειες θα τις μελετήσουμε όταν θαρθή ή κατάλληλη στιγμή για την έφαρμογή τού σχεδίου μας. Πρέπει πρώτα να μάθουμε αν ο 'Ιωάννης των Μεδίκων δέχεται τό σχέδιο που τού προτείνω.

Θά χρειαστή, λοιπόν, να τόν βολιδοσκοπήσετε με μεγάλη τέχνη και να τού φανερώσετε σιγά-σιγά τό σχέδιό μου, σε τρόπο που να μπορέσετε να σταματήσετε εγκαίρως αν βρήτε αντίστασι έκ μέρους του.

— Αιδέντα, απάντησε ο 'Αρετίνος, σας εγγυώμαι για την έπιτυχία. Ξέρω τόν 'Ιωάννη των Μεδίκων, γιατί πολλές φορές έζησα μαζί του κάτω από την ίδια σκηνή κι' έλαβα μέρος στις διασκέδασεις του. Ξέρω, λοιπόν, τις άνησυχίες του και ξέρω ακόμη πως σκέπτεται και πως μπορεί κανείς να προκαλέση τό ενδιαφέρον του και να τόν συγκινήση. 'Ο 'Ιωάννης των Μεδίκων είναι, άλλωστε, ένας άνθρωπος με άπλοκή ψυχή. Τό μοναδικό πάθος του είναι ο πόλεμος. 'Αφού πρόκειται να τού προτείνω να συνεχίση τόν πόλεμο σε μεγαλύτερη κλίμακα από σήμερα και με πολύ άφθονώτερα μέσα, δεν μπορεί παρ' να δεχτή.

— Φύγετε, λοιπόν, τό συντομώτερο, είπε ο Φόσκαρι. Καί μην ξεχνάτε, ότι κρατάτε στα χέρια σας την τύχη τής 'Ιταλίας.

«Κρατάω τη δική σου τύχη και τη δική μου», σκέφτηκε ο 'Αρετίνος, ενώ ύποκλινόταν μπροστά στο δόγη.

Βγήκε κατόπιν μαζί με τόν Βέμπο από τό δογικό μέγαρο.

Όταν απομακρύνθηκαν άρκετά, ο Βέμπο ρώτησε τόν 'Αρετίνο:

— Τί λες για τη συνομιλία μας με τό δόγη;

— Λέω πως ένα μυστικό σαν αυτό που μου εμπιστευθήκε ο Φόσκαρι, αξίζει πολύ περισσότερο από πέντε χιλιάδες σκούδα, απάντησε ο 'Αρετίνος.

— 'Υπομονή, τού είπε ο έπίσκοπος. Βριοκόμωστε ακόμη στην άρχή.

— Αυτό είναι που με παρηγορεί, απάντησε με τόν κυνισμό που τόν χαρακτήριζε ο ποιητής.

Ο Βέμπο ξεαναγύρισε στο μέγαρό του, χωρίς να προσέξη δύο ανθρώπους που τόν είχαν παρακολουθήσει ως τό δογικό άνάκτορο και που, όταν βγήκε από κεί, τόν συνόδευσαν ως την πόρτα του σχεδόν.

Ήταν δύο άνθρωποι τού λαού, όπως τολμάχιστον έδειχνε ή ένδυμασία τους.

Όταν έφτασαν μπροστά στο μέγαρο τού Βέμπο, ένας βαρκάρης πήγε κοντά τους.

— Λοιπόν; τούς ρώτησε.

— Πήγε στο δογικό άνάκτορο, απάντησε ο ένας από τούς δύο.

— Μόνος;

— Όχι. Τόν συνόδευε ο ποιητής. 'Αλλά γύρισε μόνος του.

— Θα μέινετε έδώ και θα παρακολουθήσετε κάθε κίνησή του. Τό βράδυ στις έντεκα να είσαστε έτοιμοι... Πού είναι ή βάρκα;

— Την δέσαμε μπροστά στο μέγαρο τής έταιρας.

Ο βαρκάρης, έπειτα απ' αυτή τη μικρή συνομιλία, απομακρύνθηκε.

Η ήμέρα πέρασε για τόν Βέμπο χωρίς τίποτε τό αξιοσημείωτο. Είχε την έντύπωση πως οι άφες κυλούσαν πολύ άργά.

Ή μοναδική σκέψη άδιάκοπα τό μυαλό του. Σ' αυτήν έτρεχε άδιάκοπα τό μυαλό του.

Όταν βράδυασε, έβγαλε τα ράσα του και ντύθηκε όπως οι πατρίκοι τής Βενετίας, όταν έβγαζαν από τα σπίτια τους. Στη ζώνη του έβαλε ένα πιστόλι και κάτω τό μανίκι, τού βγαίχκε μέσα στο να έγγχειρίδιο. 'Επειτα, τυλίχτηκε μέσα στο μαγνύ του και βγήκε από τό μέγαρό του.

Κόντευαν όχτω.

Όταν έφτασε μπροστά στο μέγαρο τής

Ίμπερία, δεν είχε σκοτεινιάσει τελείως. 'Εκεί πήδησε σε μία βάρκα και είπε στο βαρκάρη:

— Πήγαίνε με όπου θέλεις. Θα με ξεναγήσεις έδώ κατά τις έννοιες.

— Μείνετε ήσυχος, αιδέντα, απάντησε ο γονδολιέρης.

Στό άκουσμα αυτής τής φωνής, ο Βέμπο ανατρίχιασε και κύταξε με προσοχή τό βαρκάρη, που είχε πιάσει κι' όλες τα κουπιά και τα κουνούσε ρυθμικά.

Η βάρκα απομακρύνθηκε γρήγορα.

Ο Βέμπο είχε φαντασθή πως αυτός ο περίπατος θα ήρεμούσε τα νεύρα του. 'Αλλά έγινε τό αντίθετο. Η εικόνα τής Μπιάνκας γύριζε άδιάκοπα μπροστά του και τόν έκανε να τρέμη από άνυπομονησία. 'Επειτα από είκοσι περίπου λεπτά, φώναξε στο βαρκάρη:

— Ξαναπήγαίνε με εκεί που με πήρες.

Είχε νυχτώσει πιά. Οι διαβάτες στούς δρόμους που προχωρούσαν πλάι στα κανάλια έβραίναν ολοένα.

Όταν έφτασαν στην έξορά, ο Βέμπο πλήρωσε τό βαρκάρη κι' απομακρύνθηκε.

— 'Αλλ' άμέσως μετάνοιωσε.

— Γιατί βιάστηκα να γυρίσω; ψιθύρισε. Πώς θα μπορέσω να περάσω τις δύο άφες που μου μένουν ακόμη ως τις έντεκα ;».

Η άπαγωγή

Τό ίδιο βράδυ, κατά τις έννιάμισι, ή 'Ιμπερία συζητούσε με τόν γραμματέα τού 'Αρετίνου.

Ο Πάολο την είχε παρασύρει ν' ένα άπό τα παράθυρα που έβλεπαν στο κανάλι.

— Κυττάζετε, τής είπε δείχνοντάς της μία σκιά που πηγαινοερχόταν μπροστά στο μέγαρο.

— Αυτός είναι, ψιθύρισε ή έταίρα ανατριχιάζοντας.

— Ναί, είπε ο Πάολο. Τιγυρίζε έδώ κάθε βράδυ περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να πραγματοποιήση τό σχέδιό του.

— Μου ύποσχεθήκατε, ώστόσο, ότι θα σώσετε την κόρη μου.

— Ναί, 'Αν βέβαια, ύπάρχη ακόμη καιρός...

— Τί θέλετε να πητε; ρώτησε με άγωγία ή έταίρα.

— Φανταζόσαστε, λοιπόν, ότι ο Βέμπο κουβεντίζει με τό άστρα κάνοντας βόλτες μπροστά στο μέγαρό σας ;... Όχι, βέβαια... Όπως σας είπα και πρώττερα,

δεν περιμένει παρ' την κατάλληλη ευκαιρία για να πραγματοποιήση τό έγκλημα του. 'Επειτα από μία ή δύο ήμέρες θα είναι τσας άργά... 'Αλλ' από αύριο ή κόρη σας δεν θα διατρέχη κανένα κίνδυνο...

— Σώστε την, κύριε. τόν παρακάλεσε ή 'Ιμπερία, ένώνοντας τα χέρια.

— Σας τό ξαναλέω, κυρία, απάντησε ο Πάολο. 'Από αύριο ή κόρη σας δεν θα διατρέχη κανένα κίνδυνο.

Πρόσθεσε έπειτα από μία σιγή:

— 'Ελπίζω πως δεν θα είναι άργά... Γιατί μ' έναν άνθρωπο σαν τόν καρδινάλιο — έπίσκοπο δεν μπορεί κανείς να είναι βέβαιος για τίποτε...

Τό ρολόγι τού 'Αγίου Μάρκου σήμαινε έπειτα από λίγο, δέκα χτυπήματα.

Ο Πάολο άποχαίρετσε τότε την 'Ιμπερία κι' έφυγε από τό μέγαρό της. Δέκα λεπτά άργότερα, ξεαναφορούσε τό κουστούμι τού γονδολιέρη, όπως και πρώττερα, όταν πήγε τόν Βέμπο περίπατο.

Ξαναγύρισε τότε στο μέγαρο τής 'Ιμπερίας.

Η σιωπή και τό σκοτάδι απλώνονταν όλόγυρα. Στα παράθυρα δεν υπήρχαν φώτα. Λίγο πιο κάτω, ο Βέμπο, με τη σάχη σπινιγμένος σε μία κολόνα, περιέμενε.

Μετά την αναχώρησι τού ανθρώπου που έμφανιζόταν ως Πάολο, ή 'Ιμπερία ξεαναγύρισε στο παράθυρο που έβλεπε στην προκυμία.

— Είναι ακόμη εκεί! ψιθύρισε.

Βλέποντας τόν καρδινάλιο, που, δμοιος με άρπακτικό, περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να χυμύξη πάνω στη λεία του, ή 'Ιμπερία αισθάνθηκε έναν άνείπωτο φόβο να πλημυρίξη την ψυχή της. 'Από ποιόν δρ'ά γε θα μπορούσε να ζητήσει προστασία;

— 'Από τόν Φόσκαρι ;... 'Η από τόν 'Αλτιέρι ;... 'Αλλ' ήταν κι' οι δύο συνένοχοι του κι' ο Βέμπο ήξερε τόσα εις βάρος τους που δεν θα τολμούσαν ποτέ να κάμουν τό παραμικρό εναντίον του.

Η 'Ιμπερία πήρε σε λίγο ένα κερί στα χέρια της και διευθύνθηκε προς την πτέρυγα τού μεγάρου όπου έμενε ή Μπιάνκα.

Αυτό τό διαμέρισμα ήταν όλότελα άπομονωμένο. 'Εμπαινε κανείς εκεί από μία μοναδική πόρτα, που τό κλειδί της ή 'Ιμπερία τό είχε πάντοτε στη ζώνη της.

Μαζί με την Μπιάνκα έμεναν και τρεις νεαρές γυναίκες. Οι δύο απ' αυτές ήταν υπηρέτριες. Η τρίτη τη συντρόφευε.

Η 'Ιμπερία, αφού μπήκε στο διαμέρισμα τής κόρης της, έκλεισε πίσω της την

ΑΦΟΡΗΤΗ ΖΕΣΤΗ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ενώ ή Εύρώπη δεν γνώριζε έφετος μεγάλες ζέστες, φοβερά κνηκά καύματα έξακολουθουν να βασανίζουν τούς κατοίκους τών 'Ηνωμένων Πολιτειών. Οι 'Αμερικανίδες κυκλοφορούν στούς δρόμους όχι μόνο με σορτς αλλά και με μαγιώ ακόμη.

πόρτα. Της φαινόταν πώς σε κάθε στιγμή θα δέλεπε τον Βέμπο να ορθώνεται μπροστά της για να της ζητήσει να του παραδώσει την κόρη της.

Όταν έφτασε, όμως, στο δωμάτιο της Μπιάνκας ήρεμισε.

«Η νέα δεν είχε πλαγιάσει ακόμα. Βλέποντας τη μητέρα της, έτρεξε άμέσως κοντά της. «Η Μπιάνκα την έσφιξε με συγκίνηση στην αγκαλιά της.

— Γιατί άγρυπνείς αυτή την ώρα, μικρή μου Μπιάνκα; τη ρώτησε.

— Σας περίμενα, μητέρα, της απάντησε ή νέα.

— Δεν είσαι, λοιπόν, θυμωμένη μαζί μου;

— Όχι, μητέρα... Μήπως και να το θέλω μπορώ να είμαι θυμωμένη μαζί σας;... «Αν θέλατε να μ' ακούσετε, θα φεύγαμε άμέσως από δω και θα ήμασταν ευτυχισμένες...

Το πρόσωπο της Μπιάνκας σκουθρώπασε. — Ναι... ναι, απάντησε. Θα φύγω με σε λίγο, παιδί μου.

Τη στιγμή εκείνη, το παράθυρο άνοιξε με όρμη, τα τζάμια έγιναν συντρίμια και δυο άνθρωποι με μάσκες στο πρόσωπο πήδησαν μέσα στο δωμάτιο. «Επείτα απ' αυτούς άλλοι δυο κι' ύστερα άλλοι δυο.

«Η Μπιάνκα άρπαξε άμέσως την κόρη της στην αγκαλιά της κι' άρχισε να τρέχει προς την έξοδο, ενώ ταυτόχρονα φώναζε τους υπηρέτες της για να την βοηθήσουν. «Αλλά όταν έφτασε στην πόρτα, είδε με φρίκη πώς ήταν κλεισμένη απ' έξω.

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος την έπιασε με τα άτσάλινα χέρια του, την έδεσε και την εφίμωσε.

Και τότε η εταίρα είδε μια τρομαχτική σκηνή να ξετυλίγεται μπροστά της.

Οι άνθρωποι με τις μάσκες, αυτοί οι δαίμονες, που είχαν μπη στο δωμάτιο, έδεσαν την κόρη της κι' αφού τύλιξαν με μια έσάρπα το πρόσωπό της διευθύνθηκαν προς το παράθυρο....

«Η Μπιάνκα άφησε τότε ένα υπόκωφο μουγκρητό και σωριάστηκε λιπόθυμη.

Όταν συνήλθε, έπειτα από μερικά λεπτά, οι υπηρέτριες της κόρης της της είχαν λύσει τα δεσμά της και την είχαν ξαπλώσει πάνω σ' ένα ντιβάνι.

«Η εταίρα κύτταξε τρομαγμένη γύρω της, — «Η κόρη μου! φώναξε. Πού είναι η κόρη μου;

«Έτρεξε στο παράθυρο. «Η σχοινένια σκάλα από όπου είχαν κατεβή οι δρόστοι της απαγωγής βρισκόταν ακόμη εκεί. Χωρίς να διστάσει, η Μπιάνκα δρασκέλισε το παράθυρο και κατέβηκε απ' τη σκάλα. «Αλλά το κόκορ έκαμε τό γύρο του μεγάρου της. Δεν είδε τίποτε και κανένα.

Σήκωσε τότε τις γροθιές της προς τόν ούρανό και φώναξε:

— Βέμπο! Νά είσαι καταραμένος!

Αυτή την κατάρα την επανέλαβε πολλές φορές, σά νάθελε ν' επικαλεσθί την τιμωρία του ουρανού πάνω στο κεφάλι του καρδινάλιου.

Οι υπηρέτες της που έτρεξαν σε λίγο την βρήκαν πεσμένη μπρούμυτα χάμω. «Η Μπιάνκα είχε χάσει και πάλι τις αισθήσεις της.

Νυχτερινή περιπέτεια

Στο κάτω μέρος της σχοινένιας σκάλας, ο Ρολάνδος περίμενε τους άπαγωγείς. Πήρε άμέσως στα χέρια του την Μπιάνκα που ήταν τρελλή από τόν τρόμο της κι' αφού την έλευθέρωσε της ψιθύρισε:

— Μην φοβάσαι, παιδί μου. Σου είχα υποσχεθί πως θα σε σώσω. Όπως βλέπεις πραγματοποιήσα την υπόσ' αυί μου.

«Η Μπιάνκα αναγνώρισε τη φωνή του ανθρώπου που της μιλούσε.

— Κι' η μητέρα μου; ρώτ'.

«Ο Ρολάνδος ανατρίχιασε. Πώς θα κατάφερνε να κατασιγάσει τις ανησυχίες της μικρής; Τί θα της έλεγε για τη μητέρα της;

— Πρέπει να έχω εμπιστοσύνη σε μένα, παιδί μου, της απάντησε. Ούτε η μητέρα σου ούτε συ διατρέχετε πια κανένα κίνδυνο.

Την πήρε κατόπιν από το χέρι και την τράβηξε μαζί του.

«Η Μπιάνκα άκολουούσε τόν Πάολο χωρίς να φέρη αντίρρηση. «Ο άνθρωπος αυτός της είχε εμπνεύσει άπериόριστη εμπιστοσύνη.

«Έφτασαν σε λίγο στην αποβάθρα. Εκεί μπήκαν μέσα σε μια γόνδολα. «Ο Πάολο την έβαλε να καθήσει κάτω από την τένα.

— Θα ξαναϊδωθούμε σε λίγο, της είπε, δίνοντάς της το χέρι.

— «Ω! Μην μ' αφήνετε! τόν παρακάλεσε.

— Είναι ανάγκη, παιδί μου, της απάντησε. Αλλά θάρθω να σε ιδώ έπειτα από λίγα λεπτά. Στο μεταξύ, αυτός ο άνθρωπος που βλέπεις, θα φροντίσει για σένα. Πρέπει να έχω εμπιστοσύνη σ' αυτόν, όπως και σε μένα. Μπορείς να τόν βλέπεις σαν να ήταν πατέρας σου — πρόσθεσε πιδ σιγά.

— Πατέρας μου! ψιθύρισε η νέα.

Στο φώς του φαναριού που κρεμόταν στο βάθος της τένας, τα μάτια της σιηλώθηκαν πάνω στον κολοσσό που την κύτταζε με άπειραντη στοργή και που τ' αγαγόνια του έτρεμαν από συγκίνηση.

«Ο άνθρωπος αυτός, ήταν ο Σκαλαμπρίνο.

«Ο Ρολάνδος πήδησε κατόπιν σε μια μικρή βάρκα, που βρισκόταν πλάι στην γόνδολα.

«Η γόνδολα με την Μπιάνκα ξεκίνησε πρώτη.

«Η μικρή βάρκα την άκολουούσε σε μικρή απόσταση.

Οι προκυμίες ήταν έρημες.

Όταν απομακρύνθηκαν λίγο, ο Ρολάνδος άκουσε μια σπαραχτική κραυγή που ξεσχίσε τη νυχτερινή ήρεμία κι' άμέσως έπείτα ένα όνομα: τ' όνομα τού Βέμπο.

«Ηταν η Μπιάνκα που καταριόταν τόν άνθρωπο, που, όπως πίστευε, της είχε κλέψει την κόρη της.

Τα μάτια του γύρισαν τότε σ' έναν άνθρωπο που ήταν δεμένος και φιωμένος στο βάθος της βάρκας.

Κι' αυτός επίσης, είχε ανατρίχιασει, άκούγοντας τις κατάρες της Μπιάνκας. Γιατί δεν ήταν άλλος από τόν Βέμπο.

— Ακούσατε; τού είπε ο Ρολάνδος. «Η Μπιάνκα σας καταριέται... Αλλοιμόνο σας αν βρεθίτε κάποτε στο δρόμο της!

«Ο Βέμπο άφησε ένα υπόκωφο μουγκρητό, που ήταν ίσως ένα παράπονο ή μια άπειλή.

«Αλλά ο Ρολάνδος δεν τόν πρόσεχε πια. Οι δυο βάρκες έτρεχαν γρήγορα, ή μια πίσω από την άλλη και σε λίγο έφτασαν στο λιμάνι τού Λίντο.

«Εκεί πλεύρισαν σε μια ταρτάνα, που περίμενε μ' άπλωμένα τ' πανιά της.

«Επείτα από μερικές στιγμές, ο Ρολάνδος, ο Βέμπο, η Μπιάνκα κι' ο Σκαλαμπρίνο βρισκόταν πάνω στην ταρτάνα.

«Ο Ρολάνδος πήρε κατά μέρος τόν Σκαλαμπρίνο και τού είπε σιγά:

— Θα ξαναγυρίσει στη Βενετία και τ' άπας να βρής τόν Άρετινό. Θα τού πής πώς, ό,τι κι' αν γίνη, θα με περιμένη τρεις ήμερες.

«Ο Σκαλαμπρίνο έρριξε μια τελευταία ματιά στη Μπιάνκα. Κατέβηκε κατόπιν στη γόνδολα, πήρε στα χέρια του τ' κουπιά κι' άπομακρύνθηκε.

Οι άνθρωποι τού Ρολάνδου είχαν ανεβάσει τόν Βέμπο πάνω στην ταρτάνα, χωρίς να τόν λύσουν και τόν είχαν άρσει σε μια γωνία. «Ο καρδινάλιος είχε κλείσει τ' άμάτια του κι' έμοιαζε με άνθρωπο που είχε χάσει τις αισθήσεις του. Στην πραγματικότητα, όμως, ήταν βυθισμένος σε σκέψεις.

«Ο Ρολάνδος, έπειτα από τις εντολές που έδωσε στον Σκαλαμπρίνο, ξαναγύρισε κοντά στην Μπιάνκα και, πιάνοντάς την από το χέρι, την ώδηγησε σε μια μικρή καμπίνα.

— Παιδί μου, της είπε, αναγκάστηκε να καταφύγω σε βίαια μέσα για να σε γλυτώσω από τ' μεγάλο κίνδυνο που σε άπειλούσε. Δεν κινδυνεύεις από τίποτε τώρα...

— Ούτε από τόν άνθρωπο που είχε μπη άλλοτε στο δωμάτιό μου; ρώτησε η νέα.

— Ούτε απ' αυτόν, παιδί μου. Αυτός ο άνθρωπος είναι πανίσχυρος κι' έπρεπε να φύγει από τη Βενετία, χωρίς κανείς να μάθι το παραμικρό, για να γλυτώσει από τ' άχέρια του. Τ' άχη σου θα χαθούν τώρα και κανείς δεν θα ξέρη τί άπόγινες.

— Ούτε η μητέρα μου;

— Ούτε η μητέρα σου, απάντησε ο Ρολάνδος.

Τα μάτια της νέας πλημμύρισαν από δάκρυα. Δεν μπορούσε να καταλάβη τ' βαθύτερο νόημα που είχαν τα λόγια αυτού τού άγνώστου. Είχε, ωστόσο, εμπιστοσύνη σ' αυτόν κι' ήταν βέβαιη, ό,τι φρόντιζε για τ' καλό της.

«Ο Ρολάνδος βγήκε κατόπιν από την καμπίνα κι' ανέβηκε στη γέφυ.

«Η ταρτάνα είχε περάσει τώρα τ' στενό στόμιο τού λιμανιού τού Λίντο και διευθυνόταν, μ' άπλωμένα όλα της τ' πανιά, προς τ' βορρά.

«Αυτό τ' παιδί λατρεύει τη μητέρα του, σκεφτόταν ο Ρολάνδος. «Έχω τ' δικαίωμα, για να εκδικηθώ την Μπιάνκα, να τ' άκωμω να υποφέρη; Έχω τ' δικαίωμα να χωρίσω την κόρη από τη μητέρα της, έπειδή αυτή ή μητέρα είναι μια έλεεινή; Και, για να ξεσχίσω την καρδιά της Μπιάνκας, είναι σωστό να ξεσχίσω και την καρδιά της μικρής Μπιάνκας;».

«Έκαμε μερικά βήματα στη γέφυρα και σταμάτησε και πάλι.

«Μήπως έμένα με λυπήθηκε κανείς; συνέχισε. Μήπως ή Μπιάνκα συγκινήθηκε όταν μ' έπιασαν και μ' έρριξαν έσα στα άπαισια πηγάδια; Μήπως όλοι έκείνοι που ήθελαν να μ' άκωμω κακό, γιατί μ' έβλεπαν σαν έμπόδιο στα έγκληματικά σχέδιά

τους, συλλογίστηκαν τη δυστυνημένη τη μητέρα μου;».

«Άφησε έναν αναστεναγμό και πρόσθεσε σιγά:

— Δεν μιλάω για την άλλη, αφού αυτή παρηγορήθηκε από καιρό.

«Ένας λυγμός φούσκωσ' — ά στήθος του και γύρισε τ' βλέμμα του προς τη Βενετία.

«Αλλά τ' άφ'α της πόλεως είχαν εξαφανιστή πίσω από τ' άβράχια της άκτής και δεν μπόρεσε να διακρίνη τίποτε.

«Ο Ρολάνδος συνέχισε τις βόλτες του πάνω στη γέφυρα.

«Έμεινε εκεί όλη τη νύχτα άπορροφημένος από τις θλιβερές σκέψεις του.

Κατ' ά χαράματα, ο καπετάνιος της ταρτάνας ανέβηκε στη γέφυρα και πήγε κοντά του.

— Πρέπει να κάμωμε τ' σινιάλο; ρώτησε.

— Ναι, απάντησε ο Ρολάνδος.

«Ο καπετάνιος πήγε τότε στην πλώρη κι' έρριξε τρεις πυροβολισμούς με τ' άρκεβούζιο του.

Πέρασαν μερικά λεπτά.

Και, ξαφνικά, άκούστηκαν τρεις παρόμοιοι πυροβολισμοί από τ' μέρος της άκτής.

— Μπορούμε να προσεγγίσουμε, είπε ο καπετάνιος, που έδωσε άμέσως τις σχετικές διαταγές στους ναύτες του.

«Επείτα από μισή ώρα ή ταρτάνα είχε άγκυροβολήσει στη μέση τού μικρού όρμου.

— Πρέπει να σας περιμένω έδω; ρώτησε ο καπετάνιος.

— Όχι, απάντησε ο Ρολάνδος. Θα ξαναγυρίσει στη Βενετία χωρίς μένα.

Οι ναύτες κατέβασαν άμέσως μια βάρκα στο νερό. «Ο Βέμπο μεταφέρθηκε σ' αυτήν δεμένος. Τού είχαν βγάλει μόνο τ' φιατρωτό από τ' στόμα για να μωρη ν' άναπνέη. Αλλά κρατούσε πάντα τ' άμάτια του κλειστά.

«Η βάρκα έφτασε σε λίγο στην ξηρά. «Ένα άμάξι, κλειστό από παντού, περίμενε εκεί. «Ο άμαξάς χτύπησε άμέσως τ' άλογα, μόλις οι άνθρωποι τού Ρολάνδου έβαλαν μέσα σ' αυτό τόν Βέμπο.

«Η βάρκα ξαναγύρισε κατόπιν στην ταρτάνα, για να πάρη την Μπιάνκα. «Ο Ρολάνδος κάθισε πλάι της.

«Ένα άλλο άμάξι, που ήταν, όμως, άνοιχτό κι' όχι κλειστό όπως τ' πρώτο, περιέμενε κοντά στο μέρος όπου άποδιβάσθηκαν.

«Ο Ρολάνδος κι' η Μπιάνκα κάθισαν μέσα σ' αυτό.

Τ' άμάξι ξεκίνησε άμέσως και κατά τις ένην, έφτασε σε μια μικρή πόλι. Την διέσχισε από τη μια άκρη ως την άλλη και σταμάτησε μπροστά σ' ένα μικρό σπίτι που βρισκόταν προς τ' μέρος της έξοχης.

«Εκεί κατέβηκαν οι έπιβάτες του.

«Ο άμαξάς, που φαίνεται πως είχε πάει από πριν τις άπαιτούμενες οδηγίες, μαστίγωσε και πάλι τ' άλογά του κι' έφυγε.

Στο μαύρο σπλήναιο

Σ' αυτό τ' σπίτι έμεναν ο γέρο-Κανδιάνο και ή Ζουάνα.

«Ο Ρολάνδος έμεινε εκεί δυο περίπου ώρες. Όταν έφυγε, ήταν άμόνος. Κοντά στο γέρο-Κανδιάνο, βρισκότουσαν τώρα δυο γυναίκες.

«Ο Ρολάνδος άκολουούσε έφιππος τ' δρόμο τού Τρεβίζε, άφησε πίσω του τη Νερβέζια και διευθύνθηκε προς τ' στενά τού Πιάβε. Κάθε τόσο συναντούσε ανθρώπους που έμοιαζαν με τσοπάνηδες ή γεωργούς. Οι άνθρωποι αυτοί τόν χαιρετούσαν με σεβασμό. «Ηταν όλοι άπλωμένοι και έκείνος που θ' ά τους πρόσεχε καλύτερα, θ' ά καταλάβαινε πως ούτε τσοπάνηδες ήταν, ούτε γεωργοί.

«Επείτα από άρκετ' ώρα, ο Ρολάνδος έφτασε στο Μαύρο Σπλήναιο. Επέλεξε μπροστά στην είσοδό του και μπηκε άμέσως μέσα σ' αυτό.

«Ένας νεαρός χωρικός, που ήταν άπλωμένος μ' ένα άρκεβούζιο, τόν υποδέχτηκε στην είσοδο.

— «Ο άνθρωπός μας έφτασε; τόν ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Ναι, άφέντι.

— Τόν ώδηγήσατε στην αίθουσα που σας είχα πη;

— Ναι, άφέντι.

— Έχετε τίποτε να μ' άπής;

— Είδαμε τόν Σαντριγκο να τριγυρίζη έδω. Αλλά κατάφερε και πάλι να μ' άφύγη.

«Ο Ρολάνδος προχώρησε στο έσωτερικό της σπηλιάς.

Σημαντικές έργασίες είχαν έκτελεσθί τώρα εκεί. «Η σπηλιά που ή φύσις είχε σκάψει στην πλαγιά τού βουνού, είχε μεταμορφωθί. Διάδρομοι άνοιγόνταν προς διάφορες κατευθύνσεις, έτσι που θ' ά την νόμιζε κανείς για ύπογειο φρούριο.

«Ο Ρολάνδος άκολουούσε έναν απ' αυτούς τούς διάδρομους και σταμάτησε μπροστά σε μια βαρεία δρύινη πόρτα, που ήταν ντυμένη με μολυβένιες πλάκες. Κι' εκεί επίσης, ένας άνθρωπος άγρυπνούσε. «Ένα φανάρι, που κρεμόταν από τόν τοίχο, έρριχνε ένα άμυδρο φώς όλόγυρα.

— Οι άρχηγοί είναι έδω; ρώτησε ο Ρολάνδος.

«Ο φρουρός απάντησε καταφατικά, κουνώντας τ' κεφάλι του.

— Καλά, είπε ο Ρολάνδος. Είδοποίησέ τους, ό,τι τους περιμένω.

«Ο φρουρός άπομακρύνθηκε.

«Ο Ρολάνδος πήρε τότε τ' φανάρι στο ένα του χέρι, βεβαιώθηκε πως τ' άχειριδιά του βρισκόταν στη ζώνη του κι' έπείτα άνοιξε τη βαρεία πόρτα.

«Η αίθουσα όπου μπηκε, έμοιαζε με κελλί. «Ένας μικρός φεγγίτης που βρισκόταν πολύ ψηλά, έρριχνε ένα άδύνατο φώς στο έσωτερικό της.

«Ο Ρολάνδος εξέτασε προσεχτικά αυτό τ' κελλί και χαμογέλασε ικανοποιημένος.

— Θαυμάσια! ψιθύρισε. «Η πόρτα είναι όπως κι' έκει κάτω. Δεν δυσκολεύτηκε να την άπομνηθώ... Και πενήντα χρόνια αν περνούσαν, δεν θ' ά ξεχνούσα αυτή την πόρτα. Πόσες φορές δεν μάτωσα τ' άχτυλά μου και δεν έσπασα τ' νύχια μου πάνω σ' αυτήν!... Και να τ' ά μαύρο φωμί κι' ή στάμνα με τ' νερό... Κι' άκομη τ' πέτρινο κρεβάτι, οι πλάκες, οι τοίχοι με τις προσεχές... Όλα είναι όπως κι' έκει κάτω!

«Ανατρίχιασε ξαναφέροντάς στο μυαλό του τ' ά χρόνια που είχε περάσει μέσα στα «πηγάδια» τών σιλακών της Βενετίας.

Αυτό τ' κελλί της σπηλιάς έμοιαζε, σ' αλήθεια, με κείνο όπου τόν είχαν ρίξει όταν τόν έπιασαν.

Σε λίγο, έξη άνδρες μπήκαν μέσα στο κελλί.

«Ο Ρολάνδος έβαλε τ' φανάρι σε μια προσεχόη τού τοίχου και γύρισε προς τ' μέρος τους.

Τόν χαιρέτησαν με σοβαρό ύφος.

— Φέρτε τόν αίχμαλώτο! διέταξε ο Ρολάνδος.

«Επείτα από μερικές στιγμές, δυο άνθρωποι, που κρατούσαν από τ' ά χέρια έναν άλλον, μπήκαν μέσα στο κελλί. Τον έβαλαν να καθήσει πάνω στο πέτρινο κρεβάτι.

Το πρόσωπο τού αίχμαλώτου ήταν χαλκοπράσινο από τόν τρόπο και την άγωνία.

Στην άρχή, δεν είδε τίποτε. Αλλά, σιγά-σιγά, τα μάτια του συνήθισαν στο μισοσκόταδο και διέκρινε τότε τούς ανθρώπους που έστεκαν, σιωπηλοί και άκίνητοι σαν άγάλματα, γύρω του.

— Τί με θέλετε; ρώτησε με βραχνή φωνή.

— Θα τ' ά μαθετε άμέσως, Βέμπο, απάντησε μια φωνή.

— «Ο γραμματέας τού Άρετινού! ψιθύρισε ο Βέμπο, τρέμοντας από τ' κεφάλι ως τ' πόδια. «Έπρεπε να τ' ά περιμένω!

«Ο Ρολάνδος προχώρησε μερικά βήματα και πήγε να σταθί μπροστά του. Τ' φώς τού φαναριού έπεφτε πάνω στο πρόσωπό του.

«Ο Βέμπο άφησε, ξαφνικά, ένα μουγκρητό. Κάτω από τ' ά χαρακτηριστικά τού προσώπου τού γραμματέα τού Άρετινού, είχε αναγνωρίσει κάποιον άλλον.

— Αυτός είναι! φώναξε.

— Άστε τον! διέταξε ο Ρολάνδος.

Τόν έλυσαν άμέσως. Τρέμοντας από τ' κεφάλι ως τ' πόδια, ο Βέμπο, έτρεξε να κρυφτή στην πιδ σκοτεινή γωνία τού κελλιού.

«Ο Ρολάνδος έκαμε μερικά βήματα προς τ' μέρος του.

— Με αναγνωρίζεις; ρώτησε.

— «Ο Ρολάνδος Κανδιάνο! ψιθύρισε ο Βέμπο.

«Έπρεπε άμέσως στα γόνατα κι' άπλωσε τ' ά χέρια του προς τ' μέρος τού Ρολάνδου.

— Συχώρεσέ με! τόν παρακάλεσε.

— Βλέπω, ό,τι μ' αναγνωρίζεις, είπε ο Ρολάνδος.

— Έλεος!...

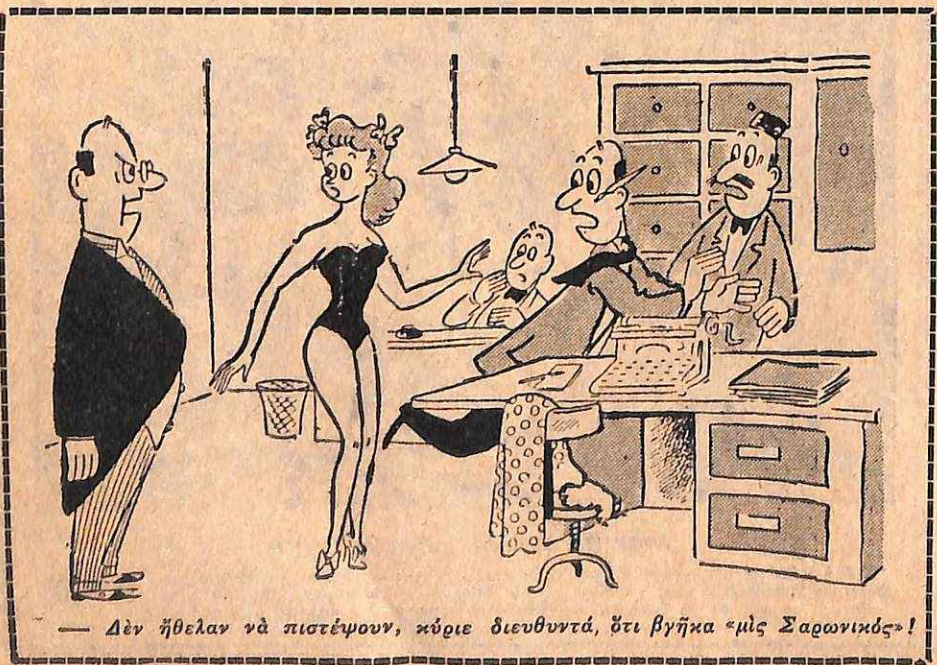
— Παραδέχεσαι, λοιπόν, πως είσαι ένοχος;

— Ναι... ναι!... Φέρθηκα σαν τ' χειρότερο κακούργο!... Αλλά σεις που μ' άγαπούσατε, σεις που είσατε πάντα ή ένσάρκωσι της γενναιοφύχιας, δεν μπορείτε να μ' ή με συχωρέσετε!

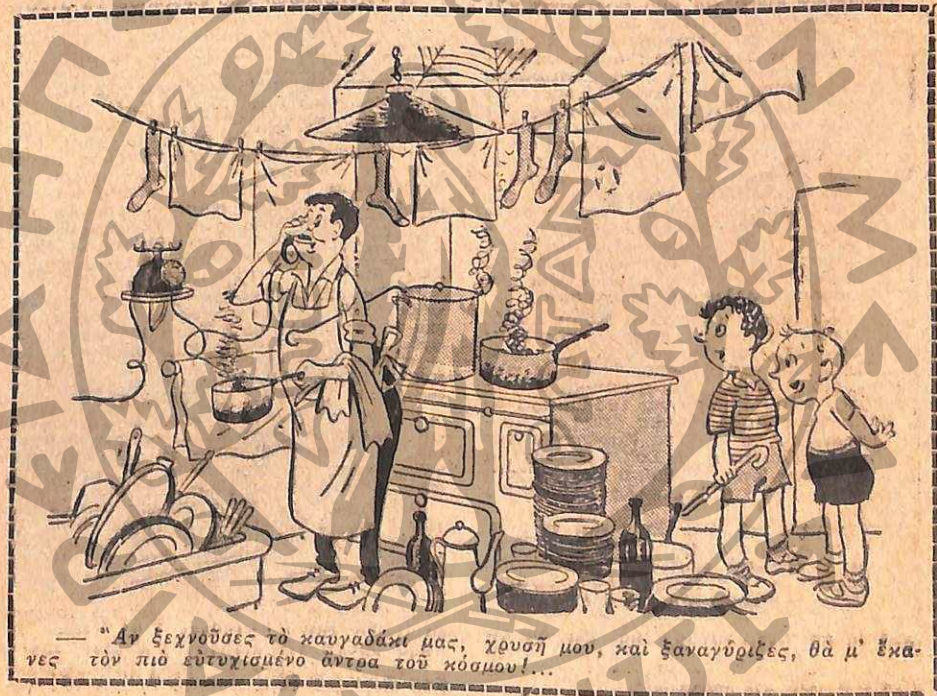
— Αυτό θ' ά τ' δούμε! απάντησε με ύπόκαφη φωνή ο Ρολάνδος.

«Η άγανάκτησι κι' ή όργη τόν έπνιγαν. Προσπάθησε, ωστόσο, να συγκρατηθί και, γυρίζοντας σ' εκείνους που βρισκόταν γύρω του, τούς είπε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: «Η συνέχεια...

— Δεν ήθελαν να πιστέψουν, κύριε διευθυντά, ότι βγήκα «μς Σαρωνικός»!

— «Αν ξεχνούσατε τ' ά ναυγαδάκι μας, χρυσή μου, και ξαναγυρίσεις, θ' ά μ' έκα-
νες τόν πιδ ευτυχισμένο άντρα τού κόσμου!...

*

+

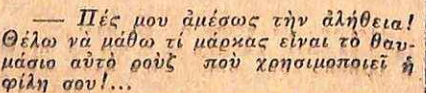
Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι εἰ-
χαν στήσει στην κορυφή
τῆς Πάρνηθος τὸ χάλκινο ἄ-
γαλμα τοῦ Πάρνηθιου Διὸς
καὶ σὲ μιὰ κορυφὴ παρακά-
τω ἕνα ἄρμα κι' ἕνα θυσια-
στήριο τοῦ Σηπιάλειου Ἰλίου.
Ποῦ τὸν παρακολουθῶσαν
προσεφέροντας θυσία, νὰ
βρεθῇ ἡ νὰ κἀν καλοκαίρια
ἀνάλογα μὲ τὶς ἐπιθυμίες
τοῦς.

Καὶ ὅπως συμβαίνει μὲ

C

Σ.
●●
Καλό κι' αυτό!
Ο Όσκαρ Γκριγκς, κάτοικος της Βαλτιμόρης, υπέβαλε αίτηση διαζυγίου, γιατί όπως ισχυρίζεται, η δεύτερη συζυγός του απαιτεί να συζητήσουν με την... πρώτη συζυγό του, που την έχωσε προς χάριν της

ΣΙΝΕΜΑ

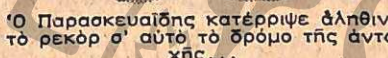

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Τὸ ἔργο «Ο Μυράτ» ἀνέθεσε τὴν μελέτη καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος πρὸς τὸν κ. Γεωργίου Κουρτελῆ, διὰ τὴν ἐξοικονόμησιν χρόνου καὶ δυνάμεως τοῦ συγγραφέως.

Τὸ ἔργο «Ο Μυράτ» ἀνέθεσαν πολὺ συντομα. Οἱ πρόεδρος τοῦ αρχι-
φασισθῇκε νὰ τὸ ἀνεβάσουν σ' αὐτό, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβελή καὶ τὸν
σαν ἀμέσως καὶ ἐπαίχαν σ' αὐτό, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβελή καὶ τὸν
Σαχιώ, ὁ Μυράτ, ὁ Γαβριηλίδης, ὁ Κούρτελης καὶ ἄλλοι.

Ο ΠΑΛΗΟΣ

καὶ ξένους καὶ παρακολουθοῦσε με προσοχὴ
ὅλα τὰ ρεκόρ. Ἦταν δὲ ἀκούραστος στὶς συζητήσεις, ποὺ ἔκαν
μὲ τοὺς εἰδικοὺς γιὰ τὰ διάφορα συστήματα τῶν προπονήσεων

Πεζοπόρος «τρομερός καὶ φοβερός», ὅπως ἔλεγαν οἱ φίλοι του ὁ Παρασκευαΐδης δὲν εἶχε συχνά... ἐπίγνωσι τῶν χιλιομετρικῶν ἀποστάσεων!

— Πάμε ἓναν περιπατάδα ὥς τὸ Μαρουσί νὰ δοῦμε λιγάκι τ

Λούη;... πρότεινε συχνά στους φίλους του.
'Αλλά ποιός τολμούσε νά τόν συντροφέη σ' αὐτὸν τόν...«περιπατάκο»;

Οι πεζοπορείες του Παρασκευαΐδη ήταν κάτι το απίστευτο. Ήξερε την Άττική πέτρα με πέτρα και δέν διαστάζει, φτάνοντας στη κορυφή ενός βουνού, νά... πεταχτεί και ως την κορυφή ενός άλλου, γειτονικού, ανεκδοκαθεύοντα τις πλαγιές και καταδροχίζοντας τα χιλιόμετρα με βουλμία Γαργαντούα.

— Αυτός, φίλε μου, θα πάη καμιά ημέρα με τα πόδια στο Παρίσι! είπε κάποτε ένας γνωστός του.

Και αλήθεια, όχι μόνο μπορούσε θαυμάσια να επιχειρήσει ο Παρκαγιάννης μία τέτοια «έκδρομouλα», αλλά και να πραγματοποιήσει κάτι πiό σπουδαίο: Να κάνει πεζή το γύρο του κόσμου!...
 Ό ο αλυσμώτης αυτός λάτρης του αθλητισμού είχε πραγματικά ένα τέτοιο όνειρο. Κι όλο ετοιμαζόταν γι' αυτή τη μεγάλη άθλητική έκδρομησι. Σκόνταψε όμως στο οικονομικό μέρος του σχεδίου του, που ήταν το μόνο που δεν είχε προβλέψει. Και το μεγάλο όνειρο έμεινε έτσι άπραγματοποίητο.

Ο ΠΑΛΗΟΣ

Συμβουλευθείτε ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ

Τὰ μυστικά τῶν ἀστρῶν κτλ.

12ον

Η μέθοδος είναι ἡ ἴδια περίπου: Κρατᾶτε με τ' ἀριστερό χέρι ἓνα μολύβι πάνω ἀπ' τὴν εἰκόνα, κλείνετε τὰ μάτια σας, κι' ἀφοῦ κάποιος περιστρέφει τρεῖς φορές τὴν εἰκόνα, γράφετε με τὴ μύτη τοῦ μολυβίου τρεῖς μικροὺς κύκλους στὸν ἀέρα. Ὑστερὰ τὸ ἀκουμπάτε στὴν εἰκόνα. Ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀστρου, στὸ ὁποῖο θὰ πέση, εἶναι ὁ ἴδιος με τῆς προφητείας πού σας ἀφορᾶ στὸν παρακάτω πίνακα.

Ἄν δὲν ἐπιτύχετε με τὴν πρώτη φορά, μὴ ξανασυμβουλευθῆτε τὰ ἀστρά ἐπὶ 2 ἡμέρες. Ἄν πάρετε μιὰν ἀπάντησι, δὲν πρέπει νὰ ζητήσετε καινούργια προφητεία ἐπὶ 5 μῆνες.

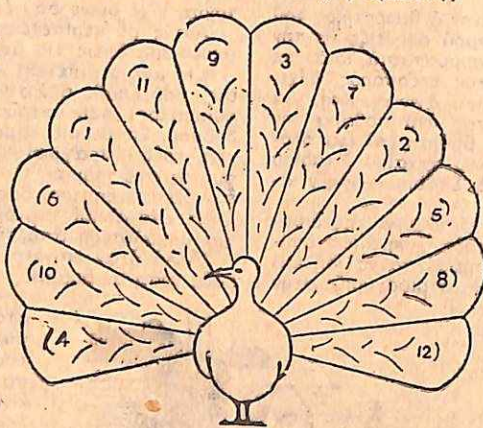
1) Κάποιος θὰ σημειώσῃ μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία με τὴ βοήθειά σας καὶ τὶς συμβουλές σας.

2) Μέσα σὲ 30 μέρες, κάποιο μέλος τῆς οἰκογενείας σας θὰ δεχθῇ μιὰ μεγάλη τιμὴ.

3) Φυλαχθῆτε μήπως με κάποια ἀθλήτη ἐνέργειά σας, προσβάλετε ἓνα φίλος σας.

2) Κάποια γυναίκα κακὸτροπὴ θέλει νὰ καταστρέψῃ τὴ συζυγικὴ εὐτυχία σας.

3) Σὲ μιὰ ἐρωτικὴ σας ὑπόθεσι, κάποιος φίλος σας θὰ ἀποδείξη προδοτὴς.

Τὸ παγῶνι

4) Θὰ σὰς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ δοκιμάσετε ἂν ἔχετε δύναμι νὰ συχαρέστε μιὰ ἀπιστία.

5) Ἐνας νεοφερμένος θὰ μὴ στὸν οἰκογενειακὸ σας κύκλο.

6) Τὸ πλοῖο τοῦ γάμου σας κινδυνεύει φοδερὰ νὰ τσακιστῇ στοὺς σκοπέλους τῆς ζήλειας.

7) Ὅ, τι κι' ἂν συμβῇ, πρέπει νὰ σεβασθῆτε τὸ στεφάνι σας.

8) Κάποιος τρίτος ἀπειλᾷ τὴν οἰκογενειακὴ σας γαλήνη.

9) Ἐνα ἀγαπημένο πρόσωπο, πού ἀπομακρύνθηκε, θὰ ξαναγυρίσῃ σὲ σας.

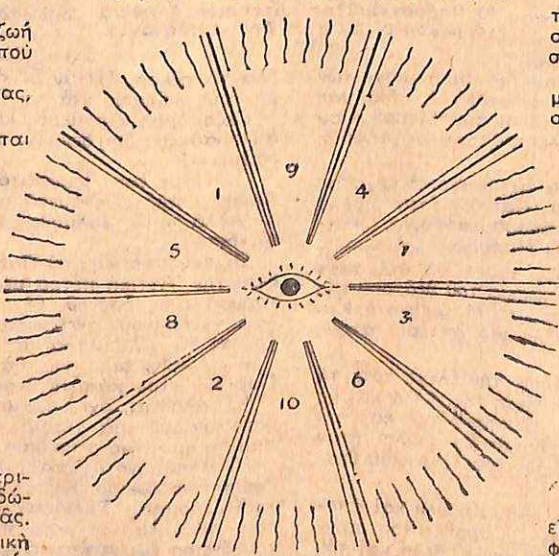
10) Τιμὴ καὶ δόξα θὰ στεφανώσῃ γρήγορα τὸ γάμο σας.

11) Θὰ ζήσετε πολλὰ, πάρα πολλὰ χρόνια, μαζί με τὸ σύντροφό σας.

12) Ὅταν ἀκριδῶς θὰ σὰς φαίνονται πιδ μαῦρα ὄλα, θὰ ξαναγυρίσῃ ξαφνικὰ ἡ εὐτυχία στὸ σπίτι σας.

Ὁ μαγικὸς κύκλος

Τὸ μάτι πού εἰκονίζεται μέσα σ' αὐτό

Ὁ μαγικὸς κύκλος

τὸν κύκλο, συμβολίζει τὸ πνεῦμα τῆς αἰωνίας σοφίας. Οἱ συμβουλές προορίζονται γιὰ τοὺς ἀνύπαντρος.

Κρατᾶτε με τὸ δεξιὸ χέρι τὸ μολύβι πάνω ἀπ' τὴν εἰκόνα καὶ κλείνετε τὰ μάτια σας. Ἐνας φίλος, ἀπαραίτητος ἀνύπαντρος κι' αὐτός, περιστρέφει τὴν εἰκόνα δύο φορές πρὸς τ' ἀριστερά. Ἀκουμπάτε ὕστερὰ τὸ μολύβι πάνω τῆς, ἀνοίγετε τὰ μάτια σας καὶ βλέπετε σὲ ποῖο ἀριθμημένο μέρος τοῦ κύκλου ἔπεσε.

Τὰ μέρη αὐτὰ τοῦ κύκλου θεωρεῖται, ὅτι ἐπεκτείνονται ἀπεριόριστα. Σ' ὁποιοδήποτε, λοιπόν, σημείο τοῦ χαρτιοῦ κι' ἂν ἀκουμπήσῃ τὸ μολύβι, εἶναι εὐκολο νὰ βρῆτε σὲ ποῖο μέρος τοῦ κύκλου ἀντιστοιχεῖ.

Μὴ συμβουλευθῆτε τὸ μαγικὸ κύκλο συχνότερα ἀπὸ πέντε φορές τὸ χρόνο.

1) Θὰ συναντήσετε τὸ πεπρωμένο σας μέσα στὸ τρέχον ἔτος.

2) Ἐνας μικρὸς πόνος τῆς καρδιάς σήμερα, θὰ σὰς σώσῃ ἀπὸ μιὰ αὐριανὴ μεγάλη δυστυχία.

3) Μὴ βιασθῆτε νὰ παντρευθῆτε δίχως νὰ τὸ καλοσυλλογισθῆτε.

4) Προσοχή! Μὴ δίνετε πολὺ εὐκολὰ τὴν καρδιά σας.

5) Θὰ λείψετε πολὺν καιρὸ μακριὰ ἀπὸ τὸ πιδ ἀγαπημένο σας πρόσωπο.

6) Ὁ ἔρως θὰ ζητήσῃ μιὰ μεγάλη θυσία ἐκ μέρους σας.

7) Κάμετε ὑπομονή, ἂν ἡ στοργή σας δὲν βρίσκῃ εὐθὺς ἀμέσως τὴν ἀνταπόδοσι πού ἀξίζει.

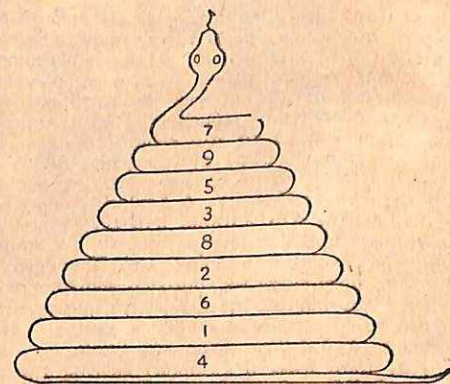
8) Εἰσαστε πολὺ ντροπαλὸς καὶ διστακτικὸς στὰ ζητήματα τῆς καρδιάς.

9) Κινδυνεύετε νὰ χωρίσετε ἀπ' τὸ ἀγαπημένο σας πρόσωπο.

10) Μιὰ φιλία θὰ ἐξελιχθῇ σὲ ἐρωτικὸ δεσμό.

Τὸ κουλουρισμένο φεῖδι

Εἶναι ἓνα σύμβολο τοῦ μίσους καὶ τοῦ κακοῦ. Θὰ καταφύγετε, λοιπόν, σ' αὐτό, δ-

Τὸ κουλουρισμένο φεῖδι.

ταν σὰς τριγυρίζουν ἐχθροί, ἢ ὅταν φοβάσθε πὼς θὰ συναντήσετε μεγάλες μπόρες στὸ δρόμο τῆς ζωῆς σας.

Κρατᾶτε τὸ μολύβι με τ' ἀριστερὸ χέρι, με τὰ μάτια κλειστά, καὶ τ' ἀκουμπάτε στὴν εἰκόνα, ἀφοῦ πρῶτα κάποιος τὴν περιστρέφῃ τρεῖς φορές. Ἡ σπείρα πού θ' ἀγγίξῃ ἡ μύτη τοῦ μολυβίου, ἔχει τὸν ἀριθμὸ τῆς προφητείας σας. Ἄν δὲν ἐπιτύχετε ἀμέσως, με τὴν πρώτη φορά, μπορεῖτε νὰ ξαναδοκιμάσετε μόνο μετὰ 36 ὥρες. Ἄν πάρετε ἀπάντησι, μὴ ξανασυμβουλευθῆτε τὸ φεῖδι ἐπὶ 90 ἡμέρες.

1) Ἐνας ἐχθρὸς σας θὰ πέσῃ ὁ ἴδιος πιδ λάκκο πού σὰς ἔσκαψε.

2) Κάποιος πρῶν ἐχθρὸς σας θὰ μεταβληθῇ σὲ θερμὸ καὶ εὐχάριστη ὑποστηρικτὴ σας.

3) Θὰ ἔχετε κάθε λόγο νὰ μισήσετε. Ὡστόσο, μὴν ἀφίστετε νὰ σὰς κυριεύῃ αὐτὸ τὸ πάθος.

4) Γρήγορα θὰ σὰς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ κατατροπώσετε κάποιον ἀντίπαλο.

5) Σ' ἓνα προσεχὲ χαρτὶ, πρέπει νὰ εἰσθε ὁ πρῶτος πού θὰ ἐπιχειρήσετε συμφιλίωσι.

6) Ἄν ὑποχωρήσετε σήμερα, θὰ εἰσα-στε αὐριο ὁ νικητὴς.

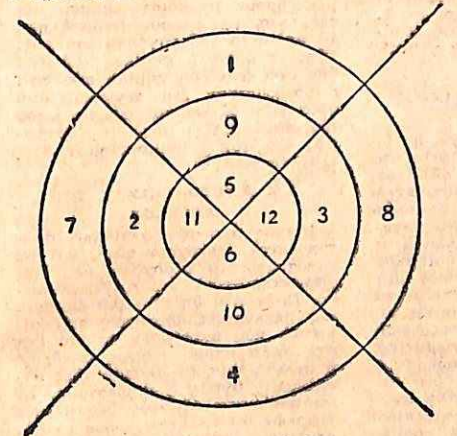
7) Παρ' ὅλες τὶς ἀγαθὲς προθέσεις σας, δημιουργεῖτε ἓνα ἐχθρό. Φυλαχθῆτε ἀπ' αὐτὸν ὅσο μπορεῖτε.

8) Δὲν θὰ ἐντυχήσετε, ἂν δὲν συγχωρήσετε μιὰ μεγάλῃ ἀδικία πού ἐγίνε εἰς βάρος σας. Μὴν ξεχνάτε ὅτι ἡ συγγνώμη εἶναι χριστιανικὴ ἀρετὴ.

9) Μέσα στὸ μῆνα, θὰ σημάνη ἡ ὥρα τοῦ θριάμβου σας.

Οἱ ἀπόκρυφοὶ κύκλοι

Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιδ ἱσχυρὰ καὶ μυστηριώδη μαντικά σύμβολα. Κατὰ τοὺς ἀ-

Οἱ ἀπόκρυφοὶ κύκλοι.

ποκρυφιστὰς, σχετίζεται στενὰ με τὸν κόσμο τοῦ Ὑπερπεραν. Δὲν πρέπει δὲ νὰ τὸ συμβουλευθεῖτε κανεὶς συχνότερα ἀπὸ κάθε πανσέληνο, ἂν θέλῃ νὰ ἔχῃ ἀξία οἱ προφητείες πού θὰ πάρῃ.

Γιὰ νὰ ζητήσετε μιὰ προφητεία ἀπ' τοὺς ἀπόκρυφους κύκλους, κρατᾶτε ἀπὸ πάνω τοὺς ἓνα μολύβι, με τ' ἀριστερὸ χέρι, κλείνετε τὰ μάτια κι' ἀφοῦ κάποιος περιστρέφῃ τὴν εἰκόνα τρεῖς φορές πρὸς τ' ἀριστερά, ἀκουμπάτε πάνω τὸ μολύβι. Σ' ὁποιο ἀριθμημένο τμήμα κύκλου πέσῃ τὸ θε ἡ μύτη τοῦ μολυβίου αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ θὰ ἔχῃ στὸν παρακάτω πίνακα ἡ προφητεία πού ζητᾶτε.

Ἄν δὲν ἐπιτύχετε με τὴν πρώτη φορά, μὴ ξαναδοκιμάσετε ἐπὶ 24 ὥρες. Προσοχή! Ἄν δὲν κάνετε ἔτσι, ὅχι μόνο δὲν θὰ χῇ ἀξία ἡ προφητεία, ἀλλὰ καὶ μπορεῖ νὰ θυμώσουν τὰ Πνεύματα τῶν Κύκλων καὶ νὰ σὰς φέρουν κακοτυχία.

1) Ἐνα μήνυμα σας ἔρχεται ἀπὸ τὸ Ὑπερπεραν.

2) Μέσα ἐν δυὸ νύχτες, θὰ λάβετε μιὰ σπουδαία προειδοποίησι, με τὴ μορφή ὀνείρου.

3) Τὸ πνεῦμα κάποιου ἀγαπητοῦ σας προσώπου, προσπαθεῖ νὰ σὰς καθοδηγήσῃ σὲ κάτι πού ἀναλάβατε κι' ἐπιδιώκετε νὰ τελειώσετε.

4) Μέσα στὴν προσεχὴ δεκαπενθήμερη, μὴ συμβουλευθῆτε καθόλου τὴν Τύχη. Δὲν εἶναι εὐνοϊκὲς αὐτὲς οἱ μέρες.

5) Ἀκολουθήστε τὸ ἱσχυρὸ προαίσθημα πού θὰ ἔχετε μέσα σὲ 72 ὥρες.

6) Μιὰ χαρτορρίχτρα, πρόκειται νὰ σὰς προφητεύῃ κάτι πολὺ σπουδαῖο πού θὰ σὰς συμβῇ στὸ προσεχές μέλλον.

7) Στὶς ἐπόμενες 10 ὥρες, δὲν πρέπει νὰ κρατᾶτε πάνω σας καθρέπτι.

8) Ἄν ἀκούστε μιὰ φωνὴ μέσα στὴ νύχτα, μὴν τρομάξετε, ἀλλὰ ὥστε προσοχή, σ' αὐτὰ πού θὰ σὰς πῇ.

9) Στὸ ἐπόμενο ταξίδι σας, θὰ ἔχετε μιὰ ἀλλόκοτη περιπέτεια, πού δὲν τὴν περιμένετε καθόλου.

10) Σὰς περιμένει στὸ σπίτι σας ἓνα μήνυμα.

11) Νάχετε ἐμπιστοσύνη στὰ ἀγαπητὰ σας πρόσωπα.

12) Τὴν προσεχὴ φορὰ πού θὰ νοιώσετε μελαγχολία, νάχετε κοντὰ σας μερικά δροσερὰ λουλούδια. Θὰ σὰς βοηθήσουν νὰ ξεναβρῆτε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ὁ ρόμβος

Θὰ σὰς ἀπαντήσῃ γιὰ ζητήματα πού ἀφορῶν τὸ πνεῦμα, τὶς σκέψεις, τὶς ἀποφάσεις πού θὰ πάρете. Γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθῆτε γιὰ τὶς καθημερινὲς υποθέσεις σας, κρατᾶτε ἀπὸ πάνω τὸ μολύβι με τ' ἀριστερὸ χέρι, κι' ἀφοῦ περιστρέψῃ κάποιος τρεῖς φορές τὴν εἰκόνα, τ' ἀκουμπάτε πάνω.

Κυττάζετε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τετραγωνιδίου, ὅπου ἀκουμπήσῃ, κι' ἀναζητεῖτε τὴν ἀντίστοιχη προφητεία στὸν παρακάτω πίνακα.

Ἄν δὲν ἐπιτύχετε με τὴν πρώτη φορά, μπορεῖτε νὰ ξαναδοκιμάσετε ἀκόμη ἄλλη μιὰ φορὰ.

Σὲ περίπτωσι καὶ δευτέρας ἀποτυχίας, δὲν θὰ ἐπιχειρήσετε πιά πρὶν περάσουν 29 ὥρες. Ἐξ ἄλλου, ἡ μαντικὴ αὕτὴ μέθοδος δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ συχνότερα ἀπὸ κάθε 33 μέρες.

1) Μιὰ ξαφνικὴ ἐμπνευσις θὰ σημάνη μιὰ καμψὴ στὴ ζωὴ σας.

2) Ἰσως δὲν ἔχετε ἀντιληφθῇ τὸ ταλάντο σας γιὰ τὰ μαθηματικά. Φροντίστε νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῆτε.

3) Ἄν θέλετε νὰ πάτε μπροστὰ, πρέπει νὰ πειθαρχήσετε τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς σας.

4) Ἀφίνετε νὰ σὰς βασανίσῃ ἀδικαιολογία ἓνα συναίσθημα κατωτέρητος καὶ ζημιώσεως ἀπ' αὐτό.

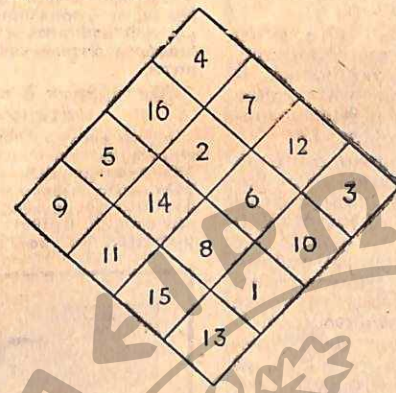
5) Πρέπει νὰ εὐρύνετε τὸν κύκλο τῶν βιβλίων πού διαβάζετε.

6) Μὴν ὑποτιμᾶτε τὴν ἀξία τῶν πρωτότυπων ἰδεῶν σας.

7) Κρατῆστε περισσότερο γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας τίς ἰδέες σας, ἀλλῶς θὰ προκαλέσετε ἀνταγωνισμό, πού μπορεῖ ν' ἀποβῇ εἰς βάρος σας.

8) Ὅταν ἓνας φίλος ἔρχεται νὰ σὰς ζητήσῃ συμβουλὴ, μὴ διστάσετε νὰ τοῦ μιλήσετε με ἀπόλυτη εὐλικρίνεια.

9) Ἐξετάστε προσεκτικὰ τὶς σκέψεις σας, γιὰτὶ προσπαθεῖτε ὑποσυνειδήτῃ νὰ

Ὁ ρόμβος

ἐξαπατήσετε τὸν ἑαυτὸ σας — πράγμα πού δὲν ἔχει νόημα.

10) Ἐχετε μεγάλῃ ἱκανότητα συγκεντρώσεως, πρέπει ὅμως νὰ τὴν ἀναπτύξετε ὅσο μπορεῖτε.

11) Γρήγορα θὰ πρέπει νὰ πάρτε μιὰ ἀπόφασι. Μὴν ἀφήσετε τότε ἄλλους νὰ σὰς ἐπηρεάσουν.

12) Εἶναι ὁ καιρὸς ν' ἀρχίσετε νὰ μελετᾶτε τὸ θέμα πού θέλατε πάντοτε νὰ μάθετε.

13) Ἐοδεύετε πάρα πολὺν καιρὸ σὲ ἀσκοπεῖς συζητήσεις.

14) Μὴν ξεχνάτε ὅτι τὸ μυαλὸ χρειάζεται τροχίσμα, γιὰ νὰ μὴν πάντα ἐξυπνί.

15) Γιατὶ ἀφίνετε ἀσημαντὲς λεπτομέρειες νὰ σὰς φράζουν τὸ δρόμο τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως;

16) Επιδιώξετε τὴ συντροφιά ἀνθρώπων πολὺ μορφωμένων. θὰ μάθετε πολλὰ ἀπ' αὐτοὺς.

Τὸ νόμισμα καὶ τὰ χαρτιά

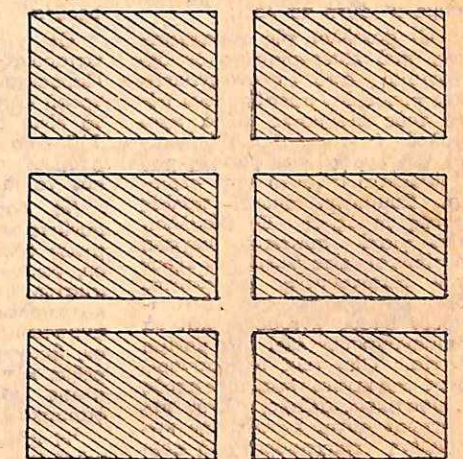
Μὲ τὴ μέθοδο αὕτὴ, μπορεῖτε νὰ πάρете προφητείες πού ἀφορῶν τὰ χρηματικά ζητήματα καὶ τὴν οικονομικὴ εὐημερία. Νὰ

τί πρέπει νὰ κάμετε, γιὰ νὰ ρωτήσετε τὴν Τύχη:

Ἀπὸ μιὰ τράπουλα τῶν 52 χαρτιῶν θὰ βγάλετε τὸν ἄσσο μπαστούνι, τὸ ρῆγα καρῶ, τὸ φάνη κούπα, τὸ φάνη σπαθί, τὸ πέντε μπαστούνι καὶ τὸ δύο καρῶ. Θὰ τὰ βάλετε πάνω στὸ τραπέζι, ἀνάποδα γιὰ νὰ μὴ φαίνωνται, καὶ θὰ τὰ ἀνακατέψετε τόσο πού νὰ μὴ ξέρετε πιά ποῖο εἶναι τὸ καθένα.

Ὑστερὰ θὰ τὰ κατατάξετε σὲ δυὸ σειρές, ἀπὸ τρία στὴν καθεμιὰ — ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα — ἔτσι ὥστε νὰ βρίσκονται σ' ἀπόστασι δύο πόντων περίπου τὸ ἓνα ἀπ' τὸ ἄλλο.

Παίρνετε ὕστερα ἓνα νόμισμα, τὸ κουνά-

Τὸ νόμισμα καὶ τὰ χαρτιά

τε μέσα στὶς φούχτες σας καὶ τὸ ἀφίνετε νὰ πέσῃ ἀπὸ ὕψος 30 πόντων περίπου πάνω στὰ χαρτιά. Γυρίζετε ἔπειτα με τὴν ὀψι τὸ χαρτὶ πάνω στὸ ὁποῖο ἔπεσε τὸ νόμισμα, ἢ ἐκεῖνο πού βρίσκεται πιδ κοντὰ στὸ σημείο ὅπου ἔπεσε. Παρατηρεῖτε ἐξ ἄλλου ἂν τὸ νόμισμα ἔπεσε κορόνα ἢ γράμματα. Κι' ἀναζητεῖτε τὴν ἀντίστοιχη προφητεία στὸν παρακάτω πίνακα.

Ἄν π. χ. τὸ νόμισμα ἔπεσε «γράμματα» πάνω ἢ κοντὰ στὸν ἄσσο μπαστούνι, διαβάστε τὴν προφητεία πού ἔχει στὸν πίνακα τὰ στοιχεῖα: «Ἄσσοι μπαστούνι — γράμματα».

Σὲ περίπτωσι πού τὸ νόμισμα θὰ πέσῃ σὲ ἴση ἀπόστασι ἀπὸ δυὸ ἢ περισσότερα χαρτιά, σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ξανασυμβουλευθῆτε τὴν Τύχη μετὰ 18 ὥρες. Ἄν ἀντιθέτως πάρτε ἀπάντησι, μπορεῖτε νὰ ξαναρωτήσετε μόνον ὕστερὰ ἀπὸ 37 ἡμέρες. Ὅχι νωρίτερα.

Ἄσσοι μπαστούνι (Κορόνα): Κινδυνεύετε νὰ ὑποστήτε σοβαρὲς ζημιὲς ἀπὸ ἀπερίσκεπτη χρησιμοποίησι τῶν χρημάτων σας. (Γράμματα): Θὰ δεχθῆτε ἓνα δῶρο σημαντικῆς ἀξίας ἀπὸ κάποιον ξένο.

Ρῆγα καρῶ (Κορόνα): Μὴν κάμετε διαπραγματεύσεις οικονομικῆς φύσεως στὶς ἐπόμενες δύο ἡμέρες. (Γράμματα): Θ' αὐξηθῶν τὸ ἐσοδὸ σας, δίχως νὰ τὸ περιμένετε.

Φάνη σπαθί (Κορόνα): Θὰ ὑποστήτε ζημιά ἀπὸ κλοπὴ ἢ ἀπὸ ἀμέλεια σας. (Γράμματα): Προμηνύεται καυγάς γιὰ ἓνα ἀσημαντὸ χρηματικὸ ποσόν.

Φάνη κούπα (Κορόνα): Ἐνα ἀνεπάντεχο χρηματικὸ ποσόν, πού θὰ σὰς δημιουργῇ ὁμῶς εὐθύνες. (Γράμματα): Φυλαχθῆτε ἀπὸ ὀρισμένους συμβουλὲς καλοθελητῶν σχετικὰ με τὰ οικονομικά σας.

Πέντε μπαστούνι (Κορόνα): Κάποιος θέλει νὰ σὰς ἐμπιστευθῇ ἓνα ἀντικείμενο ἢ περιουσιακὸ στοιχεῖο μεγάλῃς ἀξίας. (Γράμματα): Φρόνιμο θάταν νὰ βάλετε κατὰ μέρος ὅτι μπορεῖτε γιὰ τὶς ἐκατὲς ἡμέρας πού θάρρῶνε.

Δύο καρῶ (Κορόνα): Ἐνα ταλάντο σας πού εἶχατε παραμελήσει, θ' ἀποδειχθῇ πολὺ ἐπικερδὲς γιὰ σας. (Γράμματα): Μέσα σὲ ἓνα — δύο μῆνες, θὰ σὰς εὐνοήσῃ πολὺ ἡ Τύχη σὲ κάποιο χρηματικὸ ζήτημα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ σταυρὸς καὶ ὁ κύκλος, ὁ κύκλος καὶ τὸ ἀστρο κλπ.

Άτυχία!

—Ο Άδραμ προχωρεί μονολογώντας.
—Τι σου συμβαίνει; τον ρωτάει ο Λεβύ, που μόλις τον συνάντησε.
—Τι να μου συμβεί... Με κυνηγάει μια διαβολέμενη γκίνα. Σκέψου, δεν πάει ακόμα μία ώρα που βρήκα ένα πενήντοχίλιό στο δρόμο.
—Και παραπονιέσαι γι' αυτό;
—Μά δεν ξέρεις τι συνέβη! Τη στιγμή που έσκυθα να το πάρω, να κι' ο Χαίμ.
—Ε, κι' ύστερα;
—Να, του χρώσταγα 40 χιλιάδες δραχμές!

—Ο Άνταγγρος, πετώντας απ' τη χαρά του, συναντά στο δρόμο το φίλο του Κλεάνθη.
—Ευχαρίστητα νέα! του λέει. Η γυναίκα μου γέννησε σήμερα το πρωί ένα αγοράκι, που ζυγίζει πέντε κιλά!
—Μπά! Μπράβο! Και... ξέρεις ποιος είν' ο μπαμπάς;
—Μά τι πράματα είν' αυτά που μου λές; Έσυ με βρίζεις, φίλε μου!
—Καλά, καλά, μην εκνευρίζεσαι! Δεν ήθελα να σε πικράνω, αλλά νόμιζα πως το ήξερες.

Δυο ψαράδες πιάνουν κουβέντα.
—Είν' αφάνταστο, λέει ο πρώτος, πόσο μπορούν μερικοί άνθρωποι να μένουν μέσα στο νερό. Στην Κεϋλάνη, είδα ψαράδες μαργαριταριών, που βουτούσαν σε 100 μέτρα βάθος κι' έμεναν στο βυθό, απάνω από 20 λεπτά της ώρας!
—Δεν είναι βέβαια και τόσο εύκολο, του απαντάει ο δεύτερος, αλλά τι θάλαγες, αν ακουγες το κατόρθωμα του Θανάση...

—Είναι βουτηχτής;
—Αν είναι: Μια μέρα βούτηξε στις όχθες το πρωί και βγήκε μόνο το μεσημέρι. Ο φουκαράς! Είχε αποκοιμηθεί μέσα στη θάλασσα!
—Εγώ είδα κάτι που ξεπερνάει το κατόρθωμα του Θανάση! του απαντάει ο άλλος. Φαντάσου, πәне τρία χρόνια τώρα που ένας ναύτης βούτηξε ένα πρωί στη θάλασσα...
—Κι' ύστερα;
—Ε, νά, δεν ξαναβγήκε ακόμη!

Δυο γιατροί, συναντώνται και αρχίζουν να διηγούνται ο ένας στον άλλον τις επιτυχίες τους.
—Σκέψου, φίλε μου, ότι από εδώ κι' ένα χρόνο δεν πέθανε κανένας απ' τους πελάτες μου. Είναι όλοι τους τόσο ευχαριστημένοι, που ίδρυσαν συνδικάτο για να μου δώσουν άργότερα σύνταξη.
—Μπράβο, μπράβο, φίλε μου! λέει ο άλλος. Άλλά κι' εγώ δεν πάω πίσω. Τον περασμένο μήνα, ένα βράδυ, που γυρίζα στο σπίτι μου, μ' έπιασαν μερικοί άγνωστοι και μ' άφησαν αγίασθο απ' το έθλο...
—Κι' αυτό το βράδυ ευχάριστο;
—Μά άκου και τη συνέχεια. Οι άγνωστοι που μου έπετάναν ήταν πέντε νεκροθάφτες... Έπειδή γιάτρευα δικούς τους πελάτες μου, είχαν μείνει ανενργοί!...

—Ο καβμένος ο άντρας σας υπέφερε από πολλόν καιρό;
—Η χήρα (άφελεστάτα): 'Από τότε που τον γνώρισα!

—Μη με παρεξηγήστε, κυρία μου, που σάς κутάω τόσην ώρα. Είμαι καλλιτέχνης... Αυτό με κολακεύει, κυρία. Κι' αν επιτρέπετε, προσωπογράφος;
—Όχι... γελοιογράφος!

—Έγινες κουλός τώρα;
—Τι να κάνω; Τόν καιρό που έκανα τόν τυφλό μου φούσκωναν όλο εκατοστάρικα!

—Σου προτείνω μια επιχείρηση, που απ' αυτήν θα βγάλουμε πολλά λεφτά. Θα σου κόψω τα χέρια και τα πόδια και θα σε παρουσιάσω ως «φαινόμενο», ως «άνθρωπο-κόρμυ»!
—Σύμφωνοι, αν δέχεσαι κι' εσύ να παραστήσεις τόν «άνθρωπο χωρίς κεφάλι»!

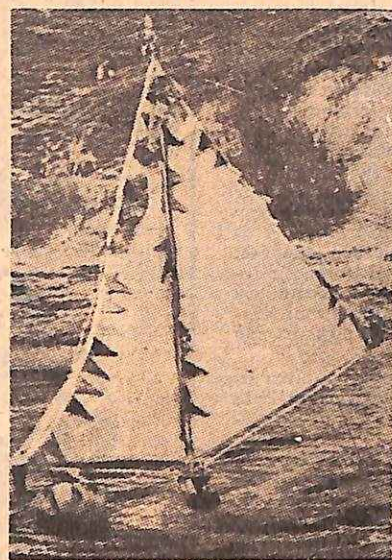
—Ποιό είναι το «ισόγειο» διαμέρισμα, που νοικιάζετε; Μπορώ να το δω;
—Ευχαρίστως, περάστε! Θα κατέβετε δεκαπέντε σκαλοπάτια!...

—Ο πρόεδρος: Μάρτυς, έξηγηστε μας πως έγινε ο καυγάς.
—Ο μάρτυς: Να σάς πώ, κύριε πρόεδρε.. Ο κατηγορούμενος άρχισε ξαφνικά να βρίζει: «Είστε ζώα, είστε κτήνη, είστε παληανθρόποι...»
—Ο πρόεδρος (διακόπτοντας): Σας παρακαλώ, να αποτεινέστε στο δικαστήριο κι' όχι στο ακροατήριο! Έξακολουθήστε...

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η δίσ Αντωνία Μητσάκου, της Λυρικής Σκηνής, η οποία προσελήθη να τραγουδήσει στο Διεθνές μουσικό φεστιβάλ που θα δοθή έφέτος στη Ρώμη.

ΕΜΨΥΧΟ... ΙΣΤΙΟΦΟΡΟ

Η Άγγλιντα Γουάιν Σμιθ έφευρε το κολύμπι με... ιατία. Με τα πανιά αυτά σκοπεύει να μετατρέψει το σώμα της σε... ιστιοφόρο και να διασχίσει έτσι τη Μάγχη, χωρίς να κινη τα χέρια και τα πόδια της!...

ΕΝΑΣ ΜΕΛΜΟΝΤΙΚΟΣ ΣΤΑΡ

Ο «Ντικ», ο σκύλος του Άμερικανού βιομηχάνου Τζών Κούλεκ, πρόκειται να παιξη προσεχώς στον κινηματογράφο. Είναι ένα έξυπνότερο «μπουλντόκ», και για να το αποδείξει, παίζει μπροστά στο φωτογραφικό φακό ως περιηγητής.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Άπαντήσεις έπιστολών

Σταμάτιον Τσαμπούρη, Νικόλαον Ίωάννου, Δημ. Ξανθοπούλου, Δημ. Σαρακοβίτη, Μιχ. Άντωνιάδην, Ίωάννην Δεσποτόπουλον και Γεώργιον Κασσιμάτην: Ευχαριστώ. Θα συνεχιστούν. Χρυσούδην Γεώργιον, Β. Λαμπάκον, Γεώργ. Φούντην, Γεώργιον Πρεβεζάνον, Κλ. Κωνσταντόπουλον και Πρέκαν Ίωάννην, Α.Ο.Π. 33, 702: Ευχαριστώ θερμά. Θα κυκλοφορήσουν σύντομα και σε δεύτερο τόμο. Άντώνιον Παρασκευαΐδην, Ένταυθα: Την εικονογράφησι την εκτελεί ο κ. Νικ. Νομικός. Κυρ. Προκοπίου, Άλέξανδρον Βασιλειάδην, Λεωνίδα Γαρουφαλλήν, Γεώργιον Σκελλάρηδην, Δημ. Βουτσαδόπουλον, Πέτρον Τσακματζήν, Νικόλαον Στεργάκην, Χρήστον Δαπέργολαν, Άνδρέα Σταματιάδην, Βασίλειον Φωκάν, Έρμη Σταμπόλαν, Γεώργιον Πρίδολον, Φίλιππον Γεωργιάδην, Σταμάτιον Άντωνόπουλον, Άθανάσιον Πετρόπουλον, Θρασύβουλον Ίωαννίδην, Κοσμάν Τσούγκαν και Τάκην Παπαδόπουλον, Α.Ο.Π. 33, 707: Ευχαριστώ θερμά για το όμαδικό σας γράμμα. Θα συνεχιστούν! Βιβλία πουλιούνται παντού. Θεόδωρον Τσοούνην, Πάτρας: Για τη Μαντέλα Χατζοπούλου έγραψα παλαιότερα. Δεν πιστεύω να επανέλθω. Πολ. Πολυζώγπουλον, Τρίπολιν: Δεν υπάρχει λόγος να μ' ευχαριστήτε. Έκανα το χρέος μου, Άλέκον Ήλιάδην, Βυτίνα: Ο αδελφός σας σκοτώθηκε στον Πειραιά από τους Γερμανούς μαζί με άλλους έφτα πατριώτες. Έχω φωτογραφία τους μέσα στην «κλούσα» της όμηρίας. Ευχαριστώ σας την παραχώρω. Ίωάννην Γαλατιδην, Φιλιατρά: Άδικος ο κόπος. Ο «Θησαυρός» έχει ως αρχή να μη δημοσιεύη συνεργασία άναγνωστών. Μικρόν μαθητήν, Ένταυθα: Χαίρομαι που σου άρεσε το βιβλίο μου. Ευχαριστώ να περάσεις ένα μεσημέρι να σου γράψω άφιέρωσι, άφου τόσο σ' ενδιαφέρει. Άνθούλα Μαρκακή, Δημητσάνα: Ευχαριστώ. Σωτήρη και Ά. Άργυρο Άκριβό, Αυστραλία: Να του ανταποδώσετε τους χαιρετισμούς μου κι' άς μου γράψη κι' ο ίδιος. Κάποτε υπήρξαμε πολλοί φίλοι. Από το 1942 ως το 1944. Γεώργιον Φραντζήν, Ένταυθα: Περάστε άπό τα γραφεία μας ένα μεσημέρι. Λιμπερούλα, Ένταυθα: Ο κ. Λουκάς Λιναράς διευθύνει το γραφείο Πληροφοριών και Παραπόνων του ύπουργείου Έσωτερικών. Ο άριθμός του τηλεφώνου του υπάρχει στον κατάλογο. Ίσμήνη Ίγερينو, Ένταυθα: Και σε σας το ίδιο. Το ποίημα και το άρθρο που διαβάσατε στον «Κυπριακό Άγώνα» είναι δικά του. Θεόδωρον Λεμόν, Κύθηρα: Ο καπετάν Άστριώτης έκανε τρία ταξίδια στη Μ. Άνατολή χωρίς να συλληφθή. Πιάστηκε όμως τυχαία σε γερμανικό μπλόκο και έξετελέσθη στις 13 Σεπτεμβρίου 1943. Χρήστον Γιαννακούρη, Πύργον: Το πρόσωπο που γνώρισε από... κοντά τόν συνταγματάρχη Τσάρλεϋ, είναι άνυπαρκτό. Μπορώ να σας το αποδείξω. Ήρακλήν Καμαριώτην, Καλαμάτα: Οι πραγματικοί Έλληνες δεν σκέφτονται όπως εσείς. Σπυρ. Άρνεζ, Ένταυθα: Ποτέ δεν θυμώνω. Και τέμην, Ένταυθα: Ποτέ δεν θυμώνω. Ί. προπαντός με τους καλούς μου φίλους. Άννην Χαρίσση, Νάξον: Τους γνωρίζω όλους, έκτός από την Μ. Π. Γεώργιον Άντωνιάδην, Παντ. Άλεξίου, Νικόλαον Φράγκον, Άθανάσιον Χρύσαν, Παύλον Στεργιόπουλον, Σοφοκλήν Μιχαλέαν, Άλέκον Άγραφιώτην και Μηνά Φωτιάδην: Ευχαριστώ. Θα συνεχισθούν. Άπόστολον Μιχαηλίδην, Ρόδον: Έγώ έκανα λάθος. Κι' άς μως ήμουν τόσο βέβαιος, ότι μου γράψατε ως Μιχαήλ Άποστολίδης! Βερνίκην Γαρμπή, Χανιά, Κρήτη: Ευχαριστώ. Φωτογραφία της Λέλας Καρ. σας στέλνω. Κρατώ τα γραμματόσημα στη διάθεσί σας. Γεώργιον Φραγκούλην, Σέρρες: Το σμποτάζ αυτό έγινε μόνο από Έλληνες. Στην περιοχή εκείνη δεν ύπηρχαν Άγγλοι ή Άμερικανοί. Έφτασαν πολύ άργότερα. Λένην Παπαδάτον, Ένταυθα: Θα ήθελα να σας ευχαριστήσω, αλλά με ποιόν τρόπο; Έχω νομίζω κάποια εύθνη άπέναντι στους άναγνώστες του «Θησαυρού». Νικίαν, Φάρσαλα: Να μου γράψετε ολόκληρο τ' όνομά σας και τη διευθύνει σας και κατόπιν θα σας άπαντήσω σε ό,τι ενδιαφέρεστε. Διονύσιον Δρακόπουλον, Ένταυθα: Άφου ζητε μέσα στην Άθήνα, περάστε ένα μεσημέρι από τα γραφεία μας, Α. Ήλιόπουλον, Μυτιλήνη: Η «Έπιστροφή» είναι ένα ώραίο λογοτεχνικό κομμάτι. Να το στείλετε σε κανένα φιλολογικό περιοδικό. Εύαγγελον Δαμιανόν και Κώστα Παπαδημητρίου, Λευκάδα: Το βιβλίο μου μεταφράζεται ήδη στα γερμανικά και στα Ιταλικά. Για το ενδιαφέρον ευχαριστώ.

Ι. Β. Ι.

Βιργκίνια Τρίμασον

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Η καμαριέρα άφισε μονάχο τόν επισκέπτη για να πάν να δώ αν θα τόν δεχόταν ο κύριός της.

—Αν θα τόν δεχόταν... Μα υπήρχε αμφιβολία; Αυτή η υπηρέτρια δεν ξέρει την παιδική και στενή φίλια του Πέτρου με το Στέφανο. Δεν φαντάζεται τη λαχτάρα του να τόν ξαναδω, έπειτα από τόσα χρόνια που έλειπε στο εξωτερικό και που δεν είχε μάθει ποτέ ειδήσεις του...

—Η βαρεία κουρτίνα της πόρτας παραμερίζεται και παρουσιάζεται ο γέρος γιατρός Σαρτίδης.

—Εσείς, Πέτρο, λέει με χαρούμενη έκπληξη. Πόσο θα χαρή ο Στέφανος που θα σας ξαναδω! Προσέχτε όμως, μη δείξετε έκπληξη για τίποτε! Μην τού φέρετε καμμία αντίρρηση. Θα σας εξηγήσω ύστερα... Έλστε τώρα γιατί σας περιμένει.

—Ο Στέφανος; Είναι ο Στέφανος, αυτός που προσπάθει τρέμοντας ν' ανασπώθη απ' την πολυθρόνα του, για να υποδεχθώ το φίλο του, και ξαναπέφτει σ' αυτήν εξαντλημένος; Τα μάτια του λάμπουν παραξενά στο γερασμένο πρόσωπό του.

—Φοβάσαι να με πλησιάσεις; τού λέει εκθρικό. Ήταν ανάγκη να τρέξω ο γιατρός να σε πληροπορήσει για όλα;

—Ο Πέτρος αρχίζει να καταλαβαίνει... Πάει κοντά και τόν αγκαλιάζει.

—Ήσυχασε, τού απαντάει, ο γιατρός δεν μου είπε τίποτε. Μα κοντοστάθηκα στο κατώφλι, γιατί δεν περιμένα να σε βρω τόσο καταβεβλημένο.

—Νομίζεις λοιπόν πως μπορεί κανείς να σ' ο'κ'ω'σ'η, χωρίς να πληρώσει το έγκλημά του; Το καθημερινό μου μαρτύριο μ' έχει φέρει πιά στο χείλος του τάφου!

—Ο Στέφανος βγάλε άπονα κουτί κάμποσες φωτογραφίες και τις δείχνει στο φίλο του.

—Είναι όλες δικές της, της Άννας, της γυναίκας μου... τού θυμάτος μου! Κύτταζε την. Δεν την είχες γνωρίσει... Ήρθε σ' αυτό το σπίτι έρωτευμένη τυφλά μαζί μου και τρισετυχι-

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ

σμένη. «Διάταξε! Είσαι ο κύριος μου...» μούλεγε πάντα με τη γλυκειά, μουσική φωνή της... Μα σιγά-σιγά άρχισε να με κουράζει η τόσο ύποταγή της, το οικογενειακό εκείνο περιβάλλον, για το οποίο μ' ειρωνεύονταν οι φίλοι μου. Με κυριέψε ο πάθος να ξαναγυρίσω στον κόσμο που είχα άφισε θεληματικά. Τότε μπήκε στη ζωή μου σαν βασίλισσα η Λιάνα.

—Αρτέμης, μιά γυναίκα μοιραία! Κι' η αδιαφορία μου για την Άννα μεγάλωσε.

—Το πρώτο εκείνο... Είχα συμφωνήσει με τη Λιάνα να κάνουμε μια έκδρομη στο βουνό. Μα, ενώ ετοιμαζόμουν να βγω, η Άννα ναντζώθηκε πάνω μου και με έκτεψε, με μιά παράξενη επιμονή, να την πάρω μαζί μου. Δεν μπόρεσα με κανένα τρόπο να την πείσω να παραιτηθώ απ' την επιθυμία της...

—Όταν φτάσαμε κοντά στο μέρος που με περιμένε η άλλη, άφισα με κάποια πρόφαση την Άννα κι' έτρεξα να είδοποιώ τη Λιάνα. Έκείνη γέλασε κοροϊδευτικά και μου είπε: «Πήγαινε, πήγαινε, σκυλάκι!»

—Τα λόγια της και το γέλιο της άνηκουσαν ακόμα σ' αυτή μου και μενάλωναν την έξαψή μου, καθώς ανέβαινα στα μονοπάτια του βουνού. Η Άννα μ' ακολουθούσε.

—Είχαμε φτάσει σχεδόν στην κορφή.

—Κύτταζε το γκρεμό, πούχασκε κάτω απ' τα πόδια μας... Καθώς η Άννα είχε σκύψει στην άκρη του για να κόψη κάτι ανριολούλουδα, μιά σκέψη φορητή νέμισε το μυαλό μου, έκαμε να κτυπήσει νονγορώτερα η καρδιά μου κι' έδωσε δύναμη στα χέρια μου... Πριν προφτάσω ν' ανατριχιάσω, να νοιώσω φρίκη και οίκο για τόν εαυτό μου, το έγκλημά μου είχε νίσει: Με τη σπρωξιά που της έδωσα, η Άννα έπεσε στο βάραθρο!

—Την είδα να χάνεται στο κενό. Μιά φωνή ούρλιαζε, αντηχώντας σ' όλα τα γύρω φαράγγια: «Έσυ την έσπρωξες, δολοφόνε!...»

—Ζαλιεμένος απ' την αμείλικτη κατηγορία, άρχισα να καταβαίνω στο γκρεμό, αναζητώντας στήριγμα σε κάθε μικρή προεξοχή, σε κάθε τούφα χόρτου.

—Στο βάθος, πάνω σ' ένα θάμνο, η Άννα φαινόταν σαν κοιμισμένη. Λίγο αίμα κυλούσε απ' το στόμα της.

—Άννα!... Άννα!... φώναξα μ' άνωγιά. Δεν κουνιόταν, δεν μου απαντούσε... Της ξαναφώναξα... Σαφηνικά, το χέρι της ανασηκώθηκε προσπαθώντας να με καιδέψη. Τα χείλη της κουνήθηκαν, για να ψιθυρίσουν λόγια υπερδεμένα, μα τρυφερά!... Καταλαβαίνεις, Πέτρο; Αυτή πούπρεπε να με μισή, να με κατάρειται!...

—Ο γιατρός είχε πατήσει στο μεταξύ ένα κουμπί κουδουνιού. Μιά νοσοκόμα μπήκε στο δωμάτιο κουτσαίνοντας.

—Είπ' η ώρα να πάτε τις στάλες σας, είπε στον άρρωστο.

Το πρόσωπό της ήταν αδύνατο, μαρμαμένο. Μα φανέρωνε επιμονή και θέληση να εκπληρώσει μιά αποστολή δυσανάλογη προς τις φυσικές άντοχό της. Έτσι αδύνατη, κουταή, με τόνα μάτι σχεδόν τελείως κλειστό, με μιά μόνιμη θλιβερή γκριμάτσα στο στόμα, θα σκόρπιζε σίνουρα στους άρρωστους όλη τη ιντερική τρυφερότητα της ψυχής της, που δεν μπορούσε να εκδηλωθώ μ' άλλη μορφή, σαν έρωτας...

—Ο Στέφανος ήπιε το φάρμακό του και της έδωσε πίσω το ποτήρι, με μιά κουρασμένη χειρνομία. Ύστερα έξακολούθησε:

—Βλέπετε; Επιμένουν να με νομίζουν άρρωστο... Θ' αντιδρούσα θάδωχνα αυτή τη νοσοκόμα, αν δεν είχε τη νλυκειά φωνή της Άννας! Μερικές φορές, για να δοκιμάσω την ψευδή-σηση πώς μου μιλάει εκείνη, κλείνω τα μάτια μου και άλζω τη νοσοκόμα να επαναλάβη την τελευταία χειρνομία της, τις τελευταίες λέξεις της. Αυτή αγνίζει τότε έλαφρά το έστηπό μου και μου ψιθυρίζει, με τη φωνή της Άννας: «Στέφανε... σε συγχωρώ... και σ' αγαπώ!»

Τρακιεμένος πιά απ' την αγωνία ο Στέφανος μουρμούρισε:

—Η Άννα μου!

Δυό δάκρυα κύλησαν στά μάγουλά του... Ή νοσοκόμα στεκόταν στο κατώφλι και τόν κύτταζε προσηκτικά...

—Ο Πέτρος άποχαίρετσε σε λίγο το Στέφανο κι' έφυγε μαζί με το γιατρό. Για αρκετή ώρα, ήταν ανίκανος να εκφράσει με λόγια την ψυχική του κατάσταση.

—Ο γέρος γιατρός μίλησε πρώτος:

—Καύμενε Στέφανε! είπε. Δυστυχ Άννα!... Αυτή είναι πιά αδιόλυπτη... Τουλάχιστον ο Στέφανος, στην τρέλλα του, μπορεί να δοκιμάσει μερικές γλυκές, στιγμές. Έξιδανικεύοντας τη γυναίκα του, που τη νομίζει νεκρή εξ αίτίας του, και περιβάλλοντας με τόσο τρυφερότητα την ανάνηπό της δοκιμάζει συγκινήσεις που μοιάζουν πολύ με τη χαρά. Ένώ η Άννα...

—Μα δεν πέθανε, αυτή;

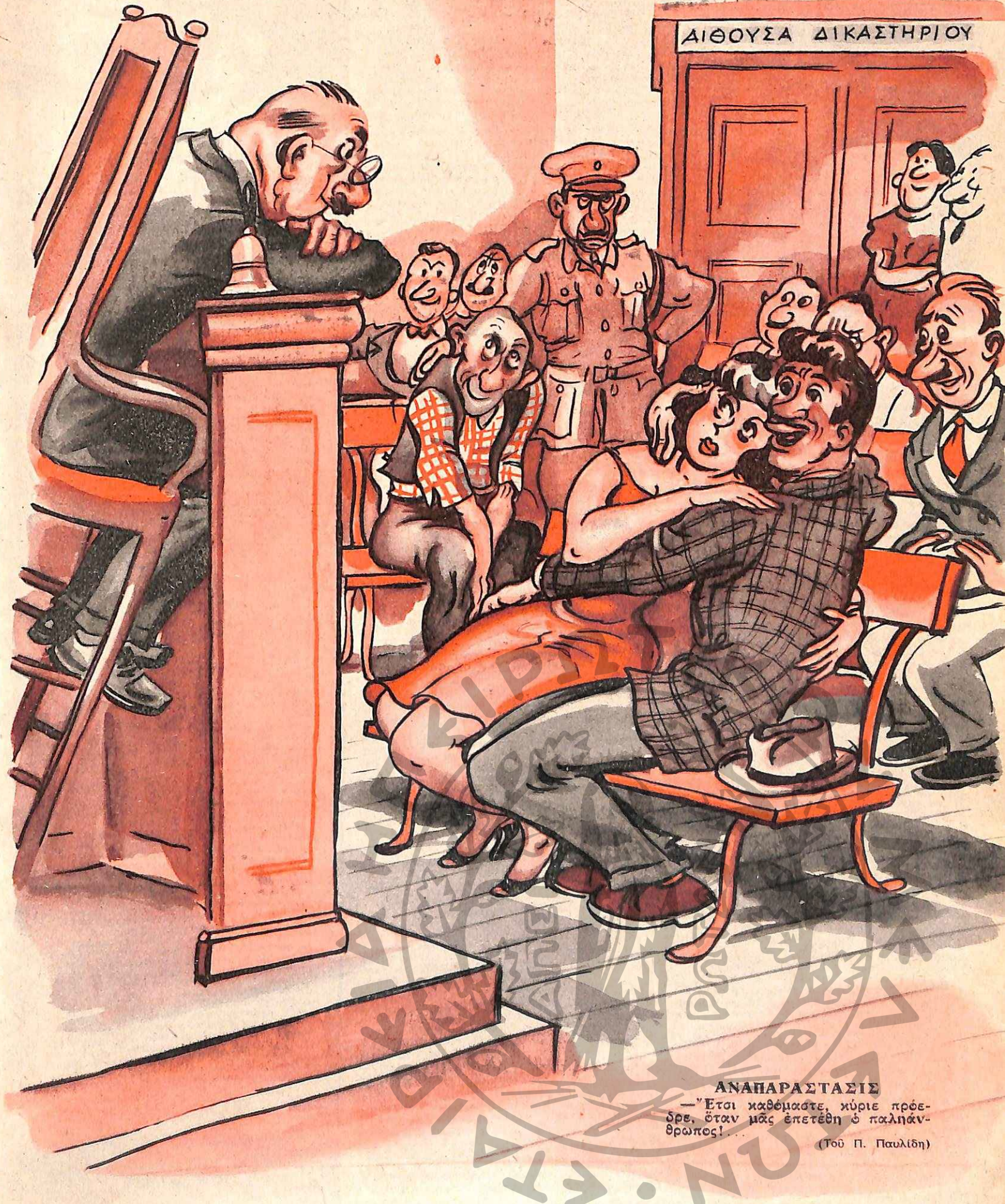
—Όχι. Την έσωσαν, μ' ένα τρυπανισμό του κρανίου. Έχουν μείνει στο πρόσωπο και στο σώμα της τα σημάδια απ' το τρομερό πέσιμό της... Και ζή με την έλπίδα και το φόβο συγχρόνως μήπως γιατρευθώ ο αγαπημένος της, μήπως ξαναδωρή τα λογικά του και την δώ σ' αυτή την κατάσταση!

—Και... που βρίσκεται τώρα η Άννα;

—Μη δεν καταλάβατε λοιπόν; Δεν προσέξατε την όμοιότητα με τις φωτογραφίες; Μένει δίπλα στο Στέφανο, για να τόν περιποιήται μ' αφοσίωση... ετυχισμένη γιατί μπορεί να τού ξαναλέει κάθε τόσο: «Σε συγχωρώ!... Σ' αγαπώ!» Ναι, η Άννα, η γυναίκα του... είναι η νοσοκόμα!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

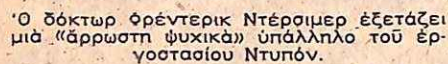
«Με την σπρωξιά, που της έδωσα, η Άννα έπεσε στο βάραθρο...»

ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

—Έτσι καθόμαστε, κύριε πρόεδρε, όταν μάς επετέθη ο παλιάνθρωπος!

(Τού Π. Παυλίδη)

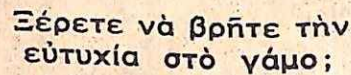
Ἡ ἐπαναστατικὴ θεωρία ἐνὸς Ἀμερικανοῦ ψυχιάτρου

Ποιά ήταν η αποστολή του; Μεταξύ των 90.000 ανθρώπων — εργάτων, υπαλλήλων, επιστημόνων, μηχανικών, κλπ. — που αποτέλούν το προσωπικό των κολλοσιταρίων αυτών εργοστασίων, δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις νευρικών κρίσεων και ψυχοπαθειών, που αποβαίνουν βέβαια εις βάρος της παραγωγής. Γιατί όσοι αρρωσταίνουν ψυχικά, δεν μπορούν να εργαστούν επί ένα χρονικό διάστημα αρκετά μεγάλο, ενώ συγχρόνως η επιχείρησιν τους πληρώνει ένα σοβαρό επίδομα ασθενείας.

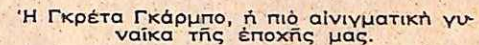
Αντίθετα προς τους άλλους συναδέλφους του, ο ψυχίατρος αυτός δεν εφαρμόζει παρατεταμένες βεραπιές! Τρεις ή τέσσερες επισκέψεις του αρρώστου είναι αρκετές συνήθως. Ο δόκτωρ Ντέρστειερ δεν τον ρωτάει καθόλου για την περασμένη ζωή του, ούτε μεταχειρίζεται την κλασική και έντυπωσιακή ορολογία των άλλων ψυχιάτρων. Δεν μιλάει για «συμπλέγματα», «υπερέργα», κλπ., για να κάνει εντύπωση στους αρρώστους του. Άπεναντίας, χρησιμοποιεί μαζί τους τη γλώσσα της καθημερινής ζωής, που την καταλαβαίνουν όλοι τόσο καλά.

1) Οι συναισθηματικές αναστατώσεις είναι ωφέλιμες. 2) Αντίθετα, η συναισθηματική «σταθερότητα» είναι βλαβερή και ανεπιθύμητη, είναι πραγματικός θάνατος της ενεργητικότητας, της φαντασίας της πρωτοβουλίας. 3) Προσπαθώντας να βοηθήσουμε ένα ψυχικά άρρωστο, χειρότερο σφάλμα συνήθως την καταστράει του.

Ἡ θεωρία αὕτη εἶναι ἐντελὴς ἀντίθετος πρὸς τὴς ἀντιλήψεις τῶν συγχρόνων ψυχιστῶν, ποὺ συνιστοῦν τὴν τελεῖα ψυχικὴ ἰσσορροπία, δίχως βία καὶ ἐξοπάζματα καὶ ἀναταραχές. Ὁ δόκτωρ Ντέρστιμερ φρονεῖ

Τουρκία κι' από εκεί περάσαν στην Ελλάδα.
Στη Θεσσαλονίκη, ο Γκριγκόρι κι' η Βαλεν-
τίνα παντρεύτηκαν. "Επειτα έφυγαν για τὸ Πα-

Ἔνας ἱπποτικὸς καὶ ἀχώριστος σύν-
τροφός της: Ὁ Τζῶρτζ Ματτίας Σλῆ

Κανείς δὲν τὸ ξέρει καὶ κανείς, ἴσως, δὲ
θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ τὸ μάθῃ.

Η αγάπη της Λίνας

ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Νομίζω, ναι, απάντησε ο Ρομπέρ.

— Λες να πήγανε στην αστυνομία; ρώτησε η Λίνα, τρομάζοντας μ' αυτή τη σκέψη.

— Θα πήγανε, αλλά μην ανησυχής. Όταν καταγγέλουν στην αστυνομία τη φυγή δυο ερωτευμένων, δεν κάνουν φασαρία. Έννοια σου, θα μάς ανακαλύψουν...

— Α! Έκανε η Λίνα. Λες να πήγε η μητέρα σου σ' αστυνομία;

— Η μητέρα μου; είπε ο Ρομπέρ. Γιατί σ' απασχολεί τόσο πολύ αυτό;

— Α! Δεν μ' απασχολεί! είπε γρήγορα η Λίνα. Καύμενη Λίνα μου! Είσαι ευτυχισμένη που είσαι μαζί μου;

— Ρομπέρ! φώναξε η κοπέλλα. Θάθελα να μπορούσαμε να ζήσουμε...

— Νά ζήσουμε πώς, Λίνα; Τί έχεις; Γιατί δε λες όλη τη σκέψη σου;

— Νά ζούμε πάντα μαζί! είπε η Λίνα.

— Ναι, απάντησε ο Ρομπέρ.

— Θα παντρευτούμε; ρώτησε ξαφνικά η Λίνα, σαν ν' άναρωτούσε τον ίδιο τον εαυτό της.

— Φυσικά, απάντησε ο Ρομπέρ. Θα αρκεστούμε; σε λίγα. Λίς μπορούσαμε. Θα βρώ μια δουλειά. Θα αρκεστούμε; σε λίγα.

— Ω! Ένα τίποτα θα μάς φτάνη, Ρομπέρ! Καμιά φορά, όμως, η ζωή αρνιέται την ύπαρξή σου. Όταν έρωτα και τότε καλύτερα θα ήταν να πεθάνουμε, Ρομπέρ.

— Μην το λες αυτό, Λίνα, δεν πρέπει...
— Ω! Ρομπέρ, τί ευτυχισμένη που είμαι να βρίσκομαι κοντά σου. Πόσο είμαι ευτυχισμένη να ζω και να πεθάνω μαζί σου, με τό αχνό αίσθημα... Έχω στην καρδιά μου, με την ψυχή μου, πλημμυρισμένη από υπέρτατη χαρά. Ο θάνατος τότε δεν θα ήταν τίποτα. Θα πεθαίναμε και οι δυο μας μέσα στη χαρά... Εγώ θέλω να πεθάνω, αγαπημένη μου, μη μιλάς κάθε μέρα πια πολύ.

— Λίνα, αγαπημένη μου, μη μιλάς κάθε μέρα πια πολύ. Νά ζήσω για να σ' αγαπάω κάθε μέρα πια πολύ.

— Κι' εγώ θέλω να ζήσω, Ρομπέρ, μα κάποτε πρέπει να ξερω και να πεθαίνουμε, για να επιζηήσουμε αργότερα, για να είσαι αθάνατη ή ψυχή μας, πέρ' απ' τον έρωτα, είπε η Λίνα.

— Εσύ θα μπορούσες να πεθάνεις μαζί μου; τη ρώτησε γλυκά ο Ρομπέρ.

— Ναι, είπε η Λίνα απλά.

— Έλα, τότε, φώναξε ο νέος ξαφνικά, πάμε να κολυμπήσουμε. Σηκώθηκαν και οι δυο. Έπεσαν μαζί στο νερό κι' άρχισαν να κολυμπούν στ' ανοιχτά. Όταν απομακρύνθηκαν πολύ απ' την όχθη, η Λίνα είπε:

— Φτάνει ν' αγκαλιαστούμε και ν' αφεθούμε να μάς παρασύρει το κύμα, για πάντα. Αγκαλιασμένοι μέσα στην αιωνιότητα, να νοιρισμένοι απ' τα κύματα κι' απ' την αγάπη μας, μόνοι μέσο στο θάνατο, όπως και στη ζωή.

Ο Ρομπέρ την κύτταζε έκστατικός: Του φαινόταν σ' αθέα. Ή-ραία κι' αγνή, έμοιαζε πια δυνατή απ' τη μοίρα.

— Φτάνει ν' αγκαλιαστούμε, ξανάπε η Λίνα και πλησίασε το νερό.

Τότε αγκαλιάστηκαν σφιχτά-σφιχτά κι' ένοιωσαν το νερό πάνω τους σιγά-σιγά να τους τυλίγει. Ο κόσμος ήταν από πάνω τους. Η θάλασσα τους τραβούσε, τους χείδευε, ήταν από πάνω, από κάτω, από παντού. Η Λίνα σφιγγόταν απερίσπαστη στην αγκαλιά του Ρομπέρ κι' ο Ρομπέρ ήταν νικημένος απ' τον έρωτά της. Την κρατούσε σφιγμένη πάνω του σαν να θέλε να την υπερασπίσει, σαν να έπρεπε να ζήσουν μαζί, μόνοι, ελεύθεροι πια από κάθε τυραννική σκέψη, μόνοι μέσα στον εξαγνισμένο έρωτα, με την ιδέα του θανάτου μόνο μέσο στην ψυχή τους...

— Μάλιστα, κύριε αστυνόμε. Τόσκασαν, είμαι σίγουρη. Τόσκασαν μαζί. Κυττάζετε να τους ανακαλύψετε, φοβάμαι, φοβάμαι πολύ... είπε η μητέρα του Ρομπέρ.

— Ήσυχάστε, κυρία, όλα θα τακτοποιηθούν, της απάντησε εκείνος. Είναι μια φυγή ερωτευμένων. Θα γυρίσουν μόνοι τους.

— Μα σεις, δεν ξέρετε, κύριε αστυνόμε...
— Τί πράγμα; Μη μου κρύβετε τίποτα...

— Ακούστε, κύριε αστυνόμε, είπε η ηλικιωμένη κυρία κλαίοντας. Ο γιος μου είν' αρρώστος. Χτές άρρώδω μάθαμε απ' τους γιατρούς πως η αρρώστειά του είναι ανίατη. Δεν θα ζήσει περισσότερο από δυο μήνες. Ελπίζαμε, αλλά τώρα σί' γιατροί μας το είπαν καθαρά: είναι καταδικασμένος.

— Κουράγιο, κυρία. Ίσως να τόσκασαν από φόβο μήπως τους έμποδισετε να βλέπουνται...

— Όχι, κύριε αστυνόμε. Ο γιος μου δεν ξέρει τίποτα απ' την αρρώστειά του. Μονάχα η Λίνα ξέρει την κατάστασή του. Αναγκάστηκε να της το πω για να μην σκέφτεται πια να τον παντρευτεί, γιατί ο Ρομπέρ είναι καταδικασμένος...

— Ήσυχάστε, κυρία, θα τους βρούμε...

— Λίγες μέρες αργότερα, μια είδηση δημοσιεύονταν στις εφημερίδες: «Σήμερα εξεβράσθησαν εις την ακτή τα πτώματα δυο ω-ραίων νέων ερημικισμένων. Ασφαλώς οι δυο νέοι ηττοκτόνησαν, διότι, όπως φαίνεται, ήτο αδύνατον να πραγματοποιήσουν το ερω-τικό τους όνειρο. Πρόκειται δια την ωραιότατην Λίναν Περριέ και τον Ρομπέρ Μασσέ, των γνωστών οικογενειών της πόλεώς μας».

Ένας ηλικιωμένος κύριος, διαβάζοντας την είδηση, κούνησε το κεφάλι του και σκέφτηκε:

— Άνοητοι!... αυτοκτόνησαν από έρωτα... Μπορούσαν να το σκάσουν μακριά και ν' αγαπηθούν...

ΡΕΝΕ ΜΑΣΣΟΝ

Οι δυο νέοι κάθονταν στην άκρογιαλιά. Ακουμπούσαν με την πλάτη γυμνή, σ' ένα βράχο. Εκείνη ήταν μικρή, λεπτοκαμωμένη. Μιά κοπέλλα με μαύρα μαλλιά, κοντά, κατσαρά. Αν την κύτταζες καλά, νόμιζες πως ήταν κοριτσάκι. Είχε μάτια μεγάλα, γεμάτα φως. Ένα βλέμμα τόσο γλυκό και γαλήνιο, που σε μάγευε. Το δέρμα της ήταν λεπτό, λευκορόδινο, σαν βελούδο. Κι' ο νέος είχε ένα πρόσωπο συμπαθητικό. Ούτε κι' αυτός ήταν πολύ ψηλός, αλλά το σώμα του ήταν αρμονικό και το βλέμμα του όνειρο-πολό. Κύτταζε μακριά. Λες και ήταν βυθισμένος σε ρεμβασμό. Λες και κύτταζε πέρ' απ' τη θάλασσα, έναν άλλο κόσμο. Κανείς απ' τους δυο δεν μιλούσε. Οι δυο νέοι έσφιγγαν τα χέρια, ο ένας του άλλου.

— Τί ώραία που είναι η θάλασσα! είπε η κοπέλλα. Εκείνος συμφώνησε, γνέφοντας με το κεφάλι. Έπειτα κύτταξε την κοπέλλα και τη γαίωσε.

— Τί σκέφτεσαι, Λίνα; ρώτησε ο νέος.
— Την παλιά μας ζωή, Ρομπέρ, απάντησε η νέα χαμογελώντας. Όταν ήμαστε παιδιά και πηγαίναμε μαζί να πιάσουμε τα πουλάκια απ' τις φωλιές τους.

— Ναι, θυμάμαι, είπε ο Ρομπέρ με μιάς, νοιώθοντας κι' αυτός τη γλυκιά των περασμένων. Θυμάσαι, όταν σε βοήθησα ν' άνε-

δης στη δαμασκηνιά;

— Ναι, απάντησε η Λίνα κι' ένα δάκρυ κύλησε απ' τα μάτια της.

Ο Ρομπέρ την αγκάλιασε και κύτταζε τα δάκρυα που κυλούσαν απ' τα ώραία μάτια της.

— Μοιάζεις με μικρή Μαντόνα, Λίνα. Είσαι τόσο ώραία κι' αγνή, που νοιώθω την καρδιά μου να χάνεται μέσα σ' ένα όνειρο. Δεν με νοιάζει για τίποτα. Μου φτάνει να σε κυττάζω και να σε αισθάνομαι μαζί μου, να νοιώθω να μ' αγαπάς και να σ' αγαπώ, να σε βλέπω τόσο ώραία! Λίνα, όταν σου λέω «σ' αγαπώ», νομίζω πως αυτά τα λόγια εκφράζουν ό,τι γεννήθηκε στην ψυχή μου, εδώ και τόσα χρόνια, που το αισθάνομαι με την ίδια δυναμική και τώρα.

Η Λίνα τον άκουγε ευτυχισμένη, ρουφώντας τα λόγια του. Ξαφνικά, ανατρίχισε.

— Κρυώνεις, Λίνα;

— Όχι, μιά ανατριχίλα, πέρασε.

— Θέλεις να σε σκεπάζω με κάτι;

— Όχι, Ρομπέρ, ευχαριστώ.

Η Λίνα κύτταζε τον ουρανό και ρώτησε μ' ένα ψίθυρο:

— Λες να μάς γυρεύουν;

ΕΙ Ο ΑΓΙΑΝΝΟΣ, ΟΝ ΞΗΛΕΥΕ ΚΑΙ
 ΔΡΟΣ, ΘΤΑΝ ΖΥΣΕΣ ΓΙΩ ΤΗ
 ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΟΥ ΙΚΑΝΩΤΗ-
 ΤΑ, ΓΕΡΝΟΥΣΕ...

Τίποτα δέν είχε αλλά-
 ξει στη στάσι της 'Αρει-
 όνης απέναντι στον πρό-
 γονό της, φαινόνταν πώς
 είχε ξεχάσει τη θλιθερή
 σκηνή του λουτρού κι' έ-
 κανε πώς δέν καταλάβαι-
 νε την απδία πού της έ-
 δειχνε ο 'Αγαθοκλής, ο-

Δύο ημέρες άργότερα, ο
 'Αγαθκλής έπεφτε κι' αύ-
 τος νεκρός από τά δολοφο-
 νικά χτυπήματα του Κε-
 ραυνού...

Η δρόμος πρός τόν θρόνο ήταν άνοιχ-
 τώματα, πού είχαν σωριάσει γύρω τή
 ραυνός κι' ή 'Αρειόνή ανέβηκαν σ' α-
 θηκαν μέ τά δεσμά του γάμου.

Η 'Αρειόνή είχε ικανοποιήσει πιά τή
 -άθος της γιά τόν Κεραυνό δέν άργη-
 σέλε τώρα σ' αυτόν παρά τόν άρπα-
 φού ο πρώτος σύζυγος κι' ο πρόγονός τή
 τη σκηνή, ο θρόνος άνθηκε δικαιο-
 δέν ήταν μπτέρα δυό αγοριών,
 από τόν βασιλιά Λυσίμαχο; Ήταν
 θά μπορούσε νά βασιλεύσει μόνη
 ως τη στιγμή, πού θά ένηλικιώνον
 καπρίτσιο της δέν την έκανε νά
 "Αρχισε τότε νά ύπονομεύη τόν
 Σία του Κεραυνού.

Ο Πτολεμαίος Κεραυνός όμως,
 ήθελε τή σκέδιά της,
 πως ήταν άποφάσισε
 γιά πάντα την έλπίδα
 τήση μόνη της τόν θ
 πού ή βασιλίσσα κρα-
 τή δυό παιδιά της
 κρατώντας γυμνά
 χέρια καί σκότωσε
 κηπες προτού ή μ
 τόν άναχαίτηση.

Στό μεταξύ τά
 ζαν άκάθεκτα πρ
 μάιος Κεραυνός
 προσπάθεια γιά ν
 τικό χείμαρρο. 'Α
 τροπήθηκε κι' ο 'Ι

Ἄρσινόν, ἡ αἵματοδα-
μένη βασίλισσα

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

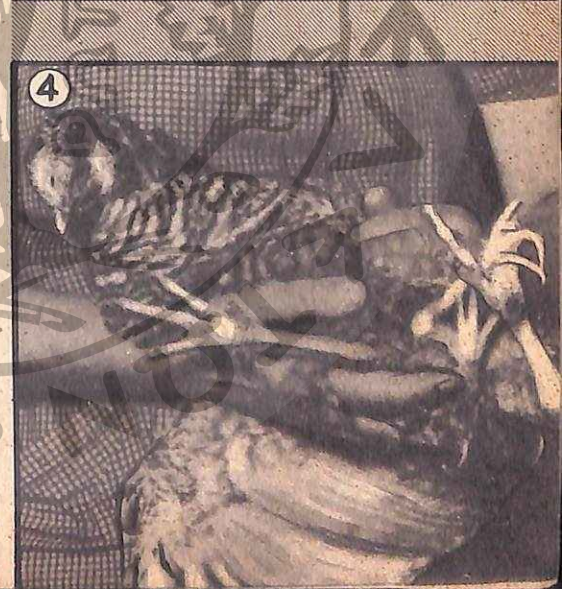
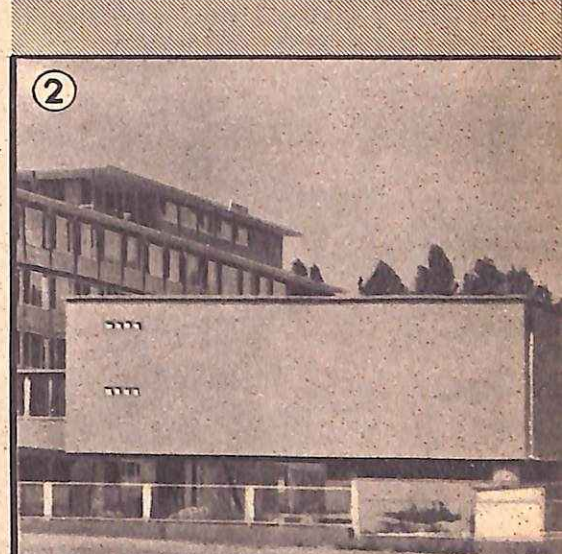
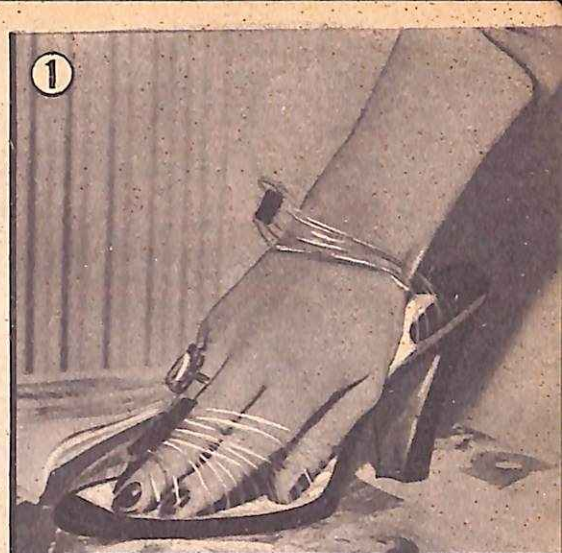
ΝΙΚΟΛΑΣ ΔΟΝΔΟΛΑΣ

ἡ «Νίκ ὁ Ἑλληνας»

Ο μεγαλύτερος χαρτοπαίκτης της
Αμερικής

27 6 1909

урок 14-го.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΕΣΒΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Άττιος Τούλλιος, ο άγιος κι' αϊμοδιψής βασιλιάς των Ουόλσκων, δίστασε πολύ προτού διατάξει τους ακόλουθους του να βγούν από τη σκηνή του.

«Αλλ' ο ξένος που είχε φτάσει εκείνη τη νύχτα στο στρατόπεδό του, με το κεφάλι τυλιγμένο μέσα σ' ένα μαύρο πανί, δεν ήθελε να υποχωρήσει στην αξίωσή του. Δεν θα μιλούσε, είπε, παρα σ' αυτόν και μόνο και χωρίς μάρτυρες. «Ήρθε, πρόσθεσε, για να σου φέρω τη νίκη έναντιόν της Ρώμης. Αν δεν θέλεις να μ' ακούσης, βά φύγω άμέσως».

Ο Άττιος Τούλλιος έκαμε, τέλος, νεύμα στους συντρόφους του να φύγουν. Αλλά ταυτόχρονα γύμνωσε το ξίφος του. Αν αυτός ο ξένος ήταν ένας δολοφόνος σταμένος από τη Ρώμη, δεν θα τον εύρισκε άπροετοίμαστο.

— Μίλησε, του είπε, έτοιμος να χυμώξω πάνω του στην παραμικρή ύποπτη κίνηση.

Αλλ' ο ξένος δεν ταραχτήκε. Με άργες κινήσεις έβγαλε το μαύρο πανί που σκέπαζε το πρόσωπό του και το πέταξε κάτω.

Ο Άττιος Τούλλιος τινάχτηκε άμέσως όρθιος.

— Ο Κοριολανός! φώναξε.

άδυσώπητος έχθρος των πληβείων.

Την εποχή εκείνη, οι πληβείοι είχαν επιτύχει την πρώτη μεγάλη κατάκτησή τους: ένα νόμο που ώριζε ότι έτιμωρείτο με θάνατο όποιος έπιβουλεύεταν το αξίωμα των δημάρχων.

Αλλ' ο Κοριολανός, άψηφώντας αυτό το νόμο, ζήτησε από τη Σύγκλητο να καταργήσει το αξίωμα των δημάρχων, που ήταν οι φυσικοί εκπρόσωποι κι' οι υπερασπιστάι των πληβείων.

Ο λαός της Ρώμης ξεσηκώθηκε τότε έναντιόν του κι' οι δήμαρχοι αξίωσαν από τη Σύγκλητο να καταδικάσει σε θάνατο τον Κοριολανό.

Τού κάκου οι φίλοι του προσπάθησαν να τον πείσουν ν' αποσύρη την πρότασή του. Ο Κοριολανός έμεινε ανένδοτος και προτίμησε να φύγη από τη Ρώμη.

Πίσω του άφηνε την αγάπη-μένη του σύζυγο Βολούμνια, τους δύο μικρούς γιουούς του και τη μητέρα του Βετούρια, που του ενέπνεε άπερίοριστο σεβασμό.

Κατέφυγε τότε στους Ουόλσκους, τους παλούς έχθρους της Ρώμης, που τόσες φορές τους είχε κατατροπώσει ως τότε.

—Αυτός που θέλει να μ' αγκαλιάσει είναι έχθρος ή ο γιός μου;... είπε η υπερήφανη Ρωμιά, σ'όν Κοριολανό...

Ήταν, στ' αλήθεια, ο Γναίος Μάρκιος, ο μεγάλος ο ένδοξος, ο τρομερός Κοριολανός, που τον είχε νικήσει σε δέκα μάχες ως τότε και που του είχε πάρει τη μιά έπειτα από την άλλη τις καλύτερες πόλεις του. Κι' αυτή άσ'όμη την τιμητική προσωνομία του του την είχε άπονεύει η ρωμαϊκή Σύγκλητος, έπειτα από την κατάληψη της πόλεως Κοριόλι, που ήταν το καύχημα της Ουόλσκων.

— Ο Κοριολανός! ξαναείπε μη μπορώντας να πιστέψη τα μάτια του.

Ο Γναίος Μάρκιος κούνησε το κεφάλι του.

— Εγώ είμαι! άπάντησε. Αλλ' αυτή τη φορά ήρθα στο στρατόπεδό σου σαν φίλος κι' όχι σαν έχθρος.

— Και τί έχεις να μου προτείνεις;

Οι πόλεις που σου πήρα δες ξαναγίνουν δικές σου κι' ίσως το κέρδος σου να είναι ακόμη μεγαλύτερο, αν θελήσης να μ' ακούσης, άπάντησε ο Γναίος Μάρκιος.

— Μίλησε...

— Ο μόνος όρος μου είναι ότι θα με δομάσης άρχι-στράτηγο του στρατού σου. Δεν ζητώ καμμία άμοιβή.

Οι δόφνες που σου δίνω είναι δικά σου.

— Και ποιές έγγυσεις μπορείς να μου δώσεις;

— Η μόνη μου έγγυση είναι το όνομά μου.

Είχε διακριθ' από νέος άκόμη ως ικανώτατος στρατηγός κι' άτρόμητος πολεμιστής κι' οι έχθροι που περιστοιχίζαν τη Ρώμη είχαν γνωρίσει ο ένας μετά τον άλλον τη δύναμη του ξίφους του.

Αλλ' ήταν περήφανος για την άριστοκρατική καταγωγή του και

Ο Άττιος Τούλλιος δεν δυσκολεύτηκε να δεχτή τους όρους του Κοριολανού. Καί, σε λίγο ο δαφνοστεφανωμένος Ρωμαίος στρατηγός ξεκίνησε έναντιόν της πατρίδος του.

Οι σημαντικές πόλεις, ή μιά έπειτα από την άλλη, έπεσαν μέσα σε έλάχιστο διάστημα στα χέρια του. Έφτασε, τέλος, μπροστά στα τείχη της Ρώμης, άφου έρήμωσε όλη τη γύρω περιοχή.

Φόβος και τρόμος, κυρίεψε τότε τους κατοίκους της. Εκείνοι που έτρεμαν περισσότερο ήταν οι παλιοί έχθροι του, οι πληβείοι. Με συγκινητική ταπεινωση ζήτησαν από τους πατριόους να προσπαθήσουν να συνδιαλλαχούν με τον Κοριολανό.

Μιά πρεσβεία από συγκλητικούς ξεκίνησε για το στρατόπεδο του νικητού. Αλλ' ο Κοριολανός τους δέχτηκε με Ιταμό ύφος και άπαίτησε την χωρίς όρους παράδοσι της πόλεως.

Οι συγκλητικοί έφυγαν άπογοητευμένοι. Την άλλη μέρα, πήγαν στο στρατόπεδο του Κοριολανού ο άνώτατος Ποντίφης της Ρώμης, μαζί με τους ιερείς και τους οίονοσκοπούς. Αλλά κι' αυτοί έφυγαν άπρακτοι. Το πρωί της τρίτης μέρας, ο Κοριολανός διέταξε τους Ουόλσκους να έτοιμαστούν για τη μεγάλη έπίθεσι.

Αλλά, ξαφνικά, μιά μακρ'α πομπή φάνηκε ν'άρχεται.

Ήταν μιά πρεσβεία των γυναικών της Ρώμης, που τις είχαν ξεσηκώσει ή Βολούμνια και ή Βετούρια. Βάδιζαν κι' οι δυο μπροστά. Η πρώτη κρατούσε από τα χέρια τα δυο παιδιά της.

Ανατρίχιασε σύγκορμος ο Κοριολανός μόλις τις είδε.

Η Βολούμνια, όταν πήγε κοντά, γονάτισε μπροστά του κι' έβαλε τα δυο της παιδιά να κάμουν το ίδιο. Αλλ' όταν ο Κοριολανός θέλησε να την σφίξη στην άγκαλιά του, τινάχτηκε όρθια κι' έκρυψε κάτω από τις πτυχές του χι'όνης της τα παιδιά της.

Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της, αλλά καμμία λέξι δεν βγήκε από το στόμα της.

Ο Γναίος Μάρκιος άπλωσε τότε τα χέρια προς τη μητέρα του.

Αλλ' ή υπερήφανη Ρωμιά τον ρώτησε άγέρωχα:

— Αυτός που θέλει να μ' αγκαλιάσει είναι έχθρος ή ο γιός μου;

Ο Κοριολανός κατάλαβε.

— Μητέρα έχασες το γιό σου! Άγαπημένη μου Βολούμνια έχασες τον άντρα σου! Είπε με πινυμένη φωνή.

Κι' άπότομα γύρισε κι' έφυγε τρέχοντας.

Η πρεσβεία των γυναικών ξαναπήρε το δρόμο προς την πό-λι.

Ο στρατός των Ουόλσκων έβυσε σε λίγο την πολιορκία.

Το άλλο πρωί, βρήκαν τον Κοριολανό νεκρό μέσα στη σκηνή του. Είχε βυθίσει το ξίφος του μέσα στο στήθος του.

MARK TPENE

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ

Έξουδετερώνει τα ένζυμα του στόματος

ΤΑ 95-99 εκατοστά του συνολικού πληθυσμού της Βορείου Αμερικής και της Εύρώπης υποφέρουν από τερηδόνα. Αυτό είναι το εκπληκτικό και άπογοητευτικό συμπέρασμα των νεωτέρων στατιστικών.

Ευτυχώς, οι τελευταίες επιστημονικές πρόοδοι, σ'όν άγώνα κατά της τερηδόνας, παρέχουν βάσιμες έλπίδες ότι θα κατατροπώθ' ή ασθένεια αυτή των δοντιών. Ήδη παρουσιάζει τα πρώτα σημεία ύποχωρήσεως. Κι' αυτό όφείλεται κυρίως σε δυο χημικά όπλα, που μεταχειρίζονται έναντιόν της ό' επιστήμονες.

Για το ένα όχομε γράφει κι' άλλοτε: Είναι ή προσθήκη έλάχιστης ποσότητας «φθορίου» στο νερό με το όποιο όδρευονται οι μεγάλες πόλεις. Το ένα όδδουν του πληθυσμού των Ήνωμ. Πολιτειών πίνει τώρα τέτοιο νερό, που δεν έχει την παραμικρή γεύσι ή μυρωδιά και που περιέχει 1 μέρος φθορίου σε 1.000.000 μέρη νερού. Η ειδική αυτή κατεργασία του νερού στοιχίζει έλάχιστα: 1.200 έως 4.500 δραχμές το χρόνο για κάθε άτομο.

Δεν είναι γνωστό πώς άκριβώς έπιδρά το φθόριο στα δόντια, ώστε να τα προστατεύη άπ' την τερηδόνα. Πιθανόν ν' αλλάξη κάπως τη χημική τους σύσταση. Πάντως, έχει διαπιστωθ' ότι τα παιδιά που πίνουν συνεχώς νερό με φθόριο, παρουσιάζουν κατά τα δυο τρίτα λιγώτερες περιπτώσεις τερηδόνας, κι' ή έξαιρετική αυτή άντοχη των δοντιών τους φαίνεται πώς συνεχίζεται και όταν άκόμη ενηλικιωθούν.

Όταν δεν υπάρχει τέτοιο νερό μπορεί ν' άλείψη ο όδοντοίατρος τα δόντια των παιδιών με μιά προστατευτική διάλυσι φθορίου. Τέσσερες έ-παλείψεις είναι άρκετές συνήθως.

Το δεύτερο άποτελεσματικό όπλο κατά της τερηδόνας είναι μιά ούσια που έμποδίζει τη δράσι των ενζύμων. Όφείλεται δε σ'όν Αμερικανό καθηγητή της όδοντιατρικής Λέοναρντ Φόντικ.

Όπως κι' άλλοτε όχομε γράφει, τα ένζυμα είναι ούσιες που προκα-λουν, με την παρουσία τους μόνο, διάφορες χημικές μεταβολές. Όταν π.χ. ο μούστος γίνεται κρασί, ή όταν φουσκών' ή ζύμη του ψωμιού, αυτό το όφείλεται στα ένζυμα που παράγουν οι ζυμομύκητες. Αλλά κι' όλες οι πολυπλοκές χημικές λειτουργίες του οργανισμού μας — όπως π.χ. ή πέψις και ή άφομοίωσις των τροφών — όφείλονται στην παρου-σία ώρισμένων ενζύμων.

Τα μικρόβια λοιπόν που υπάρχουν διαρκώς μέσα στο στόμα μας, παράγουν ένζυμα, τα όποια έπιδρούν στη ζάχαρη και στο άμυλο που πε-ράζουν ενόσωμα, τα όποια έπιδρούν στη ζάχαρη ή άμυλον. Αυτό περιέχονται σε διάφορες τροφές μας. Έτσι, παράγονται κατάλληλες θρε-πτικές ούσιες για τα μικρόβια. Συγχρόνως όμως σχηματίζονται και πικρές ούσιες που τα μικρόβια, συγχρόνως όμως σχηματίζονται και πικρές ούσιες για τα μικρόβια. Μ' άλλα λόγια, όξεία, που καταστρέφουν σιγά-σιγά τα δόντια μας. Αλλά κι' όλες οι πολυπλοκές χημικές λειτουργίες του οργανισμού μας — όπως π.χ. ή πέψις και ή άφομοίωσις των τροφών — όφείλονται στην παρου-σία ώρισμένων ενζύμων.

Για να προφυλάξουμε λοιπόν τα δόντια μας, το άπλούστερο θεωρητικά θα ήταν να μην τρώμε τίποτε που να περιέχει ζάχαρη ή άμυλον. Αυτό άποδείχθηκε και στην εποχή του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου. Τα δόν-τια των παιδιών χαλούσαν τότε πολύ λιγώτερο, έπειδή δεν έτρωγαν πολλή ζάχαρη. Όταν όμως τελείωσε ο πόλεμος, ή τερηδόνα άρχισε και πάλι να κάνει θραύσι, σαν και πρώτα.

Αλλ' είναι άδύνατον βέβαια στην πράξι ν' άποκλείσουμε τα άμυλά-δι και τη ζάχαρη άπ' τη διατροφή μας.

Έπίσης ανεφάρμοστη είναι μιά άλλη μέθοδος προφυλάξεως, θεωρη-τικά άρίστη: να κουβαλάμε δηλαδή διαρκώς μαζί μας μιά όδοντόδου-ρα και να τη χρησιμοποιώμε άμέσως μόλις φάμε ή πιώμε κάτι!

Άλλος τρόπος θα ήταν να έξοντωθούν τα μικρόβια που υπάρχουν μέσ' στο στόμα μας.

Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιήθηκαν διάφορες μικροβιοκτόνες ούσιες, μέσα στις όδοντόπαστες. Η ένέργειά τους όμως είναι προσωρινή.

Ο δόκτωρ Φόντικ λοιπόν σκέφθηκε μιάν άλλη μέθοδο: να μεταχει-ρισθ' ούσιες, που να παρεμποδίζουν τη δράσι των ενζύμων που παρά-γουν τα μικρόβια. Βρήκε πράγματι πολλές τέτοιες ούσιες, όλες όμως είχαν ένέργεια προσωρινή μόνον, όπως και τα μικρόβια, γιατί δεν διετηρούντο επί πολύ μέσα στο στόμα.

Οι έρευνες του δόκτορος Φόντικ είχαν άρχισει πρό 6 έτών. Χρησι-μοποίησε γι' αυτές φοιτητές, κι' έξετάζε κάθε φορά το σάλιο τους, για να εξακριβώση πόσα όξεία είχαν αυτούς παρατηρήσει μιά μέρα κάτι.

Κάποιος λοιπόν άπ' τους φοιτητές αυτούς παρατήρησε μιά μέρα κάτι παράξενο: Μολονότι έτρωγε ζάχαρη, δεν υπήρχαν κατόπιν καθόλου ό-ξεία στο σάλιο του. Κι' αυτό συνεχίσθηκε επί 2 ήμέρες.

Το μόνο άσυνήθιστο, που είχε κάμει ο φοιτητής την πρώτη μέρα, ή-ταν ότι είχε πάρει μερικά δισκία πενικιλίνης άπ' την ένδειξι κι' εξα-πονόλαιμο. Ο δόκτωρ Φόντικ άκολούθησε αυτή την ένδειξι κι' εξα-κριβώσε ότι ή πενικιλίνη σκότωνε τα μικρόβια του στόματος και στα-ματούσε την παραγωγή όξέων κι' ότι είχε ένέργεια παρατεταμένη. Προ-φανώς λοιπόν, διετηρείτο μέσα στο στόμα, σχηματίζοντας μιά χημική ένωσι με το έπιφανειακό στρώμα των δοντιών.

Θα μπορούσε επομένως να χρησιμοποιηθ' κατά της τερηδόνας. Αλλ' ο δόκτωρ Φόντικ την έκρινε άκατάλληλη, γιατί ή συνεχής χρ'σις της θα μπορούσε να προκαλέσει έθισμό του οργανισμού, κι' έτσι δεν θα άφρονε πιά άποτέλεσμα το φάρμακο αυτό σε περίπτωση μιάς σοβαρής άρρώστιας.

Για τον ίδιο λόγο, ο δόκτωρ Φόντικ άπέκλεισε κι' άλλα έπόλοι-πα αντίδοτα. Ανατρίχιασε δε άλλες κατάλληλες χημικές ούσιες, που να έξουδετερώνουν άπ' ενός τα ένζυμα κι' άπ' έτέρου να ένωσονται με τα έπιφανειακά στρώμα των δοντιών, όπως ή πενικιλίνη. Έπρεπε ά-κόμη ν'άνα οι ούσιες αυτές άδελφείες, άχρώμες και άγευστές.

Δοκίμασε λοιπόν 400 διάφορες χημικές ένώσεις κι' έπιτέλους κατέλ'ξε σε δυο, που έχουν τις έξ'ες πολυπλοκές όνομασίες: «N-λαουροβ'λασκο-σινικό νάτριον» και «θευ'ροβ'λ'κ'ον νάτριον». Τα πειράματά του μ' αυτές άρχισαν πριν από δυο χρόνια, σε μεγάλον άριθμό ατόμων. Και τα άποτέλεματά είναι τόσο ικανοποιητικά, ώστε δυο μεγάλες άμερικανι-κές έταιρείες πρόκειται ν' άρχίσουν προσεχώς να φτιάχνουν όδοντόπα-στες που θα περιέχουν αυτές τις ούσιες.

Το μόνο που δεν έχει εξακριβώσει ακόμη ο δόκτωρ Φόντικ, είναι μή-πως οι ούσιες αυτές χάνουν σιγά-σιγά την άποτελεσματικότητά τους, με τη μακρά χρ'σις, γιατί συνήθιζον τα μικρόβια στην έπίδρασι τους.

Έχει όμως λόγους να πιστεύη πως δεν θα συμβαίνει αυτό.

Η χρ'σις θα το δείξει, άλλωστε!

Οι δόκτορες Σίνγκλετον, Ντ'ην και Άρνολντ έξετάζουν τα δόντια ενός παιδιού, που πίνει από όκτώ χρόνια νερό με φθόριο.

Οι δοκιμές που έκαμαν σε 3.000 υπαλλήλους της Τηλεφω-νικής Έταιρείας του Σικάγου, έδειξαν το δόκτωρ Φόντικ και το συνεργάτη του δόκτωρ Σούλσερ ότι οι ούσιες που έξουδετερώνουν τα ένζυμα σταματούν την τερηδόνα

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Πρόσχε πολύ στο δρόμο! Ξανάπε η Σολάνζ στην κορούλα της. 'Η Μαρινέτ κούνησε καταφατικά το κεφάλι της και κατέβηκε τη σκάλα, συλλογισμένη. Είχε σήμερα διαγωνισμό ιστορίας, κι' ήθελε να γράψω καλά, για να δώ τη μαμά της να χαμογελάει. Γιατί είναι τόσο μελαγχολική η Σολάνζ, όλον αυτό τον καιρό! Παραμελεί ολόκληρα τον εαυτό της. Καθώς κατεβαίνει τη στενή και σκοτεινή σκάλα, η μικρή θυμάται τον καιρό που μιναν σ' ένα ώραο και μεγάλο σπίτι, με ήλιόλουστες καμαρές, με άσασέρο. Ζούσε τότε ο πατέρας της. Θυμάται πώς τη σήκωνε στα χέρια του κι' έπαιζε μαζί της. Μά'χει ξεχάσει το πρόσωπό του. 'Εχει περάσει τόσος καιρός από τότε!...

'Η θυρωρός πλένει την είσοδο του σπιτιού. Μά, όσο κι' αν κοπιάζει, οι τοίχοι θα μένουν μαύροι και το σπίτι θα μυρίζει άσχημα... Πόσο ωραιότερο ήταν εκείνο τ' άλλο!... 'Η Σολάνζ τὸ γέμιζε με τὰ γέλια και τὰ τραγούδια της. Μά τώρα πὼς να γελάσει, αφού περνάει όλη την ημέρα της στη ραπτομηχανή, αντικρύζοντας μια μίσσοσκοτεινή αυλή;

Κρατάνε μόνο ένα δωμάτιο και μια κουζίνα. Δεν υπάρχει χώρος για παιχνίδια. 'Όστόσο η Μαρινέτ θάκανε υπομονή, αν η μητέρα της ξαναγινόταν σαν άλλοτε...

'Εχει συνηθίσει τώρα πιά να καθεται σε μια γωνιά και να λεί παραμύθια στον εαυτό της. Θάθελε να κάνει τόσες ερωτήσεις, μα τις κρατάει κλεισμένες στο μυαλό της, γιατί ξέρει πὼς η μαμά δεν θα της δώσει απάντησι...

μούφερε τη μικρή! 'Εκανε σαν τρελλός. Πέ-
ρσε τη νύχτα άγρυπνος δίπλα στο κρε-
βάτι της...

— Μά η άγωνία που περνάτε σεις, τρεις
βδομάδες τώρα... επιμένει η θυρωρός.
Τρεις εβδομάδες! Τόσον καιρό, λοιπόν,
κοιμόταν η Μαρινέτ; Περίεργο!... Κι' όμως
νοιώθει ακόμα κουρασμένο ν' εαυτο της...
Δεν ακούει πια τη συνέχεια της κουβέντας,
γιατί έχει ξαναθυισθή στο σκοτάδι. Κοι-
μάται, με μια τριανταφυλλένια λάμψη στ' ά-
δυνατισμένο πρόσωπό της.

*
'Η Μαρινέτ ξαναγυρίζει στην πραγματι-
κότητα.
Τρώει σήμερα την πρώτη φτερούγα από
κοτόπουλο. 'Η μητέρα της τη γεμίζει τρυ-
φερά φιλιά.

Κάθε βράδυ, φτάνει ο καλός φίλος, που
δάκρυσε την ημέρα, που μπόρεσε να του ά-
πλώσει το χέρι της η Μαρινέτ.

Τί ώραία που είναι η ανάρρωσι! Το δω-
μάτιο φαίνεται άλλοιώτικο... Αύτη η ώραία
κούκλα: τὰ εικονογραφημένα βιβλία, τὰ λου-
λούδια στα βάα... και τὸ γλυκό χαμόγελο
της Σολάνζ... Αυτό τὸ χαμόγελο τ' αλλάζει
όλα. Φαίνεται σαν να πλημμυρίζτ τὸ δωμά-

'Η Μαρινέτ δεν κατα-
λαβαίνει πὼς τελειώ-
νει απότομα τὸ πεζο-
δρόμιο και χάνει τὴν
ισορροπία της...

τιο από ήλιο...

'Υστερα, είναι τόσο εύχρηστη η καθημε-
ρινή επίσκεψι του κυρίου! Καθεται κοντά στο
κρεβάτι της Μαρινέτ και της μιλάει με γλυ-
κειά φωνή. Της φέρνει διαρκώς τόσα ώραία
πράγματα...

— 'Όταν θα δυναμώσης καλά, της λέει, θα
κάνουμε ένα περίπατο με τὸ κακό αυτοκίνητο
που σέ χτύπησε.

— Ναί, αλλά μαζί με τη μαμά!

— Καί βέβαια! δηλώνει η Σολάνζ, μ' ένα
τόνο άσυνήθιστα χαρούμενο.

'Η υπόσχεσι αυτή γοητεύει τη μικρή και
της δίνει ύπομονή...

... 'Από λίγες βδομάδες τώρα, η Σολάνζ
φαίνεται λιγώτερο θλιμμένη, πιο ζωντανή...

... Λί-
γος μεγαλύτερη προσοχή στο ντύσιμό της, περιποιείται τα νύχια
της.

'Όταν τη βλέπει ένα βράδυ να γελάει, η Μαρινέτ νοιώθει μια
μεγάλη συγκίνησι κι' αρχίζει κι' αυτή γέλια ακράτητα. 'Ο κα-
λός κύριος γελάει κι' εκείνος, βλέποντας την τόσο ευθυμία. Ποτέ
δεν γνώρισε τόσο χαρά τὸ σκυθρωπό εκείνο δωμάτιο!

'Η Σολάνζ σιγοτραγουδάει τώρα, ενώ δουλεύει στη ραπτομη-
χανή. Κι' όταν σωπαίνει, η Μαρινέτ της λέει, σαν μαγεμένη:

— Τραγουδῃς ακόμη, μαμά!...

Κι' η Σολάνζ ξαναρχίζει τὸ σιγανό τραγούδι, ώσπου η μικρή
άποκοιμίζεται εύχυσμένη.

'Ο καλός κύριος είναι αληθινά πολύτιμος φίλος. Θάλεγε κανείς
πὼς μαντεύει τις παραμικρότερες επιθυμίες της Μαρινέτ. 'Ενα
βράδυ, τη ρωτάει:

— 'Όταν θάσαι πια έντελώς καλά, θα με θέλεις ακόμα κάθε
μέρα;

— 'Αν θα τὸν θέλῃ!... Αύτη που φοβάται μήπως πάψῃ νάρχεται...
Καθώς είναι σκυμμένος πάνω άπ' τὸ κρεβάτι της, τὸν άγκαλιάζει
άπ' τὸ λαιμό και τὸν φιλάει μ' όλη της τὴν καρδιά. 'Εκείνος παίρ-
νει τότε τὸ χέρι της Σολάνζ και τὸ φέρνει στα χείλη του.

*
'Η Σολάνζ παντρεύτηκε τὸν καλὸ φίλο. Μένουν τώρα κι' οί
τρεῖς σε μια ώραία βίλλα, με μεγάλο κήπο. 'Εχει ξαναγυρίσει
η χαρά κι' η ήσυχία.

'Η Μαρινέτ, στὸ μεταξύ, έχει κορινιζάρει τὴν εικόνα τοῦ Καρ-
λομάγνου για να τὸν ευχαριστήσῃ που τὸς έφερε τόσο εύτυχία!
ΚΛΩΝΤ ΖΑΝ

Λίκνισμα στους γαλάζιους δρόμους.
'Από τὸ ένα νησί τοῦ Αἰγαίου στὸ
άλλο. Ταξίδι χωρίς δρομολόγιο, χω-
ρὶς να νοιαζώμαστε για τὸ τέρμα. 'Ο σκο-
πὸς τοῦ ταξιδιού, λέει ὁ Ντορζέλες, δὲν
είναι να φθάσῃς ἐκεῖ που πηγαίνεις. Εί-
ναι να φύγῃς ἀπὸ κεῖ που εἶσαι.

'Απὸ τὴ Σύρο περνούμε σήμερα. Περ-
σμένα μεγαλεία. Πρέπει να διαβάσετε τὴν
«Ψυχολογία Συριανοῦ συζύγου», για να
σηματίσετε μιὰ ἰδέα τῆς δόξας που γνώ-
ρισε στὸ παρελθὸν ἡ ἀρχόντισσα αὐτῆ τοῦ
Αἰγαίου. 'Ο πλοῦτος, ἡ κοσμικότητα, ἡ
κοινωνικὴ ζωὴ, τὸ λούσο, τὰ φιγούρινα
καὶ τὰ ἐπιπλά που ἔρχονταν ἀπ' ἔξω, ἡ
ἐξωμοσ, τὸ φράκο... Φορούσαν λουστρίνι
καὶ μιλοῦσαν για καντρίλιες καὶ κοτιγιόν,
ὅταν ἡ ἄλλη 'Ελλάδα γύριζε με τὸ τσα-
ρούκι. 'Ο,τι ἦταν ἡ Κέρκυρα στὸ 'Ιόνιο,
ἦταν ἡ Σύρος στὸ Αἶγαίο.

'Ακούστε τώρα πὼς μιλά για τὴν ἐπί-
πλωσι τοῦ σπιτιοῦ του ὁ Συριανὸς σύζυ-
γος. 'Ενα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ διήγημα
τοῦ Ροῖδη: «...Τὰς τοιοχογραφίας ἀνέθεσα
εἰς 'Ιταλὸν πρόσφυγα, ὀνόματι 'Ορσάτι,
πρὶν σκηνογράφον τοῦ θεάτρου τῆς Σκά-
λας. Οὗτος ἐπέτυχε πρὸ πάντων εἰς τὴν
διακόσμησιν τοῦ κοιτῶνος τῆς Χριστίνας
τῆς γυναικας του), τὸν ὁποῖον μετέβαλεν
εἰς τέλειον ἀνατολικὸν ὄδαν, κατὰ μίμησιν
τῆς Ζαΐρας, εἰς τὸ ὁμώνυμον μελόδραμα
τοῦ Μπελλίνι. Τὴν ὁμοιότητα τῆς Προσέας,
σαν βαρεὰ παραπετάσματα τῆς Προσέας,
διδόντιον ἐστρωμένον με χρυσοκέντητον ὕφα-
σμα, προερχόμενον ἐκ παλαιάς ἀρχιερατι-
κῆς στολῆς, περικλὸν μαγκάλι, ἐπάγουρος
Βυζαντινὴ κολυμβήθρα, μεταβληθεῖσα εἰς
μεγαλοπρεπὲς ἀνθοδοχεῖον...».

Καὶ μὲν Σύρος... Τί σοῦ μένει ἀπὸ
τὰ παλὰ σου κλέη; Καὶ ὅμως κατὰ μέ-
νει. Μένει ἡ ἀρχοντιά στα ἔμφυχα καὶ
στα ἄψυχα της. 'Όταν δῆτε τοὺς γέροντας
τῆς Σύρου νὰ διασχίζουν τὴν πλατεία
τῆς πόλεως, ἡ ν' ἀνηφορίζουν με βῆμα
βραδύ πρὸς τις ἀπάνω συνοικίες, θὰ
διακρίνετε στὶς μορφές τους τὴ σφρα-
γίδα τῆς εὐγένειας, που ἀπόθεσε τὸ πα-
ρελθόν.

Τὴν εὐγένεια θὰ δῆτε καὶ σὲ μερικά ἀπὸ
τὰ παλὰ σπῖτια. Μὲ πόση ἀνεσι ξέρουν
καὶ δέχονται τοὺς ξένους τους! Σαλονία
γερασμένα ἀπὸ τὰ χρόνια, φιγούρες χλω-
μες καὶ κουρασμένες.

Μέσα ὅμως στὴν κόπωση αὐτῇ, ἀντέχει
τὸ τάκτ, οἱ καλοὶ τρόποι, τὸ σαβουάρ βίβρ
τοῦ δὲν εἶναι ὁ σουσουδισμός, τοῦ νεό-
πλουτου, ἀλλὰ ἡ εὐγένεια που ἔχει μετα-
δοθῇ ἀπὸ τὴ μιὰ γενεὰ στὴν ἄλλη.

'Ιχνη τῶν περασμένων θὰ δῆτε στὰ
«Βαπόρια» τῆς Σύρου. Εἶναι τὸ Κολωνάκι
καὶ τὰ μέγαρα τῶν ἐφοπιστῶν καὶ τῶν
βιομηχάνων της. 'Επιβλητικοὶ ὅγκοι πάνω
στὸ μουράγιο, που δέχεται τις θωπιείες
καὶ τοὺς θυμοὺς τῆς θάλασσας.

Κι' ἐκείνη ἡ πλατεία, με τὴν προτομὴ
τοῦ Κανάρη, με τις πιπεριές καὶ τὰ φοινί-
κα δόδετρα... Μεγάλῃ καὶ πλακόστρωτῃ, μιὰ ἐ-
τις ὠραιότερες ἐλληνικὲς πλατείες. Μιὰ ἐ-
ξέδρα σὲ μέση, θυμίζει τοὺς καλοὺς και-
ρούς που ἡ μπάντα ἔπαιζε βάλς καὶ μα-
ρούς καὶ οἱ Συριανὲς κυρίες, με τὰ κα-
ζούρκας καὶ οἱ Συριανὲς κυρίες, με τὰ κα-
πελλίνα, τὰ ὀμπρελλίνα, τις βεντάλιες, τὰ

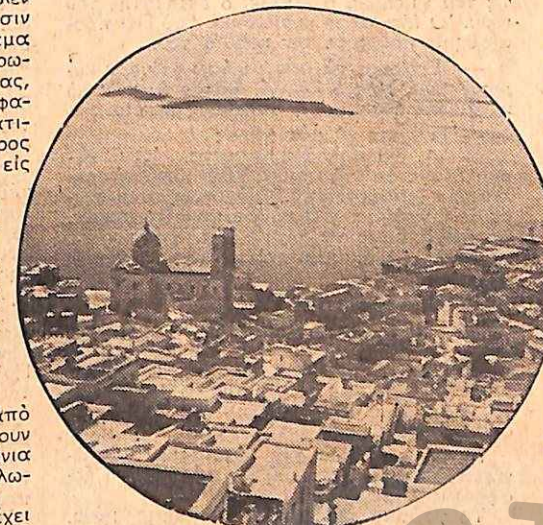
↓
'Η κατάσπρη πολιτεία τῆς Πάρου

ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΙΕΣ καὶ ΣΤ' ΑΚΡΟΠΟΛΙΑ μας

'Απὸ τὴ Σύρο στὴν Πάρο

γάντια, ἔκαναν τὸ βραδυὸν περίπατό τους
καὶ ἀντήλασσαν χαιρετισμοὺς καὶ μεϊδι-
άματα.

Νέοι ἄνθρωποι, νέα ἴψη. 'Άλλες συνθη-
κες ζωῆς σήμερα. 'Ο Πειραιάς, ἀνύπαρ-
κτος τὴν περίοδο τῆς ἀκμῆς τῆς Σύρου,
τῆς πῆρε τώρα τὴν κίνησι. Οἱ βιομηχανίες
τῆς δὲν διατηροῦν τὴν παλὰ τους ἀνθησι.
Καινούριοι ἀνεμοὶ, διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς
πρώτους. 'Αλλά, τί τὰ θέλετε, πάντα κατὰ
μέλει. Οἱ οἰκοδομῆς, οἱ δρόμοι, ἡ ρυμοτο-
μία, ἡ ἡμερότητα τῶν κατοίκων. ὅλα σὰς

Μιὰ ἀποψις τῆς Σύρου

λένε ὅτι στὸ νησί αὐτὸ ἔχει ἀναπτυχθῇ ὁ
πρῶτος πολιτισμὸς τῆς σημερινῆς 'Ελλά-
δας.

'Ακόμα καὶ οἱ ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις τῶν
ἀνθρώπων, δὲν παρουσιάζουν τὴν τραχύτη-
τα που συναντᾷ κανεὶς σὲ ἄλλες περσι-
εῖρες τῆς χώρας. 'Όλα ἐκεῖνα τὰ ἀποτρό-
παια ἐγκλήματα, οἱ παιδοκτονίες καὶ ἀ-
δελφοκτονίες, που ὀνομάζουμε «δράματα
τιμῆς, ἐδὼ σὲ τὴ Σύρο, εἶναι περιορισμέ-
να στὸ ἐλάχιστο. 'Ανθρώποι με ἀνθρωπιά,
με πραότητα, με πολιτισμό.

Μὲ ἄλλη μορφή τώρα ἡ Σύρος, εἶναι ἡ
πρωτεύουσα τοῦ πρὶο θαλασσοδρεκτοῦ ἐλ-
ληνικοῦ νομοῦ. Δεκαοχτὼ νησιά αποτελοῦν
τὸ νομὸ αὐτό. Δεκαοχτὼ νησιά καὶ διακό-
σιοι βράχοι.

Δυσὶ-τρία ἀπὸ τὰ νησιά θὰ ἐπισκεφθοῦ-

με. Χωρὶς τάξι καὶ σειρά. 'Όπου μᾶς φέ-
ρη τὸ πλεούμενό μας. Τὴν Πάρο, ἔξαφνα.
Τί γαλήνη καὶ τί ἀπλότητα! Πρόσχαρη
λευκὴ πολιτεία, με τὰ πέτρινα στενοσόκα-
κα, με τὰ καφενεῖα τοῦ γιαλοῦ, με τ' ἀμ-
πέλια καὶ τὰ ἐλαϊόδεντρα, με τις ὑγρὲς
ρίζες τῶν πλατάνων, με τὰ ὑπόζυγια που
ὀδηγοῦν μέσα ἀπὸ γραφικὰ μονοπάτια, σὲ
χωριά, σὲ ἀγροικίες, σὲ μοναστήρια, σὲ
πηγὲς καὶ σ' ἀναρίθμητα ἐκεῖνα ἐκκλησι-
α καὶ ἀποτελοῦν τὴν πιὸ χαρακτηριστι-
κὴ νότα τοῦ μικροῦ νησιοῦ.

'Ω, εἶναι ξεκούρασι ψυχῆς καὶ σώματος
λίγες μέρες στὴν Πάρο. 'Η ἀγαθότητα καὶ
ἡ γαλήνη διάχυτες στὶς μορφές καὶ σὲ τὴ
φύσι. Τὰ πάντα σὰς περιβάλλουν με κα-
λωσύνη. Μάτια ἀπονήρευτα, που χαϊδεύουν.
Φιλόξενη διάθεσι, ἐλικρινῆς καὶ ἀπροσ-
ποίητη. Κατὰ πὺς σὰς ζεσταίνει ὅταν ἀ-
ποβιβάξεσθε στὸ λιμανάκι της. Κατὰ πὺς
θὰ σὰς κἀνὴ να πικραῖτε, ὅταν θὰ πάρε-
τε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

Δεσπόζει τὸ λευκὸ. 'Όπως σὲ ὅλα σχε-
δὸν τὰ νησάκια τοῦ Αἰγαίου, τὸ λευκὸ
κυριαρχεῖ παντοῦ. Λευκὰ τὰ σπῖτια, λευκὲς
οἱ ἐκκλησίες, λευκὲς οἱ πλάκες τοῦ δρό-
μου, λευκὰ τὰ πεζούλια. 'Εχετε τὴν
ἐντύπωσι, ὅτι βαδίζετε σὲ χιονισμένες
ἐκτάσεις. Καὶ λησμονῆσα τὴν ἄλλη λευκό-
τητα, τοὺς ἀνεμόμυλους, που εἶναι ἡ ποιῆ-
σι καὶ ἡ...βιομηχανία τῆς υπαίθρου.

'Ανεμόμυλοι φρουροῦν τὸ λιμανάκι τῆς
Παροικίας, πρωτεύουσας τῆς Πάρου. Τὴ
λένε καὶ Παρκία. Χωρὶς γὰ σὰς που ἔρ-
χεσθε ἀπὸ τὴ μεγάλη πολιτεία. Μικρὸ Πα-
ρίσι ὅμως για τὸ χωρικὸ που ἔρχεται ἀπὸ
τὴν ἀγροικία του, σὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ὑπόζυγιου,
για νὰ κἀνὴ τις προμήθειές του σὰ μα-
γαζάκια τῆς ἀγορᾶς, νὰ γεμίση τὸ μά-
τι του ἠλεκτρικὸ φῶς, ν' ἀκούσῃ ραδιο-
φῶνο...

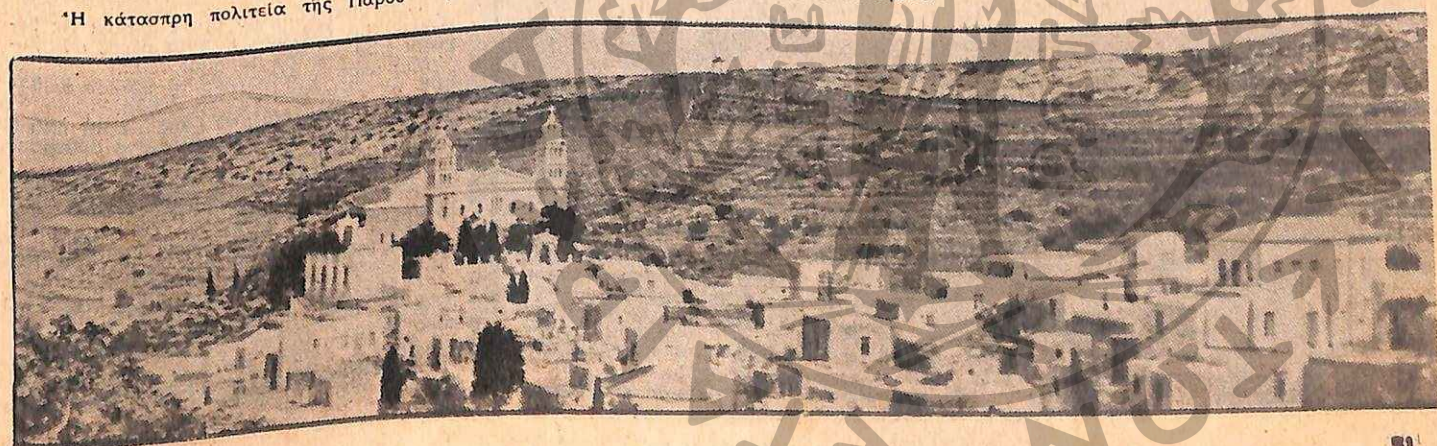
'Η Παροικία ἔχει καὶ τὰ ξενοδοχεῖα
της. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ, τουριστικὸ, πᾶ-
νω, σὲ ὕψωμα, λουσμένο τοὺς θερινούς
μήνες ἀπὸ τοὺς ἀνέμους, συγκεντρώνει
τὴν κοσμικὴ κίνησι τῶν παραθεριστῶν,
τῶν ὑπαλλήλων, τῶν δικαστικῶν, τῶν
ντόπιων, που περνοῦν στὸν κήπο τὰ βράδια
τους, ὡς τις προχωρημένες νυχτερινὲς ὥρες.
Τὰ ἄλλα ξενοδοχεῖα, στὸ κέντρο τῆς χώρας,
νοικοκυεμένα, καθαρὰ καὶ τόσο ὁικονο-
μικά. Εἶναι δὲ καὶ τὰ ὀλοκαθάρα σπῖτιας,
σὲ ἀπίστευτα φθινὲς τιμές.

'Εκτὸς ἀπὸ τὴν κίνησι τῶν ξενοδοχείων,
ἔχετε τὰ παραλιακά καφενεδάκια, ὅπου
κάτω ἀπὸ μιὰ τζιτζιφιὰ, γαλήνιοι ἄνθρω-
ποι, πίνουν ἀθρόοβα τὸ οὖρο καὶ τὸν κα-
φέ τους. Σιγανὴ κουβέντα με τὸ μάτι στὸ
πέλαγος, που θὰ τοὺς φέρῃ τὸ πλοῖο με
τὰ νέα τῆς 'Αθήνας. Τὴν ἐφημερίδα, τὸ
νέο τελὼν, τὸν καθηγητὴ που ἐπιστρέφει
ἀπὸ τὴν ἀδεία του.

'Απλὴ καὶ εἰδυλτικὴ ζωὴ, που γαληνεύει
ἀκόμα περισσότερο, τώρα που οἱ δροσιές
τοῦ φθινοπώρου σαρώνουν καὶ τοὺς τελευ-
ταίους ξένους. 'Ας πᾶνε στὸ καλὸ οἱ ἀν-
θρώποι αὐτοί, που δὲ φέρουν μόνο τὴν ἀ-
κρίβεια ἄλλα καὶ ξεσηκῶνουν τις καρδιές
νέων καὶ γέρον γιὰ τὴν πρωτεύουσα.

Μόνον τώρα οἱ Παριανοί, θὰ περάσουν
τὸ χειμῶνα τους με τὴν ἀνάμνησι τῆς θύ-
ελλας που ἐξαπέλυσε καὶ φέτος, ὅπως κά-
θε χρόνο, ὁ τόσο ἐπιθυμητός, ἀλλὰ καὶ
τόσο κακομαθημένος ξένος.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ζερόμ δηλώνει στο Μαντελέρ πως είναι αναγκασμένος να φύγει για πάντα μακριά απ' τη Μαρία, όσο κι αν αυτό του σπαράζει την καρδιά. Έπειτα από μια θυσιαστική σκηνή αντιζηλίας με τη Σιμόν, η Μαρία επιχειρεί ν' αυτοκτονήσει, αλλά τη σώζουν. Παθαίνει ζώτερα εγκεφαλικό πυρετό, κινδυνεύει η ζωή της και περνάνε πολλές μέρες για να συνέλθουν. Ο πατέρας της μένει διαρκώς δίπλα στο μαξιλάρι της, γεμάτος λαχτάρα.

11ον — Συγχωρέστε με, πατέρα, είμαι πολύ δυστυχισμένη!... Δεν έκαναν καθόλου λόγο για το παρελθόν. Ήταν τελείως περιττό να ξανανοιγούν παλιές πληγές. Προτιμώτερον ήταν ν' αρχίσουν καινούργια ζωή — αν μπορούσαν...

Ο Μαντελέρ διηγείται μόνο στη Μαρία πως την είχε σώσει η Σιμόν από το γκερμένο. Από τότε που η Μαρία είχε ξαναβρεί τα λογικά της, η Σιμόν δεν τολμούσε να εμφανισθεί μπροστά της. Φοδόνταν την πρώτη έκρηξη της όργης της, για την κακοήθεια που είχε δείξει.

Επί τέλους όμως, την επισκέφθηκε μία μέρα. Μπήκε τρέμοντας στην καμαρά της. Έκείνη την κάλεσε κοντά της. Ήταν κι' οι δυο κατάχλωμες, οι καρδιές τους χτυπούσαν δυνατά.

Ο Μαντελέρ τις άφισε μόνες. Η Μαρία πήρε τότε τα δυο γέρια της χωρικής, τάσφιζε μ' όλη τη δύναμη και της είπε, κουτώντας το κεφάλι της: — Έκαμες άσχημα να με σώσεις!... Άν πεθάναι, βέβαια θα με συγχωρούσε ο Θεός. Τώρα τί θ' απογίνω;

Καμιά απ' τις δυο δεν τολμούσε να προφέρει ένα όνομα: Ζερόμ. Μά οι ματιές τους μιλούσαν τόσο εύλωτα! Στο τέλος, η Σιμόν είπε:

— Μην απελπίζεσαι, Μαρία... Ξέρεις πως ο Ζερόμ δεν θα σε ξεχάσει ποτέ! — Μ' αγαπάς λοιπόν ακόμη; ρώτησε η άλλη, με φωνή ζεστή σαν χάνι.

— Ναί. Και σύ;

— Έγώ δεν έπαφα ποτέ να σ' αγαπάω.

Οι δυο κοπέλλες σώπασαν. Η εικόνα του Ζερόμ βρισκόταν πάντα ανάμεσά τους...

— Άν θέλεις, είπε σιγανά η Μαρία, άς μη μιλούμε πια ποτέ γι' αυτόν!

Η Σιμόν κούνησε το κεφάλι της, χαμογέλασε θλιμμένα κι' απάντησε:

— Άπεναντίας, θα μιλάμε συχνά... Ω, μη φοβάσαι καθόλου για μένα!

— Θαρρώ πως δεν θα τον ξαναδώ, Σιμόν!

Οι μέρες κυλούσαν αργά, με θλίψη και κατάρθεια. Το λογικό της Μαρίας είχε ξαναγυρίσει, άλλ' η υγεία της δεν είχε αποκατασταθεί ακόμη. Ήταν πολύ εξασθενημένη, χλωμή, αδύνατη, φριχτά χλωμή, τόσο που φαινόταν σαν να βαδίζει γοργά προς το θάνατο.

Ήταν φοβερό βασανιστήριο για τον άνθρωπο αυτό — πατέρα και γιατρό μαζί — να βλέπει το παιδί του να λιώνει μέρα με τη μέρα. Ήταν ανήκουστος πόνος να νοιώδη πόσο ήταν ανίκανος να νικήσει την αρρώστεια εκείνη που ήταν πρώτα ψυχική και ύστερα σωματική...

Κατάλαβαινε πως είχε πάθει η ψυχή κυρίως, και πως οι αγωνίες της θανάτωναν το σώμα. Μά πως να τη γιατρέψει; Μήπως μπορούσε έστω και να την παρηγορήσει καν;

Τί φοβερό πρόβλημα! Πώς ήταν δυνατόν να εξαλειφθεί απ' την καρδιά της κοπέλλας ο ολέθριος εκείνος έρωας;...

Μά, παρ' όλα τα εμπόδια που χώριζαν τους δυο νέους, δεν τους έμενε άρα γε καμιά ελπίδα να ενώθούν μία μέρα και να αγαπηθούν με έρωτα έκαστο φορές δυνατότερο, μεγαλωμένο απ' τις δοκιμασίες;

Ο Ζερόμ δεν είχε φανή καθόλου. Οι μέρες περνούσαν...

Ένα βράδυ, ήθελε και χτύπησε την πόρτα του γιατρού, ο Ζοζιλέ, ο επιστάτης του νέου. Ο Μαντελέρ κυριεύθηκε από ένα προαισθήμα πούσφιζε την καρδιά του...

— Έρχομαι να σάς μιλήσω για τον κύριο Ζερόμ, είπε ο Ζοζιλέ. Θάταν όμως καλό να ναι παρούσα κι' η δεσποινίς Μαρία...

— Τί έχετε να μάς πείτε;

— Ά, όχι πολλά πράγματα... Ο κ. Ζερόμ έφυγε απ' το κτήμα, λίγο μετά την τελευταία επίσκεψή σας. Φεύγοντας, μου άφισε ένα γράμμα για τη δεσποινίδα Μαρία.

Περίμενα όμως να γίνη καλά, για να της το δώσω. Αναλαμβάνετε να της το δώστε σεις;

— Ναί, δώστε μου το!

Ο Ζοζιλέ έφυγε. Ο Μαντελέρ κύτταξε για λίγο το γράμμα εκείνο. Φοδθήκε, προβλέποντας καινούργιους πόνους για την κόρη του. Σκέφθηκε να σκίσει, να εξαφανισθεί το γράμμα, αλλά δεν τόλμησε. Αναγνώριζε πως δεν είχε το δικαίωμα...

Τό πήγε λοιπόν στη Μαρία και της άνέφερε την επίσκεψή του Ζοζιλέ. Έκείνη ξεσφράγισε τρέμοντας το φακέλλο.

Τό γράμμα περιείχε λίγες λέξεις μόνο,

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Η «Ράνα Μανιουφάκτουριν Κόμπαν» της Νέας Υόρκης παρουσίασε πρό ημερών στην αγορά ένα πολύ πρακτικό προϊόν της από βακελίτη. Χάρη σ' αυτό θα μπορεί κανείς να σπρίζει το ακουστικό του τηλεφώνου στον όμο του, έχοντας τα χέρια ελεύθερα για να κρατά σημειώσεις.

μισοσβυσμένες απ' τα δάκρυα που είχαν μουσκέψει το χαρτί:

«Μαρία, Είμαι βέβαιος πως θα με συγχωρέσεις, γιατί ξέρω καλά πως δεν αμφιβάλλεις για μένα. Φεύγω για πάντα. Δεν θα ξαναγυρίσω ποτέ πια σ' αυτό τον τόπο. Μά θα σ' αγαπάω σ' όλη μου τη ζωή... έσένα μονάχα! Κι' η ανάμνησί σου δεν θα μ' άφιση ποτέ».

Η κοπέλα διάβασε δυο φορές το γράμμα αυτό. Ύστερα τό διπλώσε και τό φύλαξε στον κόρφο της. Κι' είπε στον ανήσυχο πατέρα της, κουνώντας το κεφάλι της και χαμογελώντας σαν να της είχε ξαναγυρίσει η τρέλλα:

— Έφυγε... έφυγε για πάντα!

Η Μαρία εξασθενώσε ολοένα. Διατηρούσε την αλλόκοτη εκείνη ωχρότητα, πούδευχε τό πρόσωπό της σαν κέρινο.

Ο Μαντελέρ παρακολουθούσε μ' αγωνία τα συμπτώματα αυτής της εξασθενήσεως. Παρατηρούσε πως η καρδιά της Μαρίας ταραζόταν από συνεχείς κι' ανώμαλους παλμούς, που την κούραζαν απερίγραπτα.

Τις πρώτες μέρες, έπι... κοντας να τη διασκεδάσει με κάθε τρόπο, παραμέλησε τους άρρώστους του, για ν' άπασχοληθή άποκλειστικά μ' αυτήν.

Έκανε περιπάτους μαζί της, πρόσεχε κάθε λέξι, κάθε κίνηση και κάθε ματιά της. Προσπαθούσε να την άπομακρύνη απ' τους ρεμβασμούς της, απ' τις αναμνήσεις και τους πόνους της, να στρέψη την προσοχή της σ' άλλα πράγματα.

Μά πολύ γρήγορα άναγκάστηκε να διακόψει αυτούς τους περιπάτους, γιατί η Μαρία, άμα έκανε λίγα βήματα, άναγκαζόταν ύστερα να σταματάη, λαχανιασμένη. Πολλές φορές, την έπιανε τότε ένας άδύνατος ξερόδηκας.

Βλέποντας άρρωστη τη Μαρία, η Σιμόν συμμεριζόταν τους φόβους του Μαντελέρ. Έπιζητούσε κι' αυτή να διασκεδάσει τη Μαρία, έπινοώντας διάφορες έκπληξεις που της ένέπνευε η τρυφερή στοργή της γι' αυτήν, ένισχυμένη απ' τη συναίσθησι του κακού που της είχε κάνει, μεγαλωμένη από τις τύψεις...

Μά η Μαρία έμενε βυθισμένη στη λύπη κι' έλυανε συνεχώς. Κάθε περιποίηση πήγαινε χαμένη.

Ο Μαντελέρ έβλεπε πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, για να νικήσει τό θάνατο, που προχωρούσε βήμα προς βήμα. Όταν τη ρωτούσε: «Πώς είσαι, Μαρία μου;», εκείνη άπαντούσε, μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο, που φανέρωνε κατάπτωσι και άπόγνωσι:

— Καλύτερα είμαι...

Έκοβε την κουβέντα της ο ξερόδηκας. Άκουμπάσε τότε τό χέρι της στην καρδιά της και πρόσθετε:

— Μην άνησυχήτε για μένα, πατέρα... Σάς βεβαίω, είμαι πολύ καλά...

Κι' ο πατέρας της δεν τολμούσε να έπιμείνη.

Η άμοιρη κοπέλλα έχανε ολοένα τις δυνάμεις της. Θάσβυνε κάποια μέρα, σαν λυχνάρι που σάθηκε τό λάδι του...

Μία μέρα, ο Μαντελέρ τη ρώτησε αν θάθελε να μάθει νέα για τό Ζερόμ.

— Ω, αυτό θα μου ξανόδιε τη ζωή! απάντησε εκείνη μ' ένα θλιμμένο αύθορμητισμό.

Ο Μαντελέρ πήγε άμέσως να βρή τό Ζοζιλέ, να τον ρωτήσει. Μά αυτός δεν ήξερε να του πη τίποτε.

— Είναι δυο μήνες τώρα που δεν έχω καμιά είδησι απ' τον άφέντη μου, τον βεβαίωσε. Τ' όρκίζομαι στό Θεό.

Ο Μαντελέρ έφυγε, τρομαγμένος απ' την άβυσσο όπου κατρακυλούσε, νοιώοντας πως θάχανε τό λογικά του... Η Μαρία περίμενε μ' άγωνία την έπιστροφή του.

— Λοιπόν;... τον ρώτησε, μόλις τον έδε.

Έκείνος της είπε ψέμματα:

— Σε όκτώ μέρες, θα γυρίση ο Ζερόμ, τη βεβαίωσε χαμογελώντας.

Όταν διηγήθηκε κατόπιν στη Σιμόν τη συνουμία του με τό Ζοζιλέ, εκείνη κούνησε τό κεφάλι της μ' άμφιβολία.

— Δεν σάς είπε την άλήθεια ο Ζοζιλέ! δήλωσε.

Και πήγε να τον συναντήσει η ίδια.

— Κύριε Ζοζιλέ, του είπε, όταν τό περασμένο καλοκαίρι μου έκφράσατε τον έρωτά σας, σάς δέχθηκα πολύ άσχημα...

— Δικαίωμά σας ήτανε, δεσποινίς Σιμόν.

— Φάνηκα σκληρή άπέναντί σας. Λυπάμαι σήμερα γι' αυτό, μετανοιώνω και σας ζητώ συγγνώμη.

Ο έπιστάτης είχε διακόψει τη δουλειά του και στεκόταν μπροστά στην κοπέλλα με χαμηλωμένα μάτια, κατακόκκινος, σαν να όμολογούσε κάποιο δικό του λάθος.

— Καταλαβαίνω γιατί μου τό λέτε αυτό... είπε άπότομα. Έχετε ακόμη άμφιβολίες. Δεν πειστήκατε πως άγνοώ πού έχει με ξεγελάσετε. Μά δεν κάνετε καλά!

— Ύστερα απ' αυτά που μούπατε τώρα, άμπορούσα να πιστέψω πως με συμπαθήσατε έσφακιά. Βλέπω όμως πως παίζετε κωμωδία μαζί μου!

»Νά σάς πω την άλήθεια, θα προτιμούσα τη σκληρή ειλίκρινεα με την όποία άποκρούσατε άλλοτε τις προτάσεις μου!

— Τ' άξίζω να μου μιλάτε έτσι... έπε με λύπη η Σιμόν.

Τά δάκρυα πνίγανε τη φωνή της. Έμφανίσθηκε μπροστά στό μάτια της η εικόνα του Ζερόμ...

Όταν έφυγε, ο Ζοζιλέ την παρακολουθούσε με τό βλέμμα, ώσπου χάθηκε μέσα στό δάσος.

Η Σιμόν δεν άνέφερε τίποτε γι' αυτό τό διάδημα της στη Μαρία ή στο Μαντελέρ.

Στό μεταξύ, η Μαρία περίμενε, μετρώοντας τις μέρες, τις ώρες, τα λεπτά.

Κατόφλι της πόρτας της, άτένιζε τό μονοπάτι, που περνούσε μέσ' απ' τό δάσος κι' έφτανε στη Σαντιέρ. Παραμόνευε τους περαστικούς χωρικούς, προσπαθώντας μάταια ν' άνακαλύψη κάποιον που να μοιάζε με τό Ζερόμ...

Οι όκτώ μέρες πούχε ύποσχεθή ο Μαντελέρ στη Μαρία περσάνα, χωρίς όμως να της φέρονε τον άγαπημένο της...

— Με γέλασατε... έπε τότε η άρρωστη στον πατέρα της, με πίκρα, αλλά χωρίς κακία. Δέ σάς είχε πη τίποτα ο Ζοζιλέ...

— Σηκωθείτε!

— Ένας-ένας, οι αίχμάλωτοι άρχισαν να

Ζερόμ ύποσχότανε στον έπιστάτη του, ότι θα του γραφή ταχτικά, και τούδινε, τελειώνοντας, μερικές οδηγίες για τό χτήμα.

Δέν έκανε λόγο για τη Μαρία...

— Μά ξεχάσατε!... μουνμούρισε εκείνη μ' ένα πονεμένο χαμόγελο.

Περάσανε μερικές βδομάδες.

Φτάσανε κι' άλλα γράμματα του Ζερόμ στο Ζοζιλέ, με άνάλογο περιεχόμενο.

Μαζί με τά γράμματα όμως, φτάσανε και τά φοβερά νέα του μετώπου: Ο γαλλικός στρατός, χτυπημένος από τις σιδερόφραχτες φάλαγγες του Μπίσμαρκ, είχε άρchiσει να διαλύεται...

Η ραγδαία ύποχώρησι είχε ακολουθήσει την καταστροφή του Σεντάν, πού στό τέλος την έπισφράγισε τραγικά ή πορράδοσι του γαλλικού στρατού και του Αυτοκράτορα στους Γερμανούς!...

Άνάμεσα στους Γάλλους αίχμαλώτους, ήτανε κι' ο Ζερόμ. Τό τάγμα του είχε πολημώσει με άνώφελη παλληκαριά, με άπεληγμένο φανατισμό, στην περιοχή του Σεντάν. Οι μισοί στρατιώτες είχανε σκοτωθή από αυτούς που είχανε μείνει, οι πιο πολλοί ήτανε πληγωμένοι.

Όταν πιά οι γενναίοι Γάλλοι κυκλώθηκαν από παντού από τις σιδερόφραχτες όρδες του Βίσμαρκ, άσπλοιο, χωρίς φυσίγγια, άναγκαστήκανε να παραδοθούν... Άνάμεσα τους, παραδόθηκε κι' ο Ζερόμ, με δάκρυα στό μάτια και με την ψυχή του γεμάτη άνώφελη άγαναχτησι για τη φοβερή ταπεινώσι της Γαλλίας...

Την πρώτη νύχτα, οι αίχμάλωτοι την περσάνα σ' ένα μισοερείπωμένο χωριουδάκι, τό Ροκρούα. Ο Ζερόμ, μαζί με καμμία δεκαριά άλλους στρατιώτες, πετάχτηκε σ' ένα σταύλο που ή στέγη του ήτανε μισογκρεμισμένη. Ψιλόδρεχε.

Οι στάλες της βροχής περνούσανε μέσα από τό άνοιγμα της σκεπής και παγώνανε τά κορμιά των δυστυχισμένων εκείνων που είχαν υπερασπιστή με τον πιο αλύγιστο ήρωισμό την τιμή της σημαίας τους και είχανε στο τέλος νικήθη...

Και τώρα, κουρελιασμένοι, μπορούτοκαπνισμένοι, ματωμένοι, κατάκοποι, νηστικοί, είχανε πέσει εκεί, μέσα στις λασπωμένες κοπριές, για να βρουν λίγο ξεκούρασμα...

Ο ύπνος δεν άργησε να κλείση όλων τά μάτια. Ένας ύπνος βαρύς σά λήθαργος, χωρίς όνειρα... Ένας ύπνος που βάστης ως τά δημερώματα. Γιατί τότε, όλοι οι αίχμάλωτοι ξεπνήσανε από τη βάνουση φωνή ενός Γερμανού υπαξιωματικού, που μπήκε μέσα στό σταύλο και φώναξε δυνατά, σε κακά γαλλικά:

— Σηκωθείτε!

— Ένας-ένας, οι αίχμάλωτοι άρχισαν να

σαλεύοντε. Δυό-τρεις σηκωθήκανε. Ο Γερμανός σήκωσε τό φανάρι που κρατούσε και τό γύρισε σ' όλο τό σταύλο. Οι πιο πολλοί Γάλλοι δεν είχανε κουνηθή, δεν είχανε ξεπνήσει. Άνάμεσα τους ήτανε κι' ο Ζερόμ.

Ο Γερμανός τότε ζύγωσε βάνουσα αυτούς που δεν είχανε ξεπνήσει, κι' άρχισε να τους κλωτσάη δυνατά... Οι δυστυχισμένοι πετιόντουσαν από τον ύπνο τους, φοβισμένοι, άγριεμένοι, τρίβοντας τά μάτια τους. Ο Ζερόμ πετάχτηκε κι' αυτός.

Πιο πολύ από την κλωτσιά πούχε φάει, τον είχε πονέσει ή ταπεινώσι πούχε ύποστη σαν άντρας, σά Γάλλος...

Άρπαζε τό Γερμανό υπαξιωματικό από τό μπράτσο και τον ρώτησε βραχνά, με συγκρατημένο θυμό:

— Γιατί με χτυπάς;...

Ο Γερμανός τράβηξε με δύναμι τό χέρι του και κύτταξε κατόματα τον αίχμάλωτο:

— Σε χτυπάω, γιατί είσαι νικημένος!... του άποκρίθηκε με τά φοβερά του γαλλικά.

— Τους νικημένους και τους άσπλους δεν τους χτυπάνε... άπάντησε με σφιγμένα χείλια.

— Άλλά; Τί τους κάνουνε;... έκανε γελώντας σαρκαστικά ο Γερμανός.

— Τους σέβονται!... φώναξε με δύναμι ο Ζερόμ. Ή τους δίνουν ένα όπλο για να άναμετρηθούνε μαζί τους, σαν ίσοι!...

Καγχάζοντας ο Γερμανός, φώναξε:

— Δώστε του, λοιπόν, ένα όπλο του παλληκαρά μας!... Κι' εγώ θα τον πολέμησω μόνο με τό πιστόγιό...

Με μεγάλη προσπάθεια, ο Ζερόμ κατάφερε να καταπιή την προσβολή, να πνίξη τη φοβερή άγανάχτησι πούδραζε μέσα του... Καταλάβαινε ότι, αν έρχότανε στό χέρι μ' εκείνο τον άνθρωπο, ή θα σκοτωνότανε αλύπητα απ' αυτόν, ή, τό λιγώτερο, θα περνούσε από στρατοδικείο...

Ένας από τους άλλους αίχμαλώτους, του ψιθύρισε στο αύτί:

— Δώσε τόπο της όργης... Είναι άσκοπο κι' επικίνδυνο να τά βάξης μ' αυτό τό κτήνος...

— Έσφιξε, λοιπόν, τις γροθίες του, χαμήλωσε τά μάτια του ο Ζερόμ, και δεν άποκρίθηκε.

Ο Γερμανός υπαξιωματικός περίμενε άρκετή ώρα, κυττάζοντας προκλητικά τον αίχμάλωτο πούχε τολμήσει να τον άντιμετώπιση. Ο Ζερόμ όμως δεν έδγαλε άλλη λέξι...

— Έν τάξει!... έπε ίκανοποιημένος ο Γερμανός. Σού πέρασε, βλέπω, ο θυμός... Κι' άλλη φορά, να μη σε ξαναπάσης, για-

—Με ξεχάσατε!... μουνμούρισε η Μαρία μ' ένα πονεμένο χαμόγελο.

τι ή πλάτη σου θα κάνη γνωριμία με το μαστίγιό μου...

Εσφίξε πιδ δυνατά τις γροθιές του ο Ζερόμ, και δεν αποκρίθηκε πάλι...

Γύρισε ο Γερμανός στους άλλους, που παρακολουθούσαν με βουδή αγανάχτησι τη σκηνή...

— Έμπρός! τούς είπε. 'Ετοιμασθήτε άμέσως... Κάντε την τουαλέττα σας... το μπάνιο σας... Φεύγουμε σε ένα τέταρτο!...

Κανείς δεν άποκρίθηκε στη σκληρή ειρωνεία: «Κάντε την τουαλέττα σας... το μπάνιο σας...». Κι' είχαν τόσο ανάγκη οι φτωχοί να πλυθούν λίγο, έτσι όπως ήταν βουτηγμένοι ως το λαιμό μέσα στη βρεμένη κοπρία... Ο σκληρός τους δεσμοφύλακας όμως, δεν τούς άφησε καιρό. Με σπρωξίες βράνουντες, τούς έδωσε από το σταύλο και τούς έβαλε να παραταχθούν, μαζί με άλλους αιχμαλώτους, μέσα στο στενσοκάκο του χωριού.

Η αυγή αγκάλιαζε παγερά το χωριό με τα γκριζα χρώματα του φθινόπωρου. Μιά φάλαγγα από καμιά χιλιάδα αιχμαλώτους, είχε σχηματιστή, κι' άμέσως διατάχτηκε να προχωρήσει προς τα βορειοανατολικά. Ξεκίνησαν άνάμεσα σε έφιππους Γερμανούς, πλασανώντας μέσα στα λασπόνερα. Δεν άργησαν να βγούν από το χωριό και τώρα προχωρούσαν άνάμεσα από ένα δρόμο που άνοιγότανε άνάμεσα στα δάση και στους βάλτους.

Ο Ζερόμ περπατούσε δίπλα σ' ένα μελαχροινό ψηλό παλληκάρι από τη μεσημβρινή Γαλλία, το Μάριο Μπουαλέν. Ήταν αυτός που τον είχε συγκρατήσει πριν, την ώρα του καυγά του με το Γερμανό. Και οι δύο τους περπατούσαν αμίλητοι, σέρνοντας τα πόδια τους από την κόυρασι.

— Για τού πάμε, άρα γε... ρώτησε μία στιγμή ο Μάριος το Ζερόμ.

— Ποιός ξέρει... Σε κανένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως...

— Δεν με νοιάζει άλλο από την πεζοπορία...

Ο Ζερόμ σήκωσε τούς ώμους του: — Δεν βαρύνεσαι!... Είναι και χειρότερα... είπε.

Κατά τις δέκα, ή φάλαγγα σταμάτησε. Κυρίως, για να ξεκουραστούν ώρισμένοι άρρωστοι από τούς αιχμαλώτους, που άναγκαστικά βραδυπορούσαν.

Η διαταγή για το σταμάτημα δόθηκε στην είσοδο ενός μικρού δάσους από βελανιδιές. Άλλο που δε θέλανε οι κατάκοτοι αιχμαλώτοι, παρά να σταματήσουν, να πάρουν άνάσα!... Μόλις δόθηκε η διαταγή — το δυνατό «άχ!», που βρον-

τοφώνησε ένας άξιωματικός — όλοι οι αιχμαλώτοι πέσανε χάιω, στο λασπομένο χώμα...

— Έπί τέλους! φώναξε ο Μάριος. Δε με βαστάγανε άλλο τα πόδια μου... Λίγο ακόμα, και θ' άρχιζα να περπατάω... με τα χέρια!...

Το εύθυμο παιδί της Μασσαλίας, δεν έχανε το κέφι του, ούτε στην πιο ακληρή περιπέτεια — όπως αυτή που ζούσε τώρα...

Ο Ζερόμ ήταν όμως μελαγχολικός: δεν του άποκρίθηκε... Ο νους του ταξίδευε μακριά, προς το ήρεμο χωριουδάκι, όπου είχε άφισει την καρδιά του, στο πλάι της αγαπημένης του Μαρίας...

— Άρα γε, θα μάς άφίσουνε να ξεκουραστούμε κάμποση ώρα;... ρώτησε ο Μάριος. Και θα μάς δώσουνε και τίποτα να φάμε;... Έγώ νοιώθω το στομάχι μου στα πόδια μου και τ'χει έτσι έξαντλήσει πιο πολύ ή πεζοπορία!...

Πάλι έμεινε σιωπηλός ο Ζερόμ. Μέσα στο μυαλό του, το φοβερό μυστικό στριφογύριζε μαν ασμένα: Ο πατέρας εκείνης που λάτρευε, είχε σκοτώσει τη μητέρα του!... Τι φοβερή σύμπτωση!... Πώς ήτανε δυνατό αυτό το χάος πουξε ξαφνικά άνοιχτή άνάμεσα τους, να το γεφυρώσει ή άγάπη τους;... Πόσο θάθελε νάχε σκοτωθή ο φτωχός νέος στον άτυχο αυτόν πόλεμο!... Όμως, να που ο θάνατος τον είχε άρνηθή με περιφρόνησι, και τον είχε παραδώσει στη ζωή, για να βασανίζεται με σκέψεις πικρές κι' άναμνήσεις πικρότερες...

Είπε κι' άπόειδε ο Μάριος, ότι ο σύντροφός του δεν είχε κέφι για κουβέντα, ξαπλώσε πιο άναπαυτικά στη λάσπη, έδγαλε από την τσέπη του ένα κομμάτι καντόνι κι' άρχισε να το μασουλάη ήδονικά...

Εκείνη τη στιγμή, ένας Γερμανός στάθηκε μπροστά στους δύο συντρόφους.

— Τι κάνει ο παλληκάρης μας;... ρώτησε με άπερίγραπτη ειρωνεία το Ζερόμ. Εκείνος σήκωσε άργά τα μάτια του και άναγνώρισε τον ύπαξιωματικό που μαζί του είχε καυγάδισε προτού φύγουν από το Ρακουά.

Χωρίς ν' άπαντήσει στην ειρωνεία του, έσκυψε τα μάτια του στο χώμα.

— Τι κρίμα να μην έχη ή Γαλλία μερικούς σαν και σένα! συνεχισε ο Γερμανός. Ίσως τότε να μην είχε χάσει τον πόλεμο και να μην είχε άφισει ως και τον αυτόκράτορά της στα χέρια του Βίσμαρκ!

Ο Ζερόμ δεν άποκρίθηκε. Έχωσε μόνο τα νύχια στις χούφτες του από το σφίξι-

μο, κι' έμεινε σιωπηλός, έπιμονα σιωπηλός, στις προκλήσεις του Γερμανού...

Είπε κι' εκείνος, ότι δεν κερδίζει τίποτα με το να προκαλή κι' άπομακρύνθηκε, φανερά δυσανεστήμενος...

Σε λίγο, δόθηκε ή διαταγή για το ξεκίνημα. Δεν είχαν προφτάσει ακόμα να ξεκουραστούν οι δυστυχισμένοι, κι' ήτανε πάλι ύποχρεωμένοι να τραθήσουνε μπροστά...

Περπάτησαν έτσι ως το μεσημέρι. Και ο δεύτερος σταθμός τους ήτανε στη μέση ενός μεγάλου δάσους. Εκεί τούς μοιράστηκε λίγη κουραμένα μουςχιασμένη και ξυνή.

Σε μία στιγμή, άπάνω από το Μάριο κι' άπό το Ζερόμ, ξαναστάθηκε ο ίδιος Γερμανός, ο έχθρός τους. Τους κύτταξε να τρώνε το ψωμί τους — ο Μάριος δότωγε με πραγματική βουλιμία — και είπε:

— Έλπιζω οι κύριοι να μείνουν εύχαριστημένοι από το παντεσπάνι τους!...

Ο Μάριος του άποκρίθηκε με τη συνηθισμένη του μασσαλιώτικη άφρονισία:

— Κάθε πιδ είναι καλό, όταν ύπάρχη όρεξι...

Όσο για το Ζερόμ, αυτός δεν άποκρίθηκε καθόλου...

Όταν έφυγε ο Γερμανός μόνο, είπε στο Μάριο:

— Αυτός ο άνθρωπος έχει βαλθή να με στείλη στο στρατοδικείο!...

— Υπομονή!... τον συμβούλεψε ο Μάριος. Πού θα πάνε!... Θα τελειώσουνε τα βάσανά μας...

Ο δεύτερος σταθμός ήτανε πολύ σύντομος. Γρήγορα δόθηκε ή διαταγή για το καινούργιο ξεκίνημα. Και, αυτή τη φορά, οι αιχμαλώτοι άναγκαστήκανε να προχωράνε πιο γρήγορα. Εκείνοι που βρίσκόντουσαν επί κεφαλής τους, βιάζόντουσαν να φτάσουνε σ' ένα χωριό, για τη διανυχτέρευσι.

Ο καιρός ήτανε βαρείας φθινοπωρινός. Η βροχή δεν είχε σταματήσει ούτε στιγμή να πέφτει. Όλοι, Γερμανοί και Γάλλοι, ήτανε μουσκεμένοι ως το κόκκαλο...

Νωρίς, λίγο μετά τις τέσσερις, άρχισε να σκοτεινιάζει. Μπήκανε σ' ένα καινούργιο δάσος, άνα από τα τόσα που είναι σε τόση άβυσσος σπαρμένα, μαζί με τα τέλματα, σ' αυτή την άξενη περιοχή των Άρδενών...

Ο Μάριος κι' ο Ζερόμ, περπατούσανε πάντα κοντά-κοντά. Τα πόδια τους δεν τα νοιώθανε από την κόυρασι. Τα κορμιά τους ήτανε ξεπατισμένα.

— Να πάρη ο διάολος! μουρμούριζε ο Μάριος. Δεν θα φτάσουμε και καμμιό φορά!...

— Πού;... τον ρώτησε ο Ζερόμ.

— Ξέρω κι' έγώ;... Εκεί που πάμε...

Οι δύο φίλοι είχαν μενεί λίγο πίσω. Η ύπολοιπη φάλαγγα προχωρούσε λίγο πιο μπροστά, μέσα στο μυσσοκάδο που πνιγε σιγά-σιγά το δάσος.

Ο Ζερόμ κοντοστάθηκε. Έπιασε το χέρι του συντρόφου του, και του μουρμούρισε:

— Άν το σκάγαμε;...

— Να το σκάσουμε;... έκανε ο Μάριος. Κι' ύστερα από μία μικρή σιγή, πρόσθεσε:

— Με τί πόδια να το σκάσουμε;... Γιατί, μία φορά, έγώ σου ξομολογίμαι, ότι δεν έχω πόδια, αλλά δυό ξύλα παγωμένα, που άρνιούνται να με πάνε άλλο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Έκδόσεις

Έκυκλοφόρησε σε καλλιτεχνική εμφάνισι το βιβλίο της Κας Στελλας Έπιφανίου - Πετράκη με τον τίτλο: «Ο Γυρισμός του Άρχοντα» λαογραφικά διηγήματα.

*

Τα βιβλία της Κας Άντιγόνης Μεταξά, Εκδόσεις Οίκου Άλκιωπή, συμπληρώνουν το μορφωτικό έργο του Σχολείου. Διά τα μικρά παιδιά κυκλοφορούν: «Τα πρώτα μου ποιήματα», «Μαθαίνω Γράμματα», «Μύθοι Αισώπου» και «Τον παλιό καιρό». Διά τα μεγαλύτερα παιδιά κυκλοφορούν: «Παιδική Άνθολογία», «Η ώρα του Παιδιού», «Έλστε να παίξουμε» και ή δίτομος «Έγκυκλοπαίδεια του Παιδιού» με όλες τις γνώσεις που ενδιαφέρουν τα παιδιά.

Άρχαιοι και Βυζαντινοί «κρασοπατέρες»

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ δεν ήταν ποτέ μπεκρηδες. Τους άρεσει να πίνουν, άλλ' όχι και να μεθούν. Ψάχνουν να βρουν το καλό ρευστίνατο κι' όταν το άνακαλύψουν διασκεδάζουν με το «εκατοσταράκι» τους άπλά και όμορφα. Στην άρχαία Έλλάδα και προ πάντως στην άύστηρη Σπάρτη, όποιος συλλαμβανόταν μεθυσμένος, πλήρωνε μεγάλο πρόστιμο και κλεινόταν σε «άπομόνωσι» για πολλές μέρες. Άν όμως ύστερα άπ' αυτό, ξανάμεθυσσε, έχανε τα πολιτικά του δικαιώματα.

Στόν μεγάλο χορό τών ανακτόρων του Τσάρου, ο κόμης Νικολάϊ Καράσνοβιτς έσφιγγε στήν αγκαλιά του τήν Μαρία Φεοντόροβνα, που άστράφτε από ευτυχία και όμορφιά.

Ο Ρώσος κόμης, πού έβλεπε τόν θάνατο στά μέτωπα τών ανθρώπων

Πέθανε σέ βαρβαρικά γεράματα στό Παρίσι

Πριν από λίγες έβδομάδες, πέρασε στό Παρίσι, σέ ηλικία 92 χρόνων, λεμονημένος άπ' όλους, ένας Ρώσος εὐπατρίδης, πού τ' όνομά του, συνυφασμένο μέ τόν παράδοχο θρόνο πού τόν συνόδευε, έξασκούσε ένα άκαταμάχητο φόδο σ' όλόκληρη τήν άπέραντη Ρωσία. Οί γυναίκες, σαγηνευμένες από τό μυστήριο, πού τόν περιέβαλλε, δέν φιλοδοξούσαν, παρά νά πέσουν στήν αγκαλιά του!

Η ιστορία του, πού ξεπερνάει κάθε φαντασία, άρχίζει μία χειμωνιάτικη νύχτα, στήν Πετρούπολι, τήν παλιά πρωτεύουσα τών τσάρων.

Ήταν ή 31η Δεκεμβρίου τοῦ 1880.

Τό άνθος τής άριστοκρατίας τής Πετρούπολης είχε συγκεντρωθῇ στό χειμερινά ανάκτορο τού τσάρου, όπου, μέ τήν παρουσία τού ίδιου τού αυτοκράτορα, δινόταν ό επίσημότερος χορός τής χρονιάς.

Ο κόμης Νικολάϊ Καράσνοβιτς ήταν ένας από τούς νεώτερους προσκαλεσμένους. Είκοσιενός μόλις χρόνων, άνθυπολοχαγός τής Επικύρου Αυτοκρατορικής Φρουράς, έλαμπε όλος από νεάρα και άδρῆ, άρρενωπή όμορφιά μέσ' στήν φανταχτερή στολή του.

Η είκοσάχρονη Μαρία Φεοντόροβνα Λικόφσκι, ή άρραβωνιαστική του, μία άσθεντική ρωσική καλλονή, είχε άφῆθῇ στήν αγκαλιά του μέ μισόκλειστα βλέφαρα. Φαινόταν νά πλεῖ σ' ένα πέλαγος μεθυστικής ευτυχίας, καθώς τό στιβαρό χέρι τού καθάλλιέρου τής τήν οδηγούσε στόν γρήγορο ρυθμό τού χορού.

Τό βάλε πλησίαζε νά τελειώση, όταν συνέθε κατά τό άπροδόκητο: Σέ μία στιγμή, πού ή κοπέλλα σήκωσε τό κεφάλι τής και κύτταξε χαμογελώντας τόν καθάλλιέρου τής, αυτός στάθηκε άκίνητος, μέ τό βλέμμα καρφωμένο στό μέτωπό τής, κι έπειτα, σάν νάγε άντικρύσει κάτι τό αφάνταστα τρομερό, βγήκε σάν τρελλός έξω από τήν αίθουσα!

Η Μαρία Φεοντόροβνα σωριάστηκε λιποθύμη.

Οί φίλοι τού νεαρού κόμητος έτρεξαν έξω νά τόν βρουν. Καθόταν σ' έναν πάγκο τού κήπου τών Ανακτόρων και κρατούσε σφιχτά μέ τά δύο χέρια τό κεφάλι του.

Στήν άρχή, δέν ήθελε νά δώση καμμία εξήγηση. Έπειτα τούς εξωμολόγησε αυτό πού είχε δῆ. Και αὐτό δῆταν κάτι τό τόσο άπίστευτο, πού οί φίλοι του, άφού άλληλοκυ-

τάχτηκαν έκπληκτοι γιά λίγο, πέσασαν σέ θορυβώδη γέλια. Τή στιγμή δηλαδή πού ή νέα άπῄσσε τό κεφάλι τής και τόν κύτταζε στό μάτια — τούς είχε πῆ ή Νικολάϊ Καράσνοβιτς — έκείνος είδε νά ζωγραφίζεταί στό μέτωπό τής ένας μαύρος σταυρός. Και ό σταυρός αυτός έσήμαινε — κατά τίς πανάρχαιες μυστικιστικές παραδόσεις τής οικογενείας του — πώς ή κοπέλλα θά πέθαινε μέσ' σέ είκοσιτέσσερες ώρες!

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, ό άχνός, χειμωνιάτικος ήλιος έδινε μία φαντασμαγορική όψη στήν χιονισμένη Πετρούπολι. Στο Νέβα, είχε άρχισεί νά συγκεντρώνεται ή άριστοκρατική κοινωνία και ή άφρόκρεμα τού καλλιτεχνικού κόσμου τής πρωτεύουσας. Έπρόκειτο νά λάθουν μέρος στήν περίφημη «γιορτή τού πάγου», πού, σύμφωνα μ' ένα παλιό έθιμο, διοργανώνονταν εκεί κάθε Πρωτοχρονιά.

Τά ζευγάρια τών χορευτών γλιστρούσαν κίολας μέ τά παγοπέδιλά τους στήν όλόλευκη κρούστα πού σκέπαζε τόν ποταμό, όταν έφτασε ό κόμης Νικολάϊ. Άναγήςτηκε μέ τό βλέμμα τήν όμορφη Μαρία Φεοντόροβνα και τήν είδε, γυμνήν ταγιγάννα, άναμεσα σ' έναν εϋθυμο όμιλο.

Τήν πήρε από τό χέρι κι' έτρεξαν μαζί πάνω στόν πάγο. Χόρεψαν καντρίλιες μαζί μέ τούς άλλους και, όταν ό χορός τελείωσε, άπομακρύνθηκαν κυνηγώντας μέ γέλια ό ένας τόν άλλο στήν κάτασπρη έκτασι. Κανείς άπ' τούς δύο δέν πρόσεξε πώς, λίγο μακρύτερα, ό πάγος κορόταν άπότομα κι' άνοιγόταν ή ύγρη άβυσσος τού ποταμού...

Άξαφνα, ό κόμης Νικολάϊ, γυρίζοντας πίσω τό κεφάλι, είδε πώς ή Μαρία Φεοντόροβνα δέν τόν άκολουθούσε. Άνήσυχος, φώναζε δυνατά τ' όνομά τής. Καμμία άπάντησι δέν τού δόθηκε...

Τήν άνοίξε, στίς έκβολές τού Νέβα, οί ψαράδες μαζέψανε στά δίχτυα τους τό πτώμα τής Μαρίας Φεοντόροβνας.

Ο θάνατος τής Μαρίας Φεοντόροβνας έφερε μία ριζική αλλαγή στόν χαρακτήρα τού κόμητος. Ο εϋθυμος και γεμάτος ζωή νεαρός άνθροπος χαλός είχε, γίνε σκυθρωπός και άκοινωνήτος.

Ο βαρώνος Σόλτσας, συνάδελφος τού Καράσνοβιτς στήν Ερμηνη Αυτοκρατορική Φρουρά, ήταν κι' αυτός έρωτευμένος μέ τήν όμορφη Μαρία Φεοντόροβνα και, πριν άκομη-

συμβῇ τό τραγικό γεγονός, άισθανόταν ένα θάνασιμο μίσος γιά τόν τυχερό αντίπαλό του.

Σέ μία συγκέντρωσι λοιπόν τών αξιωματικών τής Φρουράς τόν κάλεσε σέ μονομαχία.

Οί δύο αντίπαλοι θά πυροβολούσαν μέ πιστόλια, τοποθετημένοι σέ άπόστασι όκτώ βημάτων ό ένας από τόν άλλο.

Ο Σόλτσας σκόπευσε και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε έξωτά από τόν ώμο τού κόμητος. Ο Νικολάϊ τότε ύψωσε τό πιστόλι του, κυττάζοντας κατάματα τόν αντίπαλό του. Ξαφνικά, τό βλέμμα του πήρε μία άπλανή έκφρασι. Χλώμιασε όλόκληρος κι' άφησε τό χέρι του νά πέση άτόνο.

— Πυροβόληστε, κομῆ!... φώναξε ό βαρώνος Σόλτσας.

Άντί γιά άλλη άπάντησι, ό Νικολάϊ Καράσνοβιτς πέταξε τό πιστόλι του στό χιόνι κι' άπομακρύνθηκε άμήλιτος. Στόν διοικητή τής Φρουράς, πού τόν έρώτησε σχετικά, άποκρίθηκε: — Δέν μπορούσα νά πυροβολήσω έναν άνθρωπο, πού ό θάνατος ήταν γραμμένος στό μέτωπό του!...

Στούς ήπικούς άγώνες, δέ, πού έγιναν τό άλλο πρωί, ό Σόλτσας, στήν προσπάθειά του νά πηδήσει, ένα έμπόδιο, έπεσε από τό άλογο κι' έσπασε τό λαιμό του. Σέ λίγες ώρες ξεψύχησε!...

Ένα ρίγος συγκλόνισε όλους, όταν μιλούσαν γιά τόν ύπερφυσική δύναμι αυτού τού ανθρώπου, πού μπορούσε νά προαντεῖ τόν θάνατο.

Ο κόμης δέν μπορούσε ν' άντῆξει περισσότερο σ' αυτή τήν άτμσφαίρα. Ζήτησε νά τόν μεταφέρουν στόν Καύκασο και ή αίτησι του έγινε άμέσως δεκτή.

Η περιοχή τού Καύκασου ήταν έπαναστατημένη και οί άντάρτες τριγυρίζαν τήν ύπαιθρο. Μία μέρα, τό στρατιωτικό τμήμα, πού διοικούσε, έλαβε τίς διαταγές νά ένεργήση μία έπιθετική άναγνώρισι. Επί κεφαλής τού άποσπάσματος, πού θά έκανε τήν άναγνώρισι, έπρόκειτο νά τεθῇ ό σημαιοφόρος Ούλφφταλ.

Τό άπόσπασμα θά ξεκινούσε λίγο μετά τό ήλιοάσιμμα. Τό άπόγευμα, ό Καράσνοβιτς και ό Ούλφφταλ, πού μία στενή φιλία τούς είχε συνδέσει στό μεταξύ, καθήσανε νά παίξουν μία παρτίδα σκάκι.

Σέ μία στιγμή, ό κόμης, ύψωνοντας τά μάτια, είδε μέ τρόμο τό σημείο τού θανάτου στό μέτωπο τού φίλου του!

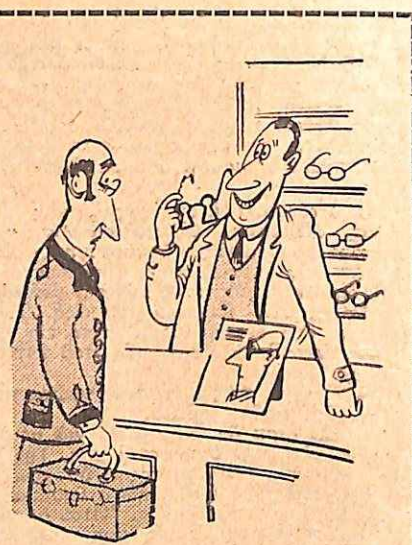
Διακόπτοντας τήν παρτίδα, σηκώθηκε όρθιος και δήλωσε στόν έκπληκτο σημαιοφόρο πώς άπεφάσισε νά αναλάβῃ ή ίδιος τήν διεύθυνσι τής έπιχείρησας. Ο Ούλφφταλ θά έμενε μέ τό υπόλοιπο τμήμα στόν καταυλισμό, ως Φρουρά.

Όταν τελείωσε ή σύγκρουσι τό άπόσπασμα γύρισε πίσω. Καθώς όμως πλησίαζαν στό χωριό, όπου ήταν ό καταυλισμός, είδαν νά ύψωνεται ένα τελαurio, σύννεφο καπνού! Μόλις έφτασαν, άντικρύσαν ένα θέσφατο τραγικό. Τή νύχτα, οί άντάρτες είχαν αϊφνιδιασει τή Φρουρά. Από τούς άνδρες τής δέν υλτώσε κανείς.

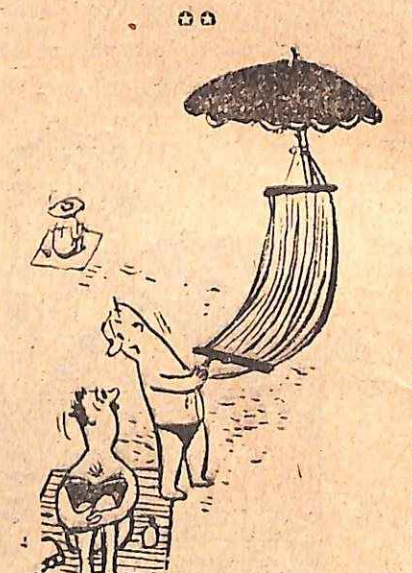
Μετά τή νέα αυτή τραγωδία, πού τού έκδότησε περισσότερο, ίσως, κι' από τόν θάνατο τής Μαρίας Φεοντόροβνας, ό κόμης Νικολάϊ Καράσνοβιτς παρατήθηκε από τόν στρατό κι' έγκατέλειψε τή Ρωσία γιά πάντα.

Γύρισε όλα τά κοσμοπολιτικά κέντρα, κάνοντας μία σπάζη και όργανιστική ζωή, και προσπαθώντας νά ξεχάση τό ύπερφυσικό χάρισμα του...

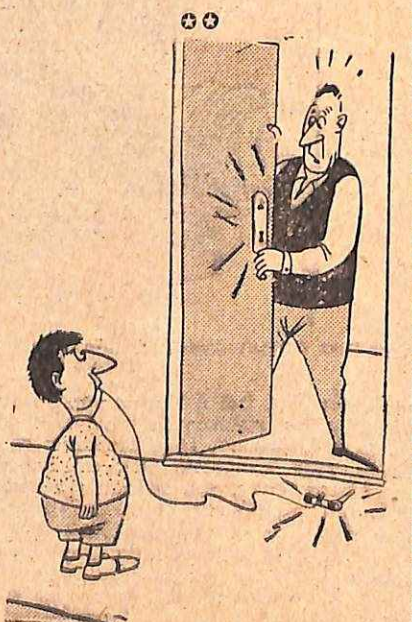
Και όταν πέθανε, πριν από λίγες εβδομάδες, πολύ λίγοι θυμήθηκαν πώς αυτό τό γεροντιό, πού ξεψύχησε σ' ένα παρινό νοσοκομείο, ήταν ό ύπερφυσικός μάντις, πού είχε κάνει τήν άγία Ρωσία νά τρέμη στό άκουσμα τού όνόματός του!

Ειδικά γυαλιά γιά καυαριέρες!...

Με συγχωρείτε, θά μείνετε πολύ εδώ;...

Τί δόντι είναι αυτό, βρε παιδί μου;

Τα κέρατα φέρνουν τύχη!

Οί περίεργες ιδιότητές τους

Σέ τί χρησιμεύουν τά κέρατα στά ζώα; Όποιοδήποτε έχει ριθίο ζωολογίας θά μάς δώση τήν άπάντησι σ' αυτή τήν έρώτησι. Τά κέρατα είναι έπιθετικά και άμυντικά όπλα, πού έπιτρέπουν στό ζώο ν' άντιμετωπίζει τούς έχθρούς του.

Άλλ' οί σύγχρονοι ραδιολογικοί δέν βρίσκουν αυτή τήν άπάντησι ικανοποιητική. Και ύπενθυμίζουν ένα άπλό γεγονός: Όταν τό κέρατο μίας άγελάδας σπάζη, τό ζώο άρχίζει ν' άδυνατίζει και ή ποσότης τού γάλακτος πού παράγει, έλαττωταί.

Στήν προκειμένη περίπτωση, πρέπει νά υποθέσουμε δύο πράγματα: ή ότι τό σπάσιμο είναι τό έξωτερικό σύμπτωμα μίας άσθενείας ή ότι ή άσθενεία είναι άποτέλεσμα αυτού τού σπασίματος.

Ο γιανός Έρρίκος Βίντσι, πού είναι επίσης διαπρεπής ραδιολογικός, υποστηρίζει αυτή τή δεύτερη άποψη. Κατά τή γνώμη του, τό σπάσιμο τού κέρατος τού ζώου, προκαλεί μία γενική διαταραχή στόν οργανισμό του.

Ο δόκτωρ Βίντσι παρομοιάζει τά κέρατα μέ τίς κεραίες τού ραδιοφώνου. Αίχμαλτιζούν, τονίζει, ώριμες κοσμικές δυνάμεις, πού παρέχουν στό ζώο υγεία και ρώμη. Όταν, λοιπόν, τά κέρατα σπάζουν, τό ζώο προσβάλλεται από διάφορες άρρώστειες και οί δυνάμεις του εξασθενούν.

Γεγονός είναι, ότι ό αέρας πού βγαίνει από τόν αυλό τού κέρατος, έχει μεγαλύτερη θερμοκρασία από έκείνην τού σώματος τού ζώου και μπορεί νά έπηρεάση τό θερμομετρο όταν τό βάλουμε σέ μικρή άπόστασι.

Άν πλησιάσουμε, έξ άλλου, τό αυτί μας, θά άκούσουμε ένα πολύ μικρό ψίθυρο, σάν τό ζώο νά...άνεπνεε από τά κέρατα.

Οι ραδιολογικοί υποστηρίζουν, λοιπόν, ότι, βάζοντας δύο μετάλλινα κέρατα στό μέτωπό μας — πρὸς Θεού, μὴν φαντασθήτε τίποτε άλλο! — θά είνα δυνατόν νά αίχμαλτιζουμε τίς ενεργητικές κοσμικές άκτινοβολίες.

Υποστηρίζουν άκόμη, ότι οί αρχαίοι λαοί έγνώριζαν αυτή τήν ενεργητική δύναμι πού έχουν τά κέρατα και γι' αυτό τά χρησιμοποιούσαν σέ μεγάλη κλίμακα.

Οί Έβραίοι και οί Αιγύπτιοι πολεμισταί π. χ. φορούσαν κράνη πού ήταν στολισμένα μέ μετάλλινα κέρατα. Με τόν τρόπο αυτό, πίστευαν ότι ένίσχυναν τό δυναμισμό και τή ρώμη τους.

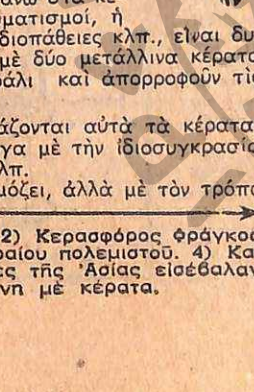
Η συνήθεια διατηρήθηκε επί χιλιετηρίδες. Οί Γαλάται, οί Οστρογότθοι, οί Ούννοι και οί άλλοι άσιατικοί λαοί, πού εισέβαλαν στήν Εύρώπη, φορούσαν επίσης παρόμοια κράνη μέ κέρατα.

Μεταξύ πολλών άπ' αυτούς τούς λαούς, οί τράγοι έθεωρούντο ως ιερά ζώα και ως σύμβολα δύναμεις και ρώμης, ίδίως όταν είχαν κέρατα συνεστραμμένα σέ σχήμα έλικας.

Τά κέρατα περιέπεσαν, όμως, σέ άνυποληψία από τήν έποχή πού έπεκράτησε ό χριστιανισμός. Η έκκλησία κατηγόρησε αυτή τή βαρβαρική συνήθεια και έκαμε τά κέρατα έμβλημα και σύμβολο τού Σατανά και τών δαιμόνων τής κολάσεως.

Οί σύγχρονοι ραδιολογικοί έχουν έπινοήσει μία ιδιόμορφη θεραπευτική πού στηρίζεται πάνω στά κέρατα. Υποστηρίζουν π. χ. ότι οί ρευματισμοί, ή δυσψυχία, ή δοθινωσις, διάφορες καρδιοπάθειες κλπ., είναι δυσψυχιαστικά ή δοθινωσικά, άνάλογα μέ τήν ιδιόσυγκρασία τού άσθενούς, τό είδος τής άσθενείας κλπ.

Τίς θεωρίες τών ραδιολογικών έφαρμάζει, άλλά μέ τόν τρόπο 1) Τά μουστάκια τού Σαλβατόρ Νταλί. 2) Κερασφόρος φράγκος πολεμιστής. 3) Κράνος μέ κέρατα Έβραίου πολεμιστού. 4) Και οί βαρβαροί επίσης, πού από τίς χώρες τής Άσίας εισέβαλαν στήν Εύρώπη, φορούσαν κράνη μέ κέρατα.

του, φυσικά, ό περίφημος Καταλανός ζωγράφος Σαλβατόρ Νταλί. Άντί γιά κέρατα, όμως, χρησιμοποιεί τά μουστάκια του, πού οί άκρες τούς ξεπερνούν τό ύψος τών φρυδιών.

Μιλώντας τελευταία σ' ένα δημοσιογράφο πού τού πήρε συνέντευξι ό Νταλί, είπε τά εξής:

— Οί διαστάσεις πού έχουν τά μουστάκια μου, είναι άνάλογες μέ τήν έντασι τής δημιουργικής μου ικανότητος. Με τά μουστάκια μου αίχμαλτιζώ τήν έμπνευσι πού είναι σκορπισμένη στόν αίθερα...

Άς ύπενθυμίσουμε άκόμη ότι, σύμφωνα μέ μία λαϊκή πρόληψι, πού βρίσκεται σέ πολλούς λαούς, τά κέρατα φέρνουν τύχη. Οί Ιταλοί, έξ άλλου, φτιάχνουν φυλακτά από μικρά μετάλλινα κέρατα κιά νά τούς προστατεύουν — όπως πιστεύουν — από τό «κακό μάτι» και τή γρουσουζιά.

Όπως βλέπετε, τά κέρατα δέν ήταν πάντοτε έκείνα πού θεωρούνται στήν έποχή μας: δηλαδή σύμβολα άνυποληψίας και ήθικου ξεπεσμού.

Πώς ξετίεσαν σ' αυτό τό σημείο και πώς έγιναν σύμβολα τής άτιμίας, πού προέρχεται από τή σύζυγο, τήν κόρη ή τήν άδελφή ενός άνδρος;

Ο Μπραντόμ δίνει σχετικά μ' αυτό τό ζήτημα μία πρωτότυπη και πνευματώδη εξήγησι, πού δέν βρίσκεται ίσως πολύ μακριά από τήν αλήθεια:

Στά παλιά χρόνια, λέει, οί πολεμοί ήταν μία πολύ συνηθισμένη ύπόθεσι. Οί άνθρωποι πολεμούσαν αδιάκοπα. Άλλά ποιοί ήταν έκείνοι πού πολεμούσαν; Οί κερασφόροι, δηλαδή οί άνδρες και οί ρωμαιοί, πού είχαν στολισμένο τό κεφάλι τους μέ κέρατα. Οί γυναίκες αυτών τών πολεμιστών έμεναν μόνες στό σπίτι, και πολλές φορές χρόνια όλόκληρα.

Αυτή ή άναγκαστική μοναξιά τίς παρακινούσε, όπως ήταν φυσικό και άναπόφευκτο, σέ διάφορες έρωτικές παρεκτροπές.

Έπρόδιδαν, λοιπόν, τούς άντρες τους, πράγμα πού δέν έκαναν οί γυναίκες τών μη πολεμιστών, είτε γιατί δέν αίσθάνονταν τήν άνάγκη, είτε από φόβο.

Έτσι, ή λέξι κερασφόρος κατάντησε συνώνυμος τού «προδομένος» κι' άργότερα, τό όποιοδήποτε άνθρώπου πού έχει χάσει τήν τιμή του.

Μέ τόν καιρό, τά κέρατα έπαψαν ν' άποτελούν στόλισμα τών πολεμιστών, Άλλ' ή κακή τους σημασία διατηρήθηκε στίς έπόμενες γενεές και γενικευθήκε.

Αξίζει νά σημειώσουμε πώς τά κέρατα έγιναν θέμα πλείστων πραγματειών τόσο στο παρελθόν, όσο και στίς ήμέρες μας. Ένας Ιταλός συγγραφέας τού 17ου αιώνος, ό Πετρούτσι, διακρίνει, μάλιστα, είκοσι όκτώ κατηγορίες κερασφόρων συζύγων και άναλύει κάθε μία άπ' αυτές χωριστά.

Άλλ' άς άφίσουμε αυτή τήν εϋθυμη πλευρά, γιατί βρίσκεται έξω άπ' τό θέμα μας.

Τά κέρατα τών ζώων και ιδίως τών βοδιών, ήταν οί πρώτες σάλπιγγες πού χρησιμοποιήσαν οί άνθρωποι. Πρωτόν άκόμη γίνη γνωστός ό τρόπος τής κατεργασίας τών μετάλλων, οί άνθρωποι χρησιμοποιούσαν τά κέρατα γιά νά δώσουν διάφορα παραγγέλματα στόν πολεμο ή στο κυνήγι ή γιά νά συνεννοούνται μεταξύ τους από μεγάλες άποστάσεις.

Τά κέρατα παρέμειναν σέ μεγάλη ύπόληψι και στά κατοπινά χρόνια.

Οί Ισπανοί εύγενείς μέχρι και τού 17ου αιώνος, είχαν κρεμασμένα από τή ζώνη τους έπιχρυσωμένα κέρατα ζώων. Σφουρίζοντας μέσα σ' ένα κέρατο βοδιού, ό σκληρός βείς τής δόνας Σόλ, στόν «Έρνάνη» τού Βίκτωρος Ούγκο, είδοποιεί τόν μισοτό αντίπαλό του, ότι ήρθε ή στιγμή γιά νά τού ξοφλήση ένα παλλό χρέος του, πού δέν είναι άλλο από τή θυσία τής ίδιας τής ζωής του.

Σήμερα, τά κέρατα συγκαταλέγονται μεταξύ τών τροπαίων, πού οί κυνηγοί συγκεντρώνουν μέ περηφάνεια, γιά ν' άποδείξουν μ' αυτά τή θηρευτική τους δεινότητα.

Βρίσκονται, όμως, διαρκώς στή συζήτησι μας, μέ τήν μεταφορική και χιουμοριστική έννοια πού δίνουν σ' αυτά ό Μπραντόμ κι' ό Πετρούτσι.

Ο Τζώρτζ πήδησε στο «μαροπίε» και τους σκότωσε με το περιστροφικό του...

ΔΡΑΜΑΤΑ στά καπνιστήρια όπιου

Σατανικές παγίδες κι' έκδικαμοί

Στις μεγάλες πόλεις της Αμερικής — τη Νέα Υόρκη, το Σικάγο, τον Άγιο Φραγκίσκο — υπάρχει κι' από μια συνοικία όπου μένουν μόνο Κινέζοι. Έκεί λειτουργούν και κρυφά καπνιστήρια όπιου, που τραβούν σαν μαγνήτη τους Αμερικανούς εκείνους, που έχουν την περιέργεια να κάνουν ένα ταξίδι στους «τεχνητούς παραδείσους». Η μυστηριώδης όμως αυτή επαφή των λευκών με τους κιτρίνους, οδηγεί σε πολλά εγκλήματα. Ποσα δράματα δεν έχουν γίνει μέσα σ' αυτά τα κακόφημα κέντρα, με ηρώες Κινέζους και θύματα λευκούς και ίδιους γυναικείς της αριστοκρατίας;

Ένα από αυτά τα δράματα, παίχθηκε εδώ και λίγο καιρό σ' ένα καπνιστήριο όπιου της Κινέζικης συνοικίας της Νέας Υόρκης, με πρωταγωνιστές τον Γιάγκ-Φού, έναν από τους πλουσιώτερους ιδιοκτήτες όπιοπρωτεϊνών, την Έντιθ Στρώγγκ, γνωστότατη ηθοποιό των «βαριετέ» του Μπροντγουάϊ και τον μηχανικό Τζον Στίμς.

Η Έντιθ κι' ο Τζώρτζ θα παντρευόντουσαν σε λίγους μήνες. Ο νέος δέχτηκε μια δουλειά στο εξωτερικό και χωρίς τη προσωρινιά από την αγαπημένη του, για να κερδίσει πιο γρήγορα τα λεπτά, που τους χρειαζόνταν.

Ένα βράδυ, λοιπόν, μετά τη δουλειά της, οι συνάδελφοί της, παρέσυραν την Έντιθ σε μια γιορτή. Εκεί είχε τη δυστυχία να γνωρίσει τον Κινέζο Γιάγκ-Φού. Εύγενής και γλυκομίλητος, όπως όλοι οι συμπατριώτες του, ο Κινέζος της έκανε ένα κόρτε διακριτικό, αλλά επίμονο. Ήταν όλο κομπλιμέντα και περιποιήσεις. Κι' από την επόμενη ημέρα, άρχισε να πλημμυρίζει κυριολεκτικά το σπίτι της και το καμαρίνι της με λουλούδια.

Ένα βράδυ κατάρωσε να την κάνει να δεχθεί ένα ωραίο κινεζικό βραχιόλι. Και, τέλος, πέτυχε να του υποσχεθεί, ότι θα δειπνούσαν μαζί.

Η Έντιθ δεν αισθανόταν για το μεσόκοπο Γιάγκ-Φού παρά συμπάθεια και φιλία. Και δέχτηκε να πάει σπίτι του, γιατί την τραβούσε η περιέργεια να δει εκεί διάφορα κινεζικά κομφοτεχνήματα.

Ο Γιάγκ-Φού της φέρθηκε άψογα. Μόνο στο τέλος του γεύματος έφερε τη συζήτηση στα καπνιστήρια του όπιου και τους θαυμάσιους τους. Μίλησε με τέτοιο τρόπο γι' αυτά, ώστε η νέα, λίγο ζαλισμένη κιόλας από το κρασί, κυριεύθηκε α-

πό τον πειρασμό να δοκιμάσει μια φορά το όπιο.

Αυτό ήθελε ο σατανικός Κινέζος. Ένας υπηρέτης του έφερε άμεσως μια έτοιμη πίπα. Η Έντιθ λοιπόν κάπνισε... Από εκείνη όμως τη στιγμή ήταν πια χαμένη...

Κάθε βράδυ το πάθος της γινόταν πιο δυνατό και δεν άφηνε να την κυριέψει ολότελα. Έγινε σκλάβος του τρομερού Γιάγκ-Φού, που την κρατούσε στην εξουσία του με τη δύναμη του όπιου. Είχε ξεχάσει τον έρωτά της για τον Τζώρτζ, την αγνότητά της, κάθε συναίσθημα ήθικης. Τα γράμματα του αρραβωνιαστικού της μαζεύονταν απάνω στο τραπέζι της, χωρίς να τ' ανοίγει και χωρίς να σκέπτεται καθόλου το καταστραμένο πια μέλλον της και το δικό του. Κι' ένα βράδυ συνέβη το μοιραίο: Ο Τζώρτζ είχε πληροφορηθεί από ένα ανώνυμο γράμμα σε ποιά άβυσσο είχε πέσει η νέα. Τελώς από τον πόνο του και το θυμό του, γύρισε στη Ν. Υόρκη με την ελπίδα, ότι θα μπορούσε να τη σώσει.

Αλλά η Έντιθ είχε εγκαταλείψει πια το θέατρο και ζούσε στο μέγαρο του Κινέζου. Ο Τζώρτζ κατάλαβε ότι την είχε χάσει οριστικά. Επ'ι μια εβδομάδα, μόνος και σκυθρωπός, προσπάθησε να ξεχάσει το ψυχικό του μαρτύριο. Έπειτα πήρε μια απελπισμένη απόφαση. Πριν τη βάλει σ' εφαρμογή, επιχείρησε να δει τη νέα, και να ξεγυμνωθεί μαζί της. Η Έντιθ όμως δεν τον δέχτηκε. Ταπεινωμένος και τρελλός από την απόγνωση του κρόφτηκε κοντά στην πόρτα του μεγάρου.

Όταν μερικές ώρες αργότερα, βγήκαν ο Κινέζος και η Έντιθ, με το αυτοκίνητο του πρώτου, ο Τζώρτζ πήδησε στο «μαροπίε», τους σκότωσε με το περιστροφικό του και κατόπιν αυτοκτονήσε.

Λιγότερο θλιβερό τέλος από το παραπάνω είχε το δράμα της Αμερικανίδος δημοσιογράφου Έστερ Γκλόβερ.

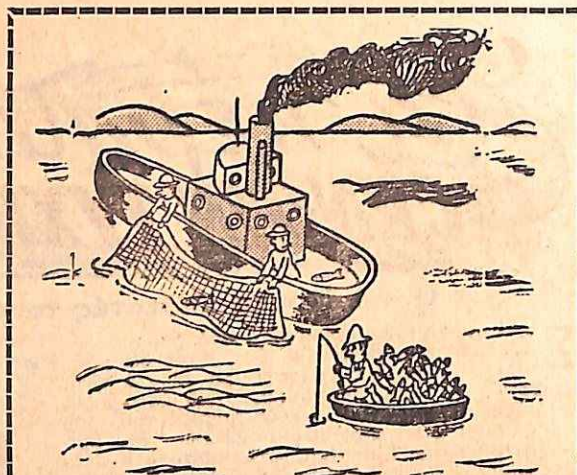
Βρισκόταν στο Λονδίνο, έπειτα από μια μεγάλη περιοδεία στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Κι' έφειδ η ήθελε να συγκεντρώσει σ' ένα βιβλίο της όλες τις εντυπώσεις της από την Ευρώπη, αποφάσισε να επισκεφθεί και τα όπιοπρωτεϊνικά της κινεζικής συνοικίας του Λονδίνου. Έκει όμως έπαβε ότι παθαίνουν όλοι, που παρασύρονται από την ίδια μοιραία περιέργεια, χωρίς να έχουν την θέληση να συγκρατηθούν κατόπιν.

Ο πειρασμός την νίκησε. Μερικούς μήνες αργότερα, όταν την είχε πια υποδουλώσει το πάθος, άρχισε ο έκδικαμός: Ο Κινέζος Γιέν άρνήθηκε να της δώσει όπιο. Κι' έπειδή υπάρχει μια αφάνταστη αλληλεγγύη ανάμεσα σε όλους αυτούς τους εμπόρους των «τεχνητών παραδείσων», κανείς άλλος δεν δέχονταν να της προμηθεύσει ναρκωτικό.

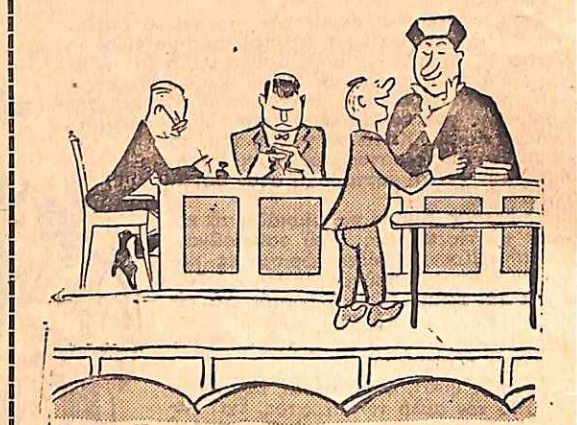
Ο άπαισιος Γιέν είχε προσέξει μια πολύτιμη διαμαντένια καρφίτσα, που φορούσε η Γκλόβερ και της τη ζήτησε για πληρωμή του όπιου.

Έτσι το κόσμημα πέρασε στα χέρια του Κινέζου. Σε λίγο όμως η νέα κατάλαβε πόσο χαμηλά είχε πέσει και την κυριέψε αηδία για τον εαυτό της. Κι' αποφασισμένη να λυτρωθεί από το πάθος της, κατέφυγε σε μια ειδική κλινική. Προηγούμενος όμως, έπειδή ήθελε να εκδικηθεί, κατάρχει στην άστυνομία των έκδικα-σμών, που είχε υποσχεθεί, κι' έδωσε όλες τις σχετικές πληροφορίες για να γίνει ένας άστυνομικός αϊφνιδισμός στο καπνιστήριο όπιου του Γιέν.

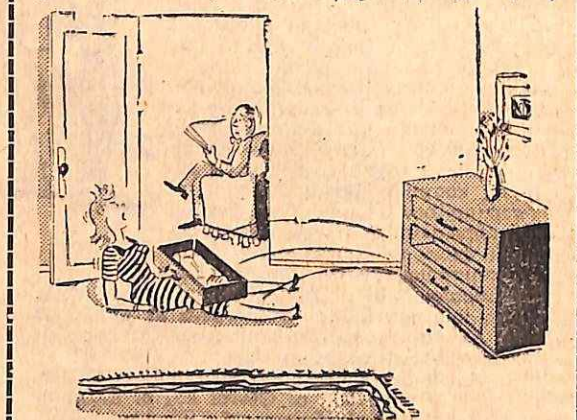
Έπειτα από ένα χρόνο, πείσας στην κλινική, η Έντιθ είχε γίνει καλά και μόνο μια άσχημη ανάμνηση διατηρούσε από την περιπέτειά της στην κινεζική συνοικία του Λονδίνου.

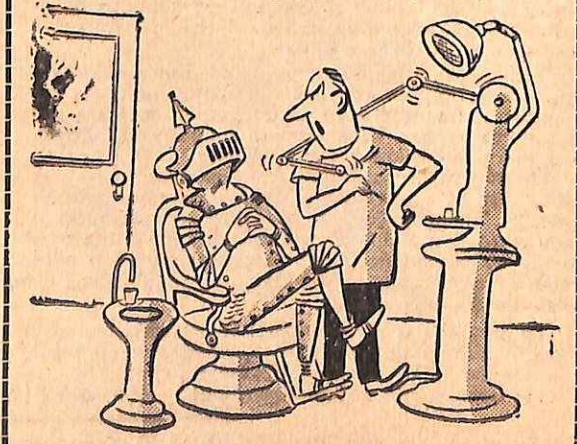
Άλλο τ' όνειρο κι' άλλο το θαύμα!

Μπαρό σου, που με άδωσες, κύριε πρόεδρε! Θα σε συστήσω και σε μερικούς της παρέας!

Γιατί δεν μου είπες, Γιάννη, πως διόρθω-σες, επί τέλους, τα πορτάκια που μαγκώνε;...

Ο οδοντίατρος: Άνοιξε!...

Ερωτικοί ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Μια αναγνώστριά μας με το ψευδώνυμο «Ζοζέφίνα Μπαϊ-κερ» μου διηγείται τους ενοχούς έρωτές της και μου ζητάει να τη συμβουλευτώ πως θα μπόρεσε ν' απαλλαγεί από το...κακό αυτό που της συμβαίνει.

Την εποχή που ήταν 19 χρόνων, είχε γνωρίσει ένα συμφοιτητή της, 20 χρόνων. Η γνωριμία τους κατέληξε σε σφοδρό έρωτα και σε μια παράνομη συμβίωση ως την ημέρα που πήραν το δίπλωμά τους. Σαφινικά όμως τα χάλασαν, χωρίς να κ' είχαν να συναντηθούν οχτώ χρόνια. Όταν, μία μέρα έ-κείνος πήγε για μια υπόθεση στο σπίτι ενός πλουσίου — ως δικηγόρος — κι' εκεί βρήκε τη γυναίκα, που εγκατέλειψε πρό 8 χρόνων, παντρεμένη και μητέρα τριών παιδιών. Αλλά, κι' αυτός ήταν παντρεμένος και πατέρας δύο παιδιών. Κι' από την ημέρα όμως αυτή ξανάρχισε το ειδυλλίο τους. Αγαπιούνται τώρα όπως την πρώτη ημέρα και οι σχέσεις τους είναι πιο παράνομες από τότε. Έ-κείνη, λοιπόν, πήρε το θάρρος να μου γράψει και να με ρωτήσει τι να κάνω.

Της απαντώ πως το μόνο πράγμα που έχει να κάνει είναι να μην τον ξαναδεί πια ποτέ! Μην ξεχνάτε, αγαπητή μου ότι είδα και οι δύο σας υπεύθυνοι απέναντι σ' εκείνους που σας έδωσαν την έμπιστοσύνη τους. Είστε υπεύθυνοι για την εύτυχία των παιδιών σας και θα είναι εγκληματικό να μάθουν μια μέρα ότι φερθήκατε τόσο επιπόλαια. Όπως βλέπετε, ακολουθείτε το δρόμο της κατα-στροφής δύο οικογενειών καθώς και των παιδιών σας.

Χωρίς πανοπλία ιππό-της: Δεν είστε μικρός. Έχετε ηλικία 36 χρόνων και βάπτετε να έχετε μεγαλύτερη πείρα από τη ζωή. Έξ' άλλου η δουλειά σας απαιτεί μεγαλύτερη ευστοφία πνεύματος. Όλο το γράμμα σας, γι' αυτή τη νέα, μου θυμίζει... γυμνασιόπαιδα, που τα χάνει και κάνει ρομαντικές σκέψεις. Είναι απαράληπτο, έπειδή γνωρίζαμε μία νέα σ' ένα ταξίδι και τις προσέ-ραμε μερικές ευγενικές εκδουλεύ-σεις, να έχουμε την αλτήρη η νέα αυτή να μάς έρωτευθη!

Αν όμως πραγματικά σας συμ-πάθησε σε τέτοιο σημείο, που να νομίζει ότι μπορείτε να γίνειε μία μέρα ο σύντροφος της ζωής της, μην αμφισβητείτε ότι θα σας το πη-και τότε θα σας υποδείξει και τον τρόπο να πλησιάσετε τους δικούς της. Αν συμβαίνει το αντίθετο, τότε της ζητάτε συγγνώμη και το επεισόδιο το θεωρείτε λήξαν.

Θ. Μ. Δ., Θεσσαλονίκη: Η στάσι σας απέναντι μου είναι αξιοπρεπής και δεν πρέπει να κάνετε καμμία υποχώρηση. Αλλά κι' αυτός, —ό-πως μου γράφετε—είνε ένας τίμιος και ήθικος νέος. Σας αγαπά, βέβαια, και θα λυπηθεί πολύ να σας χάσει. Τι έγγυση όμως σας δίνει ότι θα είναι σταθερός ως το τέλος; Κι' αυτό το τέλος απέχει

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ ΔΟΥΚΑ

Ίατρος

Δερματολόγος - Αισθητική

Δέχεται 11—1 και 5—7

Σέκερη 4, α' όρφος. Πάρο-δος Κανάρη. Τηλ. 612-450.

πολύ ακόμα. Γιατί εκτός από το δίπλωμα και από μία σχετική απο-κατάσταση, υπάρχει κι' ένα άλλο έρώτημα: Είναι ελεύθερος από οι-κογενειακές υποχρεώσεις; Οι γο-νείς του θα τον θελήσουν αυτό το γάμο; Αν ήμουν στη θέση σας —και αυτό πρέπει να το κάνετε ά-ποσδότη— θα τάλεγα στους γο-νείς μου, ως πληροφορία, αφού έ-ξ' άλλου δεν έχετε καθόλου έκτεση μαζί του. Έτσι, εκτός από τη γνώμη τους, θα έχετε και τη βο-ηθεία τους, που σας χρειάζεται αυτή τη στιγμή.

Μιά φυματική φοιτή-τρια Μ. Α., Αθήνα: Δεν μ' ε-νοχλείτε καθόλου. Ευχαριστήκα πολύ που μου γράφατε και βράσω-ετι την ευκαιρία να συμβουλευ-ετα ένα καλό κορίτσι σαν κι' ε-σας. Παραδέχομαι ότι ένα τίμιο κορί-τσι πρέπει να στενοχωρηθεί, έπει-δή το εγκατέλειψε δίχως λόγο ο άνθρωπος που αγαπούσε. Αλλά α-λήγη σ' ένα σανατόριο! Γιατί θα έ-πρεπε να κάνετε τη λογική σκέ-ψη ότι ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άξιος της αγάπης σας. Γιατί η έ-πιπόλαιος πρέπει να είναι η πολύ σκληρός. Άλλη εξέγηση δεν έ-πάρχει. Δεν εγκαταλείπουν ποτέ μία νέα, έπειτα από τόσες υποσχέ-σεις, δίχως καμμία δικαιολογία!

Αρρωστήσατε, υποφέρατε αδι-κα για ένα τέτοιο άνθρωπο και να πού η Θεία Πρόνοια, θέλον-τας να έπουλώσει τους ψυχικούς σας πόνους και να σας ανταμείψ-ει για τα χαρίσματά σας, σας πα-ρουσιάζει έναν άλλο που αδιαφο-ρουιάζει έναν άλλο που αδιαφο-ρεί για την κατάσταση σας και σας ζητάει έπιστομα από τους γο-νείς σας για γυναικα του! Δεν μπορεί, παρά να συγκινηθήκατε με την ευγενική του χειρονομία. Έ-ναν με τα αγνά του αισθήματα. Έ-ναν τέτοιο άνθρωπο είναι δυνατόν α-μη τον συμπληρώσει και να τον α-γαπήσετε στο μέλλον με όλη την καρδιά σας; Σεχάστε, λοιπόν, τον πρώτο, που φέρθηκε τόσο ανόη-τα, και θα φέρεται στο μέλλον ακόμη χειρότερα.

Παραπονεμένο μαυρο-σκουφί: Μία κοπέλλα δεν την εκθέτουν ποτέ τόσο επιπόλαια, πο-τέ περισσότερο, όταν η κοπέ-λλα αυτή είναι μακρυνή συγγενής. Την αγαπάτε αλλά γι' αυτό θα έ-πρεπε να τη σέβεστε. Άφήστε, λοιπόν, τα γράμματα και κάνετε τον αδιάφορο. Όταν γυρίσετε, τότε ενεργήστε με περισκεψί-α, λάβη έμπιστευθήτε το ζήτημα στους γονείς σας. Αν γίνεται τί-ποτα, θα σας το τελειώσουν έ-κει-νοι. Αν όχι, τότε μην επιμένετε.

Ανοιχτό τριαντάφυλλο Μ. Δ., Ένταυθα: Είμαι πολ-λύ ευχαριστημένη που οι συμβου-λές μου έγιναν άφορμή να είστε τώρα ευτυχισμένη.

Η ερώτησή σας δεν είναι άσκο-πη. Σας απαντώ ότι δεν επιτρέ-πεται σε μία κοπέλλα να κάνει δώρα σ' ένα νέο οποιεσδήποτε κι' αν είναι οι σχέσεις τους. Αλλά ούτε και εκείνη να δέχεται δώρα του, γιατί δημιουργούν υποχρεώ-σεις και πολλές φορές παρεξηγι-σεις, εκτός αν οι δύο νέοι είναι άρραβωνιασμένοι. Ούτε πρέπει η νέα αυτή να δέχεται προσκλησεις σε εκδρομές και σε πάρτυ. Το πως σας θεωρούν σπίτι του, άλλο πρ-ό-γμα. Το πως θα το θεωρήσουν στο δικό σας σπίτι να κυτάξετε. Προ-τιμώτερο, λοιπόν, είναι ν' αποφεύ-γετε κάτι τέτοια.

Ψυχική ψυχή. Καβάλα: Μου γράφατε όχτω ολόκληρες σελί-δες μεγάλες για να μου πητε ό-τι αγαπάτε μία κοπέλλα και ότι είναι άναγκη τώρα να φορέσετε δαχτυλίδια. Να τα φορέσετε. Πολ-λοί σφαυόμενοι γίνονται εξ' απο-στάσεως. Γράψτε στον πατέρα της

πως σας είναι αδύνατον να κλει-σετε το μαγαζί και να φύγετε και ότι θέλετε να σας στείλη τη διευ-θυνα του παπ' της ένορίας της. Σ' εκείνον, λοιπόν, θα στείλετε το δαχτυλίδι να της το φορέσει εξ' ονόματός σας. Έτσι τελειώνει κι' αυτή η υπόθεση. Κυτάχτε όμως να φανήτε συνεπής προς τις άλ-λες υποσχέσεις σας, γιατί καθό-λου δεν σκεφθήκατε πριν τις υπο-χρεώσεις που έχετε. Σας εύχο-μαι να τελειώσουν όλα με την ευ-λογία του Θεού.

Άστατο χαρακτήρα: Δεν πρέπει ποτέ να έχετε έμπιστο-σύνη σ' ένα νεαρό 19 χρόνων, που άλλο σκοπό δεν έχει παρά πώς να διασκεδάσει μαζί σας και να έ-πιδεικνύεται στους φίλους του. Σε-κ-φθήκατε, ποτέ, πόσο θα λυπηθούν οι γονείς σας, όταν μάθουν ότι εκτίθετε τόσο επιπόλαια και δυ-σσημίζετε την αξιοπρέπεια σας; Έγκαταλείψετε, λοιπόν, το νεαρό και μη δημιουργήτε κατάσταση έ-πικίνδυνη.

Γιολάντα: Δεν αμφισβάλλω ότι κάνοντας τη μία δουλειά δεν παραμελείτε την άλλη. Αλλά, προσφέροντας ένα αίσθημα τόσο λεπτό, είστε βέβαιη ότι το τοποθε-τείτε σε κατάλληλα χέρια: Μην ξεχνάτε ότι μέρα με την ημέρα οι έλπίδες σας αυξάνουν και η αγα-πή σας μεγαλώνει. Για να κατα-λήξη, πού; Σ' ένα γάμο! Είστε βέβαια, λοιπόν, ότι τόνον εκείνους, όσο κι' εσείς θα έχετε τη συγκα-τάθεση των γονέων σας; Σερέτε, αν οι γονείς εκείνων τον προ-σάρουν για κάτι άλλο, και αν ο δεσμός σας δεν τους είναι ίσως δυσάρεστος; Μη βιάζεστε, λοι-πόν. Είστε λογική και αν σκε-φθήτε λιγάκι, θα δите πως έχω δίκιο.

Σεισμόπληκτη νέα: Έ-κείνος έφυγε. Τον πήρε ο Θεός. Άφησε εσάς να τον θυμάσαστε και να μην μονοεύετε τις αρετές του. Ο καιρός θα έπουλώσει την πληγή σας και τότε πάλιν η Θεία Πρόνοια θα σας οδηγείση να βρη-τε το σύντροφο της ζωής σας.

Α. Ε. 28: Ο πατέρας σας έ-χώρισε την μητέρα σας πρό πολ-λών ετών, για λόγους, που δεν έ-πρεπε να έρευνήσετε και να μά-θετε. Η γυναικα αυτή έκανε δι-καμαρτιά πια μία ζωή δική της, αφού ο άντρας της ξαναπαντρεύ-τηκε κι' ο γιος της διατάζει να τη συναντήσει.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΜΟΔΑ

Τα σκουλαρίκια είναι έφέτος πολύ της μόδας, που τα θέλει ό-σοι δυνατόν πιο μεγάλα. Σ-τη φωτογραφία μας ένα μαννέν του Ζακ Φαί παρουσιάζει ένα νέο ζευγάρι σκουλαρίκια στολισμένα με διαμάντια και μία κομψή καλότα, σύνολο κατάλληλο για τον απογευματινό περίπατο.

MIPANTA

Ποιεύσθαι μέλαγχροισι
 νῆ: Αὐτοῖ, πού γραφέτε, τί μονάχα
 το νεαρὸν ἀσπρότονον ἀγαπάτε
 καὶ μόνο γι' αὐτὸν ζήτε, εἰνε εὐ-
 νετικό καὶ συγκινητικό, γιατί φα-
 νερώμεν πὺς ἔχετε πλούσια σὲ συ-
 κατασθαιψα ψυχή. Ἄλλ' ὅπως κα-
 ταλαθάνετε, δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ μονά-
 χα, γιὰ νὰ ἐκπληρώσωμεν τὰ δι-
 νεῖρα σὰς στῆ ζωῇ. Θά πρέπει καὶ
 ἐκεῖνος νὰ σὰς ἀγαπάει, νὰ σὰς
 εἰνε ἀφοσιωμένος καὶ ν' ἀντιμε-
 τωπίζῃ καὶ ὁ ἴδιος τὸ ζήτημα τῆς
 ἐγνώσεως σὰς "ἐνώπιον Θεοῦ καὶ
 ἀνθρώπων". Συμβαίνει αὐτό; "Ἐν
 ἀλήθειᾳ σὰς εἰνε πιστός καὶ ἐλ-
 λικρινός, τότε δὲν πρέπει μονάχα
 καὶ σὰς ἐμπόδιση νὰ πάρете τὸ
 δεύτερον νεο πού σὰς προέξενουν,
 ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος, εἶναι τώρα εὐ-
 χαίρια, νὰ ἐκδηλώσῃ τῆς προβή-
 σεις του γιὰ σὰς. Διηλαθῇ, νάρθῃ
 στους δικούς σας καὶ νὰ τοὺς πῇ
 τί δὲν πρέπει νὰ σὰς δώσωμεν σὲ
 ἄλλον, γιατί αὐτὸς σὰς ἀγαπάει
 καὶ θέλει νὰ σὰς γὰν γυναικα
 του. Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὸς ἀγ-
 νούς καὶ σαθορούς σκοπούς του,
 ὁφείλει νὰ προτείνῃ ν' ἀρραβωνί-

Πούδρα
GOLDEN
(ΓΚΟΛΝΤΕΝ)

ΑΝΤ. ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 21
ΤΗΛ. 22.158

ΚΑΛΤΣΕΣ *Ναύλον* 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
 59 Κολοκοτρώνη 52

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

«Εν τῇ δυστυχίᾳ ἀπὸ τὴν Κρήτην: Ἐσείς σάν μεγαλό-
ψυχος, δινεῖτε ἄφεσι ἀμαρτιῶν
σὴν νόμιμη γυναῖκα σας πού
σας ἐγκατέλειψε, λέτε, ἐπειδὴ ἀρ-
ρώστησατε. Ἐγὼ ὡστόσο νομίζω
ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀσυγχώρητο ἀπὸ
μέρους της. Γιατί μία γυναῖκα
ποῦ ἀγαπάει καὶ ποῦ παντρεύτη-
γι! αὐτὸ ἔναν ἄντρα, ἔχει ὑποχρέ-
ωσι ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς
συνειδήσεώς της νὰ σταθῇ κοντά
σὸν σὺζυγό της πάντα, καὶ ὅ-
σοι καὶ σὲ λύπη. Ἐσείς τάχα
θὰ τὴν ἀφήντε, ἀν ἀρρώσταينه
πῆθαίκατε καὶ κακό: Ὁσοῖδήποτε,
αὐτὸ εἶναι ζήτημα δικὸ σας καὶ
ἀφ’ οὗ ἔτσι τὴν κρίνετε ἐπεικέαι-
πάει καλὰ. Ὅσο γιὰ τὸν νέον τῆς
αἰσεμο, ποῦ συνάψατε μὲ τὴν
ἀδελφῇ, ποῦ σὰς περιποιεῖται, ἀ-
φ’ οὗ τὸ ζήτημα τῆς θύελας σας
βαθίζει εὐχάριστα καὶ ἀφ’ οὗ ἀγα-
πῶντε αἰμοσίαι, δὲν βλέπω γιατί
νὰ μὴν παντρευτῆτε ἀργότερα μᾶ-
ζι, φυσικά μετὰ τὸν ἐπίσημο χω-
ρισμὸ σας ἀπὸ τὴν πρώτη. Ἐλπί-
ζω πάντως ὅτι δευτέρη κοπέλλα νὰ
δείχνει μεγαλύτερη κατανόησι τῶν
ὑποχρεώσεων της καὶ νὰ σας ἀ-
γαπάει περισσότερο, ὥστε νὰ βῇ
εἰς τυχερώτερος μ’ αὐτὴν!

Ἐρωτευμένο Κοκκινιώ-
τη (Μεγάλο Πεδκό): Μοῦ γρά-
φετε: «Εἶμαι φαντόρος καὶ πτω-
χός. Ἡ κοπέλα πού ἀγαπᾷ ἐ-
νε πολὺ εὐκατάστατη καὶ τρελλή.
Ἐρωτεύημι μαζί μου, μὲ ὁ δικός
της δὲν με συμπαθεῖν. Πέστε μου
τί νὰ κανῶ;» Μὰ τί νὰ σὰς πῶ-
ρᾷ καὶ τί μπορεῖς, ἐσεῖς, νὰ
κάνεις; Ἡ ἑξέλιξι τοῦ αἰσθηματι-
κοῦ σὰς δεσμοῦ ἐξαρτᾷται μαλλόν
ἀπὸ τὴν κοπέλα καὶ ἀπὸ τὴν ἐ-
πίδρασι, πού μπορεῖ αὐτὴ νὰ ἀσκή-
σουσι δικούς της, ὥστε ἀνὰ πρα-
γματικὰ σὰς ἀγαπᾷ καὶ σὰς ἐ-
νε ἀφοσιωμένη, νὰ τοὺς ἐπιβάλῃ
τελικά νὰ σὰς δεχθοῦν. Ἀλλ' αὐ-
θέλετε τὴ δική μου γνώμη, χωρὶς
καμμίαν ὑποχρῶσαι σὰς νὰ τὴν ἀ-
κολουθεῖτε, μὲ εἶχα νὰ σὰς πῶ
τὰ ἑξῆς: Καὶ αὐτὸ ἀκόμη ἀνὰ γι-
νόταν, ὅλαςθι δὲν ἡ κοπέλα τὰς
καταφέρνει νὰ σὰς παντρευτῇ, ἡ
θεοὺς σὰς, νομίζω, πῶς δὲ ἴταν
πολὺ δύσκολο, ὅχι μόνον ἀπέναντι
τῆς τοῦ οικογενεῖας της, ἀλλὰ καὶ

Ποιον ἀπ' ὅλους: Μοῦ γράφετε καὶ οἱς τὰ ἑξῆς: «Μὲ καταΐζουσιν πολλοὶ νεοὶ καὶ με ζητοῦν σὺ γάμο. Φυσικά, πρέπει νὰ διαλέξω ἕναν, πράγμα πού μοῦ εἶναι πολὺ δυσκόλο». Καὶ εἰπὶδι εἶναι δυσκόλο, ἀφήνετε σὺ μένα ὅλο τὸ βάρος νὰ σὰς ὑποδείξω κάποιον ἀπὸ τοὺς νέους! Καὶ μοῦ ἀρραβιάζετε τὰ δυνάμια τοὺς, μετὰ φυσικά χαρακτηριστικὰ τοῦ καθενὸς καὶ τὴν κοινωνικὴν τοῦ θέσι... Μὰ τί βέλετε νὰ σὰς πῶ καὶ ποὺ νὰ σὰς... συστήσω ἀγαπῆτη μῦ; Μπλοῦστα, βέβαια, νὰ σὰς πῶ, ὅτι πρέπει νὰ πάρετε τὸν ταῖδε πού εἶναι ὁ πλουσιώτερος ἢ τὸν ἄλλον πού εἶναι ὁμορφότερος; ἢ τὸν δεινὰ πού εἶναι ὁ πιο νέος. Ἄλλὰ αὐτὲς δὲν εἶναι οἱ μόνες ἰδιότητες καὶ προϋποθέσεις γιὰ ἕνα γάμο. Πρωτεύει νὰ ἔξῃ κανένας τὴν ἡθικὴν ποιότητα τοῦ ἀνθρώπου μετὸν ὅποιον θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ζητῇ ὁλόκληρῃ ζωῇ. Καὶ ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς πρέπει πρὸ πάντων νὰ σὰς ἀγαπᾷ, νὰ ἔχη κατανόησι, νὰ εἶναι ἄξιος νὰ δημιουργῇ οἰκονομία. Μὰ γιὰ ὅλα αὐτὰ, πού βέλετε νὰ ἔξῃ ποῖος εἶναι ὁ «ἐκλεκτός» ἀπὸ κανέναν ἀπὸ τοὺς νέους ὑποφύγῃ οὐκ εἰς δὲν ἔχω διῃ σέτι σὸν... ὕπνο μου; Ἄν πραγματικὰ ὑπάρχῃ κάποια σοβαρότης στοὺς ἰσχυρισμούς σας καὶ δὲν εἶναι ἐπιπολιότητες καὶ πόθοι κοριταίου τὰ ὅσα μοῦ γράφετε, τότε ἐπιβάλλεται νὰ ἀνθεῖσετε στοὺς γονεῖς σας νὰ κυττάξουν αὐτοὶ καὶ νὰ σὰς διαλέξουν τὸν κατὰ τὴν κρίσι καὶ τὴν ἐκτίμησι τοὺς ἀξιώτερο γαμπρό. Ἐκτός ἀν καὶ αὐτοὶ τὰ μετρεῖσθουν ὁπότε μιά λύσι ὑπάρχει: νὰ τραβήξετε κληρὸ!

Ρωμαιοί, Χανιά -Κρήτες :
 'Από την διατύπωση της επιστολής σας σχηματίζω τη γνώμη ότι είστε ένας νέος νέος μυαλωμένος και δυναμικός. Γι' αυτό απορώ μαζί σας πώς δεν καταλαβαίνετε ποιο είναι το συμφέρον, αλλά και το χρέος που έχετε τώρα, όπως η ξένη τάσας έγραψε ότι οι γονείς της αρνούνται να σας κάμουν γαμπρού τους. Το να τη της κάμουν γαμπρού τους καθόλου λύσις, όπως νομίζετε. 'Η λύσι είναι μία, αυτή δ.ε. κοίβωσθαι που και σε ισχύ σκέπτεστε. Ν' αποτραπείχθαι, δηλαδή, από την κοπέλα, να διακωλύμε κάθε σχέση μαζί της και να την ξεχάσετε το γρηγορώτερο. Καί όσο για το τελευταίο δεν έχω αμφιβολία, γιατί όπως λέει κι η παροιμία: «ματάκια που δεν βλέπονται, γρήγορα λησμονούνται!»

στή θεσί σας, με ὅλην τὴν ἀξιοπρέπεια ποῦ ὀφείλετε να ἔχετε. Δεῦν μπορείτε δηλαδὴ να ἐκδιάζετε αἰσθήματα, προτοῦ να ὀρίμαση ἡ καρδιά σας, ὁπότε καὶ θα νοιώσετε τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα, ποῦ θὰ κρίνη ἴσως γιὰ ὅλη σας τὴ ζωή.

Ἐξ ἄλλου δὲν ἄρκει οὔτε καὶ ἡ ἀγάπη μόνο, γιὰ ν' ἀποκαταστήτε καποτε. Πρέπει να ὑπάρχουν κι' ἄλλες προϋποθέσεις, τίς ποιέει, ὡς τότε θα φροντίσουν καὶ οἱ γονεῖς σας νὰ σὰς τίς ἐξαφοχαίσουν. Ὑπομονή, λοιπόν, καὶ ἀξιοπρέπεια στοῦ μεταξὺ!

“Εμπορο, Καστέλλα: Θά
πρεπή να παραδεχθώ πως αληθι-
νά είστε... παράφρων, όπως μοί
γράφετε, γιά να συνεχίσετε αυτόν
τον παράνομο και αποπρωταστικόν
δεσμό μέ μιá γυναίκα κυριοέ-
κτικα του δρόμου! Απορώ είλι-
κρινά μαζί σας, πώς δέν βλέπετε
τον ήθικό κατήφορο, στον όποιον
ή γυναίκα αυτή σας παρσούρει
ύστερα από τήν οικονομική κατα-
στροφή, πού ήδη σας έχει οδηγή-
σει. Έλπιζω ότι και τώρα αμ-
ως — ποτέ δέν είναι άργα — θα
προσέχετε να βρήτε τή λογική
και να αντιληφθείτε το μεγάλο
σφάλμα της ζωής σας. Φροντίστε
γρήγορα να δώσετε από κοντά
σας αυτή τή βέλλα, πού ρουφεί
τόν ιδρώτα του προσώπου σας και
ya ξαναεργήσει τον παλιό σας έν-
αυτό. Τίποτε άλλο δέν έχω να
προσέσω!

Πληγωμένο κορίτσι: Τὸ γράμμα σας ἦρθε νὰ βεβαιώσω γιὰ ἄλλη μιὰ φορά τὸ πόσο ἐπιπολάει φέρονται τὰ κορίτσια ἐν ἡμέρᾳ, παρὰ τὴν κοινωνικὴν ἐξέλιξιν ποὺ ἔχει τὸ γυναικεῖο φύλον καὶ παρὰ τὴν ἀναγνωρισμένην ἐξυπατάδα τῆς γυναικας. Ἐτοί καὶ οἱ σὲς πέσατε στὴν παγίδα τοῦ ἔρωτος ἀπὲρκεπτα καὶ ἐπιπόλαια, καὶ τώρα δὲν ὠφείλει ὁ θρήνος καὶ ἡ ἀπογοήτευσί. Πρέπει ν' ἀντιμετωπίσετε, τώρα τοὐλάχιστον, τὰ γεγονότα μὲ ἀποφασιστικότητα καὶ θάρρος μεγαλύτερο. Καὶ πρὶν ἀποφασίσαι, νὰ ἐμπιστευθῇτε τὸ πάθος σας, τοὺς δικούς σας. Ὁσοδήποτε καὶ νὰ φοβάσθε ὅτι θὰ σὰς φανούσαν καὶ θὰ σὰς φερθούσαν σκληρὰ, αὐτὸ εἶναι τὸ προτιμώτερον. Πρέπει νὰ τοὺς καταποτήσῃτε, κί ὅχι νὰ τοὺς κρατᾶτε σὲ ἀδικαιολόγητη ὄννοια. Εἶναι ἄλλωστε ἡ γάγκη νὰ τὸ κάμει αὐτὸ καὶ μάλιστα σύντομα, γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ τὴν εὐκάρια νὰ φροντίσουν νὰ ἔρθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἔνοχον καὶ νὰ ἴδουν πῶς θὰ τακτοποιήσουν καλύτερα τὰ πράγματα, ὅσο ἀκόμα καὶ εἶναι καιρὸς. Γιατί, δὲν σὰς τὸ κρύβω, φοδεύμαι ὅτι ὁ ἐνδιαφερόμενος, ἴσως ἀπ' ὅτι εἶναι μετανόησις γιὰ τὴν σχέσιν σας καὶ θέλει ν' ἀποφύγῃ αὐτὸν τὸν γάμον. Αὐτὸ τοὐλάχιστον μὲ ἀφήνει νὰ συμπεράνω ὅλη ἡ περαιτέρω στάσι του καὶ μάλιστα ἡ τελευταία τοὺς ἐξαρνάται, ἡ ἐντελὸς ἀδικαιολόγητη. Σὺντομῶς, χωρὶς ρομαντισμοὺς καὶ κλάματα, κυττάξτε ἀμέσως τὴν κατάστασιν κί ἐμπιστευθετὴ τὴν ἀλήθειαν στὴν ὑπὲρ σας, ὅσο ἀκόμη εἶναι καιρὸς. Ὑστερὰ ἀπὸ τὴν πρώτη σας ἐπιπολαιότητα, δὲν πρέπει νὰ συνεχίσετε καὶ ἄλλῃ.

ἀφῆν αὐτὴ σάσῃ γυναικί, θά
πρὲπῃ νὰ σταματήσῃ ἐγκαίρως
γιὰ νὰ μείνῃ εὐχάριστη ἀνάμνησις
καὶ νὰ μὴν καταστήσῃ ἐπικίνδυνον
περίπετοις, χωρὶς ἑλπίδα καὶ μέ-
λυν. Ποῖτεῖς νὰ δῇτε τὰ πράγματα
ἀπὸ τὴν καλὴν τοῦς ὀφθ. Κί' ἂν
χρεαστοῖτε νὰ πορεύεσθαι, σήμε-
ρ, τοῦλάχιστον αὐτὸ θὰ εἶναι παρο-
δικό, ἂν συγκρίνῃτε μὲ τὴν ἀγωνί-
αν ποῦ θὰ δοκιμάσετε, ἂν διατιν-
σθῇ ἡ ἀδριότητα τοῦ σημερινοῦ σας
δεσμοῦ. Νομίζω ποὺ ἔχετε καὶ τὴ
φρόνησιν καὶ τὴ μόρφωσιν, γιὰ νὰ
καταλάβετε τὸ πνεῦμα τῶν ὁσῶν
σας γράφω.

Καίτη, Γύθειο: Τὸ γράμμα
 σας τὸ διεύθυνσα στὸ συνεργατήν
 μας γιὰτὸ καὶ θὰ πᾶτε ἀπάν-
 τηση ἀπὸ τὴ στήλη τοῦ.

ЕРН

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἄδονα τὸν χαρακτήρα: βαδίστε πρὸς τέλεια καταστροφή. Σὰς εἶπα καὶ ἄλλη φορά ὅτι τὸ μοναδικὸ φάρμακον εἶναι νὰ ἐπιληθῇς στὸν ἑαυτό σου, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὴν κακίστη αὐτὴν ἐξίν. Δὲν νομίζω ὅτι εἶνε ἀκατόρθωτο, γιατί ζήτε σὲ μιά μεγάλη πόλι, ὅπου ἔχετε τὴν εὐχέ-
 ρεια νὰ βοηθήσετε τὸν ἑαυτὸν σου. Νὰ καμῆτε ἓνα κοῦτι ἐν-
 σεις Tonsan καὶ νὰ παίρνετε συ-
 να Passiflorin, 3 κουταλάκια τοῦ
 γλυκοῦ ἡμερησίως.

Ἦνα δυστυχῆ: Δὲν βρῆσκω δικαιολογημένη τὴν ἀνησυχία σας, δὲ σημείω μαλιστα ποὺ ἡ σκέψις σας νὰ φθάνῃ δὲ τόσο τολμηρὰ ὤψῃ. Εἶχατε τὸ ἀτύχημα νὰ προσεληθῆτε ἀπὸ ἕνα σοφὸ ἄνθρωπο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ νόσημα, ποὺ δὲν νοσηλεύεσθε καλὰ. Ἔτσι, εἶχατε μιὰ ὑποτροπὴ, τὴν ὁποίαν τώρα εὐκόλῃ καταπολεμεῖτε. Τώρα πρέπει νὰ ἐπιλέξητε στὸν ἑαυτὸ σας, νὰ παύετε νὰ σκεπτεύετε τὴν παλιὰ περὶ πέσει σας καὶ νὰ ἐπιδοθῆτε σ' ὅτι σὰς εὐχαριστοῦτε.

Εργολάβο Ε. Π.: Το φάρμακο είναι νεώτερο και χρειάζεται προαγωγή κατά την εφαρμογή του. Έχω όμως την γνώμη ότι μόνο του δεν θα μπόρεσι να ξεπυθύνει αποτελέσματα. Γι' αυτό, θα σάς συνιστούσα να κάνετε μία θεραπεία με ακτινοβολίες από 15 — 20 και τότε το φάρμακο θα είναι περισσότερο αποτελεσματικό.

Χ. και Κ.: Σας συνιστώ να πάρετε επί 15 ημέρες, πρωί-μεσημέρι-βράδυ, πρό του φαγητού, μία κουταλιά του γλυκού Soloparg, μέσα σε λίγο νερό. Επίσης είναι ανάγκη η διαιτητική σας αγωγή να είναι προσεκτική, από καιρού δέ εις καιρόν να επαναλαμβάνετε και τα εξής: πιάτο αίματος. Θα λάβασι μάλιστα μπορείτε να κάνετε, ένωσιται, μέσα στα όρια της λογικής.

Β. Δ. Κ. ο. τ. Ν.-Ο.Σ. : Δέν πο-
 γραφέτε καθαρά ἀν προκρίτει πε-
 ρὶ λευκαύματος, ἢ γλαυκαύματος.
 Ἐπειδὴ νομίζω ὅτι προκρίτει πε-
 ρὶ λευκαύματος, εἶμαι υποχρεω-
 μένος νὰ σὰς πῶ ὅτι οὗτε δημό-
 σιος ὑπάλληλος εἶναι δυνατόν νὰ
 διορισθῇ, οὔτε ἀκόμη λιγώτερο
 νὰ ὑπηρξήσῃ στὴν αεροπορία.
 Δέν εἶμαι βέβαιος, μήπως, ἐπει-
 δὴ ἔχουν ἀνεγκνὴ δημοδοιασκά-
 λων, παραδέξωντο τὸ νόσημα.
 σὰς καὶ σὰς διορίσουν δημοδοι-
 ακάλο, ὅπως μοι γράφετε.

Μια δυστυχισμένη Παιτινούλα: Διέσαστο το γράμμα σας προσεχτικά, αλλά δυστυχώς δεν καταφέρα να το καταλάβω. Στην Παιτρία υπάρχουν άρρστοι αρροβιστολόγοι. Πώς δέν έπληστε σ' έναν από αυτούς, γιά να μίν υποστήτη την εκμεταλλεύσι, που μού αναφέρετε; Αφού δέν ήρθατε στην Αθήνα, γιατί δέν πήγατε σ' ένα καλό γιατρό; σ' ένα νοσοκομείο προς εξέταση. ΑΤΥΧΟ ΝΕΟ Κ. Δ.: Το περριοτικό, που μού περιγράφετε, κατά την γνώμη μού φελλεται σε χαλάρωση του νευρικού συστήματος. Γι' αυτό ασύ συνιστώ να γίνή μια συνδυασμένη θεραπεία του νευρικού συστήματος με γενική τόνωση του οργανισμού. Κατόπιν θα γίνή καί θεραπεία του γεννιτικού συστήματος. Όλα όμως αυτά προϋποθέτουν την παρουσία γιατρού, και καλότερα ειδικού.

Κατά τη διεξαχθέντα οργάνωσή μου: Δεν μου περιτρώγεται καθόρα τα παθήσεις μου ως αποτέλεσμα έχουν τη σημερινή κατάσταση σας. Νομίζω ότι, εφ' όσον το πεπτικό σύστημα λειτουργεί καλά, επιβάλλεται ένας υπερπαισιμός. Επί ένα χρονικό διάστημα θα υπάρχουν καθημερινά εναλλάξ: κρέας, ψάρι, αυγό και φρέσκο ψούδι. Συγχρόνως θα παίρνετε πρωί, μεσημέρι, βράδυ ένα κουταλάκι του γλυκού Solerap.

Επαρκώς: Δεν είναι δυνατόν από τη στήλη αυτή να σας δώσω σχετική οδηγία. Πάντως δεν πρόκειται περί βαλεκού Ελκουρ. Προσέξτε μου τη διευδυνία σας, να σας απαντήσω δι' επιστολή.

Α.
Α' ΑΛΕΞ. ΤΣΑΚΙΡΗ

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ - ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
600 σελίδες, 100 εικόνες
Το χρησιμότερο βιβλίο της 20ετίας, κατά την κριτική. Επιστημονικό και απλό. Πωλείται 50 χιλιάδες στα Βιβλιοπωλεία.

● ΜΕ ΚΑΠΆΚΙ
 ΑΠΌ ΑΝΟΞΕΙ-
 ΔΩΤΟ ΜΕΤΑΛΛΟ

● ΜΕ ΕΜΒΛΟΝ Α-
 ΠΛΟ ΚΑΙ ΤΕΠΟΧΙΤΟ
 ΑΠΌ ΑΣΦΑΡΤΗ
 ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΉΛΗ

● Η ΘΗΚΗ ΕΧΕΙ Ε-
 ΣΤΗΡΙΚΩΣ ΤΙΣ
 ΒΟΛΤΕΣ ΓΙΑ ΝΑ
 ΜΗ ΕΦΕΙΡΟΝΤΑΙ

● ΜΕ ΠΕΝΝΑ ΑΤΟΔ-
 ΛΙΝΗ ΕΠΙΧΡΩΜ-
 ΜΕΝΗ ΜΕ ΙΔΙΩΝ

φαίνεται καθαρά ἡ ἀνωτερότης καὶ ἡ
τελειότης τοῦ νεωτάτου στυλοῦ ΠΕΜΕ
ποῦ θὰ κατακτήσῃ ὅλον τὸν κόσμο

Δρχ. 55,000

PEME

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ & Π. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
ΣΤΟΑ ΦΕΣΗ 30 — ΤΗΛΕΦ. 35.435

★ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΒΕΡΝΙΚΙΑ ΟΝΥΧΩΝ *εφραζισμένα*
★ ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ ΣΕ ΑΣΣΟΡΤΙ ΧΡΩΜΑΤΑ

● Νέα παραλαβή Βέρνικιων ονύχων ΝΤΟΥΡΑ ΓΚΛΟΣΣ, ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΩΝ με κλωστή και έτικέτα ασφαλείας.

● Κραγιόν χειλέων "ΝΤΟΥΡΑ-ΓΚΛΟΣΣ" σε
ίδια χρώματα με τα Βερνίκια Όνύχων.
Νέος τύπος-άνεξιτήλος κρέμα. Κατέκτησε
τελευταίως όλη την Άμερική.

● Σημειώσεις: Μόνο τα σφραγισμένα είναι
τά ΓΝΗΣΙΑ Αμερικανικά βερνίκια
όνυχων "ΝΤΟΥΡΑ-ΓΚΛΟΣΣ..."

ΣΤΑ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ - ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΝΤΙΠΡ. ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ-ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ-ΤΗΛ. 28580 ΑΘΗΝΑ

"АЛЕКТОР"

65

65

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ Της Ρενέ

ΕΞΕΤΡΑ

Όλο πικαρίσματα και κογιοναρίες ήταν η Ρενέ μέσ' στο μαχαλά. Τα λόγια της φαρμάκια και καρφιά! Έντριγκιες και ιμπρόλια απ' το πρωί ως το βράδυ η φαρμακόστομη!

— Θάχατε μια υδρόγειο σφαίρα; ρώτησε μάζους σ' ένα βιβλιοπωλείο, πούχε τον καταστηματούχο άχτι.

Ευθύς ο φουκαράς, θες για να την ευχαριστήσει, θες γιατί είχε κεσάτια, τσακίστηκε να της πρεζαντάρη σφαίρες σε διάφορες τιμές — ανάλογα το μπόι και το τσεσίτι — χωρίς αποτέλεσμα. Τέλος, έκνευρισμένος, τη ρώτησε:

— Μά καμιά δεν σας κάνει!; "Οχι! τούπε μ' ούλο το σάν-φρουά τση, γιατί την ήθελα σε φυσικό μέγεθος!...

Θυμάμαι πάλι, πού, όταν ήθελε να παντρευτεί η καρσινή τση μ' ένα γέρο ογδοντάρη, μά πολύ πλούσιο, φώναζε:

— Καλέ, αυτός έρωτοτροπεί με τό... θάνατο! Κι' απ' το γινάτι τση, έστειλε για... ήλιο δώ-ο ένα ζευγάρι παληοπάπουσα τρύπια, χιλιοματωμένα, χωρίς σιόδες και

ήγραφε: «Σας εύχομαι να τελέψτε το βίο ταυτόχρονα, όπως αυτό το ζευγάρι».

Καί, από τότε, κάθε φορά που η καρσινή τση ήδγαζε το γέρο σύζυγό της περίπατο με τ' άμάξι, η Ρενέ μουρμούριζε: — Του κάνει μπρόδα τζενεράλε για τήν... κηδεία του!

— Πρόσεχε, κόρη μου, της φώναζε η τσάτσα-Ουζίνη, γιατί μ' αυτά σου τα μουζεβιρλίκια, γένικες στη γειτονιά αντίπατικα!...

Πράγματι, η καρσινή τση, για να την έκδικηθ, σκέφθηκε ένα έξυπνο κόλπο.

Κουβαλάς ταχτικά σπίτι της ένα λεβεντόπαιδο, μάτια που βγάζανε φλόγες και νιάρτα στην πρώτη τους άνθησι. Πράγμα που έντριγκάρισε τη Ρενέ. Κι' όσο τον ήδλεπε σουρτα-φέρτα, πότε με σμόκιν και πότε με φράκο, έκανε τό πάν για να τον γνωρίσει και να του γυρέ! — με τρόπο ένα ραντεβού.

— Μόνον την άλλη εβδομάδα θα μπορούσα να σας δώ, δεσποινίς, γιατί αυτή όλη την έχω κλείσει! της άπάντησε.

Κι' έδγαλε ένα καρνέ απ' την τσέπη του και διάβαζε:

— Σήμερα θάμαι στην «Γκράντ Μπρετάνια», σ' ένα άπεριτίφ. Αύριον στο «Τένις Κλάμπ» σ' ένα τσαί. Τ' Τετ' στο «Σέσιλ» στην Κηφισιά, σ' ένα χορό. Την Πέμπτη, στην άγγλική πρεσβεία, σε μία ρεσεψιόν, και την Παρασκευή στην άμερικάνικη, σ' ένα επίσημο ντινέ!...

Μά τσ' έκανε τέτοιες ντεκλαρασιόνες και τόσες προποζιόνες, που κόντεψε να σκαρταδέη η Ρενέ. Λωλάδα της χτύπησε π' άκουσε τέτοιες φίρμες και φορεκτασιόνες κι' όπως τον γουστάριζε για γαμπρό, πήγε περίεργη και ρώτησε την καρσινή τση:

— Αυτός ό νέος που πάει σε τέτοιες μεγάλες πόρτες, σίγουρα θάβαι κόνσολας, για σκερετ ν' άμπαρσάντ.

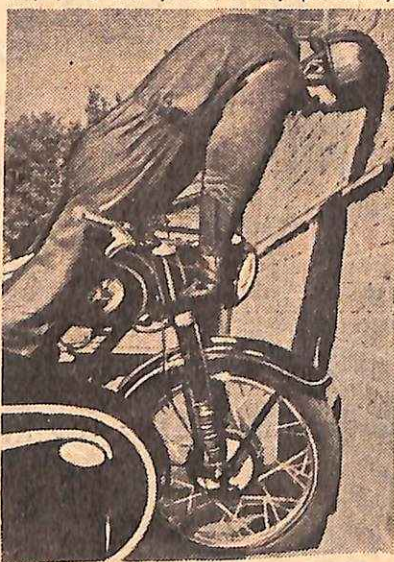
— "Οχι, Ρενέ μου, της άπάντησε εκείνη με χαμόγελο. Είναι... γκαρσόνι και τόν άγκαζάρουνε στους μπουφές ως έξτρα!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΕΝΑ ΑΔΙΑΒΥΧΟ

Αυτό το αδιάβροχο από νάυλον είναι πολύ της μόδας φέτος στην Έλβετία, όπου το καλοκαίρι ήταν... πολύ βροχερό. Το εργοστάσιο που το έφτιαξε ισχυρίζεται ότι το αδιάβροχο αυτό θα προσφέρει των χειμώνα, πολύτιμες υπηρεσίες στους χιονοδρόμους και γενικά στους φιλάθλους.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΙΣΤΑΣ

Οι Αυστριακοί κατασκευάζουν τώρα ένα καινούργιο κράνος για μοτοσυκλετιστάς, που άντέχει σε πίεσι μέχρι ενός τόννου. Το νέο κράνος γίνεται από μία ειδική πλαστική ύλη και επένδυεται με δέρμα. Χάρη στη μεγάλη άντοχί του, το κράνος αυτό προστατεύει τον μοτοσυκλετιστή σε περίπτωση άτυχηματος, ακόμη κι' όταν τρέχει με ταχύτητα 50 χιλμ. την ώρα. Σ τη φωτογραφία μας ένα δοκιμαστικό πέσιμο μοτοσυκλετιστού σ' ένα τοίχο.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

"Αν τά μπράτσα σας έχουν περιττές τρίχες, όχι όμως πολλές και χοντρές, ένα μίγμα οξυγένης και άμυγνίας θα τις κάνει άνοιχτόχρωμες κι' άόρατες. Εφόσον δεν επιτύχετε έτσι ικανοποιητικό άποτέλεσμα, θα πρέπει να μεταχειρισθίτε ένα καλό άποτριχωτικό φάρμακο.

Υστερα, τό μπράτσο μένει λίγο έρεθισμένο. Άλείφετέ το λοιπόν με μία λοσιόν ή με γάλα άμυγδάλου, άφιστε το να στεγνώσει και πουντράρετέ το έλαφρά με τάλκ.

Οι κρεολές, περίφημες για τά ώραία μπράτσα τους, τούς κάνουν μασσάς επί πολλήν ώρα με κομμάτια άγγουριού, που τά λευκαίνουν και τά μαλακώνουν.

Μετά τό μπάνιο

Μετά τό μπάνιο, τρίβετε δυνατά όλο σας τό σώμα μ' ένα τρίχινο γάντι, βρεγμένο με οινόπνευματώδη λοσιόν, κολώνια ή νερό λεβάντας. "Αν δεν έχετε τέτοιο γάντι, μεταχειρισθίτε μία φλοκάτη πετσέτα, διπλωμένη πολλές φορές. Και τριψίτε μ' αυτήν όλο σας νοιώσετε μία έλαφρεία ζέση στό δέρμα σας.

Είναι μία άπλη μέθοδος, που ζωηρεύει την κυκλοφορία του αίματος, άποτελεί μία γυμναστική τών χειρών και συγχρόνως έμποδίζει να σχηματίζονται τά σπυράκια και τά μπιμπικία, που άσχημίζουν πολλούς ώμους και πλάτες με λιπαρή επιδερμίδα.

Γιά τά χέρια

Γιά να διατηρηθί μαλακό τό χέρι σας και τά δάχτυλα εύλύγιατα, κάνετε μερικές γυμναστικές κινήσεις: Άνοιγοκλείνετε τη γραθιά σας και κουνάτε τά δάχτυλα σαν να παίζετε πιάνο. Κάνετε επίσης μασσάς, απ' τις άκρες τών δακτύλων προς τόν καρπό, με μία καλή κολνκρέμ ή με θρεπτική κρέμα.

"Όταν πλένετε τά χέρια σας, άφου τά σκουπίσετε καλά, άλείφετε τα με την κρέμα τού προσώπου σας ή με την εξής:

Λανολίνη	60	γραμ.
Βαζελίνη	20	"
Παραφίνη	20	"
Βανιλίνη	0,05	"
Εσάνς βερβένας	10	σταγόνες

"Αν έχετε χέρια πολύ άδύνατα, με έπιδερμίδα υπερβολικά στεγνή, να τ' άλείφετε κάθε βράδυ με άθρονη θρεπτική κρέμα και να τ' άφινετε έτσι όλη τη νύχτα, φορώντας όμως φαρδιά γάντια από μαλακό δέρμα, με πολλές τρυπίτσες για να κυκλοφορή ό άέρας.

Πώς καθαρίζονται τά πλίνυ άγαλματάκια

Τά πλίνυ άγαλματάκια καθαρίζουν άν μείνουν πέντε ώρες μέσα σε σαπουνάδα, χτυπημένη προηγουμένως. Τά ξεπλένετε ύστερα, βουτώντας τα σε χλιαρό νερό. Τ' άφινετε να στεγνώσουν στον άέρα, δίχως να τά σκουπίσετε. Φροντίστε όμως να τάχετε σκεπάσει μ' ένα λεπτό χαρτί, για να μην κολλήσουν σκόνης πάνω τους όσο είναι ακόμη υγρά.

Οι μάλλινες κουβέρτες

"Όταν θέλετε να καθαρίσετε τις μάλλινες κουβέρτες, τις πλένετε με ζεστή σαπουνάδα, στην οποία έχετε προσθέσει λίγη σόδα. Τις τρίβετε καλά παντού, τις ξεπλένετε, τις στύβετε και τις κρεμάτε σε σκονιά για να στεγνώσουν. "Εν ά είναι ακόμα έλαφρά υγρές, τις πιλάζετε και τις χτυπάτε μ' ένα ύψο. "Υστερα τις βουρτίζετε με μία σκληρή και καθαρή βούρτσα, για να στρώση όσο τό δυνατόν περισσότερο τό μαλλί τους.

Τά μαγειρικά σκεύη από λαμαρίνα

Τά μαγειρικά σκεύη από λαμαρίνα χρησιμοποιούνται πολύ λίγο, κυρίως δε για γλυκίσματα. Πάντως, είνε αρκετά επικήδυνα, γιατί σκουριάζουν εύκολα. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή στο πλύσιμο, ιδίως δε στο σκουπισμό τους. Τά πλένετε με άμμο και έλαφρόπιαμα. "Υστερα τά τρίβετε δυνατά μ' ένα καθαρό πανί και τ' άφινετε να στεγνώσουν στον ήλιο.

Παληά άσημένια βάζα

"Όταν τά άσημένια βάζα ή άλλα άντικείμενα από άσημι έχουν λερωθή πολύ ή έχουν μαυρίσει ή έχουν γίνει ντεμοντέ είναι προτιμότερο να τούς δώσετε τό χρώμα τού παλαιού άργύρου. Θα γίνουν έτσι πιο ύποφερα. Για να τό επιτύχετε, τά τρίβετε με μία διάλυσι θειούχου καλίου και βεϊούχου άμμωνίου, που θα σας έτοιμάσουν σ' ένα φαρμακείο. "Αφου στεγνώσουν, τά γυαλίζετε με σκόνη τρυγικού άέρος.

"Ενα «ήλιακό εργοστάσιο» θ' άποτελθται από πολλές συσκευές κατόπτρων, κυκλικά τοποθετημένες, γύρω από μία δεξαμενή.

ΤΑ "ΗΛΙΑΚΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ" ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΘΑ ΠΑΡΑΓΟΥΝ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

ΚΑΘΕ μέρα, ό "Ηλιος κατακλύζει τις ήπειρους και τά νησιά της Γης με ένέργεια περισσότερη απ' όση άνέδωσαν οι άνθρωποι μύς, οι καύσιμες ύλες κι' οι καταρράκτες απ' ότου υπάρχει κόσμος! Για να παραγάγουμε δε τη θερμότητα που φτάνει κάθε ώρα απ' τόν "Ηλιο στη Γη, θάπρεπε να κάψουμε 21 δισεκατομμύρια τόννους κάρβουνου! Τέλος, άν καταναλώνον δια μιάς όλα τά άποθέματα καυσίμων ύλών που άπομένουν στη Γη, μαζί μ' όλη την ποσότητα ραδιενέργου ούρανιου, θ' άπέδιδαν όση ένέργεια σκουρίζει ό "Ηλιος στην επιφάνεια τού πλανήτη μας σε τρεις ήμέρες!

Στά νεώτερα χρόνια, έγιναν πολλές προσπάθειες για τη χαλινάγηση και την εκμετάλλευσι αυτής της θερμότητας. Οι Ρώσοι βεβαίως όνουν ότι έπέτυχαν θερμοκρασίες μέχρι 470 βαθμών, με καθρέφτες ειδικού σχήματος έφαρμωσμένους σε τοιμένο. Ισχυρίζονται ακόμη ότι κατασκεύασαν πελώριους ήλιακούς προβολείς από φτηνό γυαλί, ντυμένο από πίσω με κοντραπλάκε, κι' ότι μ' αυτούς παρήγαγαν άτμό θερμοκρασίας 145 βαθμών και πίεσως 2½ κιλών κατά τετραγωνικό έκατοστόμετρο. Τούς προορίζουν δε — λένε — για την κεντρική Άσία, όπου οι έποχές της ισχυρότερης άκτινοβολίας τού "Ηλιου συμπίπτουν με τις περιόδους μεγαλύτερης ζήτησης ένεργείας.

"Αν άληθεύουν οι ισχυρισμοί τους, θα έχουν άποδείξει έμπράκτως ότι είναι δυνατή ή βιομηχανική παραγωγή άτμου με την ήλιακή θερμότητα, σε όποιαδήποτε έποχή τού έτους.

"Ες άλλοι, στο χωριό Μόν Λουί τών Γαλλικών Πυρηναίων, ό μηχανικός Φελίξ Τρόμπ έχει έγκαταστήσει μία συσκευή δικής του έπινοήσεως, για τη συγκέντρωσι της ήλιακής θερμότητας. Η συσκευή αυτή άποτελείται από ένα επίπεδο καθρέφτη έπιφανείας 3 τετραγωνικών μέτρων, που περιστρέφεται σιγά - σιγά, έτσι ώστε ν' άντικρύζει συνεχώς τόν "Ηλιο. "Απ' αυτόν, οι άκτίνες άνακλώνονται κατόπιν σ' ένα εξ ίσου μεγάλο κάτοπτρο, άλλα παραβολικού σχήματος, που συγκεντρώνει όλη τη θερμότητα σ' ένα μόνο σημείο. Στό σημείο εκείνο, ή θερμοκρασία άνεβαίνει ως τόσος 2.500 βαθμούς!

Η συσκευή τού Τρόμπ μπορεί να λυώση 60 κιλά σίδηρο σε μία ώρα. "Ανοίγει τρύπες ακόμη και σε όξείδιον τού άλουμινίου (τό πυρίμαχο δηλαδή ύλικό, που χρησιμοποιείται για επένδυσι τών ηλεκτρικών φούρνων). Πρόκειται δε να χρησιμοποιηθεί για την κατασκευή ειδικών πλακών από όξείδια χροκίου, θορίου και άργιλίου, με τις όποιες θα έπενδύονται οι στρόβιλοι τών αεριοπρωθυμένων αεροπλάνων.

Στην Άμερική, τά σπουδαιότερα πειράματα τού είδους αυτού γίνονται απ' τό δόκτορα Τσάρλ Άμπος.

Στην άρχή, ό δόκτωρ Άμπος χρησιμοποίησε καθρέφτες κυλινδρικού σχήματος, για τη συγκέντρωσι τών ήλιακών άκτίνων σ' όλο τό μήκος ενός σωληνοειδούς λέβητος. Αργότερα όμως, μεταχειρίσθηκε κάτοπτρα παραβολικά κι' επέτυχε διπλάσια άπόδοσι θερμότητας.

"Ετσι, κατάρθωσε να μεταβάλι σε μηχανική ένέργεια τά 20-25% της ήλιακής θερμότητας που αχμαλώττων οι συσκευές του. Με τέτοια άπόδοσι, 750 τετραγωνικά μίλια της νοτιοδυτικής έρήμου τών "Ηνωμ. Πολιτειών θ' άρκοσαν για να προμηθεύσουν τό σύνολο τού ηλεκτρικού ρεύματος που καταναλώνεται σ' όλόκληρη αυτή τη χώρα!

Τό τελευταίο μοντέλο τού Άμπος είναι μία συσκευή, στην οποία τό νερό γίνεται άτμος μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Τά παραβολικά κάτοπτρα είναι έτσι διευθετημένα, ώστε μπορούν να στραφούν προς όλες τις διευθύνσεις και να ακολουθήσουν κάθε κίνησι τού "Ηλιου. Κινούνται

"Ο "ήλιακός λέβης" τού Άμπος. Ένα παραβολικό κάτοπτρο παρακολουθεί τόν ήλιο και συγκεντρώνει τις άκτίνες του στον "θερμαντήρα". Ο άτμος που παράγεται έτσι, κινεί ένα στρόβιλο που περιστρέφει μία ηλεκτρογεννήτρια.

δε με ώρολογιακό μηχανισμό, σαν τά άστρονομικά τηλεσκόπια. "Αποτελούνται από ντουραλουμίνιο, έπικαλυμμένο μ' ένα στυλινότατο στρώμα κροβίου. Στό κέντρο τους βρίσκεται ένα σύστημα σωληνώσεων, όπου κυκλοφορεί ένα χημικό ύγρο, που λέγεται «χλωριούχος διφαινύλς» και που έχει την ιδιότητα ν' άπορροφά πάρα πολλή θερμότητα.

"Υστερα τό ύγρο αυτό θερμαίνει μία ποσότητα νερού και την μεταβάλλει σε άτμο, με τόν όποιο κινείται μία τουρμπίνα, συνδεδεμένη με μία ηλεκτρογεννήτρια. "Ετσι, ή ήλιακή θερμότης μεταβάλλεται σε ηλεκτρικό ρεύμα.

Τό κυριότερο πρόβλημα για κάθε συσκευή τέτοιου είδους είναι τό μεγάλο κόστος και οι δυσκολίες της κατασκευής τών κατόπτρων. Ο δόκτωρ Άμπος τό έλυσε χρησιμοποιώντας πολλά μικρά κάτοπτρα, που ένώνονται μεταξύ τους και σχηματίζουν ένα μεγάλο, παραβολικού σχήματος, "Ο σκελετός τους όμως πρέπει ν' είναι φτιαγμένος με μεγάλη επιμέλεια, ώστε να μην άλλοιώνη σε κανένα σημείο την κανονική καμπύλωση της επιφανείας τους.

Αν αρχίσει ή συστηματική παραγωγή τέτοιων συσκευών σε μεγάλη κλίμακα, θα έλαττωθί φυσικά τό κόστος τους. Πάντως, θα είναι πολύ μεγάλα, παρά έξοδα της κατασκευής και της μεταφοράς τών κατόπτρων.

Μία λύσι σ' αυτό τό πρόβλημα μπορεί να δώση τό νέο πλαστικό ύλικό «φιμπεργκλας». Είναι δυνατόν δηλαδή να κατασκευάζονται επί τόπου, εκεί που θα έγκατασταθούν, κάτοπτρα απ' τό ύλικό αυτό, έλαφρά, άκαμψα, στερεά σαν χαλύβδινα και άνθεκτικά στις καιρικές μεταβολές. Για την κατασκευή τους θα χρησιμοποιούνταν καλούπια, επίσης από «φιμπεργκλας», που θα μεταφερόνταν από μέρος σε μέρος, όπου πρόκειται να στηθούν οι συσκευές. "Ετσι, τά έξοδα μεταφοράς θα περιορισθούν στο έλάχιστο.

Τά κάτοπτρα αυτά από πλαστική ούσια θάβαι λεπτότατα, για νάχουν όσο τό δυνατόν μικρότερο βάρος. Θάβαι δε έντοχμένα στο πίσω μέρος τους μ' ένα σκελετό απ' τό ίδιο ύλικό, που θα τούς έξασφαλίζει μεγάλη άντοχή και άκαμψία.

Η έσωτερική επιφάνειά τους θάβαι άλειμμένη μ' ένα στρώμα πολύ στυλινό, για ν' άνακλάει τις ήλιακές άκτίνες. Θα έκτελούν δε τόν προορισμό τους εξ ίσου καλά, σαν να ήσαν γυαλίνα ή μετέλλινα.

"Ενα «ήλιακό εργοστάσιο» θ' άποτελθται από πολλές τέτοιες συσκευές, κυκλικά τοποθετημένες γύρω από μία δεξαμενή, γεμάτη με νερό από πηγάδια. Η λειτουργία του θα στοιχίσει έλάχιστα. Δεν θα χρειάζεται, παρά μόνο ένα ειδικό μηχανικό για την έπίβλεψί του. Η πλινκωνία του με τά κατοικημένα κέντρα θα γίνεται με αυτοκίνητα ή με έλικόπτερα.

Ο καθηγητής Χόττελ, τού "Ινστιτούτου Τεχνολογίας της Μασαχουσέτης, άπολογίζει ότι, με τό σύστημα αυτό, κάθε στρέμμα της νοτιοδυτικής έρήμου θα μπορεί ν' άποδώση ώφέλιμη ένέργεια 110.000 ώριαιών ύπνων τό χρόνο.

"Εν ά στην άρχή οι τεχνικοί και τό πολύ κοινόν είχαν ένδομισασθή

της άτομικής ένεργείας για την παραγωγή φθηνού ηλεκτρικού, και οι κίνδυνοι της ραδιενέργειας έχουν άρχισι να τούς ψυχραίνουν και να έλαττώνουν τόν ένθουσιασμό τους.

Η ήλιακή ένέργεια όμως δεν παρουσιάζει αυτά τά μειονεκτήματα, κι' άπλάειν είναι άνεξάντηλη — ένώ οι ποσότητες ούρανιου που ύπνουν στον κόσμο είναι περιορισμένες.

Μπορούμε λοιπόν να προβλέψουμε ότι οι τεχνικοί θ' άποέλθουν περισσότερο στην εκμετάλλευσι της ένεργείας τού "Ηλιου.

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Το μάτισας

Ο Μεγάλος Βεζύρης Μαχμούτ Νεν-τίμ πασάς, ήταν πανωφόρος κυνηγός. Ξεκίνησε, λοιπόν, ένα πρωί για να κυνηγήσει αγριόχηνες στο «Περιστεριό» του Ιεζέ.

Μά, μόλις έβγαине από το σεράι του, τον πρώτον άνθρωπο που αντίκρυσε, ήταν ο Ναστραδίν Χότζας.

Το βράδυ, ο Βεζύρης γύρισε με άδεια χέρια από το κυνήγι. Δεν κατάφερε ούτε ένα σπουργίτι να χτυπήσει. Προληπτικός, καθώς ήταν, όπως όλοι οι κυνηγοί, σκέφθηκε πως την κακοτυχία που αυτήν την έφερε ή προμήνη συνάντησή του με το Ναστραδίν.

«Εκείνος ο γρουσουζής με μάτιασε!», συλλογίστηκε. Πρώτη φορά στη ζωή μου γύρισα με άδεια χέρια από το κυνήγι».

— Τρέψτε, πρόσταξε τους καθάσπιδες του, να βήτε το Ναστραδίν Χότζα και να τον κρε-

μάσετε!

Πρόθυμοι οι καθάσπιδες του Βεζύρη, έκαναν τον τόπο άνω-κάτω, ψάχνοντας να βρουν τον κακότυχο Ναστραδίν.

Επί τέλους, τον βρήκαν σ' έναν καφενέ να ρουφά άπολαυστικά το νωργιλέ του και του είπαν το δυσάρεστο μαντάτο.

Ο Ναστραδίν, όταν άκουσε την τρομερή διαταγή του Μεγάλου Βεζύρη, δεν έδειξε την παραμικρή στενωρία.

— Ο Άλλοι είναι μεγάλος! είπε φιλοσοφώντας. Πριν όμως με κρεμάσετε, θα ήθελα να πω δυο λόγια στο Βεζύρη.

Ο Βεζύρης, όταν το έμαθε αυτό, πρόσταξε αμέσως να του παρουσιάσουν τον Ναστραδίν και του είπε:

— Τι έχεις να μου πής, καταραμένη τεμπελιανή! Πρωτεύει το π-

σου χτέσ την ώρα που βράδυαζε, δεν μπόρεσα να χτυπήσω τίποτα στο κυνήγι!...

— Πολυχρομένη, Μεγάλε μου Βεζύρη, αποκρίθηκε ο Χότζας, άκόμα κι' αν παραδεχτούμε πως αυτή η σκέψη σου είναι σωστή, θα δού... ότι εσύ ζήμιώθηκες από αυτή την υπόθεση μία μόνο ημέρα... Ένώ εγώ, μόνο που αντίκρισα σήμερα το πρωί το πρόσωπό σου, χάνω τη ζωή μου δόλοκληρη!... Ποιός, λοιπόν, πολυχρομένη μου, έφερε γρουσουζιά στον άλλον;...

Ο Βεζύρης απόμεινε άναυδος από την έξυπνη απάντηση του Ναστραδίν Χότζα και πρόσταξε να τον άφίσουν έλεύθερο.

Από τα παιδία του

Μια νύχτα έκλεισαν την πόρτα από το σπίτι του Ναστραδίν. Αντί, λοιπόν, να καταγγείλουν την κλοπή στον Κατή, ο Χότζας, τράβηξε γραμμή στο τζαμί, έβγαλε την πόρτα της μενάλης εισόδου, τη φορτώθηκε στην πλάτη του κι' ετοιμάστηκε να φύγει.

— Τι κάνει αυτός; Τρελλάθηκες, Ναστραδίν; τον ρώτησαν οι περίοικοι, βλέποντας τον φορτωμένο με την πόρτα.

— Έμένα μούκλειαν την πόρτα μου, αποκρίθηκε ο Ναστραδίν και σαν άνθρωπος που είμαι, δεν μπορώ να βρω άλλη! Ο Άλλος... θα ξέρη βέβαια ποιός είναι ο λωποδύτης... Άς πάν να τον εύρη, να του πάρη την πόρτα και να τη βάλη στο τζαμί του!...

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΗΡΩΔΕΙΟ

Σουρπουίτσα μου περασμένο μίνα αυτή μου έφαγε:

—Καραμπετάκι, με λέει, όλος ο καλός κόσμος πηγαίνει στο θέατρο 'Ηρώδου και μόνο εμείς δεν πάμε.

—'Ηρώδου Μπρώδου ντέν ήσέρω γιάβρουμ, λέω. Τι είναι αυτό;

—Το άρχαιο θέατρο. Δεν το ξέρεις; —Κουζούμ λέω, καθήκανε τα νέα θέατρα; Γιατί να πηγαίνουμε στο άρχαιο; 'Ακροπόλ Μακροπόλ. Περόκε Μεροκέ, Βέμπο φελάν φιστικ, Καλουταράλ καρταστάρ να ι-δλέψωμε!

—Αμα το Σουρπουίτσα μου χίτς γνώμη αλλαγμένο ντέν εκάνει:

—Μα στο θέατρο 'Ηρώδου δίνονται συνουλίες. Δεν διάβαζες στις εφημερίδες; Τώρα τελευταία παίζουν τη 'Ενάτη συμφωνία του Μπετόβεν!

—Ταϊσάνης, παίζει;

—Μα μπιπί τουθλο είσαι Καραμπετάκι μου; Τι δουλειά έχει ο Ταϊσάνης με τον Μπετόβεν;

—Μπετόβεν ντέν ήσέρω άμα Ταϊσάνης πολυ με ήρεσει.

Τέλος πάντων Σουρπουίτσα μου μεγάλο φα-σάρια εκάνε. Τι να εκάνω; 'Αιντε πάμε λέω. Κουστουμάκι μου καλό έβαλα, μαλλιά μου μπιριγιαντίνη, ζούρα μούρα, τσέπες μου ι-στραγάλια και πασατέμπος γεμισμένα εκάνα μέχρι άπάνω.

Ταξί παίρνουμε, 'Ακρόπολι Ιωάνουμε άμα πολυς κόσμος ήτανε. 'Υνάικες, κορίτσια, πιλάτες, μπιρατσάκια, ποδαράκια, βράι, βράι, βράι όλα μίνα ήτανε.

—Ολα με ήρεσαν άμα χίτς καθίσματα ντέν ήρεσαν:

—Γιάκο, λέω, άπάνω στο ιπέτρες, θα καθίσουμε; Να μάς το λέανε, καρέκλες μαζί μας να ήφέρνημε.

Αυτό δυνατό το λέω άμμου κύριοι και κυρίες γιανιά γιανιά με κυττάζουμε, έλια εκάνου.

Τι να ίνι; Μαντήλι μου εβγάζω, άπάνω στο ιπέτρα βάζω Σουρπουίτσα μου καθισμένο εκάνω. 'Υότερα σκύβω πέτρα φυσημένο εκάνω, χώνω να ήφεύγη. Χώνω ήφεύγει άμα πηγαίνει στο μούτρα μιας κυρίας, που έ-νεται πολυ θυμωμένο:

—Προσέχετε κύριε!

—Γιατί γιάδρουμ;

—Μα είναι κατάστασις αυτή; Με γεμίοσατε σκόνι!

—Μπαρδόν, λέω.

Τέλος σπάγγων καθόμαστε, μουζική περι-μένουμε, όργανα ήδλέπουμε, βιολιά, μιολιά, άπ' όλα είχε άμμου χίτς μουζούκια ντέν εί-χανε.

Ύπομονή, λέω Καραμπέτ, στο τέλος θα ήδγάλουν τα μουζούκια. Άμμου ύστερα ήσυχία ένεται, μουζική άρχινιμένο, βράι, βράι γούρ, γούρ, γούρ, γούρ, πολυ άνοστο και πολυ άτελείωτο πράμμα ήτανε.

—Σουρπουίτσα!

—Τι είναι;

—Κουζούμ, εδω σκασμένος θα ένωμαι. 'Ι-ψυχί μου πιάσθηκε!

Σουρπουίτσα μου κοκκινίζει:

—Σουτί! Λέει.

Τι να εκάνω; Βάσανο μεάλο ήτανε άμα ύπομονή εκάνα. 'Από το τσέππ μου στραγά-λια και πασατέμπος βγαλμένα εκάνα. Στρα-γάλια έτρωα, γράτς γρούτς εκάνα, πασα-τέμπο δαγκωμένο εκάνα—φτού! μπιροστά μου φυσημένο εκάνα!

Κόσμος φασαρία άρχινιμένο εκάνε:

—Σαςσαςσ!

—'Υότερα πασατέμπο φυσημένο εκάνω, στο ύπαιθρο ήλάτη μιάς κυρίας κολλημένο ένει, βράι, βράι, βράι κυρία θυμωσε:

—Μα τι θέλετε εδω με-τα έσεις κύριε;

—Έμένα έλια με πιάνουν Σουρπουίτσα μου κοκκινι-μένο ένεται, κόσμος θυ-μωμένος, μουζική, όμως, ζούρ, ζούρ, ζούρ, χίτς ντέν τελειώνει. 'Υότερα διόλειμμα ένει, πόλισμαν ήλθε και έξω βγαλμένο μάς εκάνε. Πέκ έλιά! Με-τά στα μουζούκια ήπά-με υτογούρ.

—'Εκεί μάλιστα! Πολυ ή-χαριστήθηκε.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ο κυνηγός

Μπά, μπά, μπά! Κάτι ένοπλο σε βλέπω σήμερα κύρ-Γιαννάκη μου. Και ζωμένο σταυρωτά με φυσεκλίκια και με φάτσα άγριεμένη και πολεμοχαρή επί πλέον. Τι συμβαίνει, καλέ μου και ειρηνική άνθρωπε; Σε πείραξε κανείς και πιάς ν' άποπλύνες την προσβολή; Όχι; Μα τότε; Πώς; 'Αν μου λήη τί-ποτα ο σκύλος που άκολουθεί; Μα εδω δεν μου λές εσύ και θα μου πη το πα-ληρόσκυλο που σέρνεις μαζί σου; Λοι-πόν; Για πού τόβαλες;

—'Α! Μπά; Κυ-νηγι! 'Όστε πιάς κυνηγι, κύρ-Γιαννά-κη μου. 'Όστε βγί-καν τα τρυγόνια και μεταβαίνεις να τα συναντήσης; Κυ-νηγός, λοιπόν, και του λόγου σου! Για φαντάσου και δεν τόδερα. Και ζωστη-κες, λοιπόν, τα φυ-σεκλίκια και την τουφέκα και συμπα-ρέλαδες και τούτο το δύστυχο και κα-κομοιριασμένο σκυ-λί και πιάς να βαρέ-σης τρυγόνια! Κι' έχεις και δίχτυ, κα-θώς βλέπω; Πώς; Δύο είναι! 'Α! μά-λιστα! Δύο είναι τα δίχτυα. 'Είσαι, φαίνεται, πολυ αισιόδοξος για τ' άπο-τελέσματα της έκστρατείας σου, δυ-στυχιόμενε. Τι λές; Γιατί κουνάω το κεφάλι μου; 'Αμ' είναι να μην το κου-νήσω και να σ' έλεεινολογίσω, παληο-κουμπούρα;

Πού πιάς κυνηγι, μωρέ; Και πώς θα βρής στόχο, κακορίζικε, με δέκα βα-θυούς μυωπία; 'Εχεις καρφόσει στη μυτάρια σου κάτι γυαλιά με φακούς χοντρούς σαν κρύσταλλο και βγαίνεις να χτυπήσης τρυγόνια! Και δεν σκέ-πτεσαι που την άλλη φορά δόλοκληρο στύλο στο δρόμο τον πέρασες για άν-θρωπο και του ζήτησης και παρντόν που έπεσες άπάνω του. Και πιάς να χτυπήσης τρυγόνια! Που βλέπεις φου-στανελλά και τον περνάς για γυναίκα, βλέπεις αυτοκίνητο και το περνάς για τράμ και βλέπεις τράμ και το περνάς για άωτοστρίς. Και πιάς να χτυπήσης τρυγόνια, που θα κάθωνται άπάνω στη μύτη σου και θα σε κοροϊδεύουνε κα-κομοίρη.

Τι τρυγόνια θα χτυπήσης, βρέ βλά-κα; Τον άέρα θα τουφεκάς άράδα και το πολυ-πολυ θα φάη καμμία χούφτα σκάγια το άδωο αυτό σκυλί, που θα το ήδης — άν το ήδης — να κουνιέται και θα το περάσης για πουλί. 'Αμ' δεν κά-θεσαι, χριστιανέ μου, στ' αυγά σου, να φάς τα ταλληράκια σου στραγάλια, πα-ρά σου μπήκε σάνει και καλά να τρα-βολογιέσαι στα όρη και στα δάση για να παραστήσης τον μεγάλο και σπου-δαίο κυνηγό;

Πώς; Γιατί σε είρωνεύομαι; 'Αμ' τί-θες να κάνω, κύρ-Γιαννάκη μου; Να σε πάσω στα σοβάρα; 'Αμ' αν ήταν έτσι οι κυνηγοί, οι άλλοι θα το σπάγανε το τουφέκι τους. Βρέ για κυττάτε έναν κυνηγό! Βρέ για κυττάτε τον, που βγί-κε παγάνω με δυο υπερμυωπικούς φα-κούς στα μάτια, δυο φυσεκλίκια κι' ένα ψωραλέο κορόσκυλο, που άμα άκούση νάμ, θα το βάλη στα πόδια. Τα δι-μύτια σου λείπανε μονάχα, φουκαριάρη.

—Αιντε στην αγορά να τα γεμίσης λά-χανα, τουλάχιστον. 'Αιντε, να μην άρ-πάξω το τουφέκι σου και στο σπάσω στην κεφάλια, κακομοίρη κυνηγέ του γλυκού νερού.

Κυνηγός, λέει. Βρέ ούστ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Εγκληματικό διήγημα

Ηταν τέτοιος ο παλινόβλιος που άντλησε μέσα στο διαμέρισμά, που κι' αυτοί οι άστυφύλακες δεν τόλμησαν να μπουν άμέσως.

Χρειάστηκε να σπάσουν την πόρτα με σπρωξίματα των ώμων. Και βρήκαν τον Τζόε μέσα στο δωμάτιό του. 'Η ακριβέστερα, τα κομμάτια αυτού που πριν μισή ώρα ήταν ο Τζόε. Γιατί ο γκάγκστερ είχε κυριολεκτικά πριονιστή ολόκληρος από το παλινόβλο.

Μέσα στο λουτρό, άχρη, βουδή άπ' τον τρόπο, αλλά με κάποια λάμψη, σχε-δόν χαρούμενη στα μαύρα μάτια της, ήταν ή Μπιάνκα 'Ορσέττι, ή φιλενάδα του.

Οι βραδυνές εφημερίδες άναγγείλαν με όκταστηλους τίτλους το τέλος του Τζόε Λόγκ. Τον έσκότωσε — έγραφαν — ή φίλη του, έπειδή της είχε άρνηθή ένα γούνινο παλτό. Αυτό τουλάχιστον κατέθεσε ή 'Ιδια ή Μπιάνκα, «ή φόνισ-σα», στους δημοσιογράφους, πριν την μεταφέρουν οι άστυνομικοί στις γυναι-κείες φυλακές της Φρηβίλ.

Ο φίλος μου Ντάουν, της 'Ομο-σπονδιακής 'Αστυνομίας, ήρθε μερικές μέρες άργότερα για να περιεργασθή το παγωμένο πιά γιάνω του Τζόε Λόγκ. — Πιστεύεις, στ' αλήθεια, κι' εσύ σ' αυτή την ιστορία του γούνινου παλ-τού; τον ρώτησα.

— Που ξέρει κανείς... μου άπάντησε. Το μόνο βέβαιο είναι, ότι αυτός ο φου-καράς ο Τζόε δέχθηκε στο κορμί του 196 ακριβώς σφαίρες!...

Και ο Ντάουν μου διηγήθηκε κατόπιν ολόκληρη τη ζωή του γκάγκστερ. Ο Τζόε, πολυ νέος, είχε διαπιστώσει, ότι ή τιμία δουλειά ήταν κουραστική και δεν απέδιδε μεγάλα πράματα.

Ο πατέρας του είχε ένα γαλακτοπωλείο στο Στάκβιλ. 'Αφού τις έφαγε αρκετές φορές, έπειδή είχε ξελαφρώσει κρυφά το τα-μείο, μια μέρα, πάνω στο θυμό του, άναποδούγισε κι' έχυσε το γάλα από όλα τα δοχεία του πατέρα του!

Η αντίδρασι τότε τον έξάφνιασε. Πρόσεξε ότι ή άπώλεια των χρημάτων δεν στενοχώρησε τον πατέρα του τόσο, όσο ή άπώλεια του έμπορεύματος, που το στερήθηκε ή πελατεία του. Και πάνω σ' αυτήν ακριβώς την επαγγελματική συνείδησι, βάσιμε μια λη-στική επίνοησι του. Μέσα σε μερικές έβδομάδες, άργάνωσε μια συμμορία από άλητες, που έπιτίθετο στα αυτοκίνητα των γαλα-κτοπωλείων κι' άναποδούγισε τα δοχεία, χύνοντας το γάλα μέσα στο ποτάμι του Στάκβιλ.

Έτσι, δεν έμεινε πιά στους δύστυχους γαλατάδες, παρά να δε-χτούν την «προστασία» που τους πρόσφερε ο Τζόε Λόγκ, με άν-τάλλαγμα μια γενναία, έννοείται, αμοιβή.

— Έως εδω, συνέχισε ο Ντάουν, ο Τζόε και ή συμμορία του δεν βρίσκονταν παρά στο στάδιο του ρόπαλου και της γροθιάς. Ο Τζόε είχε βέβαια ένα πιστόλι, αλλά δεν το χρησιμοποιούσε παρά για να κάνει φιγούρα στις φιλεναδούλες του. 'Εκείνο που τον εκάνε να πάρη αποφασιστικά τον κακό δρόμο, ήταν ή αντί-στασις ενός από τα θύματά του.

»Ο γέρο - Τζέφ, από τις κάτω συνοικίες της πόλεως, έπέμενε

196 ΣΦΑΙΡΕΣ

παισματικά να μη θέλη να πληρώση το φόρο «προστασίας» στη συμμορία. Για πρώτη φορά, οι μαθητευόμενοι γκάγκστερς επέτε-θησαν με έπιτυχία στο άμάξι του. Όταν θέλησαν να έπαναλά-βουν το κόλπο τους, ο γέρος, που συνοδευόταν κι' από τη γυναίκα του την Κλάρα, άρπαξε ένα καμουσι κι' έτσάκισε μερικές ραχο-κοκαλιές. Από τη στιγμή εκείνη, μια άδυσώπητη πάλη άρχισε μεταξύ του Τζέφ και του Τζόε.

» Ένα βράδυ, συνάντησαν το γέρο την ώρα που γύριζε από την εβδομαδιαία κρασσοκατάνυξι του στην «Ταβέρνα του Κούκου». Το περιπάτημά του δεν ήταν καθόλου σταθερό, γιατί το κρασάκι ήταν γλυκόπιστο και δύσκολα κανείς σταματούσε. Τα «παιδιά» τον ά-φισαν μισοπεθαμένο στη μέση του δρόμου...

»Ο γέρο - Τζέφ σώθηκε χάρις στην κόρη του, που βγήκε για να τον συναντήσει.

»Από τότε, ή συμμορία του Τζόε δεν άφηνε σε ήσυχία ούτε τον Τζέφ, ούτε την Κλάρα, ούτε την κόρη του.

»Ένα βράδυ, ο γαλατάς τραβούσε για την ταβέρνα, όταν ξαφνικά βρέθηκε μπροστά στο νεαρό έκδι-αστή.

»'Αμέσως, χωρίς να λογαριάσει αν είχε ά-πάνω του πιστόλι, ο γέρο - Τζέφ τον άσπα-ξε από το λαιμό και με μια γερή γροθιά στο στομάχι, τον έάπλωσε χάμω. Ο Τζόε σφάδαζε από τους πόνους κι' έβγαζε σπαρακτικές κραυγές από το φόβο του, γιατί κατά βάθος ήταν δειλός και νόμι-ζε ότι είχε φτάσει ή τελευταία του στιγμή.

»Ο γέρο - Τζέφ του έδωσε άκόμη με-ρικές γερές κλωτσιές στο πλευρά και εξακολούθησε το δρόμο του για την τα-βέρνα.

»Ο Τζόε, όταν συνήλθε, έσπευσε να συναντήσει τη συμμορία του και σε λίγο έστησαν όλοι καρτέρι μια νύχτα και τσά-κισαν κυριολεκτικά στο ξύλο το γέρο - Τζόε.

»Μια άλλη φορά, επέτεθήσαν με πέ-τρες στη γροθιά Κλάρα. Άκόμα μια φο-ρά, εκάναν την έπίθεσί τους, νύχτα, στο γαλακτοπωλείο, αλλά ο Τζέφ δεν δίστα-σε να τραβήξη με τη μακρεία καραμπί-να του μια σφαίρα, που διαπέρασε το καπέλλο ενός από τους νεαρούς που εί-χαν καβαλλήσει τον τοίχο, και διασκόρ-πισε τη συμμορία.

»Από τότε ακριβώς, ο Τζόε Λόγκ πέ-ρασε όριστικά από την πλευρά του έγ-κληματος και προηγήθηκε ένα πολυ-βόλο.

— Είναι φοβερό, είπα, ενώ ο Ντάουν έπαιρνε την άναπνοή του, πως αυτή ή παιδαριωδία κατέληξε σε δράμα! 'Υπο-θέτω πως οι ψυχολόγοι θα βρουν καλό

Ετράβηξε εκατόν ενενήντα έξη σφαίρες άπάνω στα δο-χεία του γαλακτος...

ύλικό για να βγάλουν συμπερά-σματα για την εγκληματικότη-τα των νέων. 'Υποθέτω επίσης, ότι ο Τζόε Λόγκ σκότωσε το γέρο με το παλινόβλο του, έ;

— Όχι, δεν έφτασε μέχρις εκεί! Άλλά επέτεθήσαν στο ά-μάξι του μέσα στην αλή του γαλακτοπωλείου και κάθε σφαί-ρα τους, που τρυπούσε τα δοχεία, εκάνε να ξεπηδά και μια μικρή άσπρη πηγή...

»Ο Τζόε Λόγκ είχε γίνει πιά ένας σωστός γκάγκστερ. 'Ετράβη-ξε εκατόν ενενήντα έξη σφαίρες άπάνω στα δοχεία του γαλακτος.

— Εκατόν ενενήντα έξη; φώναξε άναπνεύοντας.

— Ναι, συνεπέρανε ο Ντάουν, εκατόν ενενήντα έξη! 'Όσες δέ-χτηκε στο κορμί του ο Τζόε. Ξεχάσα να σου πώ, ότι το έπίθετο του γέρο - Τζέφ ήταν 'Ορσέττι. Και ότι ή κόρη του, που πήρε τό-ση τρομάρα, λεγόταν Μπιάνκα, Μπιάνκα 'Ορσέττι. Αυτό είν' όλο

ΤΖΙΜ Ο' ΚΟΝΝΟΡ

Η ΟΜΟΡΜΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΟΔΑ

ΕΙΝΑΙ η εποχή που έχουν αρχίσει πιά τα σχολεία. Επομένως πρέπει να φροντίσουν οι μαμάδες για το σχολικό ντύσιμο των παιδιών τους.

Οι ποδιές είναι απαραίτητες, αλλά δεν είναι πιά ποδιές ακαλαίσθητες. Είναι κομψές, έχουν γραμμή και γίνονται σε διάφορα σχέδια. Ένα από τα πιο συνηθισμένα υφάσματα είναι το «Τουάλ ντε Βιού» δηλαδή ένα είδος πιο φινιρισμένου υφάσματος σε χρώμα γκρι-έλεφαν ή γκρι-φάρ ή μπλε-παπιέ. Το άνοιγμα του λαιμού γαρνιρείται με ένα όμορφο γαλόνι ζωηρού χρώματος και έχει δύο κουμπιές, πίσω κι εμπρός για να δίνουν πλάτος. Οι τσέπες φυσικά είναι απαραίτητες, αλλά η ζώνη είναι προαιρετική.

Άλλες ποδιές γίνονται από ζεφύρι καντριγιέ με στρογγυλό νομίτη και με ζώνη μόνο πίσω, που σταματάει στα πλάγια και στερεώνεται με δύο κουμπιές.

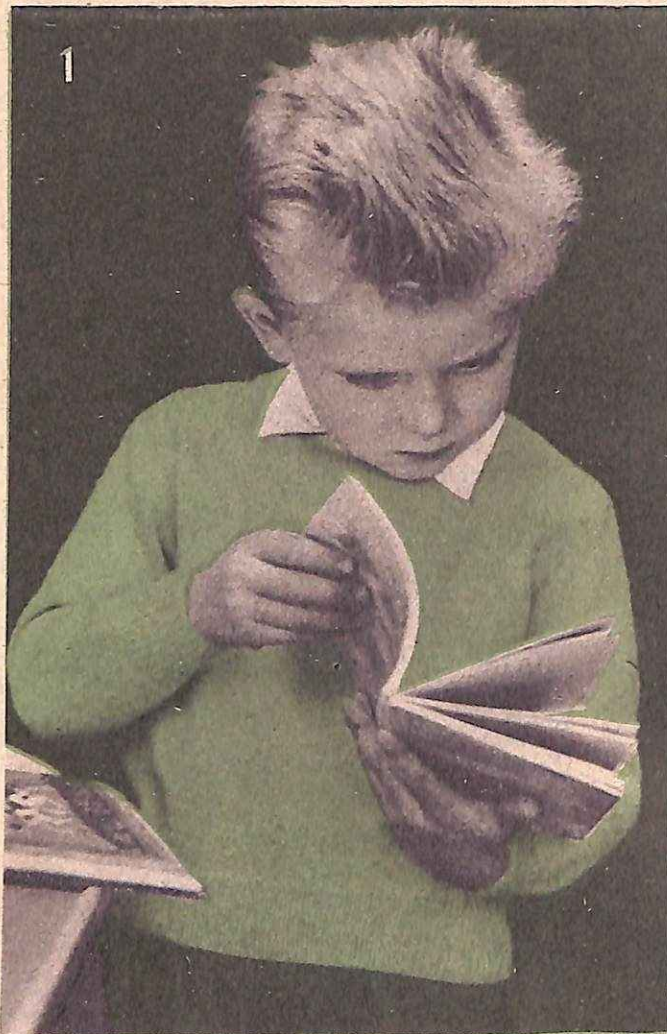
Όλες οι ποδιές γίνονται χωρίς μανίκια για να αφήνουν πιο ελεύθερες τις κινήσεις.

Μετά από τις ποδιές, έρχονται στα φορέματα.

Αυτά γίνονται από λαϊνά, «λαδάμπλα» για να μπορούν να πλένονται εύκολα χωρίς να αναγκάζονται να καταφεύγουμε στο καθαριστήριο. Τα χρώματα που προτιμούμε είναι κοκκινωπά, πράσινα, μπλε, μπέζ. Και πρέπει να έχουμε υπ όψιν ότι τα παιδιά πρέπει να έχουν τουλάχιστον, το καλοθαί, τρία φορέματα για το σχολείο, 3-4 μπλουζές, 1-2 φούστες και μερικά πλεχτά.

Τα φορεματάκια γίνονται μονοκόμματα με άνετο κοράκι, μανικάκια ζα-πονέ και γιακαδάκια κλειστά με στρογγυλό ρεβεράκι. Η φουτίτσα γίνεται με κουμπιές στα δύο πλάγια, μπροστά και πίσω. Μπορεί να γίνει και πλισσεδωτή.

Τα υφάσματα, που θα χρησιμοποιήσουμε για παιδικά φορέματα είναι λαϊνά, «λαδάμπλα», βελούδα κοτλέ, διάφορα ζερά και σκουρόχρωμα. Αυτά τα τελευταία χρησιμοποιούνται ιδίως για φουτίτσες. Τα πλεχτά γίνονται σε σχήματα μαρινιέρ, πολλά μπλουζόν, πουλόβερ και καζάκες.

- 1) Χαριτωμένο πουλόβερ για αγόρια 5 ετών.
- 2) Μπλουζά από λεπτή φανέλλα, φουτίτσα από καντριγιέ λαϊνά με γύρο κουμπιές.
- 3) Επανωφόρα ριχτό με γύρο κουμπιές.
- 4) Υπόδημα μαρόν σε σχήμα γόδας με μπαρέτα.
- 5) Σκαρπίνια δίσολα με κρέπ.
- 6) Σκαρπίνια μοκασέν.
- 7) Μοκασέν δίσολα και ζώρφα.

Αλλά θ' αναφέρουμε εκείνα μόνο που νομίζουμε ότι μπορούν να ενδείξουν τις αναγνώστρες μας:

Επανωφόρι από τουίντ σε χρώμα μουστάρδας με τελείωμα κουμπωτό μια πλατιά μπάντα από μαύρο όττομάν. Τα σφιγμένα πουανι είναι το ίδιο γαρνιρισμένα με μια μαύρη μπάντα. Το χοντρό τουίντ και η ίδια φόρμα με έλαφρο πλάτος στους ώμους είναι χαρακτηριστικά.

Ταγιέρ πρωινό, που αποτελείται από τρία κομμάτια: Βέστα και σουέτερ από τουίντ μπέζ και φούστα από γκρι φανέλλα. Το πουλόβερ έχει λαϊμό κλειστό και η βέστα ρεβέρ μετρίου μεγέθους. Είναι ένα χαριτωμένο σύνολο, που συμπληρώνεται με γάντια δερμάτινα γκρι και όμοιοχρωμο κλός καπέλλο από καστόρι.

Επανωφόρι κρουαζέ από τουίντ γκρι μελανζέ. Φαρδεϊά μανίκια με ρεβέρ μεγάλα. Φοριέται με άσορτι φόρεμα και τόκα ντραπαριστή από μελουζίνα.

Ζακέττα από μπέζ τουίντ γαρνιρισμένη με δέρμα αγριόγατας, που σχηματίζει μεγάλο γιακά και φαρδεϊές μανσέτες.

Σύνολο που αποτελείται από φόρεμα και ζακέττα μακρουλή και

Τα υποδήματα είναι σκαρπίνια δίσολα με κρέπ ή σε σχήματα «μοκασέν» από φυσικό μπόξ ή σε διάφορα χρώματα: Γίνονται πολύ ζώρφα με χαμηλά φαρδεϊά τακούνια και σόλες, που να πατούν καλά στο έδαφος.

Συμπληρώνοντας την σχολική γκαρνταρόμπα φτάνουμε στα επανωφόρια. Είναι απαραίτητα ένα χοντρό επανωφόρι από ύφασμα φανταζί, 1-2 ζακετούλες και ένα αδιάδροχο με κουκούλα.

Τέλος θα φροντίσουμε για την πατροπαράδοτη σάκκα που την δι-αλέγουμε στο σχήμα της παλιάς κλασσικής ή σε σχήμα «σερβιέτα». Γι' αυτή την αγορά ως συμβουλευ-θούμε το παιδί, γιατί πρέπει να έ-χη τη σάκκα που του αρέσει.

Εκτός όμως από το σχολείο, τα παιδιά σήμερα έχουν και την κοινωνική τους ζωή. Δημιουργούν μεταξύ τους «κάρτες», πηγαίνουν στον κινηματογράφο, κάνουν εκδρομές. Έτσι η γκαρνταρόμπα δεν τελειώνει τόσο εύκολα. Χρειάζεται πολλά ακόμη για την συμ-πληρωσί της: Μία δυο τουαλετ-τίτσες, ένα καλό επανωφόράκι, ύ-ποδηματά αμπιγιέ, τσάντα, γαν-τάκια.

Και οι εκδρομές θέλουν ειδικό ντύσιμο: Κανένα μακρύ παντελό-νι, κατάλληλα μάλινα, χοντρές κάλτσες, σάκκο της πλάτης και υποδήματα ανάλογα.

Και για να τελειώνουμε με την παιδική γκαρνταρόμπα ως προ-σθέσουμε 2-3 νυχτικά, 1-2 πυ-τζάμες, μία φανελλένια ρόμπα και παντουφλίτσες.

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΣΕ ΟΛΑ

Τα βαρέα γυναικεία επανωφό-ρια έχουν μεγάλους γιακάδες, φαρδεϊά ρεβέρ ή δεν έχουν τί-ποτα. Τα ταγιέρ, ο Ζακ Φάτ τα θέλει στενά και φορμαριστά. Ο Κριστιάν Ντιόρ τα θέλει φαρδεϊά και ριχτά.

Τις φούστες ο Ντιόρ τις θέλει κοντές, ή δε Σικιαπαρέλλι μα-κρές.

Το άνοιγμα του λαιμού της Λαν-δεν είναι θόρυβος πολύ βαθύ. Ο Ντιόρ παρουσιάζει όρθιους γιακά-δες κλειστούς.

Τα κοράζι άλλοι τα θέλουν ί-σια, άλλοι ντραπαριστά. Τα φορέ-ματα είναι πλατιά, αλλά είναι και στενά. Και οι αντιθέσεις συ-νεχίζονται, καθώς βλέπετε, έτσι που να μπορεί κάθε γυναίκα να διαλέξει ό,τι της ταιριάζει.

Το ίδιο και στα καπέλλα: Τα μακενέ του Ντιόρ παρουσιάζουν καπέλλα μικρά. Τα μακενέ του Μπαλμάν, πολύ μεγάλες φόρμες που να μπορεί κάθε γυναίκα να διαλέξει ό,τι της ταιριάζει.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕ-ΡΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

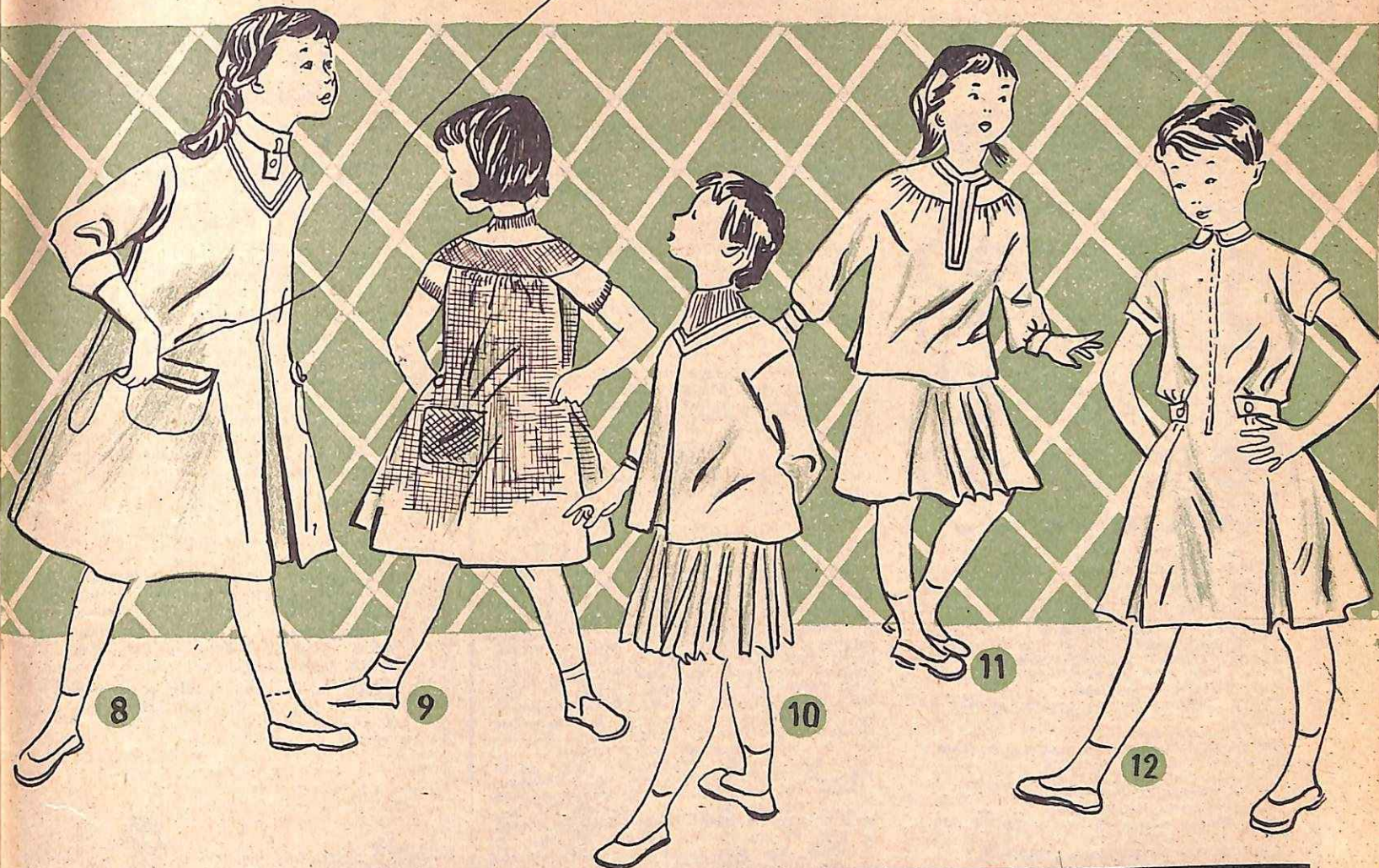
Ανάμεσα σε 3.000 μοντέλα που παρουσίασαν εφέτος οι παρισίνοι οίκοι ραπτικής υπήρχαν και φαν-ταχτερά και διακριτικά και ιδι-όρρυθμα και κλασσικά. Κάθε έμ-φανσι ενός μακενέ αντιπροσώ-πευε και μία καινούργια μόδα.

Γίνεται από φανέλλα, σε χρώμα και με αρκετό φάρδος προς τα κάτω. Γίνεται από φανέλλα, σε χρώμα και με αρκετό φάρδος προς τα κάτω. Γίνεται από φανέλλα, σε χρώμα και με αρκετό φάρδος προς τα κάτω.

Οι φόρμες ποικίλλουν, το μέγεθος όμως είναι ένα: μικρό. Πλάι στα κλός, που θυμίζουν τα καλπάκια των χωρικών και σκιάζουν διακριτικά το μέτωπο, έχουμε τα κανικά, που παρουσιάζουν τρεις διάφορες μορφές: Η μία θυμίζει αυτά που φορούν οι κλόουν, η άλλη είναι φορεμένη προς τα πίσω και έχει στρογγυλεμένη στην κορυφή, η τρίτη έχει όλο τον πετό καμωμένο με λόξες, σαν φέτες πεπονιού, το δε μπρό είναι κανονέ.

Επειτα είναι η φόρμα «ταμπουρέν έσπανιόλα», που φορούν οι Κινέζοι. Γίνε-ται ακριβώς στο σχήμα των καλπακιών, που φορούν οι Κινέζοι. Γίνε-ται από βελούδο και φοριέται ίσια και στο μέτωπο.

Για όλα αυτά τα καπέλλα χρησιμοποιούμε το βελούδο, το τοπέ, το ζέσευ, το καστόρι, τη γούνα και τα βράδια, πλούσια και βαρέα με-ταξωτά.

8) Ποδιά πρωτότυπη με πιάτο εμπρός, 9) Ποδιά για μικρή κο-πέλλα από ύφασμα καντριγιέ. 10) Φούστα πλισσέ ριχτή μπλου-ζα. 11) Μαρινιέρ με μανίκια ραγκλάν. 12) Ποδιά-φόρεμα από αλπακά με ζώνη πίσω που σταματά στα πλάγια.

Το κυριώτερο γαρνίρισμα είναι ένα φτερό «κουτώ» που τοποθετείται κατακόρυφα ή πλαγίως σαν ζιφός.

Όσο για τα χρώματα είναι όλα φωτεινά: Ικόκινα, μπλε, ηλεκτρικό, κίτρινο, ρόζ, βερυκοκι, όλες οι γκάμες του μπέζ, λίγα μαύρα, λίγα γκρι και πολλά άσπρα με μαύρες βούλες.

ΤΑ ΝΕΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Όλοι οι βιομήχανοι της Ευρώπης έβαλαν τα δυνατά τους για να αναεώσουν τα υφάσματά τους και η προσπάθειά τους επέτυχε. Παρουσί-ασαν τουίντ που δεν έχουν καμμία σχέση με ό,τι ξέραμε ως τώρα. Σκουρόχρωμα και καντριγιέ πιο φωτεινά χωρίς σε μερικές υφασμά-τες, που έφθιναν στην ύφανση. Λαϊνάς, μουκλέ. Κρέπ ντε λαϊν πιο πλούσια από βραδυνές τουαλεττές. Βελούδα με άσημνες και χρυ-σές, άλλα έμπριμέ, κοτλέ με πλατείες ραβδώσεις. Μπορεί με α-σημνίες ή χρυσές κλωστές, που τους δίνουν πιο επίσημη εμφάνιση. Και γενικώς τα βαρέα υφάσματα έγιναν ελαφρά και τα ελαφρά βαρέα. Τα τουίντ έγιναν μεταξωτά και τα μεταξωτά μάλλινα.

Κάτι που φαίνεται παράξενο στην αρχή και όταν το δειτε είναι ω-ραιότατο, είναι τα έμπριμέ μάλλινα με σχέδια, που ως τώρα ήταν απο-κλειστικότητα των μεταξωτών.

Γενικά, τα υφάσματα άλλαξαν. Τα σατέν δεν είναι πιά σκληρά, άλ-λα μαλακά σαν πουπουλά. Τα ντρα έλασαν την αυστηρή τους εμφάνιση χωρίς σε λίγες μεταλλικές γραμμές, που τους έδωσαν μια εύθυμη νότα. Ακόμη και το ταπεινό ζέρευ έγινε πλούσια, τόσο που να φοριέται τα βράδια.

Τα χρώματα: μπλε λαϊπάλ, κόκ ντε ρόζ, βέρ μπαλτίκ και όλοι οι τόνοι των πολυτίμων λίθων, από το ρουμπίνι ως το τοπάς. Πολλά γκρι, που συχνά επιτυγχάνονται με ανάμειξη άσπρου και μαύρου σε μωσαϊκά σχέδια. Το άσπρο έχει το χρώμα του κρύσταλλου.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΣΗΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Πολλοί μπουστοί είναι έμπνευσμένοι από το στυλ Άμπιρ. Τα ντεκολτέ παρουσιάζουν αφάνταστη ποικιλία. Άνοιγματα λαιμού μπατά, μυτερά, στρογγυλά, άλλα κλειστά ως τη ρίζα του λαιμού, άλλα πολύ ανοιχτά.

Οι ώμοι έαναπαίρουν βάτες, αλλά με κάπως διαφορετικά σχήματα. Οι φούστες είναι ίσιες ή «άν φόρμ», αλλά χωρίς υπερβολικό φάρδος. Κάποτε στρογγυλεούν στους γοφούς και στενεύουν, κατεβαίνοντας. Οι πιάτες συνηθίζονται πολύ και τοποθετούνται ακόμη και σε φούστες κλασσικών ταγιέρ. Είναι κάτι πολύ νεανικό.

Τα βράδια πολλά φορέματα γίνονται σε στυλ «Πρενσές» ή Άμπιρ, με φαρδεϊές φούστες.

Το φάρδος όμως τοποθετείται κατά προτίμηση δλο πίσω. Τα μανίκια των επανωφοριών είναι πολύ φαρδεϊά και όσο προχωρούν προς τα κάτω στενεύουν, φτάνοντας συχνά μέχρι του σημείου να σφίγγουν τα πουανιέ.

Αυτά είναι μερικά απ' τη νέα γραμμή.

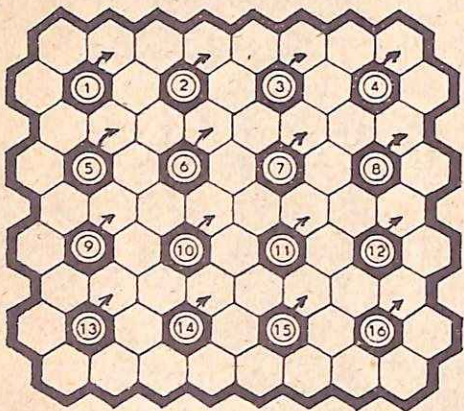
Ε Σ Μ Ε Ρ Α Λ Λ Α

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ρομπότλεξς

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των εξη γραμμάτων. Θ' αρχίσετε πάντα από το σημείο, όπου

βρίσκεται το βέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση, που δείχνει.

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) Δεν πήγε στο μάθημα (οδύ.).
- 2) Πρόσωπο των «Αθλίων».
- 3) Ίδιοσημκρία.
- 4) Δεν λείπουν από τις λιτανείες.

Β' ΣΕΙΡΑ

- 5) «Ελλειψς στενωχώρας».
- 6) Τη Σαρακοστή του γίνεται μεγάλη κατανάλωσις.
- 7) Έξωτικό φρούτο.
- 8) Φρούτο που δεν είναι προσιτό σ' όλα τα βλάντια.

Γ' ΣΕΙΡΑ

- 9) Ο πόθος της Κύπρου.
- 10) Έλληνικό αεροδρόμιο.
- 11) Χορωδία γνώστη μας από το ραδιόφωνο.
- 12) Γαλλικό κέντρο παραθερισμού.

Δ' ΣΕΙΡΑ

- 13) Έχει σχέση με μονάδα της ηλεκτρολογίας.
- 14) Σύμβολον εξουσίας.
- 15) Μοῦρο (τουρκ.).
- 16) Δοχείο ὕδατος.

Αναγραμματισμοί

Σας δίνωμε πὶν κάτω την σημασία δέκα λέξεων τῶν 5 γραμμάτων :

- 1) Έχει ἄφθονα δέντρα.
- 2) Κρατικό ἔσθον.
- 3) Πόλις της Θεσσαλίας.
- 4) Κάτοικος εὐρωπαϊκῆς χώρας.
- 5) Τόπος με ἄφθονα τριαντάφυλλα.
- 6) Μυστήριο.
- 7) Πρωτεύουσα ἀσιατικῆς χώρας.
- 8) Έχει πολλές χιλιάδες κατοίκων.
- 9) Διασκεδάζει τὰ παιδιά.
- 10) Ἡ μυθολογία τὸν τοποθετεῖ στὸν Ἄδη.

Οἱ ἴδιες αὐτὲς λέξεις ἀναγραμματισμένες ἔχουν τις ἀκόλουθες σημασίες :

- 1) Ἀπαράιτητο στὸν κάουμπού.
- 2) Ψάρι.
- 3) Μέρος τοῦ αὐτίου.
- 4) Προβίδει ἀκαταστασία.
- 5) Ἀπ' ὅλους εὐπρόσδεκτον.
- 6) Κάνει θαύματα.
- 7) Δίδονται ἀπὸ τις Τράπεζες.
- 8) Πάχος.
- 9) Νευρική ἔξασις.
- 10) Βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς.

Ἐξή συγγραφεῖς

Εἴπαμε στὸν τυπογράφο νὰ στοιχειοθετήσῃ τὰ ὀνόματα ἑξή διασημῶν συγγραφέων. Ἀλλ' ἐκεῖνος μπερδεύε τὰ στοιχεῖα καὶ μὰς παρουσίασε τὸ ἱερογλυφικό αὐτὸ σύνολο :

ΓΥΒΙΤ
ΘΛΟΝΟ
ΘΕΡΙΣΤΟ
ΤΑΜΑΝ
ΣΩΡΑΓΙΑ
ΠΙΤΟ

ΡΩΚΟΚΩ
ΤΕΛΣΙΤ
ΔΑΜΑΛΗ
ΣΙΛΟΡ
ΔΕΓΗ
ΛΕΡΙ

Γνωρίζοντας ὅτι τὰ στοιχεῖα τῆς κάθε σει-

ρὰς ἀρκοῦν γιὰ ν' ἀποτελέσουν τὸ ὄνομα-τόπων ἑνὸς συγγραφέως, μπορεῖτε νὰ βρῆτε τοὺς ἑξή συγγραφεῖς :

Πτερωτὲς συλλαβὲς

ΚΟΝΣΕΡΤΟ ΤΡΑΒΙΑΤΑ
ΜΠΑΤΟΥΤΑ ΜΠΑΣΣΟΣ

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα ἀπὸ καθεμιά τῶν μουσικῶν λέξεων, πρέπει νὰ σχηματίσετε τὸ ὄνομα ἑνὸς μουσικοῦ ὀργάνου.

Μικρὰ προβλήματα

Α. — Τὸ σύνολον δυὸ ἀριθμῶν εἶνε 40 καὶ ἡ διαφορά τους 14. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε, χωρὶς νὰ χρησιμοποῖσετε μολύβι καὶ χαρτί, ποιοὶ εἶναι οἱ δυὸ ἀριθμοί;

*

Β. — Πέρυσι πῆγα στὸ Παρίσι κι' ἔμεινα ἐκεῖ δυὸ μῆνες. Δεδομένου ὅτι οἱ μῆνες αὐτοὶ ἔχουν 10 γράμματα μπορεῖτε νὰ βρῆτε πότε ἀκριβῶς βρισκόμουν στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα;

*

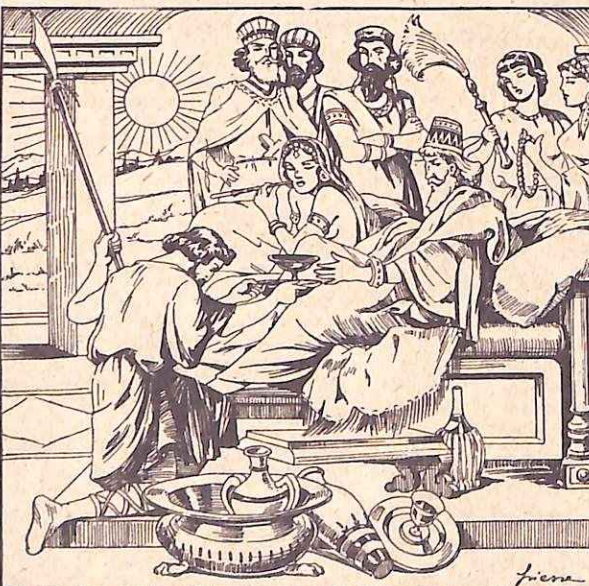
Γ. — Ποιὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς πού, ἂν τὸν κυττάτε ἀνάποδα, γίνεται ἀμέσως κατὰ 21 μονάδες μικρότερος;

Στὴν ἔκθεσι

Σὲ μὴ ἔκθεσι ἐρασιτεχνῶν, πέντε νεαροὶ ζωγράφοι ἐξέθεταν πέντε ζωγραφία πίνακες. Κάθε ζωγάρι ἀπετελεῖτο ἀπὸ δυὸ πίνακες με ἴδιο θέμα καὶ τίτλο, ἀλλὰ ἑκάστου ζωγράφου δυὸ διαφόρων ζωγράφων. Οἱ πέντε ζωγράφοι λοιπὸν ἔχουν ἀποφασίσει νὰ παίξουν φάρσα στοὺς κριτικούς. Πράγματι, κάθε ζωγάρι πίνακον ὑπογεγραμμένο ἀπὸ δυὸ ζωγράφους, ἦταν στὴν πραγματικότητα φτιαγμένο ἀπὸ δυὸ ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἄλλους. Κάθε ζωγράφος εἶχε φτιάσει δυὸ πίνακες με διαφορετικούς τίτλους, ἐνῶ ἔχουν τὴν ὑπογραφή του δυὸ ἄλλοι, ἐπίσης με διαφορετικούς τίτλους.

Οἱ δυὸ πίνακες «Θαλασσινὰ» ἔχουν τις ὑπογραφὰς τοῦ Βασιλείου καὶ τοῦ Σκούρου. Τὸ ἑνὸς «Θάλασσα» εἶχε τὴν ὑπογραφή του Μπογιὰ καὶ τὸ ἄλλο τοῦ Κοκκινά. Ὁ Βασιλείου εἶχε φτιάσει τὴν ὑπογραφή του τὸ ἑνὸς «Μυστήριο» καὶ τὸ ἑνὸς «Ἄστυν». Ὁ Σκούρος εἶχε φτιάσει τὴ μὴ «Τρέλλα» καὶ τὸ ἑνὸς «Θάλασσα». Ὁ Παλέτας εἶχε ὑπογράψει τὴ μὴ «Τρέλλα» καὶ τὸ ἑνὸς «Μυστήριο». Δυὸ πίνακες με τὸν ἴδιο τίτλο ἔχουν τις ὑπογραφὰς τοῦ Κοκκινά καὶ τοῦ Σκούρου. Τέλος, κι' οἱ δυὸ πίνακες πού εἶχε φτιάσει ὁ Κοκκινὰς, ἔχουν τὴν ὑπογραφή τοῦ Παλέτα. Ποιοὶ ἔχουν φτιάσει τὰ δυὸ «Θαλασσινὰ»;

Μία εἰκόνα — Δέκα λάθη

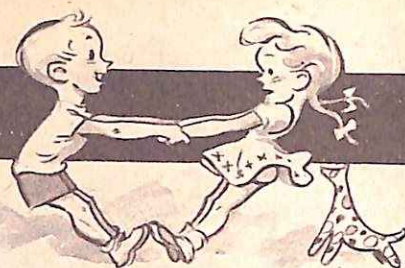

Στὴν εἰκόνα μας αὐτή, πού παρουσιάζει μὴ σκηνὴ ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν ἀρχαίων Ἀσσυρίων, ὑπάρχουν δέκα λάθη. Μπορεῖτε ν' ἀνακαλύψετε, ἂν ὄχι ἅλα, ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα;

15 λέξεις

Προσπαθήστε μέσα σὲ τρία λεπτά νὰ βρῆτε 15 λέξεις τῶν 5 γραμμάτων, πού νὰ ληγοῦν ὅλες σὲ «ΩΝ». Πρέπει νὰ εἶνε ὅλες κύρια ὀνόματα καὶ ὀυσιαστικά, στὴν ὀνομαστική, Π. Χ. Σόλων. Τὸ παράδειγμα δὲν λογαριάζεται.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82

Ἡ ἱστοριοῦλα σας

Ἡ ὀκαρίνα

Ὁ βίος Μελέτης βρισκόταν ἀπὸ καιρὸ σὲ δύσκολη θέσι. Ἦθελε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ μικρὸ ἀνεψιὸ του, τὸν Πετράκη, μὰ δὲν τὰ κατάφερνε.

Κάθε φορὰ πού τοῦ ἔκανε ἑνα δῶρο, ὁ Πετράκης ξύνιζε τὰ μούτρα του. Τίποτα δὲν τοῦ ἄρεσε, οὔτε τὰ βιβλία, οὔτε τὰ αὐτοκινητάκια, οὔτε οἱ νερομπογιές.

Τέλος, στὴ γιορτὴ τοῦ Πετράκη, ὁ βίος Μελέτης, τοῦ ἔκανε δῶρο μὴ ὀκαρίνα.

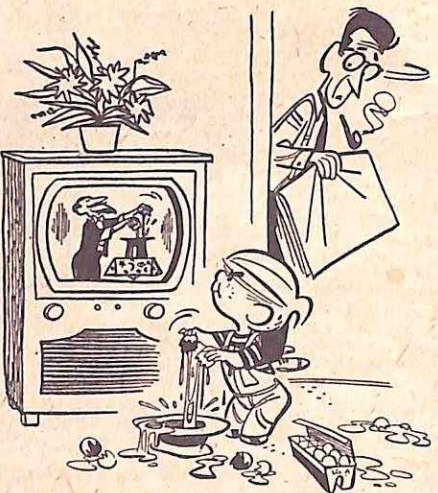
— Σοῦ ἄρεσε; τὸν ρώτησε ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες.

— Πάρα πολὺ, θεῖε! τοῦ ἀπάντησε ὁ Πετράκης. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ. Ἦταν τὸ πιὸ ὠραῖο δῶρο ἀπ' ὅλα!...

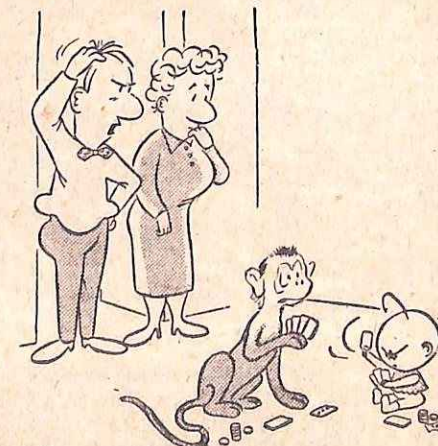
— Μπράβο! τοῦ εἶπε με ἱκανοποίησι ὁ βίος Μελέτης. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἐκτίμας τὸ δῶρο μου!...

— Πάρα πολὺ, θεῖε! Κάθε φορὰ πού ἀρχίζω νὰ παίζω με τὴν ὀκαρίνα, ἡ μαμά μου δίνει ἀπὸ ἑνα χιλιάρικο γιὰ νὰ σταματήσω!...

MIKY-MAOVS

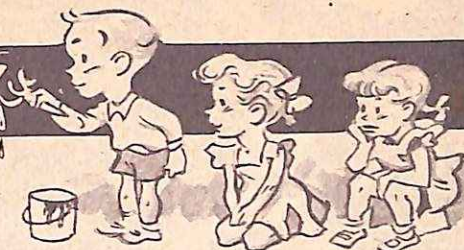

Ἡ τηλεόρασις καὶ ὁ μαθητευόμενος μάγος.

— Θάνατα νάβειρα ποῖς ἀπὸ τοὺς διὸ ἔναθε τὸν ἄλλο νὰ παίξῃ!...

Ἡ Σελὶς τοῦ παιδιοῦ

Τὸ παραμῦθακι σας

Ὁ φτωχὸς ζωγράφος

Σὲ μὴ μακρινὴ πολιτεία καὶ σ' ἑνα φτωχὸ σπιτάκι, ζοῦσε μὴ χήρα με τὸ παιδάκι της, τὸν Θωμά.

Ἡ μόνη κληρονομία πού τοὺς ἄφησε ὁ ἀντρας της, ἦταν τὸ σπιτάκι αὐτό, πού γιὰ στολισμα εἶχε λίγες ζωγραφιὲς στοὺς τοίχους του.

Ὁ Θωμάς, λοιπὸν, τις περισσότερες ὥρες του, τις περνοῦσε ἐκεῖ μέσα. Κρατῶντας ἑνα σημειωματάριο κι' ἑνα μολύβι, προσπαθοῦσε νὰ ξεσηκώσῃ τις ζωγραφιές. Μὰ, ἐπειδὴ ἦταν ἀνυπόμονο παιδί, πολλές φορές, παρατοῦσε ἀτέλειωτη κάθε του προσπάθεια. Κάποτε μάλιστα, ἀκούστηκε νὰ λὲ με κρυφὸ καυμό:

— Ἀχ! Πόσο εὐχαριστημένους θὰ ἦμουν ἂν ἐρχόταν καμμιὰ νεράιδα νὰ μου ἀποτερίσει τὴ ζωγραφιά!...

Ἐνα δειλινὸ, ὁ Θωμάς, περπατώντας, ἔφτασε σὲ μὴ λίμνη. Ἐκεῖ, ὁ ἥλιος ἔριχνε τις ἀχτίδες του μέσα ἀπὸ τὰ βελονατὰ φύλλα τῶν πεύκων καὶ τὰ μολυβένια νερά τῆς λίμνης, ἔχουν πάρει περιεργὰ χρώματα. Τὸ γαλάζιο ἀτλάζι τοῦ οὐρανοῦ με τὰ πορτοκαλόχρωμα σύννεφα καὶ τὰ πολυχρώμα ἀθάκια, πού ἔχουν φυτρώσει γύρω στὴν ὀχθὴ τῆς λίμνης, τὸν ἔκαναν νὰ σταματήσῃ με θαυμασμό.

— Ἀχ! Πὼς θάθελα νὰ ἦμουν ζωγράφος! ψιθύρισε.

Ἐσκυψε κατόπιν κι' ἔκοψε ἑναν ὠραῖο κρίνο. Ὑστερα προσπάθησε νὰ τὸ ζωγραφίσῃ στὸ σημειωματάριό του. Μὰ τοῦ κάκου! Ὁ Θωμάς τότε, ἀναστενάζοντας, εἶπε με λυπημένη φωνή:

— Τί καλὰ πού θάταν νὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ζωγραφίσῃ ἑνα τόσο ὀμορφο λουλούδι!...

Δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώσῃ τὰ λόγια του καὶ εἶδε μέσα βαθεῖα στὸ κρίνο νὰ λάμπῃ κατὶ σὰν χρυσὴ κορώνη. Τὰ πέταλά του ἐβγαλὰν κι' αὐτὰ μὴ παράξενη λάμψη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἑνα μικρὸ πλάσματάκι κάθησε στὸ χέρι του. Ἦταν ἑλαφρὸ σὰν πούπουλο με χρυσοκίτρινη φορεσιά. Κι' ὅταν ἀνοῖξε τὸ στοματάκι του, μοσχολόγησε ὁ τόπος.

Τὸ γοητευτικό αὐτὸ πλάσματάκι ἦταν μὴ Νεράιδα.

— Παιδί μου, τὸν ρώτησε. Εἶσαι εὐτυχισμένο;

— Εἶμαι εὐτυχισμένος, ἀποκρίθηκε ὁ Θωμάς, γιὰτὶ ἔχω τὴ μαρούλα μου. Μὰ θάμουνα ὅμως πὶν εὐτυχισμένος ἂν εἶχα τὸν πατέρα μου κι' ἂν ἦμουν ζωγράφος! Θέλω ὥστόσο νὰ γίνω ζωγράφος, μὰ δὲν μπορῶ!

— Πού τὸ ξέρεις πὼς δὲν μπορεῖς; τὸν ρώτησε ἡ Νεράιδα μ' ἑλαφρὸ χαμόγελο.

— Ἐχω προσπαθήσει πολλές φορές, Νεράιδα μου, μὰ τοῦ κάκου!...

— Κι' ἂν σὲ βοηθοῦσα;...

— Τότε ἐλπίζω πὼς κατὶ θὰ ἔκανα, εἶπε μ' εὐχαρίστησι ὁ Θωμάς.

Ἐζῶ μὴ μαγικὴ τέχνη, τοῦ εἶπε τότε ἡ Νεράιδα. Μὰ ἡ τέχνη, αὐτὴ θέλει προσοχὴ καὶ μεγάλη ὑπομονή. Ἄν, λοιπὸν, μοῦ ὑποσχεθῇς πὼς θὰ κάμῃς ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ, τότε θὰ σοῦ τὴ χαρίσω!...

— Στὸ ὑπόσχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά! ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ Θωμάς.

— Λοιπὸν, πάρε αὐτὸ τὸ κλειδάκι, πῆγαῖνε στὸ δάσος καὶ σταμάτησε στὸ πρῶτο πεύκο. Χτύπησε δυνατὰ τὴ ρίζα τοῦ κι' εὐθὺς θ' ἀνοῖξῃ μὴ μαγικὴ πορτοῦλα. Βάλε με προσοχὴ τὸ χέρι σου στὸ ἀνοῖγμα καὶ θὰ βρῇς ἑνα κουτί, πούχει διάφορα χρώματα. Ἀρχισε μ' αὐτὰ νὰ ζωγραφίζῃς σιγά-σιγά, καὶ θὰ δῶς, ἂν δὲν παραδῇς τὸ λόγο σου, πὼς θὰ καταφέρνῃς ὅ,τι ποθεῖ ἡ καρδούλα σου!...

Ἡ Νεράιδα, μόλις τέλειωσε τὰ λόγια της, ἔξαφανίστηκε.

Ποῖς δὲν ἦθελε νὰ εἶχε φίλη μὴ Νεράιδα; Καὶ ποῖς δὲν ἦθελε τέτοια τύχη, νὰ ἐρναῖται με τέτοια μαγικὰ χρώματα;...

Ὁ Θωμάς, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, περνοῦσε ὅλες τις ὥρες του, ζωγραφίζοντας. Ζωγράφιζε τὴν ἡσυχὴν λιμνούλα με τὰ μολυβένια τῆς νεοῦ. πού καθρεφτίζονταν μετὰ σ' αὐτὰ τόσο κρίνοι, τόσο γιούλια, τόσο ἄγριες πασχалиές! Ζωγράφιζε τὸν ἑσπερο οὐρανὸ με τὰ ἀχνόλευκα σύννεφα, τὸν ἑσπερο τῶν βουνῶν, τὴν ὀμορφὴ δύση... Καὶ τί δὲν ζωγράφιζε!

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ θαυμάζῃ τις ζωγραφιές

Τὸ ποιηματακι σας

Φθινόπωρο

Ἦρθε ὁ καιρὸς πού τὸ παιδί
παῖγνιδια πιά δὲν ἔχει,
τὴ σάνκα παίρνει τὸ ταχὺ
καὶ στὸ σχολεῖο του τρένει.

*

Ἦρθε ὁ καιρὸς πού τὰ φτωχὰ
στὸ κρὸν τουρτουρίζουν
καὶ στὰ περδὸλια τὰ ψυχρὰ
τὰ φύλλα κινερίζουν.

*

Ἦρθε ὁ καιρὸς πού οἱ γιαιές
τὰ παοαμῦθια ἀρχίζουν
καὶ τὰ παιδάκια γύρω τους
κατὰ σειρά καθίζουν.

*

Ἦρθε ὁ καιρὸς πού οἱ φωνηές
ἐξομῇς πάλι μένουν.
Ἦρθε ὁ καιρὸς πού σὴ φωτιά
κάστανα περιμένουν!...

ΑΝΑΡ. ΜΩΡΑ-Ι-ΤΗΣ

Χιοῦμορ

— Ἀννούλα, σὲ ποῖο μέρος τοῦ τραπεζιοῦ θέλεις νὰ καθῇς; Κοντὰ στὴ μαμά σου;
— Ὀχι. Κοντὰ σὸ... μπουφέ!

— Νίνα, πόσες φορές σοῦ εἶπα νὰ μὴ ἀνεβαίνῃς πάνω στὶς πολυθρόνες με τὰ παπούτσι;

— Καὶ ἡ Νίνα με ἀπάθεια:
— Ἐκατὸ φορές!

Ἡ δασκάλα σ' ἑνα μικρὸ μαθητὴ της, ἀφοῦ ἔκαμε ἑνα μάθημα περὶ τιμιότητος:

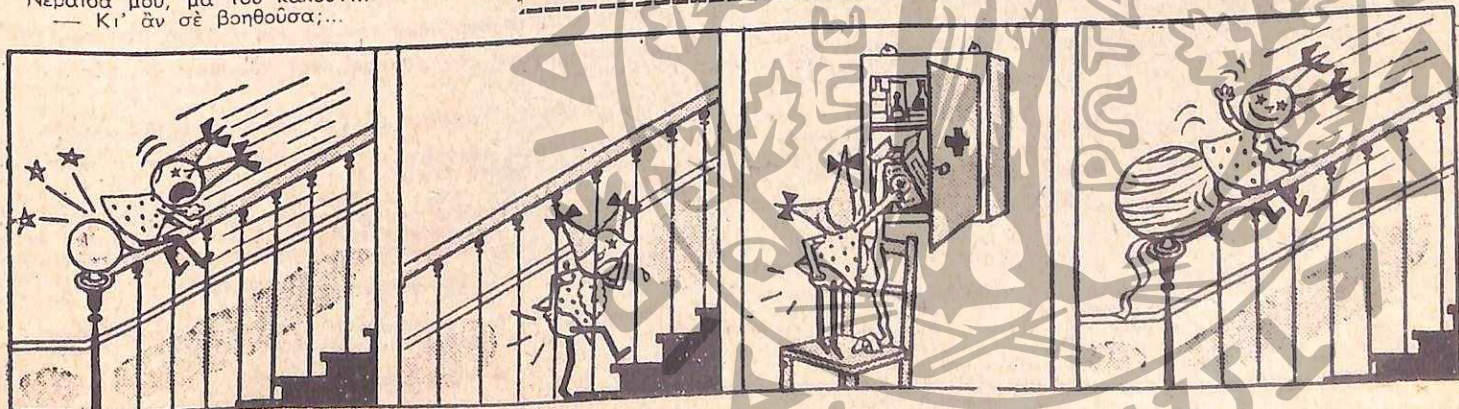
— Πιά πὲς μου, τί δάκναες ἂν εἴσθες στὸ δρόμο ἑνα δεκαχίλιανο; Θὰ τὸ κρατοῦσες;
— Ὀχι, κυρία.

— Μπράβο, παιδί μου... Ἀλλὰ τί θὰ τόκα-νες;
— Θὰ τὸ ξόδευα!

Ὁ μπαμπὰς στὸ μικρὸ γυῖο του:
— Θὰ δοῦμε τώρα ἂν ἔχεις ἀριθμητική... Ἄν σοῦ δώσω ἑνα πεντακόσκιον, ὕστερα κι' ἑνα χιλιάρικο, κατόπιν ἑνα πεντοχίλιον κι' ἑνα χιλιάρικο, ὅσων θὰ ἔχῃς ἐν ὄλῳ; Πείτα τρία ἑκατοστάκια, πόσα θὰ ἔχῃς ἐν ὄλῳ;

— Ὀχι καὶ πολλά... Ὅπως ὅποτε, δὸς μου τα καὶ κάνωμε ὕστερα τὸ λογαριασμό!

Ὁ δάσκαλος: Τὰ μαθηματικά, παιδιά μου ὀξύνουν τὸ νῶ.
Ὁ μαθητὴς: Μὰ δὲν μὰς εἶπατε, κύριε, ὅτι ὁ νοδὸς... περισπάται!

Ἡ ΖΩΪΤΣΑ, Ἡ ΤΣΟΥΛΗΘΡΑ ΚΑΙ Ο.. ΕΠΙΔΕΣΜΟΣ

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

—Νέντ, μικρή μου, γιά θένα ήρθα! Πάμε να φύγουμε!...

—Όχι, Όλιβερ... απάντησε εκείνη, με μία φοβερή προσπάθεια που της σπάρανε την καρδιά. "Αν μ' αγαπάς, φύγε, σέ παρακαλώ... Δεν έπρεπε νάρθης καθόλου..."

Ο ναύτης έμεινε άφωνος μιά στιγμή. "Ύστερα τόν έπνιξε ο θυμός. Την άρπαξε απ' το μπράτσο και θέλησε να την τραθήλει, να την πάρη μαζί του.

Την ίδια στιγμή ξεπετάχτηκαν από μιά σκοτεινή γωνιά κάμποσοι δούλοι του Λίγκ, με τα μαχαίρια στο χέρι, και θέλησαν να χτυπήσουν τόν Όλιβερ. Μά οι άλλοι ναύτες, οι φίλοι του, τράβηξαν τα πιστόλια τους και τούς κράτησαν σ' απόσταση.

Στό μεταξύ, ο Όλιβερ σήκωσε τή Νέντ στά στήθα του μπράτσα και βγήκε απ' τό καταγώνιο, ενώ οι σύντροφοί του τόν ακολουθούσαν, υπερασπίζοντας τή φυγή του.

Στή γωνιά του βρώμικου στενοσόκακου τόν σταμάτησε ένας Χαθανέζος.

—Όχι απ' αυτό τό δρόμο! του ψιθύρισε. Παραμονεύει εκεί, μέσ' στο σκοτάδι, ο Λίγκ με τούς Κινέζους του... Έλάτε μαζί μου, γρήγορα! Είμαι κι' εγώ ένας σκλάβος, που θέλω να τό σκάσω. Ξέρω ένα μέρος, γιά να κρυφτούμε όλοι ως τό πρωί.

Και τούς ψώδηγνε σ' ένα χαθανέζικο μαγαζάκι, που συγκοινωνούσε με μιά κρυφή πόρτα μ' ένα ευρύχωρο και μισοφωτισμένο δωμάτιο.

—Εδώ είμαστε ασφαλισμένοι, είπε ο Χαθανέζος. Αδύνατο να μάς βρουν οι Κινέζοι του Λίγκ, που θάχουν πλημμυρίσει τώρα τούς δρόμους σάν τα μυρμήγκια.

—Όραία, τού είπε ο Όλιβερ. Θά μείνεις όμως και σ' μαζί μας, κι' αν κινδυνεύουμε εδώ πού μάς έφερε, θά τό πληρώσεις με τή ζωή σου... Θέρε μας να πιούμε τώρα!

Καθισμένη με τόν αγαπημένο της σ' ένα μικρό τραπέζι, χάρια απ' τούς άλλους ναύτες, η Νέντ είχε γύρει στήν αγκαλιά του κι' άφινε τήν ψυχή της να ξεχειλίση απ' τις συγκινητικές αναμνήσεις τής παιδικής ζωής της:

—Ζούσα ήσυχα με τή μανούλα μου στο Πορτορικό έλεγε, όταν μ' άρπαξαν μέσ' απ' τήν αγκαλιά της οι άνθρωποι του Λίγκ. Δεν είχαμε κανένα γιά να μάς υπερασπιστή. Ο πατέρας μου είχε πεθάνει. Ο μονάκριβος αδελφός μου είχε γίνει ναυτικός από μίαν παιδική της ζωής της...

κρό παιδί κι' είχε φύγει μακριά, χρόνια ολόκληρα. Εγώ δεν τόν είχα γνωρίσει καθόλου...

—Πού μένατε τότε, Νέντ; ρώτησε ο Όλιβερ.

—Σ' ένα χωριούδακι, τό Γκάρντιν...

—Τό Γκάρντιν; πρόφερε ο νέος, κι' ένοιωσε ένα άόρατο χέρι να τόν σφίγγη τό λαιμό. Πού βρισκόταν τό σπίτι σας;

—Αντίκριψέ στήν έκκλησία... ένα χαμηλό σπιτάκι με δυό πανύψηλες κουρμαδιές.

—Στόν κορμό τής μιάς κουρμαδιάς ήταν χαραγμένη μιά άγκυρά...

—Ναι, απάντησε κατάπληκτη η Νέντ. Πώς τό ξέρεις;

—Πώς τόν λέγανε τόν πατέρα σου;

—Ουίλλιαμ Σκίπερ...

Τό πρόσωπο του Όλιβερ πήρε τήν όψη του χαλκού. Τά μάτια του συννεφίασαν.

—Ξέρεις πώς λέγανε τόν αδελφό σου, που δεν τόν γνώρισες; ξαναρώτησε.

—Ντόρκο...

Ο Όλιβερ κύτταξε τή Νέντ μ' ένα τρόπο που τήν έκανε να τρομάξει.

Τήν άρπαξε ύστερα στήν αγκαλιά του και τής είπε, μ' ένα στεναγμό σάν μουγκρητό θηρίου:

—Ξέρεις... ποιος είμ' εγώ;... Ξέρεις;...

—Έκείνη γούρλωσε τά μάτια της από τρόμο και κατάπληξη. Ξέφυγε απ' τήν αγκαλιά του, θέλησε κάτι να πη, μά δεν μπόρεσε. Κόππηκε η αναπνοή της, τά γόνατά της λυγίσανε και σωριάστηκε χάμω, σπαρταρώντας.

Συγχρόνως κι' ο Όλιβερ κυλιότανε στο πάτωμα, με τήν ίδια άγωνία...

Σέ λίγα λεπτά, τά δυό ερωτευμένα αδελφία ξεψύχησαν αγκαλιασμένα, ενώ οι άλλοι ναύτες κύτταζαν τό τραγικό θέαμα σάν μαρμαρωμένοι.

Σέ μιά γωνιά, ο Χαθανέζος έτριβε τά χέρια του με σατανική χαρά και μουρμούριζε:

—Έκανε καλή δουλειά τό φαρμακωμένο κρασί... Δεν μπορεί να πη ο μπάμπα-Λίγκ πώς πήγανε χαμένα τά λεφτά που μού έδωσε γιά να τόν εξυπηρετήσω...

ΤΖΕ'ΙΜΣ ΡΑΚΜΠΥ

ΟΙ «ΑΣΣΟΙ» τής πολυγαμίας

Συνδυάζουν συνήθως... τό τερπνόν μετά του ωφελίμου

Πόσες γυναίκες πρέπει να παίρνει ένας άντρας; Είναι καλό πράγμα ή πολυγαμία;

Φαίνεται πως δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι τις ίδιες αντιλήψεις πάνω σ' αυτό τό ζήτημα... Τελευταίως άκούη, οι άναγνώστες τών άμερικανικών έφημερίδων πληροφορήθηκαν με κατάπληξη ότι όλοι οι άντρες του μικρού χωριού Σόρτ Κρήκ τής Άριζόνας ήταν πολύγαμοι! Δυό απ' αυτούς μάλιστα είχαν από έξη συζύγους ο καθένας!

Στό χωριό αυτό κατοικούσαν 36 άντρες, 86 γυναίκες και 236 παιδιά. Κάθε κορίτσι ήταν υποχρεωμένο να παντρευτή, όταν θά γινόταν 15 χρόνων.

Τό Σόρτ Κρήκ ήταν άπομονωμένο απ' τόν υπόλοιπο κόσμο, στή βόρεια άκρη μιάς έρημου τής Άριζόνας. Κι' έτσι κανείς δεν είχε άνακατευθ' ποτέ στή ζωή του, ως ότου η άστυνομία πληροφορήθηκε τί συνέβαινε σ' αυτό κι' αποφάσισε να δράση κεραυνόβολα.

Πραγματικά, ένα πρωί, μόλις είχε ξημερώσει, οι άστυνομικοί περιέκυκλωσαν τό Σόρτ Κρήκ, συνέλαβαν όλους τούς άντρες και τούς έστειλαν να δικασθούν στο Μοιάδε, 650 χιλιόμετρα μακριά απ' τό χωριό τους. Στή δίκη τους άποκαλύφθηκε ότι τό έθιμο τής πολυγαμίας τους είχε τήν προέλευσί του στους κανόνες τής παράξενης «θρησκείας» τών Μορμόνων τής Γιούτα, που έλειψαν πριν άπό 50 χρόνια.

Όπως ο Κεμάλ κατάργησε τήν πολυγαμία στήν Τουρκία, τό ίδιο έκανε κι' ο βασιλέας Άμανουλλάχ στο Άφγανιστάν. Όστόσο, σ' άλλα μέρη του κόσμου διατηρείται ακόμη αυτή η συνήθεια. Μόλις πρό 4 έτών, δε κάποιος από τούς πολιτικούς τής Χρυσής Άκτής έπρότεινε σοβαρώτατα να παντρεύονται οι άντρες με πολλές γυναίκες, γιά να λειψή έτσι απ' τήν άφρικανική αυτή άποικία «ή πληγή τής άνηθικότητας».

Έξ άλλου, ο Ο.Η.Ε. άπασχολήθηκε με τήν περίπτωση ενός γέρου φυλάρχου του Βρετανικού Καμερόν, που είχε στο χαρέμι του 110 γυναίκες! Ο μαυρός αυτός βασιλιάς είχε τό δικαίωμα να παντρεύεται με τά πρωτότοκα και τά διδυμα κορίτσια όλων τών υπηκόων του!

Τό ρεκόρ όμως τής πολυγαμίας άνήκει σ' ένα σουλτάνο τής νήσου Μπόρνεο, που είχε... 1.000 γυναίκες και βεβαίως πώς τις άγαπούσε όλες!

Άλλ' άς ξαναγυρίσουμε στήν Άμερική, γιά ν' άσχοληθούμε μ' έναν άληθινά καταπληκτικό πολύγαμο, τόν Τσάρλ Γούντροφ. Ός τά 50 χρόνια του, ο άνθρωπος αυτός είχε παντρευτή μ' 50 γυναίκες — από μιά δολοφονία γιά κάθε έτος τής ηλικίας του!

Ενώ στήν αρχή ήταν ένας νομοταγής πολίτης, ύστερα κυριεύθηκε άφρονικά απ' αυτή τή μανία τών γάμων κι' άρχισε να βολίση «συζύγους», με τις μικρές άγγελίες τών έφημερίδων. Ήταν σχεδόν όλες έραζόμενες κοπέλλες, που είχαν μαζέψει μερικές οικονομίες. Ο Γούντροφ έβαζε στο χέρι τό κομπόδεμό τους κι' έξαφανιζόταν ύστερα. Κι' η εύχάριστη αυτή κι' έπεκερδής «έπιχειρήσις» του συνεχίσθηκε επί πολλά χρόνια, ως ότου έπιτέλους έπεσε στα χέρια τής άστυνομίας.

Πολύ διαφορετική ήταν η περίπτωση ενός κατοίκου του Λος Άντζελες, που ζούσε άρμονικά μαζί με τή σύζυγό του, τήν πρώην σύζυγό του και τήν κόρη τής πρώην συζύγου του. Αυτός δεν ήταν διγαμός: Είχε πάρει διαζύγιο απ' τήν πρώτη του γυναίκα. Η κόρη του όμως τόν είχε πείσει να δοκιμάσει τό παράξενο εκείνο πείραμα συμβιώσεως, κι' η έπιτυχία ήταν άπόλυτη.

Οι γείτονες τούς άνόμαζαν «Ευτυχισμένη Οικογένεια». Καθένας είχε τό δικό του διαμέρισμα στο σπίτι. Προγευμάτιζαν τό πρωί χωριστά, τό μεσημέρι όμως έτρωγαν όλοι μαζί. Είχαν τρία τηλεφώνια, τρία αυτοκίνητα και τρία πιάνια (γιατί άγαπούσαν όλοι τή μουσική, κι' αυτό άκριβώς τό κοινό ενδιαφέρον τούς κρατούσε συννευμένους).

—Είναι ωραιότατος αυτός ο τρόπος τής ζωής μας, έλεγε ο σύζυγος μ' ίκανοποίησι. Ένδιαφερόμαστε καθένας γιά τόν άλλον, γιά τις πράξεις του και τις έπιτυχίες του. Έχουμε κοινούς φίλους. Η ζήλεια και οι μνηχανοραφίες είναι πράγματα άγνωστα στο σπίτι μας!

Περίφημο επίσης έγινε τό «Ευτυχισμένο Τρίγωνο» του Τέξας. Καί σ' αυτήν τήν περίπτωση, μιά πρώην σύζυγος είχε γίνει πρόθυμα δεκτή απ' τή δεύτερη σύζυγο τού άλλου συζύγου τής Τζώρτζ Ντούλεϋ, κι' έζησαν κι' οι τρεις μαζί με άπόλυτη άρμονία και κατανόησι. Κι' αυτό γιάτί άγαπούσαν όλοι τή μικρούλα Κάθριν, κόρη τής πρώτης συζύγου τού Ντούντλεϋ.

Μη θέλοντας λοιπόν να ύποφέρει τό παιδί άνάμεσα σε δυό χωριστά σπίτια και σε δυό γονείς που θά μισούσαν ο ένας τόν άλλον, αποφάσισαν να συζήσουν όλοι στο ίδιο σπίτι και ν' άφοσιωθούν στήν άνατροφή τής μικρής.

Καμιά απ' τις δυό γυναίκες δεν άφινε να τήν βασανίσουν ύποψίες και ζήλεια. Ο σύζυγος καθόταν άνάμεσα τους στο θέατρο, έτρωγε και χόρευε μαζί τους.

Μερικοί κουτσουμπολόηδες γείτονες είχαν κατακρίνει στήν αρχή αυτό τόν συνδυασμό, τελικά όμως πείστηκαν όλοι γιά τήν έπιτυχία του πειράματος.

Άλλα ξεφύγαμε απ' τό θέμα μας: τούς πολύγαμους. Κάποιος Γερμανός, που δικάστηκε πρό καιρού, δήλωσε μ' αὐταρέσκεια στο δικαστήριο πώς δεν θ' άκούσει... ένα όλοκληρο σ' άπ'ροδρομικό βαγόνι γιά να χωρέσει όλες τις γυναίκες του, κι' άν δεν θυμώταν καν τά όνόματά τους!

Ο Άγγλος... συνάδελφός του, Άρτουρ Γουίτχες, δοντανιαντέος στο Μπρίστολ, καταδικάστηκε σε 7 έτών φυλάκιση, γιάτί είχε παντρευτή μέ 35 γυναίκες, όλες νέες κι' ώρες, και τούς είχε φάει τά λεφτά τους!

Κάποτε, που είχε 5 γυναίκες μαζί «έν ενεργεία», έστειλε καθημερινά επί 15 μέρες από ένα έρωτικό γράμμα στήν καθεμιά, στολισμένο με ωραιότατες φράσεις! Γιά να μη μπλέκη δέ μεταξύ τους τά όνόματά τών συζύγων του, τούς είχε δώσει διακριτικούς άσθιμους!

Στή φιλαδέλφεια, μιά γυναίκα διαγαυή είχε δυό συζύγους, που κατοικούσαν κοντά ο ένας με τόν άλλον. Κατάρθωνε δέ να μοιράζει μεταξύ τους τή ζωή της, χωρίς ν' άνακαλύψουν ποτέ κανείς απ' αυτούς τήν ύπαρξη τού άλλου.

Ο ένας τους ήταν πλούσιος τσαρξίτης κι' ο δεύτερος ένας ταπεινός ζυλουργός που εργαζόταν πάντα νύχτα. Τις νύχτες λοιπόν, η γυναίκα έμενε στο σπίτι του τραπεζίτη, και τήν ήμερα πήγαινε στον άλλο σύζυγό της!

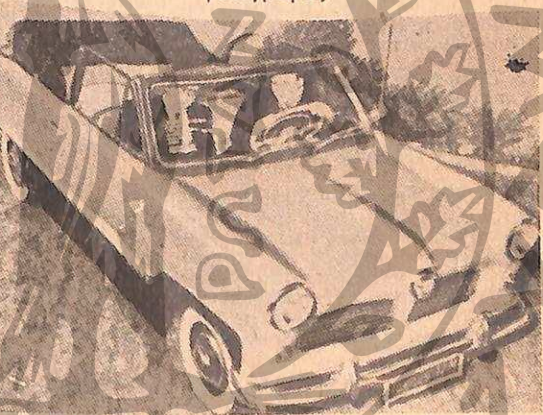
ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Θέλετε να έχετε τό πρόσωπό σας πάντα δροσερό και φρέσκο; Τότε κάθε πρωί, κάντε αυτό που κάνει και η νέα τής φωτογραφίας μας. Μ' ένα λαστιχένιο σωλήνα, που έφορμώσετε στή βρύση ρίχνετε στο πρόσωπό σας επί πέντε λεπτά τής βρασ άφθονο κρύο νερό, όχι όμως με πίεσι, ώστε να σχηματιστή μιά λεπτή μάσκα έπάνω στο δέρμα σας. Σ' όλο αυτό τό διάστημα αναπνέετε βαθεία. Θα διευκολύνετε έτσι τήν κυκλοφορία του αίματος και τήν ανανέωσι τών κυττάρων.

Η ΠΤΑΜΕΝΗ ΓΙΑΓΙΑ

Η Άμερικανίδα γιαγιά Μάριον Χάρτ, ηλικίας 65 χρόνων πήρε εσχάτως τό μικρό μονοθέσιο αεροπλάνο της και χωρίς να είδωθεί καν τούς δικούς της, πέταξε προς τό Λονδίνο σ' ένα αεροδρόμιο του οποίου προσγειώθηκε ύστερα από ένα ήσυχο ταξίδι. Τώρα η τολμηρή γιαγιά κάνει τό γύρο τής Εύρώπης. Σ' όλα δέ τ' αεροπορικά τήν περιβόητον πολλοί δημοσιογράφοι και φωτορεπόρτερ γιά να τής πάρουν συνεντεύξεις και φωτογραφίες.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΦΟΡΝΤ

Στήν έκθεση αυτοκινήτων του Βερολίνου έπεδείχθη γιότος τό τελευταίο μοντέλο του Γερμανικού «Φορντ». Το αυτοκίνητο αυτό εξωτερικά μοιάζει πολύ με τό Άμερικανικό τής ίδιας μάρκας, έχει όμως τετρακύλινδρη μηχανή και στοιχείει πολύ φθηνότερα.

Η ποικιλία στη χημική λειτουργία του ανθρωπίνου σώματος εξηγεί γιατί μερικοί, όταν πίνουν, παραπατούν και τραυλίζουν...

Η τεχνική της οίνοποσίας

Πώς και γιατί μεθύμε

Όπως για να χαρής τον έρωτα, χρειάζεται τέχνη, το ίδιο συμβαίνει και με το κρασί: Πρέπει να ξέρεις να το πίνεις. Οι κρασιολάστες που μας τονίζουν κάθε τόσο, ότι η οίνοποσία είναι... υψηλή τέχνη, δεν υπερβάλλουν.

Μαζί τους συμφωνούν και οι ειδικοί, άλλωστε. Μεγάλο ρόλο — το σπουδαιότερο — παίζει η διάθεση και η ιδιοσυγκρασία του κρασιόποτη: Με τί είδους φαγητό και... συζητήσει συνοδεύει το κρασί που πίνει. Με ποιόν πίνει και σε ποιο περιβάλλον;

Οι συντελεστές αυτοί καθορίζουν το... αλκοολικό του, καθώς και το ποια κατεύθυνση θα πάρη το κέφι του.

Το κάθε ποτό, ως γνωστόν, επιδρά διαφορετικά στον ανθρώπινο οργανισμό.

Τα οίνοπνευματώδη — ούζο, ουζο, κονιάκ κλπ. — μεταφέρουν το αλκοόλ τους στο κυκλοφορικό σύστημα ταχύτερα από τα ελαφρά ποτά — τη ρετσίνα, τη μύρτα κ. α.

Το αλκοόλ πηγαίνει κατ' ευθείαν στο αίμα, χωρίς να υποστεί καμιά μεταβολή από την πέψη. Το ένα τέταρτο, λοιπόν, από την ποσότητα που πίνουμε, μπαίνει στο αίμα από το στομάχι και το υπόλοιπο από τα έντερα.

Μόλις βρεθεί μέσα στο αίμα, το αλκοόλ μεταφέρεται στα διάφορα όργανα του σώματος και με την ίδια αναλογία του αίματος που κυκλοφορεί στο κάθε όργανο. Εξαιρείται από το λόγο οι πνεύμονες, που ενώ δέχονται πολύ αίμα, παίρνουν ελάχιστο.

Το άμεσο αποτέλεσμα του αλκοόλ παρατηρείται στον εγκέφαλο και στα νεύρα.

Στην αρχή τα ερεθίζει, κατόπιν τα παραλύει και στο τέλος τα νερώνει.

Η ποσότητα του αλκοόλ που χρειάζεται να πη ένα άτομο για να μεθύσει, ποικίλλει ανάλογα με την προσωπικότητα του καθενός και το ζάχαρο που έχει στο αίμα του. Ένας ξεμέθυτος εντελώς, έχει πάντα πέντε χιλιοστά του γραμμαρίου αλκοόλ στο αίμα του. Κανείς δεν έχει λιγότερο.

Ακόμα και το αίμα ενός, που ποτέ δεν έχει βάλει στο στόμα

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12
και 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Χώρ
Τριφυλίας 113 = Τηλ. 613 610.

του οίνοπνευματώδη ποτά, περιέχει περίπου 50 χιλιοστά του γραμμαρίου ή το 1/540 της ούγγιας (μια ούγγια: 8 1/2 δράμια) αλκοόλ σε μία όκα αίμα.

Η αναλογία αυτή μπορεί να μεγαλώσει και να φτάσει ως τα επτά και έννηκα εκατοστά. Εκεί θα σταματήσει, γιατί μόνο σε σπάνιες περιπτώσεις το άτομο διατηρεί τις αισθήσεις του από το ποτό που ήπιε, ώστε να πη ακόμα και ν' αψήγη το ποσόν του αλκοόλ στο αίμα του.

Από τη στιγμή που το σώμα αρχίζει να δέχεται το αλκοόλ, αρχίζει και η αποβολή του. Το αλκοόλ αποβάλλεται από τον οργανισμό σε αναλογία περίπου τριών δραμιών την ώρα.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, τα έννηκα εκατοστά του αλκοόλ αποβάλλονται από το σώμα τις πρώτες δέκα ώρες.

Άλλο στοιχείο για τον καθορισμό του χρόνου της μέθης, είναι η σχέση μεταξύ τροφής και κρασιού. Ένα άδειο στομάχι, επιταχύνει την είσοδο του αλκοόλ στο αίμα. Περιέργη είναι η χημική αντίδραση των λιπαρών ουσιών στο αλκοόλ. Το καθιστούν ακίνδυνο!

Συγκεκριμένα, κάθε λιπαρή ουσία — από τις ελιές ως το παγωτό — εμποδίζει σε μεγάλο ποσόν κι' ανάλογα με τη σύστασή της, την είσοδο του αλκοόλ στο κυκλοφορικό σύστημα.

Οι επιστήμονες διαφωνούν στην ποσότητα που μπορεί να πη ένας άνθρωπος. Ένα είναι βέβαιο: ότι οι σημερινόι κρασιολάστες πίνουν λιγότερο από τους παλιούς. Τα συμπτώματα των Αιγυπτίων διαρκούνσιν κάποτε επί ένα ολόκληρο χρόνο, δίχως διακοπή!

Πάντως, γενικεύσεις για τον καθορισμό του όριου στην κατανάλωση των οίνοπνευματωδών ποτών, θα είναι παρακινδυνευμένες, γιατί το αποτέλεσμα, που θα επιφέρει το αλκοόλ στο άτομο, το καθορίζει η «χημική» σύστασή του. Η ποικιλία στη χημική λειτουργία του ανθρωπίνου σώματος, εξηγεί γιατί ο ένας μπορεί να πη περισσότερο από τον άλλο. Αυτή η χημική διαφορά, εξηγεί επίσης γιατί μερικοί γίνονται αλκοολικοί, άλλοι δεν ανέχονται ούτε γουλιό κρασί κι' άλλοι, όταν πίνουν, παραπατούν, τραυλίζουν, κλαίει και νενικά παρουσιάζουν χίλιες-δύο ιδιοτυπίες στο φέρεμά τους.

Το δελγόνιο επίσης είναι ένας άλλος ισχυρός παράγων, που επηρεάζει το αλκοόλ στον οργανισμό μας. Όσο περισσότερο δελγόνιο εισάγουμε, τόσο επιταχύνουμε την καύση και την αποβολή του αλκοόλ από τον οργανισμό μας.

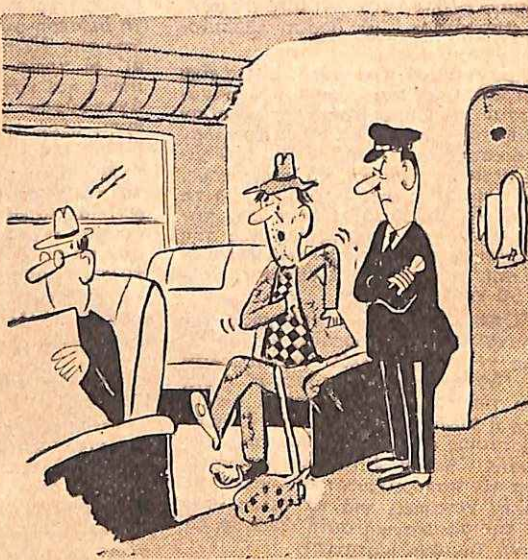
Αντίθετα με ό,τι γενικά πιστεύουμε, το αλκοόλ δεν είναι η ειδική αιτία που προκαλεί την κίρρωση του ήπατος, μολονότι είναι βέβαιο πως το πολύ κρασί χειροτερεύει αυτή την πάθηση.

Μερικοί ειδικοί επίσης ισχυρίζονται, ότι και η υπερβολική ακόμη χρήση του αλκοόλ δεν καταστρέφει τα εγκεφαλικά κύτταρα, μολονότι οι αλκοολικοί υποφέρουν διαρκώς από εγκεφαλικές διαταραχές. Οι άνωμαλίες αυτές, πιθανόν να προέρχονται από πτώσεις τους και από χτυπήματα, ή από τη μανία τους να χτυπούν το κεφάλι τους, όταν είναι μεθυσμένοι.

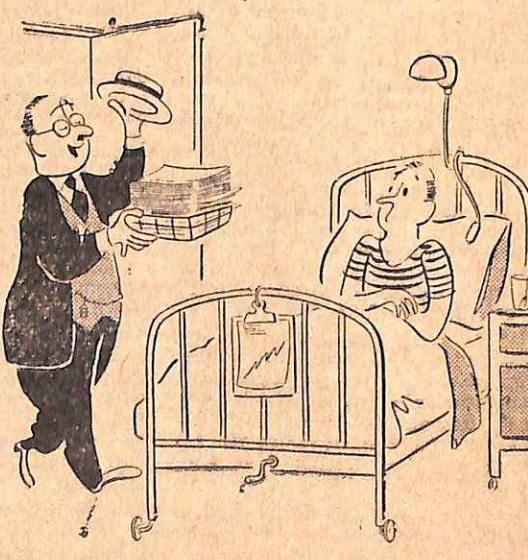
Το αλκοόλ δεν καταστρέφει τα κύτταρα του σπέρματος, ούτε παραμορφώνει την επόμενη γενιά. Δεν προκαλεί αρθρίτιδα, ούτε τις παθήσεις των σπλάγχχνων. Έννοείται όμως, ότι όλες τις παραπάνω παθήσεις τις χειροτερεύει, όταν υπάρχουν ήδη.

— Άμα τελειώσης, Χρήστο, θα σου δώσω να μαντάρης και τις δικές μου!

— Το εισιτήριό μου;... Βρε να πάρη η ευχή, τι τό εκαμα, άρα γε;

Ο προϋστάμενος: Σούφερα και λίγη δουλειά, για να μην πλήττης, αγαπητέ μου!...

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΚ ΛΑΪΟΝΣ

28ον

Ο Χόλμς πήγε άμέσως στο δωμάτιο της Λίλιαν. Της έδωσε στα χέρια το μαντήλι του Πίνκερτον και της είπε επίσημα:

— Προσπάθησε να δης καλά, Λίλιαν! Το μαντήλι που κρατάς θα σε βοηθήσει.

Η υπνωτισμένη κοπέλλα έσφιξε νευρικά μέσ' στη χούφτα της το μαντήλι.

— Είναι του κυρίου Νάτ Πίνκερτον... μουρμούρισε.

— Τον βλέπεις;

— Όχι.

— Κύτταξε καλύτερα, Λίλιαν. Βρίσκεται στο γραφείο του, μονάχος.

— Ναί, ναί, τον βλέπω τώρα...

— Πρόσεξε! Κάποιος ανοίγει την πόρτα του γραφείου του, μπαίνει βιαστικά κι' επιδοποιεί τον Πίνκερτον πως έγινε κάπου μια δολοφονία.

— Ναί, ναί...

— Είπ' ανάγκη τώρα ν' ακούσης όσα θα πη αυτός ο άγνωστος.

— Θεέ μου, τι άπαίσιος άνθρωπος! Είναι κακός, πολύ κακός!

— Μάντεψε τις μυστικές του σκέψεις!

— Είναι δύσκολο...

— Το θέλω, είν' ανάγκη, Λίλιαν. Γιατί ήρθε στο γραφείο του Πίνκερτον;

— Για κακό σκοπό.

— Τι σκέπτεται δηλαδή;

— Να παρασύρη σε παγίδα τον κύριο Πίνκερτον.

— Πρόσεξε, Λίλιαν. Θέλω ν' ακούσω όσα θα πουνε μετ' αυτού τους.

Πραγματικά, η Λίλιαν έδωσε στο Χόλμς όλες τις πληροφορίες που του χρειάζονταν: Του είπε πως ο άγνωστος είδοποισε ότι είχε δολοφονηθή μια γοργά. Πως ο Πίνκερτον δυσπίστησε στην αρχή, και πως αποφάσισε επιτέλους να τον ακολουθήσει στο σπίτι που έγινε αυτή η δολοφονία.

— Που είναι το σπίτι αυτό; ρώτησε ανυπόμονα ο Χόλμς.

— Δεν ξέρω.

— Πρέπει να μάθης, Λίλιαν!

— Αδύνατον. Ο άγνωστος δεν είπε τίποτε γι' αυτό...

— Θα σε βοηθήσω εγώ να το βρής, Λίλιαν.

— Ναί, βοηθήστε με!

— Λοιπόν, ο Νάτ Πίνκερτον κι' ο άγνωστος βγαίνουν μαζί απ' το γραφείο. Κατεβαίνουν τη σκάλα και βγαίνουν στο δρόμο...

— Ναί...

— Παρακολούθησέ τους τώρα. Είπ' εύκολο.

Η Λίλιαν έμεινε σιωπηλή για λίγο. Ύστερα πρόφερε:

ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΠΙΠΛΑ

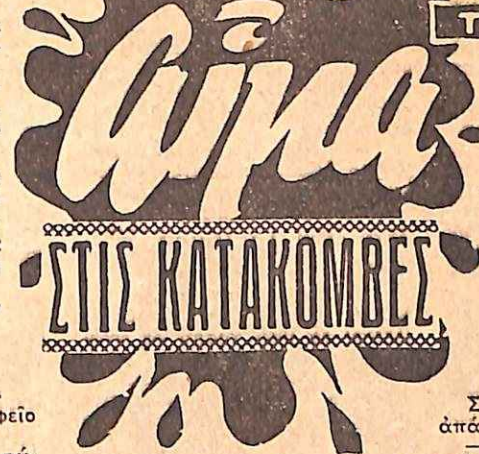
Α. ΛΥΚΟΥΡΗ

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

και

ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ

Τηλ. 53-496

ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ ΚΙ' ΟΙ ΔΥΟ ΑΠ' ΤΟ ΔΕΞΙΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ 4ης ΛΕΩΦΟΡΟΥ...

— Έπειτα μπαίνουν σ' ένα μικρότερο δρόμο... Ώ, τι περίεργο!

— Τι βλέπεις, Λίλιαν;

— Ο άγνωστος... τόβαλε στα πόδια!... Πόσο γρήγορα τρέχει και χάνεται!...

— Κι' ο Νάτ Πίνκερτον τι κάνει;

— Στέκεται και τον κυττάζει με απορία...

— Μήπως τον κυνηγάει έπειτα;

— Όχι... Σκέπτεται... Γυρίζει πίσω... Προχωρεί...

— Πρόσεξε μιν τον χάσης! Που πηγαίνει;

— Σε μια απόκεντρη συνοικία... Αφού πέρασε πολλούς μεγάλους δρόμους, μπαίνει σε μια σκοτεινή κι' ερημη πάρα-πολύ...

— Ώ, πως φοβάμαι, σ' αυτό το δρομάκι!

— Πρόσεχε πάντα τον Πίνκερτον, Λίλιαν! Τι κάνει;

— Προχωρεί πάντα... Σταματάει τώρα έξω απ' ένα σπίτι παλιό και βρώμικο... Κυττάζει τον αριθμό.

— Πρόσεξε και συ τον αριθμό αυτό, Λίλιαν. Τι αριθμός είναι; Κύτταξε καλά!

— Είναι... πέντε!

— Λαμπρά. Τι κάνει τώρα ο Πίνκερτον;

— Μπαίνει σ' αυτό το σπίτι... Άνεβαίνει μια σκάλα... τι...

— Προχωρεί... Ανοίγει μια πόρτα... Ώ, τι φοβή! Μια γυναίκα, μια γοργά σκοτωμένη!...

— Έπειτα... Έπειτα... Λίλιαν;

— Ο Πίνκερτον φεύγει... Στενά χάνεται... Ξαναγυρίζει... Κατεβαίνει στο υπόγειο... Τον περιμένουν εκεί άνθρωποι κακοί...

— Κρατάνε τα πιστόλια τους. Θέλουν να τον σκοτώσουν... Ο Πίνκερτον καταφεύγει σε μια γωνιά... Βγάζει κάτι τι και φοβερίζει τους άλλους...

— Οι κακούργοι θέλουν να τον πυροβολήσουν... Ύστερα ο Πίνκερτον... Ώ, τι τρομερή καταστροφή! Έγιναν όλα άνω κάτω!

— Ο Πίνκερτον;

— Δεν τον βλέπω πιά...

— Οί κακούργοι;

— Χάθηκαν όλοι...

— Άνάθεμα! Τι μπορεί να συνέβη σ' εκείνο το υπόγειο; Λίλιαν, μου τα είπες όλα. Παράλειψες όμως κάτι: το όνομα του δρόμου, όπου βρίσκεται το σπίτι που μπήκε ο Πίνκερτον.

— Τ' όνομα του δρόμου; Δεν το ξέρω...

— Πρέπει να το μάθης, Λίλιαν. Έλα... θα σε βοηθήσω κι' εγώ... Άς βγούμε μαζί απ' το σπίτι... Νά, τώρα βαισκόμεστε στο δρόμο...

— Ναί, τον βλέπω τον δρόμο Είναι πάντα έρημος και σκοτεινός.

— Κύτταξε την πινακίδα, στην πρώτη γωνία αριστερά. Έχει γραμμένο τ' όνομα του δρόμου.

— Σε λίγες στιγμές, η Λίλιαν απάντησε:

— Δεν υπάρχει πινακίδα στην αριστερή γωνία.

— Στη δεξιά τότε;

— Ναί, υπάρχει.

— Έμπρός, διάβασε τι γράφει, Λίλιαν.

Η υπνωτισμένη έδωσε όλα της τα δυνατά για να εκτελέσει τη διαταγή εκείνη του Σέρλοκ Χόλμς.

— Χάρ... μπουρ Στρήτ... πρόφερε συλλαβιστά.

— Έπιτέλους! Έμαθα δ,τι ήθελα... Μαλβίνα, περιποίησου σου τη Λίλιαν. Έγώ πηγαίνω να ελευθερώσω το Νάτ Πίνκερτον. Έλα μαζί μου, Τόννυ!

Οι δυο αστυνομικοί γύρισαν άμέσως με τ' αυτοκίνητο στο τηλέμα, κι' ο Χόλμς είπε στον αξιωματικό της υπηρεσίας:

— Ο κύριος Νάτ Πίνκερτον διατρήει σοβαρότατο κίνδυνο... Πόσους αστυφύλακες έχετε εδώ;

— Τριάντα.

— Διατάξτε τους να έτοιμασθούν άμέσως και να μάς ακολουθήσουν... Είναι μακριά από δά η Χάρμπουρ Στρήτ;

— Άρκετά μακριά.

— Δεν πρέπει λοιπόν να πάμε πεζή, γιατί θ' αργώρη.

— Ο Πίνκερτον υποχώρησε ως

σουσε. Μας χρειάζονται δυο μεγάλα αυτοκίνητα. Φροντίστε γι' αυτό.

Σε λίγο, όλα ήταν έτοιμα. Οι αστυνομικοί είχαν πάρει θέσι στ' αυτοκίνητα.

— Πατήστε γκάζι όσο μπορείτε! σύστησε ο Χόλμς στους σωφέρ.

— Που θα πάμε;

— Στη Χάρμπουρ Στρήτ, αριθμός 5.

Τα δυο αυτοκίνητα ξεκίνησαν σαν βολίδες.

— Είσαστε βέβαιοι πως θα βρούμε τον κύριο Πίνκερτον εκεί που πάμε; ρώτησε το Χόλμς ο αξιωματικός της υπηρεσίας.

— Βεβαιότατα! Έγώ νόμιζα πως ήταν απασχολημένος άποψε κάπου αλλού.

— Όχι. Βρίσκεται στη Χάρμπουρ Στρήτ. Αλλά... φοβάμαι κάτι τρομερό!

— Τι δηλαδή, κύριε Χόλμς;

— Ότι δεν ζή πιά!

— Θεέ μου! Θάταν φοβερό να μάς σκοτώσουν τον Πίνκερτον!

— Άς κάνουμε υπομονή... Σε λίγα λεπτά θα βεβαιωθούμε.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

A'

Δεν θα έχασαν, βέβαια, οι αναγνώστες μας τη δύσκολη, την απελπιστική σχεδόν θέσι, στην οποία άφασσε τον Νάτ Πίνκερτον, από υπόγειο του αριθμού 5 της Χάρμπουρ Στρήτ.

Είχε κατεβή άνυποπτος στο υπόγειο εκείνο κι' είχε βρεθή ξαφνικά μπροστά στους κακούργους του «Ματωμένου Χερσιού», που τράβηξαν τα πιστόλια τους και διάλεξαν το στήθος του για στόχο.

Ο Πίνκερτον υποχώρησε ως

Μικρές Ιστορίες

Με το ίδιο νόμισμα

Ο Νιόνιος κι' ο Μαθίος είναι πλασιέ σε δυο διάφορα γραφεία. Έτυχε να γνωριστούν μέσα στο τραίνο κι' αποφάσισαν να κάνουν μαζί την περιόδεία τους στην επαρχία.

Το ταξίδι πήγαινε θαυμάσια, γιατί οι δυο συνάδελφοι έκαναν καλή παρέα. Μόνο που ο Μαθίος είναι λίγο γκρινιάρης.

Στο ξενοδοχείο, που έμειναν, εύρισκε πάντα κάτι για να γκρινιάζη. Πότε του έφταιγαν τα ακάθαρτα σεντόνια, πότε η σκόνη του κομοδίνου και πότε η γενική ακαταστασία.

Ο Νιόνιος, για να γελάσουνε, σκέφθηκε να του παίξη μια φάρσα.

Πήρε, λοιπόν, ένα ποτήρι με λίγο νερό, έριξε μέσα δυο τρεις σταγόνες ιώδιο και το άφησε πάνω στο λαβόμενο.

Όταν ήρθε απ' έξω ο Μαθίος, είδε το ποτήρι και άρχισε τις φωνές.

Ο Νιόνιος έτρεξε να δη τάχα τι συμβαίνει.

— Κύττα, βρε Νιόνιο! Τι ποτήρι είν' αυτό; φώναξε ο Μαθίος. Αφίουν εδώ τα αποπιματά! Πολύ βρώμικο ξενοδοχείο!

— Και γι' αυτό χαλάς την καρδιά σου, Μαθίε; Τι μπορεί να είναι; Νεράκι απλό. Έγώ, για να σου αποδείξω πως δεν συχαίνωμαι, θα το πιά!

Κι' ο Νιόνιος άδειασε το ποτήρι.

Πάμε να φύγουμε απ' αυτό το ξενοδοχείο! φώναξε ο Μαθίος, τ' άλλο πρωί. Δεν βλέπεις πάλι το βρώμικο ποτήρι; Μα τη στιγμή που ο Νιόνιος το πήρε για να τ' άδειάση, ο Μαθίος του φώναξε:

— Α! στάσου, Νιόνιο, τώρα θυμήθηκα! Σ' αυτό είχα κρατήσει τη νύχτα... κάτι για ανάλαυξη!...

**Πάντοτε ωραία
πάντοτε έδουλοική
ME ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ**

ΧΕΙΛΗ ΚΟΚΚΙΝΑ ΧΩΡΙΣ
ΠΑΧΥ ΣΤΡΩΜΑ ΛΙΠΟΥΣ
ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΓΥΑΛΑΔΑΝ
ΛΙΠΑΡΑΝ, ΔΙΔΟΥΝ ΤΗΝ
ΕΝΤΥΠΩΣΙΝ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

• ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΒΑ-
ΦΟΥΝ ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΑΓΗΤΟ
ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΙΛΗΜΑ
• ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΤΟ ΓΗΝΗΣΙΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΝΕΛΣΟΝ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΕΙδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρε-
ατοελλίων και αποτελεσματική
θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβουλαί δωρεάν.
Αισθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, τηλ. 29-548

**ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ**

της 'Εταιρείας Ψυχικών Έρευ-
νών. Βραβείον τηλεπαθείας μα-
κράς αποστάσεως (φαινόμενα
διωράσεως). Μετσόβου 19 (Στ.
Μουσείου). 8-1 π. μ. και 5-
7 μ. μ. Τηλ. 663-673.

τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου καὶ
στάθηκε μπροστὰ σὲ μιά με-
γάλη τρύπα τοῦ τοίχου ποὺ ὑ-
πῆρχε ἐκεῖ — ἄγνωστο γιὰ
ποῖο σκοπό.

Ἐβγαλε ἀμέσως τὴ μικρὴ
βόμβα ποὺ εἶχε στὴν τσέπη
τοῦ καί, πρὶν προλάβουν οἱ
κακούργοι νὰ τὸν πυροβολή-
σουν, τὴν πέταξε ἀνάμεσά
τους! Ἡ βόμβα ἔσκασε, μὲ
τρομακτικὸ θόρυβο καὶ μ' ἀ-
ποτελέσματα ἀκόμη τρομακτι-
κώτερα: Ὅλοι οἱ συμμορίτες
τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ» ἔπε-
σαν νεκροί, κι' ἓνα μέρος τοῦ
τοίχου γκρεμίστηκε κι' ἔβαψε
τὰ πτώματά τους!

Στὸ μεταξὺ, ὁ Πίνκερτον εἶ-
χε κωθὴ μὲς στὴν τρύπα, κι'
ἐτοίμοι δὲν ἔπαθε τίποτε ἀπ' τὴν
ἐκρηξί.

«Καὶ τώρα, ἂς δοῦμε πῶς
βγαίνει κανεὶς ἀπὸ δώ μέ-
σα!» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Ἦταν ἀδύνατο νὰ φτάσῃ
στὴ σκάλα, γιὰ τὸ ὑπόγειο
εἶχε γεμίσει ἀπὸ πέτρες, χῶ-
ματα, ξύλα. Ἡ ἐκρηξίς τῆς
βόμβας τὸ εἶχε καταστρέφει
τελείως.

Ἀποφάσισε λοιπὸν ὁ Πίν-
κερτον νὰ προσπαθῇ νὰ φύ-
γῃ ἀπ' τὴν τρύπα τοῦ τοίχου.
«Ὑποθέτω πῶς κάπου θὰ
βγαίῃ...» συλλογίστηκε.

Καὶ προχώρησε, μὲ χίλιους
κόπους. Ἐρποντάς, ἀσφυκτι-
ώντας, κινδυνεύοντας κάθε
στιγμὴ νὰ λιποθυμῇ, ἔφτα-
σε ἐπὶ τέλους σ' ἓνα μικρὸ,
ἀπομακρυσμένο καὶ χωριστὸ
τμήμα τοῦ ὑπογείου.

Μόλις βῆκε ἐκεῖ, εἶδε μὲ
ἐκπληξί ἓναν πληγωμένο, ποὺ
βογγούσε, περμένο χῶμα. Πῆ-
γε κοντά του, ἔστριψε τὸ κε-
φάλι του πρὸς τὸ φῶς καὶ τὸν
ἀναγνώρισε.

— Ὁ Στρόφερ! φώναξε.

Ἦταν πραγματικὰ ὁ Στρό-
φερ. Ἀφοῦ ἐκρυψε τὴ Μίρκα
στὸ «Πηγάδι τοῦ πεθαμένου»,
εἶχε περάσει ἀπ' τὴν ὑπογεία
δίοδο στὸ σπῆτι τῆς Χάρμπουρ
Στρίτ, γιὰ νὰ προετοιμάσῃ τὴν
καινούργια φυλακὴ τῆς Μίρκας.

Μόλις ὅμως εἶχε φτάσει ἐ-
κεῖ, ὁ Νάτ Πίνκερτον ἔριξε τὴ
βόμβα τοῦ. Ἡ ἐκρηξί προκά-
λεσε ζημιές καὶ θύματα σ' ὁ-
λόκληρο τὸ σπῆτι. Κι' ὁ Στρό-
φερ δέχθηκε στὸ κεφάλι μιὰ
μεγάλῃ πέτρα, ποὺ τὸν τραυ-
μάτισε ἀρκετὰ σοβαρὰ.

— Ὁ Στρόφερ! ξανάπε ὁ
Πίνκερτον. Θυμιάσια πηγαίνει
ἀπόψε ἡ βραδυά...

— Καταραμένε, Πίνκερτον!
ψιθύρισε ὁ Στρόφερ. Ἐσὺ ἔ-
δω:

— Δυστυχῶς γιὰ σένα, φι-
λαράκο μου!

Ὁ ντέκετιβ τράβηξε τὸ
πιστόλι του καὶ πρόσθεσε:

— Ναι, δυστυχῶς, γιὰτί αὐ-
τὴ τὴ φορά δὲν πράκειται νὰ
σὲ λυπηθῶ. Θὰ σὲ σκοτώσω!

— Εἶμαι πληγωμένος... Ὅ-
σο τὸ καλύτερο! Θὰ
σὲ σκοτώσω, καὶ θὰ σ' ἀπαλ-
λάξω ἔτσι ἀπ' τοὺς πόνους
ποὺ αἰσθάνεσαι αὐτὴ τὴ στι-
γμή...

Κι' ὁ Πίνκερτον θέλησε νὰ
πυροβολήσῃ. Μά, τὴν ἴδια στι-
γμή, ἀνοίξε ἓνας μικρὸς φεγ-
γίτης, ποὺ βρισκόταν ψηλά
στὸν τοίχο τοῦ ὑπογείου καὶ
πρόβαλε ἓνα κεφάλι:

— Μή, Πίνκερτον!... φώνα-
ξε ὁ νεοφερμένος. Μή! Δὲν
πρέπει νὰ τὸν σκοτώσῃς...

Ἦταν ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

— Ἐσὺ, Χόλμς; εἶπε ὁ Πίν-
κερτον. Πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω... Μά

πές μου, εἰν' ὁ Στρόφερ;

— Ναι.

— Καὶ θέλεις νὰ τὸν σκο-
τώσῃς;

— Ναι.

— Ὁχι, μή! Θὰ μάθῃς ἀ-
μέσως τὸ γιατί...

Ὁ Πίνκερτον φύλαξε στὴν
τσέπη του τὸ πιστόλι του κι'
ἀπάντησε:

— Καλὰ, ἀγαπητέ μου
Χόλμς. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, δὲν τὸν
σκοτώνω... Σὲ περιμένω ἐδῶ.

— Ναι, ναι, περιμένε. Τὸ
σπῆτι εἶναι μισογκρεμισμένο.

— Ἐγὼ τὸ κατάντησα σ'
αὐτὰ τὰ χάλια.

— Καλὰ τὸ φαντάστηκα!...
Μά κάνε τώρα λίγη ὑπομονή,
ὥσπου νὰ βρῶ τρόπο νὰ φτά-
σω ἐκεῖ κάτω.

Κι' ὁ Χόλμς χάθηκε ἀπ' τὸ
φεγγίτη. Ὁ Πίνκερτον ἔμεινε
μόνος μὲ τὸν τραυματισμένο
Στρόφερ.

— Λοιπὸν, φιλαράκο μου,
πονεῖς; τοῦ εἶπε.

— Ὁ, ναι... πολὺ!

— Τί κρίμα! Ἄν δὲν ἐπε-
νέβαινε ὁ Χόλμς, δὲν θὰ πο-
νούσεσες τώρα καθόλου.

— Ὅσα μὲ σκότωνες λοιπὸν;
— Οὕτε συζητήσι!

— Μὰ ἐγὼ ἀγαπῶ τὴ ζωὴ
μου... καὶ μπορῶ νὰ τὴν ἐξα-
γοράσω!

— Πῶς δηλαδή; Μήπως
σκοπεύεις νὰ μὲ δωροδοκή-
σῃς;

— Ὁχι, ἀλλὰ θὰ πληρώσω
ἀκριβὰ γιὰ τὴ ζωὴ μου.

— Δὲν σε καταλαβαίνω... Τί
θες νὰ πῇς;

— Ἄν δὲν κάνω λάθος, βρι-
σκεσαι σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπῆτι,
ψάχνοντας γιὰ μιὰ γυναίκα...
τὴ Μίρκα Βίλιγκτον!

— Χμ! Κι' ἂν εἰν' ἀλή-
θεια, αὐτὸ;

— Ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ σοῦ
τὴ δώσω.

— Ἐσὺ;

— Ναι, ἀλλὰ μὲ τὸν ὄρο νὰ

μοῦ χαρίσῃς τὴ ζωή...

— Αὐτὸ μόνο;

— Καὶ νὰ μ' ἀφίσης ἐλεύθερο.

— Διάβολε! Σὰν πολλὰ μοῦ
ζητάς, Στρόφερ.

— Ἀρνεῖσαι λοιπὸν;

— Γιὰ τὴν ὥρα, ναι! Πε-
ριμένω τὸ Χόλμς. Ἵσως, μὲ
συμβουλήν αὐτοῦ τί πρέπει
νὰ κάνω.

— Ὁ Χόλμς; Καὶ τί μπο-
ρεῖ νὰ ξέρῃ αὐτός;

— Ἀπατάσαι. Ἐγὼ τὴν ἰ-
δέα πῶς ὁ Χόλμς, ποὺ κατάρ-
θωσε ν' ἀνακαλύψῃ ποὺ βρι-
σκοῦμαι καὶ μὲ παρακάλεσε
νὰ μὴ σὲ σκοτώσω, θὰ ξέρῃ ἴ-
σως πολὺ περισσότερα ἀπ'
ὅ,τι φαντάζεσαι... Ἀ, νὰ τος,
ἐρχεται. Τώρα θὰ δοῦμε τί θὰ
γίῃ με σένα...

Μετὰ πολλοὺς ἀγῶνες, ὁ
Σέρλοκ Χόλμς κατάρθωσε ἐπι-
τέλους νὰ φτάσῃ στὸ ὑπόγειο,
ὅπου βρισκόταν ὁ Πίνκερτον.

Ὅταν ἔμαθε τὴν πρότασι τοῦ
Στρόφερ, ἔμεινε σύμφωνος νὰ
δεχθῇ τοὺς ὄρους του.

— Ἐχει καλῶς, εἶπε ὁ Πίν-
κερτον. Δέχομαι, Στρόφερ.

— Πρέπει νὰ βασισθῶ μο-
νάχα στὸ λόγο σου πῶς θὰ μ'
ἀφίσης ἐλεύθερο μόλις σὰς πα-
ραδώσω τὴ Μίρκα Βίλιγκτον;

— Ὁχι, ἀλλὰ θὰ πληρώσω
ἀκριβὰ γιὰ τὴ ζωὴ μου.

— Δὲν σε καταλαβαίνω... Τί
θες νὰ πῇς;

— Ἄν δὲν κάνω λάθος, βρι-
σκεσαι σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπῆτι,
ψάχνοντας γιὰ μιὰ γυναίκα...
τὴ Μίρκα Βίλιγκτον!

— Χμ! Κι' ἂν εἰν' ἀλή-
θεια, αὐτὸ;

— Ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ σοῦ
τὴ δώσω.

— Ἐσὺ;

— Ναι, ἀλλὰ μὲ τὸν ὄρο νὰ

μοῦ χαρίσῃς τὴ ζωή...

— Αὐτὸ μόνο;

— Καὶ νὰ μ' ἀφίσης ἐλεύθερο.

— Διάβολε! Σὰν πολλὰ μοῦ
ζητάς, Στρόφερ.

— Ἀρνεῖσαι λοιπὸν;

— Γιὰ τὴν ὥρα, ναι! Πε-
ριμένω τὸ Χόλμς. Ἵσως, μὲ
συμβουλήν αὐτοῦ τί πρέπει
νὰ κάνω.

Ὁ Χόλμς; Καὶ τί μπο-
ρεῖ νὰ ξέρῃ αὐτός;

— Ἀπατάσαι. Ἐγὼ τὴν ἰ-
δέα πῶς ὁ Χόλμς, ποὺ κατάρ-
θωσε ν' ἀνακαλύψῃ ποὺ βρι-
σκοῦμαι καὶ μὲ παρακάλεσε
νὰ μὴ σὲ σκοτώσω, θὰ ξέρῃ ἴ-
σως πολὺ περισσότερα ἀπ'
ὅ,τι φαντάζεσαι... Ἀ, νὰ τος,
ἐρχεται. Τώρα θὰ δοῦμε τί θὰ
γίῃ με σένα...

Μετὰ πολλοὺς ἀγῶνες, ὁ
Σέρλοκ Χόλμς κατάρθωσε ἐπι-
τέλους νὰ φτάσῃ στὸ ὑπόγειο,
ὅπου βρισκόταν ὁ Πίνκερτον.

Ὅταν ἔμαθε τὴν πρότασι τοῦ
Στρόφερ, ἔμεινε σύμφωνος νὰ
δεχθῇ τοὺς ὄρους του.

— Ἐχει καλῶς, εἶπε ὁ Πίν-
κερτον. Δέχομαι, Στρόφερ.

— Πρέπει νὰ βασισθῶ μο-
νάχα στὸ λόγο σου πῶς θὰ μ'
ἀφίσης ἐλεύθερο μόλις σὰς πα-
ραδώσω τὴ Μίρκα Βίλιγκτον;

— Ὁχι, ἀλλὰ θὰ πληρώσω
ἀκριβὰ γιὰ τὴ ζωὴ μου.

— Δὲν σε καταλαβαίνω... Τί
θες νὰ πῇς;

— Ἄν δὲν κάνω λάθος, βρι-
σκεσαι σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπῆτι,
ψάχνοντας γιὰ μιὰ γυναίκα...
τὴ Μίρκα Βίλιγκτον!

— Χμ! Κι' ἂν εἰν' ἀλή-
θεια, αὐτὸ;

— Ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ σοῦ
τὴ δώσω.

— Ἐσὺ;

— Ναι, ἀλλὰ μὲ τὸν ὄρο νὰ

ἀνάμεσα στὸ πλήθος, γιὰ νὰ
περάσῃ ὁ Στρόφερ. Ὁ κακούρ-
γος πήρε θέσι στὸ πρῶτο ἀ-
στυνομικὸ αὐτοκίνητο, μαζί μὲ
τὸν Πίνκερτον καὶ τὸ Χόλμς.
Οἱ ἀστυφύλακες διαμοιράστη-
καν καὶ πάλι στὰ δυὸ αὐτοκί-
νητα.

Ὁ Τόννυ — ποὺ εἶχε μερι-
κὲς ἱατρικὲς γνώσεις — ἀνέ-
λαβε νὰ περιποιηθῇ τὸ τραῦ-
μα τοῦ Στρόφερ, ποὺ ἐξακο-
λουθοῦσε νὰ πονῇ.

— Καὶ τώρα πές μας, ποῦ
πρέπει νὰ τραβήξουμε; ρώτησε
ὁ Πίνκερτον.

Ὁ Στρόφερ βασιανίζεταν
ἀπὸ ἀνυπόφορους πόνους. Ὡς
τόσο, κατάφερε ν' ἀπαντήσῃ:

— Στὸ «Πηγάδι τοῦ πεθα-
μένου».

— Ὁ, Σατανά! φώναξε ὁ
Πίνκερτον. Ἐκεῖ μέσα, λοιπὸν,
εἶναι θαμνὴν ἡ κυρία Βίλιγ-
κτον; Μὰ θὰ πάθῃ ἀσφυξία ἐκεῖ
κάτω... Γρήγορα, λοιπὸν, γρή-
γορα!

Τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο ὤρμη-
σε μὲ ἱλιγγιὰ καὶ ταχύτητα
πρὸς τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν
τὸ «Πηγάδι τοῦ πεθαμένου». Ἄ-
λλο ἀκολουθοῦσε ἀπὸ μικρὴ
ἀπόστασι.

Ὅταν ὅμως σταμάτησαν
κοντὰ στὸ πηγάδι, ὁ Στρόφερ
εἶχε ἐξασθενήσει τελείως.

— Πρέπει νὰ κατέβω κά-
τω... εἶπε. Μὰ δὲν μπορῶ... Ὅ-
χι, ἀλλὰ θὰ πληρώσω ἀκριβὰ
γιὰ τὴ ζωὴ μου.

Ὁ Χόλμς; Καὶ τί μπο-
ρεῖ νὰ ξέρῃ αὐτός;

— Ἀπατάσαι. Ἐγὼ τὴν ἰ-
δέα πῶς ὁ Χόλμς, ποὺ κατάρ-
θωσε ν' ἀνακαλύψῃ ποὺ βρι-
σκοῦμαι καὶ μὲ παρακάλεσε
νὰ μὴ σὲ σκοτώσω, θὰ ξέρῃ ἴ-
σως πολὺ περισσότερα ἀπ'
ὅ,τι φαντάζεσαι... Ἀ, νὰ τος,
ἐρχεται. Τώρα θὰ δοῦμε τί θὰ
γίῃ με σένα...

Μετὰ πολλοὺς ἀγῶνες, ὁ
Σέρλοκ Χόλμς κατάρθωσε ἐπι-
τέλους νὰ φτάσῃ στὸ ὑπόγειο,
ὅπου βρισκόταν ὁ Πίνκερτον.

Ὅταν ἔμαθε τὴν πρότασι τοῦ
Στρόφερ, ἔμεινε σύμφωνος νὰ
δεχθῇ τοὺς ὄρους του.

— Ἐχει καλῶς, εἶπε ὁ Πίν-
κερτον. Δέχομαι, Στρόφερ.

— Πρέπει νὰ βασισθῶ μο-
νάχα στὸ λόγο σου πῶς θὰ μ'
ἀφίσης ἐλεύθερο μόλις σὰς πα-
ραδώσω τὴ Μίρκα Βίλιγκτον;

— Ὁχι, ἀλλὰ θὰ πληρώσω
ἀκριβὰ γιὰ τὴ ζωὴ μου.

— Δὲν σε καταλαβαίνω... Τί
θες νὰ πῇς;

— Ἄν δὲν κάνω λάθος, βρι-
σκεσαι σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπῆτι,
ψάχνοντας γιὰ μιὰ γυναίκα...
τὴ Μίρκα Βίλιγκτον!

— Χμ! Κι' ἂν εἰν' ἀλή-
θεια, αὐτὸ;

— Ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ σοῦ
τὴ δώσω.

— Ἐσὺ;

— Ναι, ἀλλὰ μὲ τὸν ὄρο νὰ

μοῦ χαρίσῃς τὴ ζωή...

— Αὐτὸ μόνο;

— Καὶ νὰ μ' ἀφίσης ἐλεύθερο.

— Διάβολε! Σὰν πολλὰ μοῦ
ζητάς, Στρόφερ.

— Ἀρνεῖσαι λοιπὸν;

— Γιὰ τὴν ὥρα, ναι! Πε-
ριμένω τὸ Χόλμς. Ἵσως, μὲ
συμβουλήν αὐτοῦ τί πρέπει
νὰ κάνω.

Ὁ Χόλμς; Καὶ τί μπο-
ρεῖ νὰ ξέρῃ αὐτός;

— Ἀπατάσαι. Ἐγὼ τὴν ἰ-
δέα πῶς ὁ Χόλμς, ποὺ κατάρ-
θωσε ν' ἀνακαλύψῃ ποὺ βρι-
σκοῦμαι καὶ μὲ παρακάλεσε
νὰ μὴ σὲ σκοτώσω, θὰ ξέρῃ ἴ-
σως πολὺ περισσότερα ἀπ'
ὅ,τι φαντάζεσαι... Ἀ, νὰ τος,
ἐρχεται. Τώρα θὰ δοῦμε τί θὰ
γίῃ με σένα...

Μετὰ πολλοὺς ἀγῶνες, ὁ
Σέρλοκ Χόλμς κατάρθωσε ἐπι-
τέλους νὰ φτάσῃ στὸ ὑπόγειο,
ὅπου βρισκόταν ὁ Πίνκερτον.

Ὅταν ἔμαθε τὴν πρότασι τοῦ
Στρόφερ, ἔμεινε σύμφωνος νὰ
δεχθῇ τοὺς ὄρους του.

— Ἐχει καλῶς, εἶπε ὁ Πίν-
κερτον. Δέχομαι, Στρόφερ.

— Πρέπει νὰ βασισθῶ μο-
νάχα στὸ λόγο σου πῶς θὰ μ'
ἀφίσης ἐλεύθερο μόλις σὰς πα-
ραδώσω τὴ Μίρκα Βίλιγκτον;

— Πῶς κάνεις ἐτοί καυμένο Κλέαρκε; Πρῶτη φορά
μυρίζεις κολώνια ZINNIA!

**φωτο
γραφίζετε
μέ**

Agfa

Μολονότι βρισκόταν πιὰ
στὰ τελευταία του, ὁ Στρόφερ
ἀπόρησε, ἀκούοντας πῶς ἡ
πριγκίπισσα Νέδα ἐρχόταν νὰ
ἐλευθερώσῃ τὴν ἀδελφὴ της.
Ξεφεύγοντας τὴν προσηλὴ τοῦ
Πίνκερτον, ποὺ ἐξακολουθοῦσε
νὰ κουδινιόσῃ μὲ τὴ Νέδα,
σύρθηκε ὡς τὸ μέρος ποὺ βρι-
σκοῦσαν ἡ συνοδεία τῆς πριγ-
κήπισσας.

Εἶδε τὸ φακίρη καὶ τὴ γρηά
Νυχτερίδα κι' ἀναγνώρισε τὸ
φλέμιγκ καὶ τὸν ἀνώτατο ἀρ-
χηγὸ τοῦ «Ματωμένου Χε-
ριοῦ».

— Ἀ, βρωμόσκυλα! ψιθύ-
ρισε. Ἐσεῖς, λοιπὸν, φανερώ-
σατε τὸ μέρος, ποῦ τὸ μάθα-
τε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς; Κα-
λά, λοιπὸν, θὰ σὰς συγγιῶ
ἐγώ!

Σύρθηκε μὲ τὴν κοιλιὰ, συγ-
κεντρώνοντας ὅσες δυνάμεις
τοῦ ἀπομέναν, πησίωσε τὸ
Νάτ Πίνκερτον καὶ τοῦ ψιθύ-
ρισε:

— Σκύψε μιὰ στιγμὴ. Ἐγὼ
νὰ σοῦ πῶ κατὰ σπουδαίον!

Ὁ ντέκετιβ ἔσκυψε καὶ
βοήθησε τὸν ἐτοιμοθάνατο ν'
ἀνασηκωθῇ λίγο.

— Τὸς βλέπεις, ἐκείνους
τοὺς δυὸ; πρόσθεσε ὁ Στρό-
φερ. Ἐτοιμάζονται νὰ τὸ σκά-
σουν. Πιάσε τους ἀμέσως!

εκατομμύρια της Μίρκας Βίλιγκτον, υπό τον όρον να μ' αφήσει ελεύθερο. Έξ' άλλου, θ' αναλάβω την υποχρέωση να φύγω απ' τη Νέα Υόρκη και να μην ξαναγυρίσω ποτέ πιά.

«Σκεφθήτε κι' αποφασίστε. Ο Πίνκερτον σκέφθηκε για λίγο κι' ύστερα απάντησε:

— Δέχομαι, κύριε Άνταμς. Μά με τον όρο πως δεν θα φύγω από κοντά σας, παρά μονάχα τη στιγμή που θα μου δώσετε τα χίλια εκατομμύρια. Όσο για το σύντροφό σας Φλέμιγκ και γι' αυτή τη γρηά...

— Ω, γι' αυτούς αδιαφορώ. Κάμετέ τους ό,τι θέλετε.

— Καλά. Μην παρεξηγήσετε τις προφυλάξεις που παίρνω. Θα σας φυλάνε οι άστυφύλακες, όσο θα είμαι απασχολημένος με την απελευθέρωση της Μίρκας Βίλιγκτον.

«Επειτα από μισή ώρα άκομη κοπιαστική εργασία, οι εργάτες έφτασαν επιτέλους ως τη φυλακή της Μίρκας. Κι' οι δυο αδελφές μπήκαν να πέσουν ή μια στην αγκαλιά της άλλης.

— Θριαμβεύσαμε, Σέρλοκ Χόλμς, είπε ο Πίνκερτον. Μπορούμε τώρα να γυρίσουμε στο σπίτι μας.

Ανέβηκαν όλοι στ' αυτοκίνητα και γύρισαν στην πόλη.

Η Μίρκα Βίλιγκτον κι' η Νέδα της Λαχώρης, πήγαν στο μέγαρο του πρίγκιπος Ίντρα Ίμάρ, που τις δέχθηκε μ' απεριόριστη χαρά.

Ο Πίνκερτον έστειλε στη φυλακή το Φλέμιγκ και τη

γρηά Νυχτερίδα. Ύστερα παραλαβε στ' αυτοκίνητό του τον αρχηγό του «Ματωμένου Χεριού» και του είπε:

— Θα είσαστε αιχμάλωτός μου, κύριε Άνταμς, ως τη στιγμή που θα μου μετρήσετε τα χίλια εκατομμύρια.

— Πολύ καλά. Πού θα με πάτε τώρα;

— Στο σπίτι μου! Έκεί κι' εγώ θα είμαι ασφαλής πως δεν θα μπορέσετε να μου το σκάσετε, και σεις πάλι θαχετε όλες τις ανέσεις σας.

Επίλογος

Δυο μέρες μετά τα γεγονότα που διηγηθήκαμε, ο πρίγκιψ Ίντρα Ίμάρ, έλεγε στη Νέδα και στη Μίρκα:

— Θάμωνα πολύ πιο ήσυχος, αν είχαμε φύγει για τις Ίνδies! Όσο μένουμε εδώ, φοβάμαι για σας!

— Θα φύγαμε, από χθες, μαζί με τους Ίνδους μου, που ταξιδεύουν τώρα, απάντησε η Νέδα. Αλλά ο κύριος Πίνκερτον μάς παρακάλεσε να μείνουμε δυο μέρες ακόμη στη Νέα Υόρκη... Τώρα τελείωσαν οι δυο μέρες. Ωστε, αν ο κύριος Πίνκερτον δεν μας ζητήσει καμιά καινούργια αναβολή του ταξιδιού μας, θα φύγουμε αύριο το πρωί.

— Ο κύριος Πίνκερτον, πριγκήπισσα, σας παρακαλεί τώρα να φύγετε.

Είχε προφέρει τη φράση αυτή ο ίδιος ο Πίνκερτον, που είχε μπη τη στιγμή εκείνη.

— Ά, ο καλός μας φίλος! φώναξε η Νέδα.

— Ναί, πριγκήπισσα. Μά τώρα δεν έρχεται ο φίλος, αλλά ο άστυνόμος Νάτ Πίνκερτον, φέρνοντας στη Μίρκα Βίλιγκτον τα χίλια εκατομμύρια που της είχε κλέψει το «Ματωμένο Χέρι»!

Πραγματικά, πίσω απ' το ντεκετιβ, μπήκαν δυο άστυφύλακες, που κουβαλούσαν τη βαρέα κασετίνα με τα πλούτη της Μίρκας — την ίδια που είχαν κλέψει απ' την «Τράπεζα των δυο Κόσμων» ο Βίλιγκτον κι' η Τζέννυ Μέρρις.

Ο Πίνκερτον την έδειξε στις δυο αδελφές και είπε:

— Εδώ μέσα βρίσκονται τα χίλια εκατομμύρια... Όσον αφορά τους κλέφτες, τα δίνω τις εξής πληροφορίες: Ο Ουίλ Βίλιγκτον υποχρεώθηκε χθες το βράδυ από μένα και το Σέρλοκ Χόλμς ν' αυτοκτονήσει.

Η Τζέννυ Μέρρις βρήκε οικότρο τέλος: Ο άντρας της την πήρε μαζί του. Την αγαπούσε πολύ κι' ήταν διατεθειμένος να τη συγχώσει. Μά εκείνη θέλησε να δραπέτευση. Κι' ο Μόρις τη σκότωσε.

Ο Πίνκερτον σταμάτησε λίγο, χαμογέλασε και πρόσθεσε:

— Η αμερικανική αστυνομία έκαμε το καθήκον της. Σας προστάτεψε τη ζωή, σας έκανε ευτυχισμένες, σας ξανάδωσε την κλεμμένη περιουσία σας... Φύγετε τώρα!

Στη μακρινή πατρίδα σας, θα συνεχίσετε την ευτυχισμένη ζωή σας.

Το μεθεπόμενο πρωί, ο πρί-

γκιψ Ίμάρ με την ακολουθία του, η Νέδα της Λαχώρης κι' η Μίρκα Βίλιγκτον με τη μικρή κόρη της επιβιβάσθηκαν στο υπερωκεάνειο πού, βάφευσε σε μία ώρα για την Άπω Άνατολη.

Ο Νάτ Πίνκερτον, ο Σέρλοκ Χόλμς κι' ο Στέφανος Λαζίνσκου τους συνάδεψαν ως το πλοίο κι' έμειναν στην προκυμαία ώσπου ξεκίνησε το υπερωκεάνειο.

Την άλλη μέρα, ο Σέρλοκ Χόλμς είπε στον Πίνκερτον:

— Καίρως είναι να γυρίσω στο Λονδίνο. Δεν έχω πιά άλλη δουλειά εδώ.

— Ναί, φίλε μου, να φύγεις. Μά θα σε παρακαλέσω να πάρεις μαζί σου και το Στέφανο Λαζίνσκου. Έχει μεταμεληθεί για το παρελθόν του, δεν θέλει πιά νάναι ο αρχηγός του «Σταχτιού Γαντιού» κι' όνειρεύεται να ζήσει στο έξης σαν καλός και τίμιος άνθρωπος.

— Πολύ καλά, είπε ο Χόλμς. Άς έρθω μαζί μου.

Πραγματικά, σε λίγες μέρες, ο Χόλμς κι' ο Λαζίνσκου έφυγαν για το Λονδίνο. Κι' ο Νάτ Πίνκερτον έμεινε μόνος και πάλι.

— Έ, γοντρο-Τόννυ μου! εί-πε στον πιστό του δοκιφύλακα. Μη στενοχωριέσαι που δεν έχωμε για την ώρα τί να κάνουμε. Νικήσαμε το «Ματωμένο Χέρι», μά δεν το συντρίψαμε.

Αργά η γρηγόρα, θα παρουσιαστή και πάλι, και τότε θα ξαναρχιστεί το γλέντι μας...

ΤΕΛΟΣ

Όνειρα που έσβυσαν

Δεν είχε ακόμα βγεί ο ήλιος, όταν ο καπετάν Βαγγέλης ανέδινε στην κουπαστή. Έκανε δροσιά και το πρωινό αεράκι έτρουζε. Ο καπετάν Βαγγέλης κομπήσε σφιχτά το σακάκι του, έτριψε τα χέρια του, έριξε μία ματιά στον ουρανό, στο τελευταίο άστρο και πλησίασε τον τιμονιερ.

— Τι γίνεται Λούκο;

— Δροσιά, καπετάνιε... Καλά πάμε;

— Αν δεν σκόπησ ούρο, το μεσημέρι θαμσάτε στο θιάκι.

Ένας μουτσός έφερε ένα μεγάλο φλυτζάνι με καφέ και τ' άκουμπησε πλάι στον καπετάνιο, πούχε καθίσει πάνω σ' ένα παλαμάρι και γέμισε την πίπα του.

— Να ετοιμάστε τα σινιάλα και την καινούργια τη σημαία, να τα δει η γυναίκα μου από μακριά... Είπε. Γλέντι πούχει να γίνει! Με καίκι φύναμε και με καράβι γυρίζομε...

— Σε λυπήθηκε ο Θεός, καπετάνιε μου... Είπε ο τιμονιερ. Χρόνια τώρα βασανίζεσαι.

— Η χάρη του Άγιου με βοήθησε, ψιθύρισε ο καπετάν Βαγγέλης. Άναψε την πίπα του και ρούφηξε με απόλαυση το ζεστό καφέ.

Το πρόσωπό του ήταν χαρούμενο, τα μάτια του λαμπύριζαν παράξενα, μά το μέτωπό του το χάραξαν τρεις βαθιές ρυτίδες από θλιβερές σκέψεις του παρελθόντος.

Δεν ήταν μεγάλος ο καπετάν Βαγγέλης. Καμιά τριανταπενταριά χρόνων άντρας, γεροδεμένος, μελαψός, με μάτια γαλάνα, σαν τη θάλασσα, που την έργωνε με καίκια από δέκα χρόνων παιδάκι.

Στην Ίθακη πήγαινε ο καπετάν Βαγγέλης, μά δεν ήταν από εκεί. Είχε γεννηθεί και είχε μεγαλώσει στην Ανδρό. Μία μικρή βαρκούλα, όπου η μάνα του γία κούνια, όπου ήταν μωρό και ο ελπίδα της θάλασσας ήταν το ναούρισμα για τον ύπνο του. Ο πατέρας του ταξίδευε κι' η μάνα του όλο περίμενε το νυρίσμο του.

Ο Βαγγέλης μεγάλωνε κι' έμαθαίνε να προσευχεται και να παρακαλά την Παναγιά κάθε βράδυ, ο νάχη καλά τον πατέρα του. Κι' ο πατέρας του πέρος φουρτούνες και βάρανα, μά δεν έπαθε τίποτα.

Πέθανε όμως η μάνα του κι' έμεινε μία όμους μόνος, δέκα χρόνων άγόρι, να περιμένει το νυρίσμο του πατέρα του. Κι' όταν γύρισε εκείνος, αγκαλιασμένοι πατέρας και υιός, έκλαψαν το χαμό της μανούλας. Εκλείσαν έπειτα το σπίτι κι' έφυγαν μαζί για τ' αδιάκοπα ταξίδια τους.

Τρεις φορές άλλαξαν καίκι, γιατι τρεις φορές τους το τσάκισε η θάλασσα πάνω στα βράχια αψιλόξενης γής. Στο τελευταίο όμως ταξίδι — όταν τότε είκοσι χρόνων παλληκάρι ο Βαγγέλης — του πήρε η θάλασσα τον πατέρα του. Με την κορδιά σφιγμένη από τον πόνο, δεν παρασύρθηκε από την απελπισία ούτε ξαναγύρισε στο κλειστό τους σπίτι, που το σιγύριζε κάθε τόσο μία εξαδέλφη της μητέρας του.

Τράβηξε μ' άλλους μαζί για σφουγγαρία στο Τούντζι. Σκληρή, επικίνδυνη δουλειά. Το μεράκι του ώστόσο ήταν να ξαναφτιάσει το καίκι, που τους είχε πάρει η θάλασσα. Τη δουλειά του βουτηχτή την είχε μάθει καλά, κι' έτσι μία μέρα με καίτι άλλους ξεκίνησαν για την Έρυθρά θάλασσα για μαργαριτάρια. Με τα σφουγγαρία δεν έδλεπε προκοπή. Ο καύμος του ήταν να φτιάσει γρηγόρα ένα καίκι. Και τότε...

Επειτα τόφερε φορτωμένο με διάφορα υλικά στην Ίθακη. Νέος, καμιά είκοσιπενταριά χρόνων λεβέντης ο Βαγγέλης, περπατούσε καμαρωτός στην παραλία μ' ένα ταιμπουκι στο στήμα. Και ποιά κοπέλλα δεν θα τον ήθελε για άντρα της; Ο Βαγγέλης όμως έσπασε τη ματιά του σε μία γλάστρα με γαρύφαλλα, που την ποτίζε ένα γαϊνό το Λενακι. Της γύριψε ένα γαϊνό ρύφαλλο κι' εκείνη τόκοψε και τόδωσε, κυττάζοντας τον στα μάτια. Ήταν όρφανη κι' αυτή και δεν δυσκολεύτηκαν να συνεννοηθούν και να κανονίσουν το γάμο τους στο άλλο του ταξίδι, που θα ξαναγύριζε στο νησί.

Ξαναγύρισε λοιπόν ο Βαγγέλης έπειτα από τρεις μήνες κι' έγινε ο γάμος τους με χαρές και με πολλά όνειρα για το μέλλον.

Ένα σκοπό είχαν τώρα στη ζωή τους: Να φτιάσουν καλό σπιτικό μ' ένα τρικάρτο καράβι, που να φέρνει τη χαρά και την ευτυχία στα παιδάκια που θάκαναν.

Η μοίρα, όμως, τους παίδεψε πολύ. Δυο φορές θαλασσοπνίχκε ο καπετάν Βαγγέλης κι' η γυναίκα του κόντεψε να πεθάνει στη γέννα της.

Αργούσαν πολύ να εκπληρωθούν τα όνειρά τους. Το αγοράκι τους μεγάλωνε, ώμορφαινε και όμως, ούτε το μεγάλο σπιτί είχαν φτιάσει ακόμα, ούτε το μεγάλο καράβι...

— Και τόνα θα γίνει και τ' άλλο! — Μή στενοχωριέσαι. Έμεις νάμαστε καλά και ο Γιωργάκης μας, που προοδεύει στα γράμματα.

Χαμογελούσε ο καπετάν Βαγγέλης, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της γυναίκας του, πούχε άκουμπήσει το κεφάλι της στα γόνατά του. Μά οι ερπυλίες της πετούσαν σ' ένα έρπυλίο της Έρυθρας θάλασσας έμόνησο της. Έρυθρας θάλασσας, έβγαζε κεί που, βουτώντας άλλοτε, έβγαζε στρείδια, να νά βρή μαργαριτάρια. Έκει θα ξαναπήγαίνε να δώση τέλος στους καύμούς και στις έλπίδες. Δεν της είπε μόνο να προσέχη τα φύνη. Της είπε ακόμα και στα σινιάλα των καϊκιών. Το δικό του θα έφτανε σηματοστολισμένο...

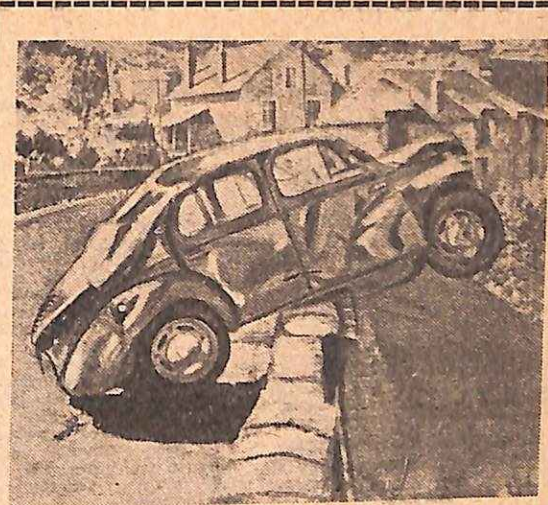
Αυτό που σκέφτηκε, τόκανε, ο καπετάν Βαγγέλης και πέτυχε. Είχε πετάν Βαγγέλης και πέτυχε. Είχε βρή πολλά μαργαριτάρια. Και, να βρή πούρα γύριζε με τρικάρτο καράβι και μ' ένα κόκκινο μαντήλι, ράβι από μαργαριτάρια που μ' αυτά θάφτιαχνε το καινούργιο σπιτικό του.

Όσο πλησίαζε στην Ίθακη, ο έδεσς δυνάμωνε και τα κύματα ανήρουν. Μά η χαρά φούσκωνε τα στήθη του καπετάν Βαγγέλη. Όταν πλησίασε όμως στο λιμάνι το πρόσωπό του κλώσιασε. Τα κύματα τουδειχναν μία πολίτεια άγνωστη! Δεν ήξερε τί να υποθέσει. Άνοιξε τότε όλη τη μηχανή για να φθάσει πιο γρηγόρα. Ο πόνος να φθάσει πιο γρηγόρα, τότε άντίκρυσε το πρόσωπό του, όταν άντίκρυσε την καταστροφή! Κι' ενώ έτρεχε προς το σπιτί του, η γής κουνιόταν προς το σπιτί του. Έρείπια κάτω από τα πόδια του. Έρείπια παντού! Έρείπια και τα δικά του παντού! Έρείπια και η γυναίκα του; Πού σπιτί. Πού ήταν του; Οι φωνές του ήταν το παιδί άλλον αντίλαλο παδεν εύρισκαν κραυγές και κλαμάτα. Ρά γοερές χαρή! Έσβυσαν έτσι τα όνειρά του κι' οι έλπίδες του.

Μόνο το τον περμένο τοίχο τράκατω από τον γυναικά του και την έθαψε τη γυναικά του και την έθαψε. Κι' ενώ η γή τρανταζόταν άκόψι, έριξε μία τελευταία νησμένη ματιά στο καταστραμμένο σπιτικό και κρατώντας το παιδί του στην αγκαλιά του, έμπηκε στο καράβι του.

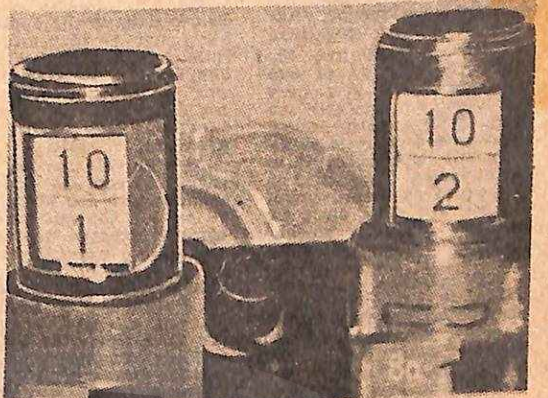
Βίρα! φώναξε. Και σε λίγο το καράβι σαλπάρισε μέσα στη νύχτα, παίρνοντας μαζί του το μεγάλο, τον αγίαπρετό πόνο του καπετάν Βαγγέλη...

MIPANTA

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Στη Γαλλία, πάνω στον αυτοκινητόδρομο, που συνδέει το Κλερμόν Φερράν με το Ωρλιάκ, στένει πρό ημερών ένα πολύ παράξενο αυτοκινητικό δυστύχημα. Ένα αυτοκίνητο, του οποίου ο οδηγός έκανε μία πολύ απότομη στροφή, αφού αναποδουρίστηκε, στάθηκε — όπως βλέπετε στη φωτογραφία μας — στο παραπέρα μιας γέφυρας. Ο σωφέρ βγήκε από το αυτοκίνητο σώος και αλάλητος.

ΡΟΛΟΙ ΧΩΡΙΣ ΔΕΙΚΤΕΣ

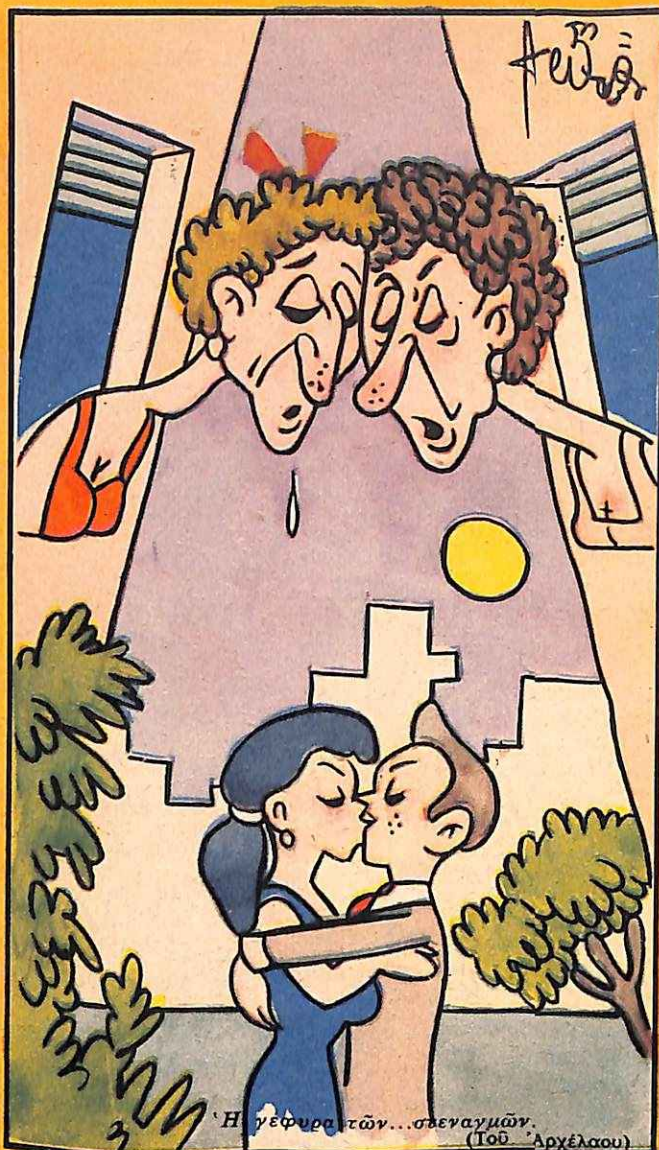
Το περίεργο αυτό ρολόι δείχνει τις ώρες και τα λεπτά με μεγάλους αριθμούς, που εναλλάσσονται με κανονικό ρυθμό πάνω στους κυλινδρούς του. Είναι γερμανικής κατασκευής και αποτελεί ένα από τα είδη της γερμανικής βιομηχανίας που είναι σήμερα περιζήτητα από τους ξένους.

ΚΙΝΗΤΗΡ ΕΝΟΣ... ΙΠΠΟΥ

Για να κινήσουν τα πριόνια τους, οι υλοτόμοι του Καναδά, που δεν διαθέτουν ηλεκτρικό ρεύμα μεταχειρίζονται το εικονιζόμενο πρωτότυπο και πρωτόγονο μηχανήμα. Αποτελείται από έναν κύλινδρο, που τον θέτει σε κίνηση με τα πόδια του ένα άλογο προσαρτώντας να διατηρήσει την ισορροπία του. Ένα σύστημα τροχών μεταδίδει κατόπιν την κίνηση απ' τον κύλινδρο στο πριόνι μ' έναν λυμάνι.

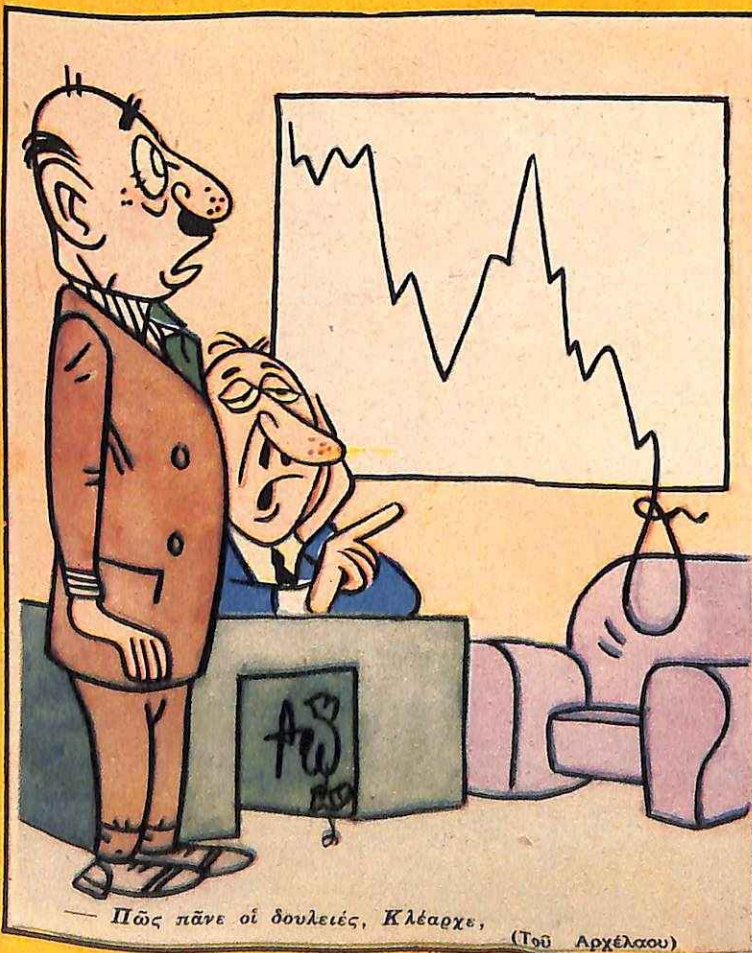

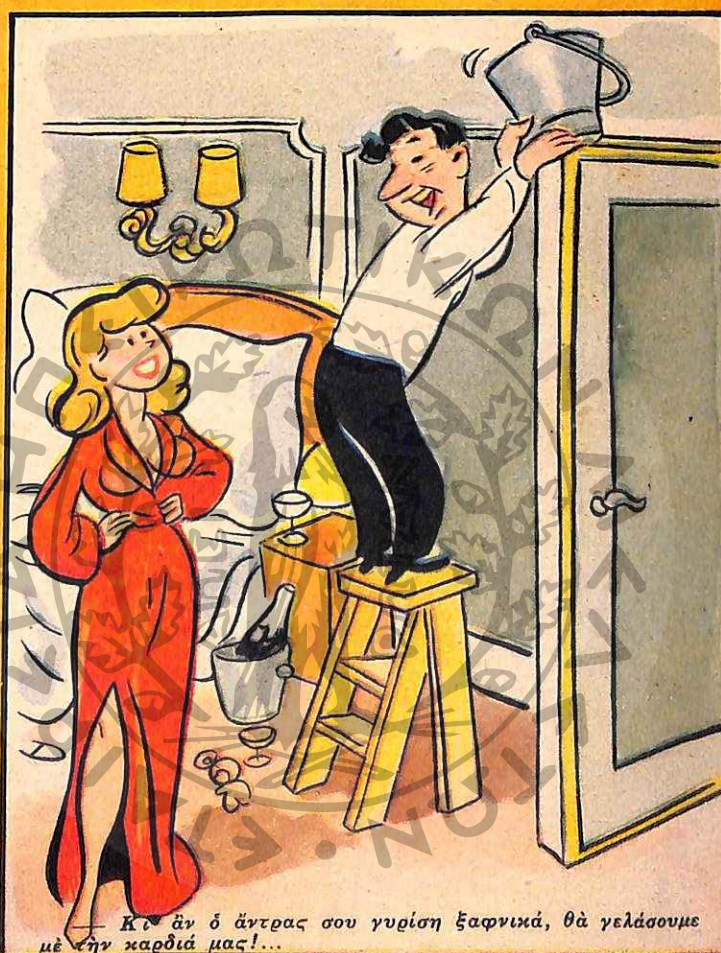
— Η γεφυρά των... σκεναγμών.
(Τού Αρχέλαου)

— 'Ορίστε, περάστε. 'Αφού ο δρόμος είναι στενός, δεν γίνεται αλλιώς!...

— Πώς πάνε οι δουλειές, Κλέαρχε,
(Τού Αρχέλαου)

Κι αν ο άντρας σου γυρίση ξαφνικά, θα γελάσουμε με την καρδιά μας!...